

RHYS BOWEN

AUTOAREA BESTSELLERULUI *COPILUL DIN TOSCANA*

FIICELE RĂZBOIULUI

LITERA

BLUE
MOON

RHYS BOWEN

FIICELE RĂZBOIULUI

Traducere din limba engleză și note
ADINA PINTEA

LITERA
București

In Farleigh Field

RHYS BOWEN

Copyright © 2017 Janet Quin-Harkin, writing as Rhys Bowen

Toate drepturile rezervate

Fiicele războiului

Rhys Bowen

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9232-0

ISBN EPUB 978-606-33-9364-8

Această carte este pentru Meg Ruley, care a crezut în ea încă de la început și a ajutat la scrierea ei. Meg, ești remarcabilă, iar ziua în care ne-am întâlnit a fost unul dintre momentele cruciale din viața mea.

Septembrie 1939

De la: Guvernul Majestății Sale
Către: Populația civilă a Marii
Britanii

În timpul războiului, vor fi
respectate mereu următoarele șapte
reguli:

1. Nu irosiți alimente.
2. Nu vorbiți cu persoane
străine.
3. Păstrați toate informațiile
pentru dumneavoastră.
4. Luați întotdeauna la
cunoștință instrucțiunile
guvernului și respectați-le.
5. Raportați orice lucru suspect
la poliție.
6. Nu răspândiți zvonuri.
7. Puneți sub lacăt tot ce ar
putea ajuta inamicul dacă suntem
invadați.

DISTRIBUȚIA PERSONAJELOR

Roderick Sutton, conte de Westerham, proprietarul

Farleigh Place, o reședință aristocrată din Kent

Lady Esme Sutton, soția lui Roderick

Lady Olivia „Livvy” Sutton, douăzeci și șase de ani,
fiica cea mare a familiei Sutton, căsătorită cu
viconte Carrington, mama lui Charles

Lady Margaret „Margot” Sutton, douăzeci și trei de
ani, cea de-a doua fiică, locuiește acum la Paris

Lady Pamela „Pamma” Sutton, douăzeci și unu de
ani, a treia fiică, lucrează în prezent pentru un
„departament guvernamental”

Lady Diana „Dido” Sutton, nouăsprezece ani, a
patra fiică, o debutantă frustrată

Lady Phoebe „Feebs” Sutton, doisprezece ani, a
cincea fiică, prea deșteaptă și cu prea mult spirit
de observație pentru binele ei

Servitorii de la Farleigh (minimum de personal necesar)

Soames, majordom

Doamna Mortlock, bucătăreasă

Elsie, menajeră salon

Jennie, menajeră

Ruby, fata la bucătărie

Philpott, menajera lui Lady Esme

Bona

Domnișoara Gumble, guvernanta lui Lady Phoebe

Domnul Robbins, paznic de vânatoare

Doamna Robbins, soția paznicului de vânatoare

Alfie, un băiat Cockney, acum evacuat la țară

Jackson, îngrijitor

Vecinii de la Farleigh

Reverend Cresswell, vicar al bisericii All Saints

Ben Cresswell, fiul vicarului, lucrează acum pentru
un „departament guvernamental”

La Nethercote

Sir William Prescott, bancher

Lady Prescott, soția lui Sir William

Jeremy Prescott, fiul lui Sir William și al lui Lady
Prescott, pilot de excepție în RAF¹

La Simla

Colonelul Huntley, fost membru al armatei britanice
Doamna Huntley, soția colonelului
Domnișoara Hamilton, fată bătrână
Dr. Sinclair, medic
Alți săteni, printre care un cuplu de artiști, un
constructor și un austriac dubios

Ofițeri ai Regimentului Regal West Kent

Colonelul Pritchard, ofițer comandant
Căpitanul Hartley, adjutant
Soldați în subordine

La Dolphin Square²

Maxwell Knight, șeful spionajului
Joan Miller, secretara lui Knight

La Bletchley Park³

Comandantul Travis, șef-adjunct al unui
departament guvernamental secret
Trixie Radcliffe, debutantă, care acum face o muncă
utilă
Froggy Bracewaite, spărgător de coduri

La MI5

Guy Harcourt, odinioară *playboy*, acum coleg de
serviciu cu Ben Cresswell
Mike Radison, șeful de secție

La Recunoaștere Aeriană

Mavis Pugh, o fată exuberantă

În Paris

Madame Gigi Armande, celebră creatoare de modă
Herr Dinkslager, ofițer nazist și un om periculos în
toate privințele
Contele Gaston de Varennes, amantul lui Margot

Royal Air Forces, componenta aeriană a Forțelor
Armate Britanice

Bloc cu apartamente construit în perioada 1935-
1937 în Pimlico, Westminster, Londra, clădire cu o
istorie bogată, în care, la un moment dat, au locuit
șaptezeci de parlamentari și zece lorzi și unde, în
timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost

sediul guvernului în exil al generalului de Gaulle. Bletchley Park, cunoscută și sub numele de „stația X“, este un conac situat la aproximativ 75 km nord-vest de Londra, celebrul centru al comunicațiilor radio din cadrul serviciului secret britanic, unde Alan Turing împreună cu alți agenți de informații au decodat mesajele secrete ale inamicului. Tot aici a fost și sediul școlii guvernamentale de coduri și criptare. Cel mai cunoscut este codul obținut cu mașina Enigma și cifrul Lorenz.

PROLOG

Elmsleigh, Kent
August 1939

Toată vara fusese neobișnuit de cald. Ben Cresswell simțea prin echipamentul alb de crichet cum soarele îi arde coapsele în timp ce stătea pe veranda clubului, așteptându-și rândul să intre pe teren ca să lovească mingea. Colonelul Huntley stătea lângă el, ștergându-și fața roșie și transpirată. Purta protecții pentru că îi venea rândul. Nu era un jucător la fel de bun ca Ben la bătaia mingii, dar era căpitanul echipei, iar în meciurile de crichet care se jucau în sat, deseori vârsta conta mai mult decât talentul.

Doar două serii de mingi consecutive înainte de ora ceaiului. Ben speră că tânărul Symmes nu avea să execute una dintre loviturile sale puternice și să fie eliminat înainte de pauza de ceai. Capul îi vâjâia de căldură. Gura îi era uscată. Închise ochii și ascultă sunetul sec al bătei care lovi cu sete mingea, zumzetul albinelor pe caprifoiul din spatele clubului, bătaia ritmică a unei mașini de tuns iarba într-una din grădinile căsuței. În adierile calde de vânt plutea mirosul ierbii proaspăt cosite, amestecat cu cel de fum al frunzelor care ardeau undeva în aer liber. „Mirosurile și sunetele unei duminici de vară englezești, neschimbate de secole“, gândi Ben.

Aplauzele politicoase îi readuseră atenția la meci, unde două siluete îmbrăcate în alb alergau între porțile de crichet, în timp ce un jucător fugea să recupereze mingea, aruncând-o prea târziu. Încă o cursă. „Ce bine!“ se gândi Ben. S-ar putea chiar să câștige de data asta măcar. Dincolo de terenul perfect tuns, turla bisericii All Saints, unde tatăl său era vicar, înălța umbre peste copacii din sat. De cealaltă parte, un stejar bătrân arunca o umbră asemănătoare peste monumentul ridicat în memoria oamenilor din sat care muriseră în Primul Război Mondial. Erau șaisprezece nume acolo. Ben le numărase. Șaisprezece bărbați și băieți dintr-un sat de două sute de locuitori. „Fără noimă“, spuse Ben în sinea lui.

– Și unde este tânărul Prescott? Vocea colonelului Huntley îl trezi din visarea în care se cufundase. N-ar fi fost de folos astăzi. N-am mai văzut pe nimeni să se descurce atât de bine cu un jucător care aruncă mingea rapid.

Ben întoarse capul de la terenul de crichet și îl privi pe colonel. Era un bărbat corpulent și rubicond, cu fața îmbătrânită și care prinsese o culoare de sfecă roșie din cauza unei perioade lungi petrecute în India și prea mult scotch.

– Dă testul de zbor, domnule.

– Testul de zbor? Cu asta se ocupă tânărul acesta fără minte acum?

– Da, domnule. A luat lecții de zbor. Vrea să fie pregătit, înțelegeți. Când se va declara război, se va înrola direct pilot în RAF. Nu a vrut să se târască prin tranșee în noroi până-n gât, ca bieții flăcăi din ultimul război.

Colonelul clătină din cap.

– A fost o afacere tare urâtă. Am avut noroc că am fost pe frontiera de nord-vest. Să sperăm că nu vor face aceleași greșeli nenorocite și de data asta.

– Bănuiesc că războiul este inevitabil, spuse Ben.

– A, da. Absolut. Fără nici o îndoială. Beleana aia de Hitler va intra în Polonia și onoarea ne obligă să declarăm război. Aș spune că în următoarele două săptămâni.

Vorbea cu voioșia unui om care știe că este prea bătrân pentru a fi chemat la arme.

– Săptămâna trecută a venit pe la noi pe-acasă unul dintre băieții de la protecția civilă. Au vrut să sap un șanț pe peluza din spate și să-i las să facă un adăpost antiaerian. I-am spus că nici nu se pune problema. Pe peluza din spate este locul unde *memsahib*⁴ joacă crichet. Urmează să se raționalizeze totul. Nu te poți aștepta ca ea să renunțe și la jocul de crichet!

Ben zâmbi politicos.

– Da, și noi am primit o vizită similară. Au adus o grămadă de tablă ondulată și planurile de construcții. De parcă tatăl meu a construit ceva în viața lui. Abia a învățat să deschidă radioul!

Colonelul îl măsură pe Ben cu ochi critici.

– Și tu, tinere, ce zici? Ai de gând să devii și tu pilot?

Ben îi aruncă un zâmbet timid.

– Mi-ar plăcea, domnule, dar momentan nu-mi pot permite să plătesc lecțiile de zbor. Va trebui să aștept să văd dacă mă acceptă în RAF.

Colonelul tuși, de parcă tocmai își dăduse seama că e puțin probabil ca fiul unui vicar de pe băncile de la Oxford, care acum predă la o școală pregătitoare neînsemnată, să aibă prea mulți bani în buzunar. Își roti privirea de jur împrejur, încercând în mod clar să se gândească la ceva care să schimbe subiectul de discuție și spuse brusc, surprins:

– Bună ziua. Uite ce surpriză! Este Lady Pamela. Nu știam că e interesată de crichet.

Ben simți cum se îmbujorează și se înfurie pe el însuși. Pamela se îndrepta spre el, mergând cu acea grație naturală, aristocratică, o apariție imperturbabilă și elegantă în mătase de culoarea piersicii. O suviță de păr blond-cenușiu îi alunecă pe chip, iar ea o îndepărtă ușor când îl zări pe Ben. Bărbații se buluciră să se ridice cât mai repede în picioare.

– Frumos din partea dumneavoastră că ați venit să ne încurajați, doamna mea, spuse colonelul, oferindu-i locul său pe bancă. Luați loc aici, lângă tânărul Cresswell. Eu urmez la joc. Oricum, trebuie să pun sângele în mișcare în picioarele astea bătrâne.

Pamela îi aruncă un zâmbet năucitor și se așeză pe bancă în locul pe care îl eliberase colonelul.

– Salut, Pamma, zise Ben. Nu mă așteptam să te văd aici. Credeam că ești la Paris cu sora ta.

– Am fost. Tati mi-a dat instrucțiuni foarte clare să mă întorc acasă. De fapt, mi-a dat instrucțiuni foarte clare să o aduc pe Margot acasă cu mine. E sigur că războiul o să izbucnească în orice clipă și se teme că o să rămână blocată pe continent. Dar ea nici nu se gândește să se întoarcă acasă.

– Este atât de dornică să învețe design de modă încât nici amenințarea unui război nu o clintește?

Pamela nu-și dezlipi privirea de a lui și zâmbi amuzată.

– Mai degrabă cred că motivul pentru care ea nu vrea să plece este un anume conte francez.

– Ca să vezi! exclamă Ben, făcându-și reproșuri că vorbise ca un școlar. Sora ta s-a îndrăgostit de un francez?

– Sunt chiar agreabili, să știi, răspunse Pamela, fără să-și dezlipească ochii de privirea lui. Atât de atenți. Și îți sărută mâna. Cine ar putea rezista?

– Sper că tu ai reușit.

Cuvintele îi ieșiră de pe buze înainte ca el să le poată opri.

– Nici mie nu-mi place genul galic, zise Pamela, apoi se uită în jurul ei. Jeremy nu joacă astăzi?

Realitatea îl lovi pe Ben ca un pumn în stomac când își dădu seama în momentul acela că, de fapt, ea nu venise să-l vadă pe el. Venise pentru Jeremy. Bineînțeles că pentru nenorocitul de Jeremy. O imagine trecu fulgerător prin mintea lui Ben. El, Pamela și Jeremy, într-o după-amiază de vară de demult, ca aceasta, cățărându-se în stejarul mare de la Farleigh Place, casa tatălui Pamelei, contele de Westerham. Jeremy în frunte, ca de obicei, Pamela imediat în urma lui, urcând spre vârf, până când creanga pe care era cocoțată începuse să se lege puternic.

– Nu urca mai mult, îi strigase Ben.

Ea îl provocase zâmbind. Și apoi, zgomotul îngrozitor de lemn care trosnește. Imaginea feței surprinse a Pamelei ce trecuse pe lângă ei cu încetinitorul parcă și apoi bufnitura surdă când ea lovise pământul. Le luase o veșnicie ca să se târască până la ea. Jeremy ajunsese primul jos, sărind chiar lângă ea. Ben fusese ultimul, ca de obicei. Ea zăcea acolo, fără să se miște. Deschisese ochii brusc, se uitase mai întâi la fața îngrijorată a lui Ben, apoi își îndreptase toată atenția asupra lui Jeremy și privirea i se luminase.

– Sunt bine. Nu te mai agita, spusese ea.

Nu fusese bine. Își rupsese mâna. De fapt, atunci fusese prima dată când Ben își dăduse seama că, de fapt, ea ținea la Jeremy, nu la el. Și tot atunci își dăduse Ben seama cât de mult ținea la ea.

Atât de multe amintiri din verile de demult...

Se strigă un „Howzat?” și din mulțime se auzi un murmur.

– Tânăr afurisit și fără minte! mormăi colonelul Huntley. Iar o să lovească poarta. Iarăși elimină jucătorul de la bătaie.

Se ridică în picioare. Dar, până să iasă din clădirea clubului ca să se întâlnească cu jucătorul eliminat, din cer se auzi un vuiet înfundat. Toată lumea își

îndreptă privirile în sus când de peste dealuri, zburând foarte jos, își făcu apariția un avion. Vuietul înfundat deveni mai intens. Avionul continuă să coboare.

– Nu se poate să vrea să aterizeze aici, exclamă colonelul Huntley. Ce crede că face idiotul ăsta?

Dar avionul avea de gând să își continue coborârea. Trecu razant pe deasupra fagului roșu, apoi ateriză pe câmp, făcându-i pe jucătorii de crichet să se împrăstie în toate direcțiile, fiind cât pe ce să intre pe terenul de crichet bine compactat.

Avionul era vopsit în galben aprins și negru, ca o viespe crescută peste măsură. Se izbi de câteva ori de iarbă și se opri în fața clădirii clubului. Ben îl auzi pe colonel murmurând: „Ce naiba!“, dar nu se deranjă să spună ceva.

Înainte ca pilotul să-și scoată ochelarii și casca, Ben își dăduse seama că era Jeremy. Ochii lui Jeremy scrutară mulțimea. Îl zări pe Ben. Pe față i se întinse zâmbetul atât de familiar și începu să-i facă frenetic semne cu mâna.

– Tocmai l-am cumpărat, strigă el. Nu-i așa că-i o frumusețe? Haide să facem o tură!

Pamela se ridică în picioare și începu să fugă spre avion înainte ca Ben să poată reacționa.

– Pot să vin și eu?

– Hei, hei, Pamma, ușurel, zise Jeremy. Nu mă așteptam să te văd la un meci de crichet. Am crezut că ești la Paris. Dar îmi pare rău. Are doar două locuri, iar tu nu ești tocmai îmbrăcată ca să urci în cabina de pilotaj, oricât de fermecător ai arăta... Lăasă restul cuvintelor în vânt. O să trec să te văd mai târziu, dacă se poate, adăugă el. Și, dacă vrei, o să-l întreb pe tatăl tău dacă te pot lua în noua mea pasăre de metal.

– Bine.

Pamela se răsuci pe călcâie și se întoarse spre pavilion, îmbrâncindu-l ușor pe Ben când trecu enervată pe lângă el.

– La urma urmelor, este doar o lume a bărbaților, nu-i așa? spuse ea. Chiar așa, roagă-l pe tata. Foarte bine, așa să faci. Du-te cu el. Distracție plăcută!

– Nu vreau să te las singură. Sunt sigur că vor fi alte..., bălmăji Ben.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Știu că mori de nerăbdare să te urci în avion, spuse Pamela. Hai,

du-te!

Îl împinse prietenește.

Rușinat din cauză că tot satul era cu ochii ațintiți asupra lui, Ben se îndreptă spre avion. Chipul lui Jeremy radia de plăcere. Ben mai văzuse acea privire de multe ori înainte, de obicei atunci când Jeremy reușea să facă ceva absolut interzis.

– Înțeleg că ai trecut testul, spuse Ben sec.

– Cu brio, bătrâne. Tipul mi-a spus că m-am născut pentru asta. Păi nu degeaba am eu un șoim pe blazonul familiei mele, nu? Haide, nu mai sta acolo. Urcă!

Ben urcă în spate.

– Nu am nevoie de o cască de protecție?

Jeremy începu să râdă.

– Dacă ne prăbușim, nu te mai ajută cu nimic o afurisită de cască. Nu te îngrijora! M-am obișnuit cu el din primele cinci minute. Acum e floare la ureche.

Motorul începu să se tureze. Avionul porni hurducându-se prin iarbă, căpătând viteză până când se ridică în aer. Se învârtiră în cerc în spatele pavilionului și trecură vuind peste terenul de crichet, zburând la doar câțiva metri de fagul roșu și mare din fundul grădinii vicariatului. Dedesubt se întindea satul Elmsleigh: construit în jurul pajiștii, în mijlocul căreia era terenul de crichet, de o parte cu monumentul în memoria eroilor din Primul Război Mondial, ridicat în locul care îl scotea cel mai bine în evidență, și de cealaltă parte cu biserica Sfânta Maria, cu ale ei turnuri frumoase și perpendiculare. Sub aripa dreaptă se vedeau grădinile îngrijite de la Nethercote, casa lui Jeremy. Avionul se înclină și în zare se ivi orașul Sevenoaks, apoi valea orașului Shoreham, linia dealurilor North Downs curbându-se spre sud. Râul Medway era o fâșie strălucitoare în stânga lor, iar Tamisa, o fâșie și mai strălucitoare în orizontul îndepărtat. Părul lui Ben flutura în vânt. Se simțea exaltat.

Jeremy se întoarse spre el.

– Aceasta e soluția cea mai bună, nu-i așa? Abia aștept să începă marele spectacol. Asta e ideea mea despre cum ar trebui să fie războiul, un fel de bătălie între gentlemen. Războinic contra războinic și cel mai bun câștigă. Trebuie să-ți iei și tu brevetul de zbor, bătrâne, apoi ne putem înrola împreună.

Ben se gândi că nu prea avea rost să menționeze faptul că nu-și permite să ia lecții de zbor. Jeremy nu înțelesese niciodată că banii ar putea reprezenta o problemă. La Oxford, mereu îl invita pe Ben în expediții costisitoare la spectacolele care aveau loc în Londra, prin cluburi de noapte sau chiar în excursii de un weekend la Paris. Jeremy ar fi plătit bucuros pentru amândoi, dar Ben avea prea multă mândrie ca să accepte și inventase tot feluri de eseuri care trebuiau terminate. În consecință, căpătase reputația de șoarece de bibliotecă, în care nu se regăsea deloc. Și cea de student eminent, care nici ea nu i se potrivea. Obținuse o diplomă cu calificativul bine. Jeremy obținuse și el, cu chiu, cu vai, una cu calificativul suficient, dar, în cazul lui, nu conta. Era singurul băiat în familie și urma să moștenească într-o zi titlul și tot ce mai presupunea acesta.

– Și, ce părere ai? strigă Jeremy.

– E super!

– Știi. Nu-i așa? Hai să zburăm în Franța.

– Avem destul carburant?

– De unde să știi, abia ce-am cumpărat chestia asta, răspunse Jeremy, râzând.

Înclină avionul, întorcându-l, într-un cerc larg, spre sat. Chiar sub ei, se întindea singura stradă principală, cu căsuțe ce duceau spre pajiște, înconjurată de câmpuri de hamei și meri. Atât de îngrijită și de verde și de tipic englezească. Jeremy se aplecă peste margine și arătă cu degetul.

– Uite! Acolo e Farleigh. Nu-i așa că pare ordonat de aici de sus? Brown cel priceput a făcut o treabă bună când a amenajat acele grădini.

Trase de manșă și avionul coborî în timp ce Farleigh Place, străvechea casă a Pamelei de la 1600 și ceva, se ivi la orizont în fața lor, o clădire imensă, pătrată, din piatră cenușie, amplasată în mijlocul unui parc de câteva hectare, cu o alee cotită ce trecea pe lângă straturile cu flori ornamentale, cu lacul într-o parte și grădinile pentru bucătărie de cealaltă parte.

Jeremy scoase un chiuit plin de încântare.

– Uite, Ben, au musafiri la ceai. Hai să le facem o surpriză, vrei?

Avionul se înclină brusc. Ben se ținu bine și închise ochii când pământul deveni cer. Stomacul i

se întoarse pe dos. Avionul coborî în cerc tot mai jos până ajunse să zboare deasupra lacului pe care era o insulă, apoi pe deasupra drumului mărginit de castani, din care, în copilărie, adunau bilele mătăsoase. Pe peluza din spate fuseseră trasate liniile unui teren de tenis și lângă el fuseseră așezate câteva mese la care erau așezate mai multe siluete îmbrăcate în alb, iar Soames, majordomul, servea ceaiul.

– Cred că e destul loc să aterizăm chiar lângă ei, strigă Jeremy. Păcat că nu poartă genul de pălării care să plutească frumos când le zboară de pe cap!

Începură coborârea de-a lungul drumului de la sud, cu castanii și de o parte, și de cealaltă a vârfului aripilor. Ben era încă prea entuziasmat ca să se sperie. Instructorul de zbor avea dreptate, își spuse Ben. Jeremy pilota avionul de parcă se născuse pentru asta. Invitații la ceai se ridicară în picioare când avionul se ivi brusc dintre copaci; se traseră alarmați înapoi, în timp ce fețele de masă începură să fâlfâie și șervețelele să zboare. Avionul era acum la doar câțiva metri de pământ, apoi la doar câțiva centimetri.

Jeremy observă cadranul solar exact în momentul în care îl zări și Ben. Stătea neclintit, mâncat de vreme și uitat, în mijlocul peluzei de est. Ben deschise gura să strige: „Atenție, e un c...“, în același moment în care Jeremy smuci de manșă spre dreapta. Aripa se înclină, se înfipse în iarbă și avionul se răsturnă.

Termen care, în limbajul colonial britanic, denumea stăpâna casei sau femeia care nu era de culoare
How's That? – cerere pentru eliminarea unui jucător de pe teren

PARTEA ÎNȚAI. PAMELA

CAPITOLUL 1

Bletchley Park
Mai 1941

Lady Pamela Sutton privea afișele jalnice emise de guvern de pe peretele micului ei compartiment unde avea biroul în Baraca 3. Unele dintre ele erau îndemnuri entuziaste de a da tot ce e mai bun, de a strânge din dinți și de a continua lupta cu fruntea sus, iar altele erau avertismente cumplite să nu-ți dezamăgești echipa. Dincolo de draperiile care nu lăsau să intre nici o rază de lumină, se revărsau zorii zilei. Auzea zarva păsărilor din pădurea din spatele barăcii, care încă ciripeau frenetic și cu bucurie, așa cum făcuseră de dinainte să înceapă războiul și așa cum vor continua să facă și după ce acesta se va sfârși, oricând avea să se întâmple acest lucru. Dura deja de prea mult timp și nu se întrevedea nici un sfârșit. Pamela se frecă la ochii. Fusese o noapte lungă, iar ochii o usturau de oboseală. Conform regulamentelor funcționarilor publici, femeile nu trebuiau să lucreze în tura de noapte cu bărbații, ca să nu li se compromită moralitatea. I se păruse amuzant acest lucru atunci când, din cauza lipsei de traducători bărbați, una dintre fete fusese nevoită să lucreze în tura de noapte.

– Ca să fiu sinceră, nu cred că onoarea mea va fi în pericol din cauza vreunuia dintre băieții de aici, spuse ea. Sunt mai interesați de probleme de matematică decât de fete.

Dar, de atunci, ajunse să regrete de multe ori bravada ei. Munca de noapte era istovitoare. Slavă Domnului că tura ei se încheia în curând și putea să meargă la culcare. Nu că ar fi putut vreodată să doarmă așa cum trebuia în timpul zilei, cu trenurile ce treceau zdrăngănind pe lângă fereastra ei.

– Război nenorocit! spuse ea printre dinți și suflă în mâini, încercând să-și încălzească puțin degetele.

Deși era luna mai, barăcile erau reci și umede noaptea. Rația de cocs fusese oprită de la 1 mai. Dar nu asta era cea mai mare problemă. Soba de fontă fumega rău și scuipa vapori nocivi. Totul inspira oroare zilele astea. Nu aveai parte de o mâncare mai de Doamne-ajută. Mesele constau în praf de ouă, conserve cu carne sărată de vită, cârnați care erau mai mult rumeguș decât carne. Era limpede că proprietara ei nu fusese o bucătăreasă prea bună înainte de război, dar ce gătea acum era de-a dreptul necomestibil. Pamela îi invidia pe cei din schimbul de zi. Măcar ei puteau să mănânce de amiază în sala de mese, unde se presupunea că mâncarea era destul de bună. Putea și ea să treacă drumul înainte să iasă din tură, dar era mereu prea obosită ca să mai mănânce după o noapte epuizantă.

Când izbucnise războiul fusese nerăbdătoare să facă ceva util. Jeremy se înrolase în prima zi, fiind primit în RAF cu brațele deschise. Fusese unul dintre cei maidecorați piloți din Bătălia Angliei, dar apoi, în stilul lui caracteristic, intrase prea mult pe teritoriul Franței, urmărind un avion german care se întorcea și fusese doborât. Acum se afla în Stalag Luft⁶, un lagăr undeva în Germania, pentru aviatorii capturați, și nimeni nu mai știa nimic de el de luni de zile. Nu știa nici măcar dacă era viu sau mort. Închise ochii strâns pentru că nu voia să lăcrimeze. „Ține-te mereu tare“, își repetă în sinea ei, asta se aștepta zilele acelea de la toată lumea. „Trebuie să dăm un exemplu“, spusese tatăl ei în felul lui obișnuit, cu glas ca de tunet, bătând în masă pentru o impresie mai puternică. „Nu lăsa niciodată pe nimeni să vadă că ești supărată sau că ți-e frică. Oamenii ne privesc cu respect, iar noi avem obligația să le arătăm cum se face.“

Tocmai din acest motiv fusese selectată pentru acest post.

Prietena ei Trixie Radcliffe, debutantă ca și ea în primăvara lui 1939, o invitase la un ceai la Londra, în primele zile ale războiului, când încă se mai puteau desfășura activități civilizate, cum ar fi să bei ceaiul la hotelul Brown.

– Fii atentă, Pamma! Un tip pe care îl cunosc mi-a făcut cunoștință cu un alt tip care s-ar putea să ne ofere o slujbă, spusese Trixie în felul ei exuberant.

Caută fete ca noi. Din familii bune. Fără prostii în cap. Și nici predispuse la isterie.

– Doamne! Ce fel de slujbă oferă, cursuri de maniere elegante pentru membrele WAAC² și Wrens³?

Trixie începu să râdă.

– Nimic de genul ăsta. Mai degrabă cred că e ceva confidențial. M-a întrebat dacă poate avea încredere că îmi voi ține gura și nu voi bârfi niciodată.

– Ei, asta-i bună!

Pamela păru surprinsă.

Trixie se apropie de ea.

– Pare să creadă că suntem educate să facem ceea ce trebuie. Prin urmare, nu vom dezamăgi și nu vom dezvălui secrete. M-a întrebat chiar și dacă beau mult. Râse. Presupun că oamenii sunt înclinați să dezvăluie prea multe lucruri când sunt beți.

– Și ce i-ai spus?

– Că tocmai ce mi-am făcut ieșirea în societate chiar înainte să înceapă războiul și, de când cu raționalizarea, nu prea am avut ocazia să demonstrez cât de bine rezist la băutură.

Pamela râse și ea, apoi deveni din nou serioasă.

– Mă întreb ce ar putea să vrea de la noi? Să ne trimită spioni în Germania?

– M-a întrebat dacă vorbesc germana. De fapt, a zis „ai cunoștințe de germană” și inițial am înțeles că mă întreabă dacă știu vreun german. Mă tem că am izbucnit în hohote de râs. I-am spus că amândouă am fost la studii la un pension în Elveția și că tu ai fost un geniu la limbi străine. Apropo, a părut foarte interesat de tine. A fost foarte încântat când i-am spus că te cunosc.

– Ca să vezi! exclamă Pamela. Nu cred că pot să mă văd în postura de spion, vrăjind ofițeri germani. Tu poți?

– Nu, draga mea. Nu te văd vrăjind nemți. Întotdeauna ai fost prea pură. Eu, pe de altă parte, aș putea fi destul de bună la asta. Din păcate, germana mea are un accent englezesc puternic. Și-ar da seama într-o clipă că mint. Dar nu cred că e vorba de spionaj. Tipul m-a întrebat și cât de bine mă descurc la cuvinte încrucișate.

– Ce întrebare ciudată! spuse Pamela.

Trixie se apropie și mai mult de ea, până când ajunsese să-i șoptească în urechi Pamelei.

– Cred că mai repede are legătură cu spargeri de coduri.

Și așa și fusese,, după cum se dovedise. Cele două fete luaseră trenul din gara Euston până la Bletchley, unde era nod feroviar, la o oră la nord de Londra. Era aproape întuneric când ajunseră. Nici gara și nici orașul nu erau atrăgătoare. În aer pluteau nori grei de praf de la fabricile de cărămidă din oraș. Nu era nimeni care să aștepte trenul în gară și ele își duseră propriile valize pe o cărare lungă, pe lângă linia ferată, până ce ajunseră la un gard înalt de sârmă deasupra căruia era sârmă ghimpată.

– Doamne ferește!

De data aceasta, până și Trixie era alarmată.

– Nu arată deloc primitiv, nu-i așa?

– Nu trebuie să facem asta, spuse Pamela.

Se uitară una la alta, fiecare dorindu-și ca cealaltă să o ia la sănătoasa.

– Am putea măcar să aflăm ce vor de la noi și apoi să spunem: „Nu, mulțumesc frumos, dar prefer să fiu o fată simplă și să cresc porci“.

Asta le readuse buna dispoziție.

– Vino! Să vedem ce ne așteaptă!

Trixie își împinse prietena de la spate și se îndreptară spre poarta principală. Santinela din Aviația Regală care făcea de gardă în ghereta de beton avea numele lor pe listă și le îndrumă spre clădirea principală, unde trebuiau să se prezinte la comandantul Travis. Nimeni nu se oferă să le care bagajele, ceea ce, încă o dată în plus, îi demonstră Pamelei că erau acum într-o lume cu mult diferită de cea cu care era obișnuită. Drumul de acces se întindea pe lângă șiruri lungi de barăci sumbre și întunecate, până să se vadă clădirea principală. Fusese construită de o familie *nouveau riche* în culmea excesului victorian și etala un amestec de stiluri, cu zidărie de cărămidă fantezistă, frontoane și stâlpi orientali și o seră ce se vedea într-un capăt. Nou-veniții din partea de jos a scării sociale erau adesea impresionați, dar pentru fetele crescute pe domenii aristocrate avea efectul opus.

– Ce monstruozitate! exclamă Trixie, râzând. Artă gotică de doi bani, nu-i așa?

– Dar priveliștea e frumoasă, remarcă Pamela. Uite un lac, o pădurice și câmpuri. Mă întreb dacă sunt și cai și se poate merge la călărie.

– Draga mea, nu am venit la o petrecere, îi spuse Trixie. Suntem aici să lucrăm. Vino! Să terminăm odată și să aflăm ce ne așteaptă.

Intrară în clădirea principală și se treziră într-un interior impresionant, cu care erau obișnuite: tavane cu ornamente sculptate, pereți cu lambriuri, ferestre cu vitralii și covoare groase. O femeie tânără care ducea un teanc de hârtii intră pe o ușă laterală și nu păru surprinsă să le vadă.

– Aha, presupun că sunteți ultimul lot de începătoare, spuse ea, privind cu dispreț gulerul de nură al lui Trixie. Comandantul Travis este la etaj. A doua ușă pe dreapta.

– Nu e tocmai una dintre cele mai călduroase primiri, șopti Trixie după ce își lăsară valizele și începură să urce pe o scară grandioasă de stejar sculptat.

– Crezi că facem o greșală îngrozitoare? șopti Pamma.

– E cam târziu să facem cale întoarsă acum.

Trixie o strânse de mână, apoi făcu un pas înainte ca să bată la o ușă de stejar lustruit. Comandantul Travis, directorul adjunct, le privi cu un scepticism vădit.

– Aici nu suntem în vacanță, domnișoarelor. De fapt, ce facem aici este al naibii de greu. Dar sper că veți găsi că este o muncă plină de satisfacții. Vă veți aduce contribuția ca să oprim inamicul, o treabă la fel de importantă precum cea pe care o fac băieții noștri pe front. Și primul lucru pe care îl cerem aici este secretul absolut. Vi se va cere să semnați un document al secretelor oficiale. După aceea, nu veți mai avea voie să discutați despre munca voastră cu nimeni din afara unității voastre. Nici măcar între voi. Nici măcar cu părinții sau cu iubiții voștri. Ați înțeles?

Fetele clătinară din cap, apoi Pamela prinse curaj și întrebă:

– Care va fi, mai exact, treaba noastră? Nu ni s-a spus nimic până acum.

El ridică o mână.

– Să începem cu ce e mai important, domnișoară. Scoase două foi de hârtie și două stilouri. Legea secretelor oficiale. Citiți și semnați aici, vă rog.

Bătu cu degetul pe hârtie.

– Vreți să spuneți că trebuie să promitem că nu vom divulga niciodată ceea ce se întâmplă aici înainte de a ști ce se întâmplă aici? întrebă Trixie.

Comandantul Travis începu să râdă.

– Aveți prezență de spirit. Îmi place asta. Dar mă tem că, odată ce ați intrat pe poarta asta, deveniți un risc de securitate pentru țară. Și vă asigur că munca voastră aici va fi al naibii de interesantă și mai plină de satisfacții decât toate celelalte slujbe pe care le-ați putea avea.

Trixie se uită la Pamela, ridică din umeri și spuse:

– De ce nu? Ce avem de pierdut?

Luă stiloul și semnă. Pamela îi urmă exemplul. Mai târziu, când rămase singură, află că urma să fie trimisă în Baraca 3 ca să traducă mesaje germane decodate. Pamela nu știa ce făcea Trixie, deoarece aveau voie să împărtășească informații doar cu membrii propriei barăci, dar știa că Trixie era deranjată că nu i se dăduse o îndatorire mai pretențioasă și mai plină de farmec.

– Arhivez documente și dactilografiez în camera de catalogare. Îți poți imagina ceva mai plictisitor? întrebă ea. În timp ce se colectează informațiile, bărbații din baracă au parte de toată distracția, lucrând la niște mașinării ciudate. N-aș fi venit niciodată dacă aș fi știut că voi face lucruri plictisitoare, muncă de jos. Tu ce părere ai? Și treaba ta va fi tot una plictisitoare?

– Ah, nu, eu voi sta zilnic la taclale cu *Herr* Hitler, spuse Pamela, apoi izbucni în râs când văzu fața prietenei sale. A fost o glumă, draga mea. Trebuie să-ți păstrezi simțul umorului în permanență. Și da, sunt sigură că și slujba mea va fi absolut neînsemnată. La urma urmei, nu suntem bărbați, nu-i așa?

Și nu-i mai spuse niciodată lui Trixie mai mult decât atât. Era conștientă de importanța meseriei sale și de faptul că o neglijență de traducere sau o traducere greșită ar fi putut însemna sute de vieți pierdute. Își dădu seama că, de obicei, i se înmânau decodificările cu cel mai mic nivel de prioritate și că interceptările cu prioritate ajungeau la bărbați, dar, doar ocazional, avea mulțumirea să descopere ceva extrem de important.

Sarcinile de serviciu fuseseră provocatoare și incitante la început, dar, după un an de muncă, era

deja obosită și blazată. Tot ce se întâmpla, greutatea și fluxul constant de vești proaste de pe câmpul de luptă începură să macine chiar și spiritul unei persoane vesele ca Pamela. Barăcile erau îngrozitor de rudimentare, reci ca gheața iarna, sufocante vara, mereu sumbre, cu becuri golașe, niciodată suficiente, atârând din tavan. Iar la sfârșitul turelor lungi, trebuia să se întoarcă acolo unde era cantonată, o cameră de pensiune jalnică și întunecată chiar lângă linia de cale ferată. În timp ce se întorcea în oraș pe bicicleta veche pe care o cumpărase, se trezi că mintea începe să-i hoinărească înapoi la Farleigh primăvara, când pădurile erau un covor de clopoței acum, în prima săptămână de mai. Miei alergând pe câmp. Plimbări călare în zorii zilei alături de sora ei. Își dădu seama că își dorea cu ardoare să-și vadă surorile. Și trebui să recunoască faptul că nu fusese niciodată foarte apropiată de vreuna dintre ele, exceptând-o pe Margot, pe care nu o mai văzuse de multă vreme și de care îi era teribil de dor. Erau atât de diferite: Livvy, care era cu cinci ani mai mare decât ea, se născuse mofturoasă și matură și le spunea mereu celorlalte să se comporte așa cum se cuvine.

Pamela recunoscă cu părere de rău că abia dacă o cunoștea pe Phoebe, fiica cea mai mică. Părea o fetiță inteligentă și avea stofă de călăreață extraordinară, dar își petrecea cea mai mare parte a timpului în camera copiilor, departe de restul familiei. Apoi mai era enervanta de Dido, cu doi ani mai mică decât ea, cu un temperament competitiv feroce, disperată să fie adultă și să-și facă debutul în societate, să aibă tot ce avea Pamela. Dar Dido o vedea ca pe o rivală, niciodată ca pe o complice, așa cum fusese Margot, și nu împărtășiseră niciodată prea multe lucruri.

Pamela reveni la ce avea de făcut când i se așeză în față un coș cu transcrieri. Mesajele din prima parte a dimineții începură să sosească, ceea ce era o veste bună. Însemna că băieții deștepți din Baraca 6 reușiseră să regleze corect Enigma 5, iar listele tipărite rezultate erau într-o germană corectă sau cel puțin într-o germană vag inteligibilă. Ridică prima cartelă de carton. *Typex*-ul produse șiruri lungi de litere împărțite în grupuri de cinci. X-urile erau

punctul, Y-urile erau virgule, iar numele proprii erau precedate de un J. Se uită la primul șir: WUBY YNULL SEQNU LLNUL LX. Era ceva ce apărea în fiecare zi. *Wetterbericht*. Prognoza meteo de dimineață pentru sectorul șase. Și *null* însemna că nu se întâmpla nimic important. Scrise o traducere rapidă și o puse în coșul ce urma să fie luat.

Următorul mesaj era la fel de obișnuit: ABSTI MMSPR UCHYY RESTX OHNEX SINN. Un mesaj test de la un comandament german care se asigura că funcționau codurile zilei.

– Mulțumesc, Hamburg, funcționează foarte bine, spuse ea zâmbind, în timp ce îl așează și pe acesta în coș.

Următorul mesaj venise cu extrem de multe erori. Lipsea jumătate din litere. Mesajele erau deseori primite astfel și pentru descifrarea lor era nevoie de talent pentru rezolvarea cuvintelor încrucișate, dar și de o bună cunoaștere a terminologiei germane de război. Pamela deduse că subiectul mesajului era Divizia 21 Panzer, parte a forței expediționare din deșert a lui Rommel. Dar următoarele litere, FF-I--G, o lăsară perplexă. Erau două cuvinte sau chiar trei? Dacă era mai mult de un cuvânt, atunci primul ar fi putut fi *auf*, însemnând „de pe”. Se uită cu și mai multă atenție, până când literele începură să danseze în lumina slabă. Își dorea din tot sufletul să dea jos draperiile opace de la ferestre, dar numai supraveghetorul avea voie să facă acest lucru la ora stabilită. Începură să o doară ochii. „Odihă”, se gândi ea. „Trebuie să mă odihnesc.”

Apoi deveni din nou atentă și un zâmbet plin de speranță îi lumină fața. Încercă literele. *Auffrischung*. Divizia 21 Panzer avea nevoie de odihnă și refacere!

Sări în picioare și aproape că o luă la fugă spre camera de gardă. Wilson, bărbatul mai în vârstă care era supraveghetorul de serviciu, o privi încruntat. Nu era de acord cu prezența femeilor în tura lui de noapte și o ignora pe Pamela cât putea de mult.

– Cred că am găsit ceva interesant, domnule, îi spuse ea.

Așează *Typex*-ul în fața lui, cu traducerea ei dedesubt. El se uită cu atenție, încruntându-se îndelung înainte să-și ridice privirea.

– Cred că e mai degrabă o închipuire, nu crezi, Lady Pamela?

El era singurul care insista mereu să i se adreseze cu titlul nobiliar. Pentru ceilalți, era doar P.

– Dar ar putea însemna că Divizia 21 Panzer ar putea fi retrasă. E ceva important, nu-i așa?

Alți doi bărbați de la masă se aplecară ca să vadă de ce se făcea atâta caz.

– S-ar putea să aibă dreptate, Wilson, spuse unul dintre ei. *Auffrischung*. Bun cuvânt.

Se uită la Pamela, zâmbindu-i încurajator.

– Vezi atunci dacă poți să găsești altceva care să aibă sens, Wilson, zise celălalt. Știm cu toții că germana ei este mai bună decât a noastră.

– Oricum, ar trebui să o transmiți Cartierului General al armatei, pentru orice eventualitate, spuse primul. Ai făcut o treabă bună, P.

Pamela își îngădui un surâs când se întoarse la locul ei. Tocmai golise coșul cu mesaje primite când voci din celălalt capăt al barăcii anunțară sosirea turei de dimineață. Pamela își luă haina din cuier.

– Ce zi frumoasă azi! spuse unul dintre cei tineri când se apropie de ea.

Era înalt și slăbănog și privea lumea prin niște lentile groase. Se numea Rodney și era întruchiparea tinerilor studioși de la Oxford sau Cambridge care fuseseră ademeniți să lucreze la Bletchley Park.

– Noroc că ai timp să te bucuri de ea. După-masă e și meci de oină, din câte am înțeles. Asta dacă îți place oina. Mă tem că eu nu mă pricep deloc la asta, regret. Și diseară e dans, dar tu vei lucra, nu-i așa? Făcu o pauză și își trecu agitat o mână prin părul ciufulit. Oare ai vrea să vii cu mine la cinema în seara ta liberă?

– E drăguț din partea ta, Rodney, să mă inviți, spuse ea, dar, ca să fiu sinceră, în seara mea liberă aș prefera să dorm, să recuperez orele pierdute de somn.

– Într-adevăr, cam ai ochii în fundul capului, consimți el, fără să dea dovadă de prea mult tact. Turele astea de noapte încep să te cam ajungă din urmă după o vreme, nu-i așa? Totuși, este pentru o cauză bună, cel puțin așa se spune.

– Așa se spune, repetă ea. Aș vrea să văd că facem progrese. Țara, vreau să spun. Toate știrile par să fie

proaste, nu-i așa? Și bieții oameni din Londra care sunt bombardati noapte de noapte. Cât timp mai putem rezista, ce crezi?

– Cât timp e nevoie, spuse Rodney. Simplu ca bună ziua.

Pamela privi cu admirație în urma lui, în timp ce el se retrăgea. Rodney reprezenta coloana vertebrală a Marii Britanii în acest moment. Un șoarece de bibliotecă slăbănog și stângaci, dar hotărât să nu se dea bătut și să facă tot ce era nevoie ca să îl învingă pe Hitler. Se simțit rușinată de propria ei depresie și lipsă de credință când se duse să-și recupereze bicicleta. Porni pedalând spre oraș.

Odaia în care stătea ea la pensiunea doamnei Adams era aproape de gară și un tren fluieră când se apropie de peron. „Dacă părinții mei ar putea vedea unde locuiesc acum“, se gândi Pamela, zâmbind abătută. Pe de altă parte însă, ei n-aveau nici cea mai vagă idee unde lucra sau ce făcea. În conformitate cu Legea secretelor oficiale, nu avea voie să divulge nimic nimănui. Nu îi fusese ușor să-l convingă pe tatăl ei să o lase să plece de acasă, dar împlinise douăzeci și unu de ani și își făcuse debutul în societate, așa că nu prea putea să îi interzică. Și atunci când ea îi spusese: „Vreau să-mi aduc și eu contribuția, tati. Ai spus că depinde de noi să dăm un exemplu, iar eu tocmai vreau să dau unul“, el acceptase cu reticență.

Coborî de pe bicicletă și începu să o împingă de ghidon pe trotuar. Îi era rău de foame și de oboseală, dar oftă când se întrebă ce mic dejun o aștepta în ziua aceea: terciul de ovăz cu cocoloașe făcut cu apă? Pâine prăjită în grăsimea scursă de la gătul de oaie de duminica trecută? Pâine prăjită răzuită cu o umbră de margarină și marmeladă apoasă, dacă avea noroc. Și gândul îi zbură la mesele îmbelșugate întinse acasă la Farleigh: rinichi, șuncă, *kedgerees*² și omletă. Cât mai dura până când putea să plece acasă? Și dacă s-ar fi dus acasă, cum avea să reușească să se convingă să vină înapoi?

În fața gării era un chioșc de ziare, iar unul dintre titluri anunța: „Un erou se întoarce acasă“. Pamela aruncă o privire pe prima pagină din teancul de ziare. De când începuse războiul și hârtia era tot mai puțină, tiparul devenise tot mai mic și mai înghesuit, iar fotografiile minuscule. Dar acolo, la

jumătatea primei pagini din *Daily Express*, zări o fotografie neclară a unui bărbat în uniformă RAF și recunoscu zâmbetul dezinvolt. Scotoci în buzunar după doi penny și cumpără ziarul. „Locotenentul Jeremy Prescott, pilot de elită, reușește să evadeze dintr-un lagăr german de prizonieri de război în ciuda tuturor greutăților. Singurul supraviețuitor al unei evadări.” Înainte să poată citi mai mult, simți cum o lăsau picioarele și se prăbuși la pământ.

Imediat în jurul ei se adunară mai mulți oameni care o ridicară pe brațe.

– Stai liniștită, draguță! Ești în siguranță, spuse o voce.

– Adu-o pe bancă, Bert, și cineva să meargă până la cafeneaua din gară ca să-i aducă un ceai. E albă ca varul.

Mai mult decât orice altceva, bunăvoința oamenilor îi smulse Pamelei un hohot sfâșietor de plâns din adâncul sufletului. Toată tensiunea în care trăise, nopțile nesfârșite, munca epuizantă, veștile deprimante se eliberară în acel hohot, iar în urma lui, lacrimile începură să i se scurgă pe obraji.

Se simți purtată pe brațe și așezată ușor pe un scaun. Își dădu seama că încă mai ținea strâns în mână ziarul.

– Despre ce ai citit, draguță? O veste proastă? o întreabă femeia de la chioșcul de ziare.

Trupul Pamelei se zguduia încă de hohote.

– Nu, sunt vești bune, reuși să îngaimă, în cele din urmă, printre suspine. El este în viață. Este în siguranță. Se întoarce acasă.

În după-amiaza aceea primi un mesaj prin care i se cerea să se prezinte la comandantul Travis. I se opri inima în piept. Cu ce ar fi putut greși? Raportase oare cineva incidentul de la gară? Se simți foarte rușinată și stânjenită de lipsa ei totală de control. Tati s-ar fi simțit jignit, i-ar fi spus că s-a făcut de rușine. Acum era cu adevărat îngrijorată: Oare spusese ceva ce nu trebuia? Auzise zvonuri despre oameni care vorbiseră prea mult, care atentaseră la securitatea națională. Dispăruseră și nu mai fuseseră văzuți niciodată. Se făceau glume enervante despre locul unde se duseră, dar nimeni nu râdea prea mult. Poate că glumele erau adevărate.

În schimb, nimeni nu era chemat la directorul adjunct pentru chestiuni cotidiene. Se urcă pe bicicletă și începu să pedaleze înapoi spre campus.

Comandantul Travis își ridică privirea din hârtii când ea intră. Îi făcu semn să se așeze pe scaunul de lângă biroul său. Ea se așează pe marginea acestuia.

– Înțeleg că ai avut o mică supărare mai devreme, Lady Pamela? Întrebă el.

Tonul formal cu care i se adresa în sine era îngrijorător.

– Supărare, domnule?

– Am auzit că te-ai prăbușit pe strada din fața gării. Nu mănânci suficient? Știu că mâncarea nu este întotdeauna gustoasă.

– Mănânc destul, domnule.

– Turele de noapte? Își pun amprenta asupra corpului, știu.

– Dar toți trebuie să facem cu rândul și să ne implicăm. Nu-mi plac și se pare că nu reușesc niciodată să dorm suficient când sunt în tura de noapte, dar cu siguranță și pentru ceilalți e la fel.

– Te simți bine? Întrebă el, aruncându-i o privire complice. Așteptă o secundă sau două înainte să adauge: Simți vreun atașament special față de unul dintre tinerii noștri?

În momentul acela, Pamela chiar începu să râdă.

– Nu sunt însărcinată, dacă asta sugerați.

– Nu mi se pare că ai fi genul care să leșine. Se aplecă mai aproape de ea peste birou. Așadar, ce se întâmplă?

– Îmi pare rău, domnule. Mă simt atât de prost. Și aveți dreptate. Nu am obiceiul să fac astfel de lucruri.

El răsfoi prin dosarul ei.

– Cât timp a trecut de când ți-ai luat concediu?

– Am fost acasă pentru câteva zile de Crăciun, domnule.

– Atunci ai restanță.

– Dar avem deficit de personal în Baraca 3. Nu ar fi corect să...

– Lady Pamela. Mă aștept ca oamenii noștri să facă o muncă de primă clasă. Nu-mi permit să ajungem de râsul tuturor. Ia-ți o săptămână liberă.

– Dar nu e nimeni care să-mi ia locul și nu putem să...

– Când ți se termină schimbul actual?

- La sfârșitul săptămânii.
- În cazul acesta, termină ce ai de făcut și, după ce ți se termină schimbul, du-te acasă.
- Of, dar domnule...
- Este un ordin, Lady Pamela. Du-te acasă. Simte-te bine și întoarce-te cu forțe proaspete!
- Da, domnule. Vă mulțumesc.

Abia când coborî treptele acelei casei mari înțelese toate implicațiile acestui lucru. Ea urma să se întoarcă acasă, iar Jeremy era în siguranță înapoi în Marea Britanie. Putea chiar să fie deja la Nethercote. Dintr-odată, totul era cum nu se putea mai bine.

Stalag Luft III a fost un lagăr de prizonieri construit la granița Germaniei cu Polonia, unde au ajuns 10 000 de aviatori ai Aliaților în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

WAAC, acronim pentru Women's Army Auxiliary Corps, Corpul Armatei Femeilor

Poreclă dată femeilor din Marina Regală, membre ale Women's Naval Royal Service

Fel de mâncare din orez cu pește afumat, ouă, pătrunjel și unt sau smântână

CAPITOLUL 2

Farleigh Place

Undeva lângă Sevenoaks, Kent

Mai 1941

Băiatul paznicului de vânătoare îl observă primul. Ieșise în zori să verifice capcanele (deoarece raționalizarea din timpul războiului însemna că iepurele era în meniu, chiar și în casa mare). Era o îndatorire pe care și-o asumase de bunăvoie, fiindcă iubea libertatea și solitudinea peisajului rural, pentru că era încă vrăjit de vastitatea și prospețimea acestuia, de imensul arc de cer albastru, limpede ca oglinda, ce i se întindea deasupra capului. După apartamentul din Stepney, cu alea de unde se ițea doar un crâmpei de cer lipsit de măreție, Farleigh i se părea încă prea frumos ca să fie adevărat.

În dimineața aceea se întorcea cu mâna goală. Paznicul de vânătoare bănuia că niște băieți din sat se serveau de iepurii care le cădeau în mână sau de potârnicchi și spunea că trebuie puse capcane ca să-i prindă pe braconieri. Ideea capcanelor pentru braconieri aduse un plus de entuziasm în sarcina zilnică pe care băiatul trebuia să o ducă la capăt. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă l-ar fi văzut pe unul dintre băieții mai mari din sat prins într-o capcană, băieți care aveau o plăcere deosebită să-l intimideze și să-l trateze ca pe un nimic pentru că era un țărănoi și un străin nepoftit. Grăbi pasul spre căsuță, cu mâțele chiorăind după terci și ouă, ouă adevărate, nu prafurile acelea care aveau gust de carton. Avea să fie o zi caldă și perfectă de început de vară. Fuioare subțiri de ceață pluteau deasupra pajiștilor, iar un cuc își striga răsunător numele, acoperind ciripitul păsărilor ce anunțau zorii.

Băiatul ieși din pădure și intră în parcul ce înconjura casa mare, uitându-se cu atenție după turma de cerbi, pentru că îi era încă destul de frică

de ei. Din loc în loc, în iarba verde și netedă se vedeau ici-colo stejari falnici, castani și fagi roșii, iar în depărtare zări chiar casa mare, care se înălța ca un castel de basm deasupra copacilor. Era pe punctul de a o lua pe cărarea care ducea spre căsuță când observă că ceva era întins în iarbă, ceva maro, iar lângă el, ceva lung și ușor care flutura, ca o pasăre mare rănită ce bătea din aripi. Nu-și putu imagina ce ar fi putut fi și se îndreptă spre el cu precauție, conștient de faptul că țara era încă plină de pericole neașteptate. Când se apropie, văzu că acolo zăcea întins un om. Sau ce mai rămăsese dintr-un om. Purta o uniformă militară și zăcea cu fața în jos, cu mâinile și picioarele în poziții nefirești. Dintr-un rucsac pe care îl avea în spate ieșeau niște sfori, iar sforile erau legate de ceea ce păreau să fie niște fâșii lungi de țesătură albicioasă. Îi luă ceva timp să își dea seama că era o parașută, sau rămășițele unei parașute, pentru că zăcea acolo, mototolită, moale și lipsită de viață, sfâșiată și fluturând trist în vânt. Băiatul înțelese că bărbatul căzuse pur și simplu din cer.

Rămase o clipă în picioare, întrebându-se ce să facă, simțind cum îi vine să vomite deoarece cadavrul era groaznic de descompus și iarba din jurul lui, pătată de sânge. Înainte să se poată hotărî, auzi zgomotul înfundat al unor copite pe iarbă și clinchetul unor frâie. Își ridică privirea și văzu o fată ce se apropia în galop pe un ponei alb și gras. Fata era bine îmbrăcată cu o cască de echitație din catifea, pantaloni de călărie și o jachetă de călărie și, pe măsură ce se apropie, o recunoscă pe Lady Phoebe, cea mai mică dintre fetele care locuiau în casa mare. Își dădu seama cu groază că ea avea să dea direct peste cadavru dacă nu o oprea. Începu să alerge spre ea fluturând brațele.

– Oprește-te! strigă el.

Poneiul reuși să se oprească, necheză și se ridică agitat pe picioarele din spate, dar ea se ținu bine în șa.

– Ce crezi că faci? îl întrebă pe un ton sever. Ești nebun? Ai fi putut să mă faci să cad de pe cal. Snowball ar fi putut să te calce în picioare.

– Nu trebuie să mergi pe acolo, domnișoară, îi spuse el. A avut loc un accident. N-ai vrea să vezi asta.

– Ce fel de accident?

El aruncă o privire înapoi.

– Un bărbat a căzut din cer. E făcut praf. Este oribil.

– A căzut din cer?

Ea se opintea să vadă dincolo de el.

– Ca un înger, vrei să spui?

– Un soldat, spuse el. Cred că nu i s-a deschis parașuta.

– Doamne! Ce oribil! Lasă-mă să văd!

Încercă să îndemne poneiul să meargă înainte, dar acesta încă fornăia zgomotos și sălta agitat.

Băiatul se puse din nou între ea și cadavru.

– Nu vă uitați, domnișoară! Nu vreți să vedeți astfel de lucruri.

– Bineînțeles că vreau. Nu mi se face chiar atât de ușor scârbă, să știi. M-am uitat odată cum bărbații au măcelărit un porc sălbatic. Ei, treaba aceea chiar a fost oribilă. Să fi auzit cum țipa. Am hotărât atunci că nu mai mănânc niciodată șuncă. Dar se întâmplă să-mi placă șunca la nebunie, așa că nu m-a ținut mult.

Fata îmboldi poneiul să meargă înainte, făcându-l pe băiat să se dea la o parte. Poneiul făcu câțiva pași înainte și înapoi, apoi se opri, dând de înțeles că nu voia să se apropie mai mult. Phoebe se ridică în șa și trase cu ochiul.

– Doamne ferește! strigă ea. Trebuie să spunem cuiva.

– Ar trebui să le spunem la cei din armată. E de la ei, nu-i așa?

– Celor din armată, îl corectă ea. Serios acum, gramatica ta este groaznică.

– La naiba cu gramatica mea, domnișoară, dacă nu vă supărați că vă spun asta.

– Ba mă deranjează. Și nu este „domnișoară”. Sunt Lady Phoebe Sutton, și ar trebui să mi te adresezi cu milady.

– Îmi pare rău, spuse el, înghițind în sec cuvântul *domnișoară* care era pe punctul să-i iasă de pe buze.

– Trebuie să-i spunem tatălui meu, zise ea hotărâtă. Este încă pământul lui, la urma urmei, chiar dacă acum îl folosește armata. Încă ține de Farleigh. Haide. Ar fi bine să vii cu mine.

– La casa mare, domnișoară? Vreau să spun, milady?

– Bineînțeles. Tati se trezește mereu devreme. Ceilalți dorm încă.

Băiatul porni alături de ponei.

– Tu ești băiatul care stă cu paznicul nostru de vânătoare, nu-i așa? Întrebă ea.

– Așa este. Numele meu e Alfie. Am venit din Ceață iarna trecută.

– Ceață? Cum adică din ceață?

El chicoti.

– Așa spunem noi, cockney, la Londra.

Îl măsură critic din priviri.

– Nu te-am prea văzut pe moșie.

– Sunt la școală în sat toată ziua.

– Cum îți place?

– Merge. Copiii din sat se iau de mine că-s mic pentru vârsta mea și nu-i nime' să mă apere.

– Asta nu e frumos.

Se uită la fața ei micuță și arogantă, o față ce părea atât de împăcată cu sine, atât de sigură pe ea.

– În caz că nu ai observat, oamenii nu se poartă frumos, zise el. E război. Indivizi zboară cu avioanele deasupra Londrei și aruncă bombe în fiecare seară fără să le pese pe cine omoară, femei, copii, bătrâni... nu contează pentru ei. Am văzut un bebeluș după ce o explodat o bombă. Zăcea întins pe stradă, parcă dormea. M-am dus să-l iau în brațe și era rece ca gheața. Altă dată, am văzut o femeie care alerga pe stradă țipând, cu hainele distruse după explozie și știi ce striga? Striga: „Băiețelul meu. E îngropat sub toate dărâmurile alea. Să-l salveze cineva pe băiețelul meu!”

Expresia de pe chipul lui Phoebe se îmbună.

– A fost înțelept din partea ta să vii aici, departe de Ceață, spuse ea. Câți ani ai?

– Unsprezece, aproape doisprezece.

– Eu tocmai am împlinit doisprezece ani, spuse ea cu mândrie. Speram să mă trimită la școală când voi împlini treisprezece, dar nu cred că se va mai întâmpla acum. Nu cât timp e război. Surorile mele au mers la școală, capre norocoase ce sunt ele.

– Vrei să spui că nu ai fost încă la școală?

– Nu. Am avut mereu guvernanta. E atât de plictisitor să faci lecții singură. Pentru surorile mele a fost diferit, pentru că se aveau una pe cealaltă și erau neastâmpărate și îi jucau feste guvernantei. Dar

eu am apărut mai târziu. Dido spune că am fost un accident.

– Cine e Dido?

– Sora mea, Diana. Are nouăsprezece ani. Este neagră de supărare din cauza războiului, pentru că trebuia să-și facă debutul anul trecut.

– Ce debut?

Phoebe izbucni în râs, un fel de ha-ha fals și superior.

– Tu chiar nu știi nimic, nu-i așa? Fetele ca noi sunt prezentate la curte când începe Sezonul. Mergem la baluri și trebuie să ne găsim soți. Dar Dido a rămas blocată aici, murind de plictiseală. Surorile mai mari au avut toate parte de Sezonul lor.

– Și s-au căsătorit?

– Livvy s-a măritat. Dar ea a fost întotdeauna copilul cel bun, spune Dido. S-a căsătorit cu plictisitorul Edmund Carrington și deja a făcut moștenitorul.

– Domnitorul? întrebă Alfie, făcând-o din nou să râdă.

– Nu genul ăsta de domnitor. Vreau să spun că a născut fiul care va asigura moștenirea titlului într-o zi. Părinții noștri nu au reușit să aibă un fiu, ceea ce înseamnă că Farleigh ar fi ajuns la vreun văr îndepărtat după ce moare tati, iar noi vom ajunge pe drumuri, zice Dido. Dar eu cred că doar ne necăjește. Lucruri de genul ăsta nu se mai întâmplă în zilele noastre, nu-i așa? Mai ales când e război.

Se opri cât timp Alfie asimilă toate informațiile, apoi continuă:

– Dar celelalte nu prea au respectat regulile, spre marea furie a lui tati. Margot a plecat în Franța ca să studieze moda la Paris și a întâlnit un francez chipeș. Nu a vrut să plece atunci când a avut ocazia, iar acum este blocată în Paris și nu știm ce s-a întâmplat cu ea. Iar Pamma, ei bine, ea este tare drăguță și foarte inteligentă. A vrut să meargă la universitate, dar tati a spus că studiile femeilor sunt o pierdere de vreme. Cred că avea pe cineva cu care voia să se căsătorească, dar el s-a înrolat în Aviația Regală, a fost doborât și acum e într-un lagăr de prizonieri în Germania. Așa că totul este destul de trist, nu-i așa? Războiul ăsta oribil care strică viețile tuturor.

Alfie clătină din cap.

– Tatăl meu este în armată în Africa de Nord, spuse el. Abia dacă primim vești de la el, iar când primim, sunt pe o bucățică de hârtie cu majoritatea cuvintelor înnegrite de cenzură. Mama a plâns ultima dată când a venit una.

Alfie începu să gâfâie, căci mergea repede ca să țină pasul cu poneiul și vorbea în același timp, în vreme ce traversară iarba moale a parcului, trecură printr-un pâlc de copaci și ajunseră la marginea parcului englezesc. Mai erau încă rânduri perfecte de tufe de trandafiri și borduri din plante, dar straturile de flori erau acum năpădite de buruieni și trandafirii nu fuseseră tunși. Într-o parte, gazonul fusese săpat și transformat într-o nouă grădină pentru bucătărie. De cealaltă parte, unde pe vremuri în curte puteau opri trăsurile, se aflau acum șiruri de vehicule militare camuflate.

Alfie nu se apropiase niciodată atât de mult de casa mare. Se holba la ea cu ochii mari de uimire. Fusesse dus o dată la Palatul Buckingham, dar clădirea acesta era la fel de mare și de impunătoare. Era construită din piatră cenușie solidă, avea trei etaje, iar acoperișul era împodobit cu turnuri la ambele capete. Două aripi ale clădirii ieșeau proeminent în exterior în forma unui E, intrarea centrală impunătoare formând bara din mijloc a literei. Stâlpii de la această intrare principală susțineau un fronton împodobit cu personaje clasice surprinse într-o luptă. Impresia de măreție era însă deranjată de un grup de soldați care se fâțâiau pe treptele de marmură, râzând și fumând. Alți soldați stăteau în jurul vehiculelor militare de diferite forme și mărimi, iar din cealaltă parte a casei răsună zgomotul pașilor greoi și strigătele sergenților de instrucție, în timp ce soldații făceau parada de dimineață.

Doi ofițeri se apropiară, îndreptându-se spre un jeep.

– Bună ziua, tânără domnișoară, ieșiți la o plimbare, nu-i așa? o întreabă unul dintre ei cu amabilitate.

– Am fost deja, mulțumesc, răspunse Phoebe cu afectare. Acum ducem poneiul înapoi la grajduri.

Se uită din șa la Alfie imediat după ce trecură de soldați.

– Să nu-i spui tatălui meu că am ieșit singură la plimbare. O să se înfurie tare. Nu am voie să ies fără îngrijitorul de cai. Dar asta e așa o prostie, nu-i așa? Eu sunt o călăreață foarte bună, iar îngrijitorul e tot mai bătrân și nu-i place să galopeze.

Alfie încuviință. Acum, că era aproape de casa mare, avea numai noduri în stomac. Își aminti atât de limpede ziua în care ajunsese aici. Când venise pentru prima dată cu trenul din Ceață, cum îi spunea el, era o arătare mică și demnă de milă, sfrijit și scund pentru vârsta lui, îmbrăcat în pantaloni scurți, cu un număr mai mare, care lăsau să se vadă genunchii slăbuți și plini de cruste. Îi curgea nasul și și-l ștergea cu dosul palmei, lăsând o dâră de muci pe obraz. Nu era de mirare că fusese ultimul dintre copiii evacuați care găsise pe cineva dispus să-l ia acasă. În cele din urmă, ofițerul de intendență, domnișoara Hemp-Hatchett, judecătorul de pace local și căpitanul Asociației Fetelor Ghid, îl pusese în spatele mașinii sale Morris și îl dusesse la Farleigh.

– Trebuie să-l luați, Lady Westerham, spusese ea pe tonul care câștiga pe loc atenția a generații întregi de fete ghid. Pur și simplu, nu există nimeni altcineva, iar dumneavoastră aveți cel mai mare loc dintre noi toți.

Apoi plecase, lăsându-l pe băiat încremenit, privind cuprins de uimire în jur în foaierul de marmură plin de arme și portrete de strămoși ce-l priveau de sus, cu dezgust.

– Fir-ar ea să fie de neobrăzată! explodase lordul Westerham când soția sa venise să-i spună despre asta. Cine se crede femeia asta afurisită, de ne dă nouă ordine? Unde cred oamenii ăștia blestemați că o să-l ținem pe amărât? Deja două treimi din casă ne-a fost ocupată de armată. Ne-am restrâns la o singură aripă, și este al naibii de incomodă. Chiar crede că o să pun un copil din mahalalele londoneze într-un pat de campanie la mine în dormitor? Sau ar trebui să-l punem în pat cu una dintre fiicele noastre?

– Nu mai țipa, Roddy, spusese Lady Westerham în felul ei calm, obișnuită după treizeci de ani cu izbucnirile soțului ei. Îți ies ochii din orbite și e extrem de neplăcut. Este război. Trebuie să ne

implicăm cum putem și probabil că celor mai mulți li se pare că avem mai mult decât ni se cuvine.

– Așa că ar trebui să lăsăm frâu liber unui copil de mahala în casa noastră? Să umble pe aici și mai mult ca sigur să ne șutească argintăria. Este exclus, Esme. Exclus. Cum să mai beau în liniște un gin tonic în biroul meu, fără grija că voi fi întrerupt de un copil cockney? Spune-i femeii aia Hemp-cum o chema-o că nu facem asta și gata.

– Bietul micuț trebuie să găsească un loc unde să stea, Roddy, spusese Lady Westerham cu blândețe. Nu-l putem trimite înapoi pe străzile bombardate. E posibil ca părinții lui chiar să fie morți. Tu cum te-ai simți dacă ai fi rupt de viața ta așa cum o știai?

– Cum rămâne cu fermierii arendați?

– Au luat deja copii la ei.

– Atunci, personalul care lucrează pe domeniu. Nu există nici o căsuță liberă?

– Nu poți lăsa un copil într-o căsuță goală. Se opri și căzuse pe gânduri. Gata, știu. Soții Robbins trebuie să aibă un dormitor liber de când fiul lor a fost chemat în armată. Robbins nu este cel mai prietenos individ, trebuie să recunosc asta. Dar doamna R. este o bucătăreasă bună. Bietul micuț are nevoie să se mai îngrășe.

Alfie auzise această conversație cât timp se afla singur în hol și tremura. Ei nu-și dăduseră seama că cea mai mare teamă a lui era că trebuia să rămână într-un loc ca acesta, unde avea să-i fie groază că se va întâlni cu vreo fantomă sau că va sparge ceva. O căsuță și un bucătar bun era o idee ce îi surâdea mult mai mult.

– Poftim. Ține frâul o clipă, ca să cobor, spuse Phoebe, aducându-l înapoi în prezent.

Alfie își dădu seama că era obișnuită să dea ordine. Făcu așa cum i se spuse, chiar dacă nu mai pusese în viața lui mâna pe un cal. Poneiul rămase în picioare, nemișcat și calm, în timp ce Phoebe își scoase picioarele din scărițe și coborî din șa. Porni apoi spre grajduri, lăsându-l pe Alfie să meargă în urma ei cu poneiul. Tocmai o luaseră după colț când un ingrijitor veni în fugă spre ei, roșu la față și dând din mâini.

– N-ar fi trebuit să ieșiți singură, fără mine, cu Snowball. Știți ce a spus tatăl dumneavoastră.

– Prostii, Jackson! Știi că pot să călăresc foarte bine.

Phoebe întoarse sfidător capul și se pare că poneiul îi imită acțiunea, aproape smulgând frâiele din mâna lui Alfie.

– Știu că sunteți o călăreață extraordinară, spuse el. Cred că tatăl dumneavoastră e mai îngrijorat din cauza soldaților care se tot învârt pe aici. E periculos, chiar și pe teritoriul nostru.

Phoebe se îmbujoră la față, dar spuse:

– Poți să-l iei pe Snowball acum. Trebuie să-i spun tatălui meu ceva important.

Îngrijitorul luă poneiul, iar Alfie o urmă pe Phoebe, care porni deja cu pași hotărâți spre casa mare. Trebui să alerge ca să o ajungă din urmă deoarece ea se îndrepta spre scările de la intrarea principală. Pentru o clipă, fu tentat să o lase să intre singură, el se putea furișa înapoi la căsuța paznicului de vânătoare, unde știa că îl aștepta micul dejun. Dar în ultima secundă, ea se întoarse, ținând ușa deschisă.

– Haide, Alfie. Grăbește pasul, spuse ea nerăbdătoare.

Holul de la intrare era la fel de descurajant cum și-l amintea, acum pașii lor răsunau pe podeaua de marmură până în bolta pictată a tavanului de deasupra. Un grup de ofițeri cobora pe scara principală.

– Am putea să le spunem lor, îi șopti Alfie lui Phoebe.

– Ți-am spus, e pământul tatălui meu. El trebuie să știe mai întâi, spuse Phoebe.

Trecură pe lângă ofițerii care o salutară dând din cap în timp ce traversau holul, apoi o luară la stânga. Coridorul care se întindea de-a lungul clădirii fusese închis cu un furnir în care se pusese o ușă nouă pe care scria „Apartamente personale. Zonă privată”. Phoebe deschise ușa, iar Alfie se trezi în coridor. Pereții acestuia erau căptușiți cu lambriuri de stejar. Tavanul înalt era sculptat cu trandafiri Tudor poleiți cu aur, iar pe toată lungimea lui se aflau capete de animale ca trofee de vânătoare, precum și tapiserii cu scene de vânătoare. Lui Alfie i se făcu brusc teamă, dar Phoebe continuă să meargă înainte, fără să pară că observă.

La capătul holului, ajunseră într-un alt foaier unde într-o parte era o scară, nu la fel de grandioasă precum cea centrală. Phoebe se uită în jur.

– Sper din tot sufletul că s-a trezit. Sunt sigură că s-a trezit.

La auzul vocii ei, își făcu apariția un majordom.

– Ați ieșit deja la plimbare, milady? Ce dimineață frumoasă!

– Soames, l-ai văzut pe tatăl meu? îi tăie Phoebe brusc vorba. Trebuie să-l găsesc. Este important.

– L-am văzut coborând scările acum câteva minute, milady, dar nu sunt sigur unde s-a dus. Vreți să îl găsesc și să-i spun că îl căutați?

– Nu e nevoie. Îl găsim noi. Haide, Alfie, zise Phoebe în timp ce porni din nou pe un alt coridor din apropiere, pe pereții căruia erau portrete de familie.

– Tati? strigă ea. Tati? Unde ești?

Lordul Westerham era așezat în fața micului dejun, pe punctul de a ataca o grămadă de *kedgeriee*. „Slavă Domnului că există peștele afumat“, se gândea el. „Unul dintre puținele lucruri care mai merită mâncate.“ Nu că ar fi fost o marfă obișnuită pe la pescăria locală, de când pescuitul în Marea Nordului devenise o ocupație atât de periculoasă. Dar atunci când se mai găsea câte vreun pește afumat, negustorul de pește trimitea întotdeauna un mesaj la Farleigh și punea doi sub teighea. „Știu cât de mult îi plac domniei sale peștii afumați“, spunea soția pescarului. Pe vremuri, ar fi fost câte doi heringi pentru fiecare la micul dejun. Acum, doamna Mortlock trebuia să se gospodărească atent și să profite la maximum de ei, și să facă *kedgeriee* în loc de tradiționalul eglefin afumat.

Tocmai luase o înghițitură când auzi pe cineva strigând. Abia reuși să recunoască vocea fiicei sale mai mici, când aceasta dădu buzna în cameră.

– Tu ești cea care făcea zarva asta necuviincioasă? Lordul Westerham se încruntă la ea, fluturându-și furculița. Guvernanta ta nu te învață regulile elementare de bună purtare?

– Ba da, tati, ea îmi spune mereu că o doamnă nu ridică niciodată vocea, dar e o urgență. Pur și simplu trebuia să te găsesc imediat. Am găsit un cadavru. Adică Alfie l-a găsit și m-a oprit să trec peste el.

– Ce? Cum adică?

Lordul Westerham lăsa furculița jos și se uită fix la Alfie, încercând să-și amintească cine era acel copil ciudat și de ce se afla în camera în care lua el micul dejun.

– Un cadavru, tată. Afară, pe câmp. A căzut din cer. E cam scârbos, dar trebuie să vii.

– Nu i s-a deschis parașuta, adăugă Alfie, dar în secunda următoare își dori să nu fi deschis gura când lordul Westerham se întoarse și îl țintui din priviri.

Privirea pătrunzătoare a lordului Westerham, pe sub acele sprâncene stufoase, te cam băga în sperieți, iar Alfie înghiți neliniștit în sec, aruncând o privire spre ușă și întrebându-se dacă putea să o ia la sănătoasa.

– Ce făceai pe terenurile mele? Braconaj, cu siguranță, întreabă lordul Westerham.

– Nu, domnule. Locuiesc cu paznicul dumneavoastră de vânătoare, vă mai amintiți? întreabă Alfie.

– Ah, da. Așa este.

– Iar el mă trimite să verific capcanele dimineța devreme, spuse Alfie. Și am văzut chestia asta întinsă acolo, și nu știam ce era, așa că m-am dus să mă uit și era un tip strivit. O adevărată mizerie. Și chiar atunci fiica dumneavoastră venea în galop spre el, așa că am oprit-o, iar ea a spus că ar trebui să vă spunem mai întâi dumneavoastră.

– Foarte bine. Foarte bine. Lordul Westerham puse jos șervetul și se ridică în picioare. Ei bine, presupun că ar trebui să mă duceți să văd și eu, nu-i așa? Privi enervat spre doi setteri englezi ce tăbărăra pe ușă, când simțiră că stăpânul lor era pe cale să iasă. Și ai grijă să nu scape afară câinii ăștia blestemați. Nu vreau să amușineze cumva cadavrul.

Se uită la ei cum dădeau cuprinși de frenezie din cozile lor cu franjuri mătăsoși, cu ochii ațintiți asupra lui și tonul vocii i se înmuie într-un fel în care nu vorbise niciodată cu copiii săi.

– Îmi pare rău, St. John. Îmi pare rău, Missie, bătrânico. Nu vă pot lua de data asta. Dar ne revanșăm mai târziu. Îi bătu ușor pe cap. Acum rămâneți pe loc! le spuse ferm.

Amândoi câinii se așezară, părând îngrijorați. Când micul lor grup ajunsese la capătul coridorului

lung, Phoebe se uită în urmă și văzu câinii stând în lumina unei raze de soare.

CAPITOLUL 3

Bucătăria de la Farleigh Mai 1941

– Despre ce a fost toată vânzoleala aceea, domnule Soames?

Doamna Mortlock își ridică privirea de la masa din bucătărie, unde era cu brațele îngropate până la cot în făină când majordomul intră pe ușa capitonată cu postav verde.

– Tânăra Elsie a spus că a auzit strigăte în timp ce ducea apă caldă pentru domnișoara Livvy.

– Lady Phoebe părea cât se poate de agitată dintr-un oarecare motiv, răspunse domnul Soames, în felul său calm și cumpătat. Nu am auzit chiar toată povestea, dar am reținut ceva despre un cadavru.

– Un cadavru? Ei, nu mai spune. Și ce-o să mai urmeze acum? Doamna Mortlock își curăță mâinile, astfel încât un nor de făină se ridică în jurul ei. Biata Lady Phoebe! Nu-mi spuneți că a dat peste un cadavru. Un asemenea șoc ar putea să zdruncine mintea unei tinere delicate ca Lady Phoebe.

Domnul Soames zâmbi.

– Aș spune mai degrabă că Lady Phoebe este la fel de tare ca oricare dintre noi, doamnă Mortlock. Dar, așa cum spuneți, este extrem de îngrijorător să ne gândim că e un cadavru aici, la Farleigh.

– Unde a fost găsit, domnule Soames? E cineva pe care îl cunoaștem? întrebă doamna Mortlock, îndepărtându-se de masă, acum că era cu adevărat interesată.

– Nu, din câte am auzit. Doar că ea a găsit un cadavru. Și, din moment ce tocmai se întorcea îmbrăcată în ținuta de călărie, putem să presupunem că l-a găsit undeva pe domeniu.

– Sunt soldații ăia, comentă de la chiuvetă Ruby, fata de la bucătărie. Toți sunt morți după sex.

Se auzi un oftat din partea doamnei Mortlock.

– Ruby, unde ai auzit un asemenea limbaj? vru să știe domnul Soames. Nu la așa ceva mă aștept de la servitori într-o casă ca aceasta.

– Am auzit-o la Elsie, spuse Ruby. Îi povestea lui Jenny. Și ea a aflat din ziarele cu poze. La Hollywood vorbesc mereu despre sex. Oricum, Elsie a spus că soldații sunt toți morți după sex. Unii au invitat-o să meargă cu ei la bar când ea lustruia ciocanul de la ușă.

– Sper că i-a pus la punct, spuse doamna Mortlock. Vorbiți cu ea, domnule Soames. Nu putem să coborâm standardele doar pentru că e război.

– Cu siguranță, voi vorbi cu ea, doamnă Mortlock. Asta se întâmplă când nu există o menajeră și nici servitori cu grad superior care să supravegheze lucrurile. Celor tineri le vin idei.

– Au spus ce cadavru era? întrebă doamna Mortlock.

– Pun rămășag că au ademenit aici o fată din sat, și-au făcut de cap cu ea și ea a murit din cauza șocului, continuă Ruby.

– Ajunge, Ruby, spuse cu fermitate domnul Soames. Nu vreau să mai aud astfel de vorbe.

– Și, din fericire, Ruby va fi atât de ocupată cu spălatul și curățatul cartofilor, că va avea puține șanse să se întâlnească cu vreunul dintre soldați, adăugă doamna Mortlock, aruncându-i lui Ruby o privire lungă, amenințătoare. Și, dacă nu se mișcă mai repede, vom întârzia cu prânzul. Nici nu vreau să mă gândesc ce va spune domnia sa când va vedea că iarăși avem plăcintă cu legume, dar nu mai avem cupoane de carne până la sfârșitul lunii.

– Nu mi se pare corect ca familia să nu poată mânca din carnea pe care o produce, când are fermă și tot felu' d-animale.

– Tot felul de animale, Ruby. Serios, felul cum vorbești lasă de dorit! oftă domnul Soames.

– Nu că mă plâng, continuă doamna Mortlock. Știu că ne descurcăm mai bine decât majoritatea și este corect ca aceia care produc mâncarea să o împartă cu cei care locuiesc la oraș. Dar chiar este dificil să pregătești mese apetisante cu rația de puțin peste o sută de grame de carne de persoană pe săptămână.

– Și mie nu mi se pare corect să rămân numai în bucătărie, să spăl vasele, când aş putea face bani frumoși într-o fabrică, murmură Ruby, mai mult cu jumătate de voce.

– Și ce fabrică te-ar angaja? întrebă doamna Mortlock. Trebuie să fii isteată și să te miști repede ca să lucrezi într-o fabrică. Tu ești neîndemânatică. N-ai rezista nici măcar o zi. Nu, fata mea. Mulțumește-i stelei tale norocoase că doamna te-a luat aici. Altfel, ai fi fost o fată simplă care sapă după cartofi în ploaia rece ca gheața.

– Nu m-ar fi deranjat. Cel puțin aş avea lângă mine oameni cu care să vorbesc, zise Ruby. Nu mai e deloc plăcut acum, că au plecat toți lacheii și am rămas doar Elsie, Jenny, menajera doamnei și bona.

– Nici pentru noi nu este tocmai plăcut, Ruby, spuse domnul Soames. Nu sunt încântat că trebuie să servesc la masă și să fac muncă de lacheu la vârsta mea și cu vechimea mea. Dar o fac cu dragă inimă, știind că familia se bazează pe mine. Mai presus de orice, nu dezamăgim familia. Ne străduim să dăm impresia că lucrurile aici merg la fel de bine ca întotdeauna. Este clar?

– Da, domnule Soames, spuse Ruby cu o voce supusă.

– Nu crezi că ar trebui să-i trimitem lui Lady Phoebe niște cacao fierbinte cu coniac? întrebă doamna Mortlock. Se spune că puțin coniac este cel mai bun remediu pentru șocuri, nu-i așa?

– Cunoscând tinerii, bănuiesc că Lady Phoebe este mai degrabă încântată decât șocată că a găsit un cadavru, doamnă Mortlock, și acum se va înfrupta dintr-un mic dejun copios și satisfăcător.

Domnul Soames zâmbi în timp ce se îndreptă spre ușă.

Phoebe tocmai ieșea din dormitorul ei când o ușă mai încolo pe hol se deschise și de după ea se ivi un cap cu ochi obosiți.

– Tu alergai de colo colo pe hol de-ai trezit pe toată lumea cu noaptea-n cap? întrebă Lady Diana Sutton pe un ton iritat.

Era îmbrăcată într-o pijama de mătase albastră, iar părul ei blond, tuns bob, era ciufulit.

– Nu mai e noapte de câteva ore, Dido, spuse Phoebe. Am ieșit deja să călăresc și nu vei ghici ce

am găsit!

– Abia aștept. Suspansul mă omoară. Lady Diana ieși în hol și se sprijini de tocul ușii, luând o atitudine pe care o spera blazată și sofisticată. Oare să fi fost ciuperca? Sau poate o vulpe?

– Era un cadavru, Dido, zise Phoebe.

– Un cadavru? Al unei persoane? Un mort?

– Cadavrele aparțin de obicei unei persoane. Iar persoana aceasta era, într-adevăr, cât se poate de moartă. A căzut din avion.

– De unde știi asta?

– Pentru că avea ce a mai rămas dintr-o parașută care nu s-a deschis bine.

– Doamne! Dido uită brusc de sofisticarea ei. I-ai spus lui tati?

– Da, și s-a dus să vorbească cu cei din armată.

– Stai puțin, zise Lady Diana. Pun niște haine pe mine și-apoi poți să mi-l arăți înainte să-l mute.

– Nu cred că lui tati i-ar plăcea asta, îi spuse Phoebe. Nu cât el este cu oamenii din armată.

– Nu mai fi așa de plictisitoare, îi spuse Diana. Știi că trebuie să profit la maximum de singura clipă de aventură de care vom avea parte aici. Nu știu ce părere ai tu, dar eu mor de plictiseală. Pur și simplu nu e corect. Ar fi trebuit să am și eu parte de Sezonul meu și să-mi fac ieșirea în societate până acum. Aș fi putut fi chiar logodită cu un conte francez încântător, așa cum este Margot. În schimb, aici sunt doar soldați plictisitori și fermieri bătrâni, iar tati nici măcar nu mă lasă să mă duc la Londra. Nu mă lasă nici să lucrez în fermă pentru că spune că fermierii au un singur lucru în minte. Nu își dă seama că eu, de fapt, salivez după acel lucru?

– Despre ce lucru e vorba? întrebă Phoebe. Un iubit?

– Sex, dragă. Tu nu înțelegi, dar vei înțelege într-o zi. Îi aruncă lui Phoebe o privire nimicitoare. Urăsc războiul ăsta stupid. Și am de gând să mă uit la acel corp, fie că îmi arăți sau nu.

Se răsuci pe călcâie și se întoarse în dormitorul ei, trântind ușa atât de tare încât tablourile de pe perete se clătinară de aproape căzură din cârligele lor.

CAPITOLUL 4

*Pe câmp la Farleigh
Mai 1941*

– Ei bine? Lordul Westerham își ridică privirea spre ofițerul care stătea lângă el. E unul dintre ai tăi, nu-i așa?

Nu era deloc încântat de faptul că regimentul Regal West Kent îi ocupa casa, dar îl tolera destul de bine pe colonelul Pritchard, comandantul lor. Era un gentleman, un bărbat cu caracter distins și de treabă, care se străduise să se asigure că armata deranja cât mai puțin posibil mersul lucrurilor pe domeniu.

Colonelul Pritchard se cam înverzi la față când se uită la cadavru. Era un bărbat mic și elegant, cu o mustață îngrijită. Dacă nu era îmbrăcat în uniformă, nu ai fi zis că e soldat, eventual un domn de la oraș sau un director de bancă. Își mută pantoful din zona cu iarbă îmbibată de sânge.

– Oamenii noștri nu se aruncă din avioane, spuse el. Noi suntem doar infanterie.

– Dar nu e îmbrăcat în uniforma voastră?

– Greu de spus. Seamănă un pic cu ea. Colonelul se încruntă. Dar, așa cum am mai spus, dacă vreun om sub comanda mea ar fi primit permisiunea să sară dintr-un avion, ar fi trebuit să fiu anunțat. În plus, ar fi trebuit să aflu dacă vreunul dintre ei nu e prezent la apel.

– Deci care este procedura acum? întrebă lordul Westerham. Nu-l putem lăsa să zacă aici, în câmp, să-mi sperie căprioarele. Cineva va trebui să îl ia. Nu ar fi bine să chemăm poliția locală și să îl ducem la cea mai apropiată morgă?

– Mă îndoiesc că se cade așa ceva, spuse colonelul Pritchard. Tipul este în uniformă, la urma urmei. E o chestiune care ține de armată. Cineva va ști cine este sau, mai degrabă, cine a fost. Probabil cineva s-

a grăbit să dea ordin să se sară cu parașuta noaptea trecută, dar de ce aici, asta nu știu să vă spun.

– Poate că s-a abătut de la curs din cauza vântului.

– Nu a bătut aproape deloc vântul noaptea trecută, spuse colonelul Pritchard. În plus, judecând după forma în care este parașuta, nu a plutit prea multă în derivă. Presupun că am putea arunca o privire la plăcuțele de identitate ale bietului nenorocit. Măcar vom ști cine era și de unde venea.

Se cutremură plin de dezgust doar la acest gând.

Se aplecară amândoi să întoarcă cadavrul. Parcă mutau un sac cu diverse obiecte, ca și cum fiecare os fusese zdrobit, de chiar și lordul Westerham tresări de data aceasta. Partea din față a cadavrului era o grămadă însângărată, cu chipul de nerecunoscut. Colonelul își feri fața când deschise nasturele de sus al uniformei și scoase plăcuțele de identitate. Nu se mai cunoștea că una fusese roșie și alta verde, iar lanțul de care erau prinse era lipicios și cu un strat întărit deasupra. Muștele localizaseră deja cadavrul și sosiseră în număr mare, doar bâzâitul lor tulburând liniștea de pe pajiște.

Colonelul Pritchard scoase un cuțit din buzunar și tăie lanțul care ținea discurile.

– Nu pot să citesc nimic acum. Vor trebui spălate de sânge.

Scoase din buzunar o batistă albă și apretată și puse cu grijă plăcuțele în ea.

– Uite! A fost unul dintre ai voștri, spuse lordul Westerham, arătând cu degetul spre emblema metalică de pe umărul său.

Sub tot sângele și murdăria de pe ea reușiră să distingă cuvintele *Regimentul Regal West Kent*.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Colonelul Pritchard rămase cu privirea fixă, în gol. Ce credea că face? Că iese la o plimbare sau că face vreo farsă? Avea un prieten în RAF și intenționa să ne facă o surpriză și să aterizeze la apelul de dimineață? Să sperăm că soarta lui îi va descuraja pe alții să mai facă asemenea prostii.

Diana coborî în grabă treptele și ieși pe terenurile din fața palatului. Era conștientă de privirile pe care i le aruncau soldații pe furiș când trecea pe lângă ei și își îngădui un zâmbet discret. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de in de culoare roșie și o

bluză albă cu spatele gol, deși era puțin cam rece pentru acea oră din zi, dar bluza era extrem de elegantă. În picioare avea sandale cu toc ortopedic și cu talpă de sfoară împletită. Până traversă primele peluze, sandalele îi erau deja ude de rouă, iar ea regretă că nu-și luase pe ea mai degrabă un pulover. Aceste gânduri se risipiră însă în momentul în care se apropie de soldații care tocmai ridicaseră cadavrul și îl așezaseră pe o targă. Era deja acoperit cu un cearșaf. O ambulanță se afla în apropiere. Bărbații își ridicară privirea când Diana se apropie de ei, iar ea citi pe fețele lor uimirea, dar și prețuirea lor.

– Nu vreți să vă apropiați mai mult, domnișoară, spuse unul dintre ei, venind să o oprească. Mi-e teamă că a avut loc un accident neplăcut.

– Ea nu este „domnișoară“. Este fiica lordului, îl corectă un bărbat mai în vârstă, care purta trese de sergent. Trebuie să spui milady.

– Îmi pare rău, sincer, milady, spuse tânărul.

– Nu-ți face griji! Chiar nu-mi pasă de toate aceste reguli stupide. Numele meu este Diana. Și am venit să văd cadavrul.

– Nu vreți să-l vedeți, Lady Diana, credeți-mă, spuse bărbatul mai în vârstă. Ce dezastru! Bietul de el!

– Era spion, ce credeți? întrebă Diana. Ați auzit de spionii germani care se parașutează, nu-i așa?

Asta îi făcu să chicotească.

– Dacă era spion, a pus mâna pe uniforma noastră militară, spuse cel mai în vârstă. Nu, bănuiesc că era într-o misiune de antrenament care a dat greș, prăpăditul.

Apoi își aminti cu cine vorbea și făcu o grimasă.

– Iertați-mi limbajul, milady.

– Probabil că încercau pe el un model nou de parașută, spuse un alt soldat. Sunt multe lucruri pe care nu ni le spun și ne folosesc ca pe cobai.

Prietenii lui clătinară din cap cum că sunt de acord.

– Purta verighetă, bulangiul amărât, spuse cel tânăr în silă.

– Păi era căsătorit, nu-i așa?

– Era al naibii de prost, continuă tânărul.

– De ce spui asta? întrebă Diana. A fost prost că s-a căsătorit?

– Nu, milady. A fost prost pentru că, dacă i s-ar fi prins verigheta în timpul săriturii, i-ar fi smuls degetul.

Diana tresări, observând cu câtă ușurință vorbeau despre astfel de lucruri. Însă luptaseră deja în Franța și scăpaseră după Dunkerque. Își văzuseră prietenii aruncați în aer lângă ei. Încă un salt eșuat cu parașuta nu însemna nimic pentru ei. Targa fuse încărcată în ambulanță și dusă de acolo. Bărbații se îndreptară înapoi spre casă. Diana pășea în ritm cu ei.

– Cât timp crezi că vei sta aici? Știi?

– Cât o să dureze totul, din punctul meu de vedere, spuse cel mai în vârstă.

– Din al meu, nu, Smitty. Eu vreau puțină acțiune. Nu m-aș supăra dacă aș pleca mâine în Africa de Nord ca să-l înfrunt pe Rommel, spuse soldatul tânăr care îi vorbise prima dată.

– Abia te-ai înrolat, Tom. Dacă ai fi fost cu noi la Dunkerque, nu ai mai fi crezut asta. Niciodată în viața mea nu am fost mai recunoscător să ajung acasă. Tipii ăia cu bărcuțele lor au făcut o treabă extraordinară. M-am întors acasă cu iahtul cuiva. Un tip distins și bogat a înghesuit vreo douăzeci de oameni la bord. Groaznic de supraîncărcat. Am crezut că o să ne răsturnăm, dar n-a fost așa. Și după ce ne-a lăsat pe plajă, a întors și s-a dus înapoi. Ți trebuie curaj ca să faci asta, zic eu.

Diana clătină din cap.

– Și ce faceți toată ziua cât sunteți aici? Întrebă ea.

– Antrenamente. Instrucție. Ne pregătim pentru invazie.

– Credeți că o să ne invadeze germanii?

– Cred că nu e decât o chestiune de timp, spuse unul dintre ei. Au o mașinărie de război a naibii de grozavă. Dar noi suntem gata să dăm piept cu ei. Nu vor trece de noi fără să lupte.

– Cred că sunteți cu toții foarte curajoși, spuse Diana, privind amuzată de cât de stânjeniți se simțeau ei.

– Ar trebui să vii la unul din dansurile din sat, milady, spuse cel îndrăzneț. E distractiv.

– S-ar putea să fac asta, spuse Diana.

Nu mai adăugă: „Dacă mă lasă tatăl meu“.

Îi păru rău că ajunse la conac și îi privi pe bărbați cum se îndreptau spre camerele lor.

Înapoi în casă, Phoebe se duse în dormitor să se schimbe. Nu era permis să intri în sufragerie în pantaloni de călărie, chiar și cu regulile mai relaxate din timpul războiului. Acum, că era singură, constată că îi era cam greață, dar puse asta pe seama faptului că nu mâncase încă la micul dejun.

– Ai fost la plimbare călare, Phoebe?

Guvernanta ei, domnișoara Gumble, intră în cameră. Era înaltă, slabă și avea o ținută exemplară. Era mai mult trasă la față, dar se vedea că fusese frumoasă cândva. Chiar provenea dintr-o familie bună și s-ar fi putut căsători bine, dar războiul îi răpise șansa de a-și găsi un soț.

Fusese angajată ca guvernantă a lui Phoebe atunci când Dido fusese trimisă la pension în Elveția. Se înțelegeau bine. Phoebe era o fetiță isteată și era o plăcere să îi predea, deși conștiința domnișoarei Gumble nu-i dădea pace și o împingea să renunțe la postul ei și să se ofere voluntar ca să lucreze pentru război. Era foarte deșteaptă. Cu siguranță ar fi putut fi utilă pentru o grămadă de lucruri.

Phoebe își ridică privirea.

– O, bună, Gumbie. Nu te-am auzit intrând. N-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat: am găsit un cadavru departe, pe câmp, unde am călărit azidimineată.

– Un cadavru! Dumnezeu mare! I-ai spus tatălui tău?

– Da, și el, și colonelul s-au dus să-l vadă. Era un bărbat a cărui parașută nu s-a deschis și cred că a căzut dintr-un avion. Era îngrozitor de distrus.

– Cred că a fost oribil să vezi așa ceva, spuse Gumbie.

– Da, a fost, spuse Phoebe. Dar ai fi fost mândră de mine. Nu am lăsat pe nimeni să vadă că eram tulburată. Cel mai rău lucru a fost că aproape am călcat peste el. Îți poți imagina? Din fericire, băiatul din Londra care locuiește cu paznicul de vânatoare a ieșit în fugă și m-a oprit. A fost chiar curajos, de fapt.

– Bravo lui!

Gumbie veni în spatele lui Phoebe ca să-i încheie nasturii de la rochia de bumbac. De când Phoebe se declarase prea mare ca să mai aibă nevoie de bonă, guvernanta ei preluase astfel de sarcini. Era suficient de deșteaptă ca să-și dea seama că o fată de

doisprezece ani mai avea nevoie totuși de cineva care să-i poarte de grijă, chiar dacă ea pretindea că nu era așa. Mama fetei, Lady Esme, era o persoană destul de drăguță, dar habar nu avea cum să-și îngrijească copiii, lăsându-i în general să descurce singuri. Domnișoara Gumble era doar surprinsă de faptul că toți crescuseră remarcabil de bine. Îi zâmbi lui Phoebe.

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce jos și aș mânca un mic dejun copios înainte să începem să lucrăm. Cred că mâncarea este cel mai bun remediu dacă ai avut un șoc. Mâncare și ceai fierbinte și dulce. Fac minuni.

Phoebe își despleti codițele și începu să-și perieze părul.

– Mă întreb cine a fost, săracul de el.

– Bănuiesc că a fost vorba despre un fel de exercițiu de antrenament pe timp de noapte care s-a terminat într-un mod nefericit, spuse domnișoara Gumble. Știi tu, chestii de comando.

– Par să se întâmple atât de multe lucruri odioase, nu-i așa? spuse Phoebe în timp ce trăgea de o șuviță ce se încăpățâna să rămână încălцитă din părul ei de culoarea porumbului. Alfie a spus că a văzut un bebeluș mort întins pe stradă și o femeie ale cărei haine fuseseră zburate de explozia unei bombe.

– Bietul Alfie! spuse domnișoara Gumble. A fost trimis aici ca să scape de priverile dureroase ale războiului, iar acum războiul se ține pe urmele lui.

Luă peria de la Phoebe.

– Dă-mi panglica ta de păr. Nu poți coborî arătând ca Alice în Țara Minunilor.

Phoebe se întoarse ascultătoare și o lăsă pe guvernanta ei să îi lege părul la spate.

– Gumbie, zise ea. Cât crezi că va mai dura războiul? Mult timp?

– Sper că da, răspunse domnișoara Gumble.

Phoebe se întoarse, șocată.

– Vrei ca războiul să continue?

– Da. Pentru că, dacă se termină repede, va însemna că germanii au pus stăpânire pe noi.

– Să pună stăpânire pe noi? Vrei să spui că intră în Anglia?

– Mă tem că da.

– Crezi că s-ar putea întâmpla asta?

– Cred că este cât se poate de posibil, Phoebe. Vom face tot ce putem, desigur. Domnul Churchill a spus că ne vom lupta cu ei pe plaje și pe câmpurile noastre, dar mă întreb câți oameni o vor face, de fapt, atunci când va fi nevoie.

– Tatăl meu ar face-o, răspunse Phoebe.

– Da, și eu cred, răspunse domnișoara Gumble, dar sunt o mulțime de oameni care nu vor mai opune rezistență. Cu toții ne-am săturat deja de război, iar dacă acesta va mai continua mult... ei bine, vom accepta cu bucurie pe oricine poate readuce viața la normal.

Legă părul fetei cu panglica.

– Du-te! Coboară înainte ca tatăl tău să mănânce tot ce e bun și gustos.

CAPITOLUL 5

*Farleigh, salonul de mic dejun
Mai 1941*

Lui Phoebe chiar îi plăcea mai mult acest salon decât cel în care luaseră masa înainte de război, un salon cu lambriuri de stejar care era imens și în care te simțeai ca într-o peșteră. Acesta fusese inițial un salon de ascultat muzică, vopsit în albastru-deschis cu ornamente aurite, iar ferestrele înalte franțuzești dădeau spre lac. Lumina soarelui pătrundea înăuntru și dădea o stare de căldură și de siguranță, pentru că lui Phoebe îi era încă frig. Căutase în zadar omletă și tocmai își puse în farfurie o porție de *kedgeree* când tatăl ei intră urmat de setterii englezi care săreau în jurul lui plini de entuziasm.

– Sper că ați lăsat ceva și pentru mine, tânără domnișoară, spuse el, îndreptându-se spre bufet. Vreți să plecați, animale blestемate, și să mă lăsați în pace? Nu primiți nici un fel de șuncă, să știți. E război.

– Am crezut că ai mâncat deja micul dejun.

Phoebe luă o porție generoasă de orez. Era, din păcate, aproape rece, dar bucățelele de pește afumat îl făceau să aibă un gust bun.

– Am fost întrerupt în timp ce mâncam, dacă îți mai amintești. Lordul Westerham luă capacul de argint de pe vasul cu încălzitor. Ah, bine. Încă mai este destulă. Presupun că nu s-a mai trezit nimeni?

– Dido s-a trezit. A vrut să-i arăt cadavrul.

– Tânăra asta va sfârși rău dacă nu are mai multă grijă.

Își ridică privirea când Lady Esme intră ținând un plic în mână.

– Ai auzit, Esme? Fiica ta neghioabă a vrut să vadă cadavrul unui bărbat care a căzut pe câmpul nostru.

Își luă locul în capul mesei, iar câinii se așezară lângă el, în așteptare.

Lady Esme păru doar vag surprinsă.

– Mi s-a părut că am auzit ceva de genul ăsta când îmi beam ceaiul de dimineață, spuse ea. Ei bine, presupun că poate fi curioasă. Probabil că și eu am fost la vârsta ei. Al cui era cadavrul?

– Un nenorocit de soldat, deși colonelul nu înțelege că ar putea fi unul de-al lui. Cam dubios, dacă mă întrebi pe mine.

– Mami, eu am găsit cadavrul, spuse Phoebe.

Lady Westerham luă o felie de pâine prăjită și se așează lângă soțul ei.

– Tu ai făcut-o, dragă? Cred că a fost tare palpitant.

Phoebe îi aruncă o privire șocată. Gumbie era suficient de perspicace ca să-și dea seama că asta o șocase pe Phoebe, dar nu și pe mama ei, care deschidea acum plicul cu calm.

– Ah, o scrisoare de la Clemmie Churchill, zise ea, manifestând pentru prima dată entuziasm. Chiar mă așteptam să primesc vești de la ea în legătură cu petrecerea din grădină de la Chartwell de luna viitoare.

– Petrecere în grădină? tună Lordul Westerham. Clemmie Churchill nu știe că este război?

– Bineînțeles că știe, dar lui Winston îi lipsește Chartwell și are nevoie să se mai destindă, așa că a organizat această mică petrecere în grădină pentru el la casa de care îi este atât de dor, a spus ea. Fă liniște și lasă-mă să citesc, Roddy!

Ochii ei trecură rapid peste pagină.

– Sărăcuța de ea! spuse Lady Esme.

– Mă îndoiesc că să fii soția prim-ministrului poate fi descris ca sărăcuță, murmură lordul Westerham între două înghițituri.

– Spune că Winston este îngrozitor de suprasolicitat, nu doarme aproape deloc și, în consecință, este mereu irascibil.

Lordul Westerham pufni cu năduf.

– Winston a fost întotdeauna irascibil, de când îl cunosc. În momentul în care ceva nu merge așa cum vrea el, explodează. Îmi imaginez că pierderea unui război nu menajează temperamentul nimănui.

Lady Esme citi în continuare.

– Știi cât de mult îi place Chartwell. L-aș invita să stea cu noi, dar...

– Esme, suntem înghesuiți ca sardinele, spuse lordul Westerham. Nu poți să-l inviți pe prim-ministrul Angliei să se cocoate într-un pat în odaia cameristei.

Gândul acesta îl făcu să chicotească.

– Nu te prosti, dragul meu! îi zise Lady Westerham cu calm, fără să-și ridice privirea din scrisoare. O, nu! exclamă ea în timp ce citea mai departe. Ce dezamăgire!

Lordul Westerham ridică dintr-o sprânceană.

– Ți-am spus că oricum trebuie să vină aici ca să participe la ceremonia de la aerodromul Biggin Hill de luna viitoare, organizată în onoarea băieților aceia curajoși, uciși în Bătălia Angliei. Clemmie a vrut să o ajut să organizeze petrecerea în grădina de la Chartwell, dar Winston a aflat și a pus piciorul în prag. Fără petreceri pe timp de război, zice el. În aceste vremuri de criză economică, trebuie să dăm un exemplu, nu să primim musafiri pentru un weekend. Nu-i așa că e stilul lui?

– Un americanism urât, cuvântul *weekend*, remarcă lordul Westerham.

Deși îl cunoștea pe Churchill de mulți ani, încă nu-l iertase pe deplin pentru mama sa americană.

– Nu mai vorbi atâta și nu mă mai întrerupe, Roddy. Lady Westerham se încruntă la el peste masă. O, dar asta este o idee splendidă. Ascultă, Roddy. Se întreabă dacă ar putea veni aici pentru un ceai pe peluză după ceremonie. Ar fi o surpriză minunată pentru Winston să fie cu vechii vecini, spuse ea.

– Prim-ministrul, la noi, la ceai? Ce ai de gând să le dai să mănânce? Păpădii? O să vină cu propriile cartele de rație? o întrebă lordul Westerham.

– Nu fi dificil, Roddy! Știu bine că ți-ar plăcea să te întâlnești din nou cu familia Churchill. Și apoi avem grădini pentru bucătărie. Căpșunele ar trebui să fie coapte și o să fie castraveți și creson pentru sendvișuri. Ne vom descurca noi cumva. Așa că o să-i răspund și o să-i spun că e o idee splendidă, da?

Înainte ca lordul Westerham să poată răspunde, se deschise ușa și intră Olivia, cea mai mare dintre surorile Sutton. Deși avea doar douăzeci și șase de ani, începea deja să arate ca o doamnă respectabilă.

Era îmbrăcată într-o rochie bleumarin cu guler rotund alb și fronseuri cusute în față, care îi scoteau în evidență sânii mari. Își purta părul răsucit într-un coc la ceafă, ceea ce nu se potrivea deloc cu fața ei rotundă.

– Charlie tușește puțin, spuse ea. Sper că nu se îmbolnăvește de ceva. A sosit poșta, tati? E ceva de la Teddy?

– Nimic în afară de câteva bilete și o scrisoare pentru mama ta de la doamna Churchill, îi răspunse lordul Westerham. Probabil că soțul tău se distrează mult prea bine ca să-i treacă prin cap să mai și scrie.

– Nu spune asta, tati. Își face doar datoria. Trebuia să meargă acolo unde a fost trimis.

– Eu nu aș zice că e o lovitură a sortii să fii detașat cu serviciul în Bahamas.

Lordul Westerham se uită la soția sa care zâmbi vag.

– Ce bine de el! Am auzit că au plaje minunate.

Cu toții își ridicară privirile când intră Dido. Avea pielea de găină pe umerii goi și pe brațe, dar fața îi strălucea datorită faptului că fusese afară.

– Doamne, tot clanul este aici. Ce faci aici, mami? Parcă mi-ai spus că una dintre puținele plăceri ale unei femei măritate este să mănânce micul dejun în pat.

– Dragă, pe vremuri așteptam cu nerăbdare oul meu proaspăt fiert și soldăteii de pâine proaspătă și bună. Pâinea prăjită cu margarină nu prea mai face să merite așteptarea în pat.

– Am auzit că ai plecat să cauți cadavrul, Dido, spuse tatăl ei și o măsură din ochi cu o atitudine critică. Să nu-mi spui că ai ieșit afară îmbrăcată așa. Trebuie să te cauți la cap... Toți soldații aceia nenorociți care au prea mult timp liber... O să ai mari probleme, fata mea.

– Soldații au fost foarte drăguți cu mine, tati. În plus, am ajuns prea târziu ca să mai văd cadavrul, spuse Dido, servindu-se cu ultima porție de *kedgeree*. O, ce bine, să trăiască doamna Stubbins! A găsit din nou pește afumat.

– Nu credeam că voi apuca să trăiesc vreodată ziua în care să ne bucurăm cu toții că mâncăm pește afumat, spuse Lord Westerham. Presupun că o bucățică tot este mai bună decât nimic, dar mie

chiar îmi lipsește perechea de pești afumați pe care să-i mănânc doar eu.

Se întoarse ca să-i facă semn cu degetul arătător fiicei sale.

– Dar, pe viitor, Diana, nu vreau să te plimbi singură pe proprietate, mai ales așa. Parcă ai fi îmbrăcată în pijama.

– Este ultimul răcnet, tati. Sau cel puțin așa era când încă mai apărea revista *Vogue*. Nu că ar avea vreun rost să încerci să fii la modă atunci când ești izolat într-un colț uitat de la țară.

Își așează farfuria lângă cea a lui Phoebe, apoi întinse mâna ca să-l mângâie pe cap pe unul dintre setteri înainte să-și ia șervetul.

– Dacă m-ai fi lăsat să mă angajez la Londra, mai mult ca sigur că n-aș mai fi stat pe capul tău, tati. Și n-aș mai fi avut atât timp liber, nu-i așa? spuse ea cu amărăciune. Mor de plictiseală, să știi. Suntem în plin război. E multă agitație. Vreau să mă implic și eu.

– Am mai trecut prin asta, Dido, spuse lordul Westerham. Ești prea tânără ca să mergi să lucrezi pe cont propriu la Londra. Nu mă deranjează să ajuți cu animalele de la ferma de aici de-acasă sau chiar să le predai copiilor de la școala din sat, dar asta e tot. Și acesta este ultimul meu cuvânt pe această temă. Să nu mai aduci vorba despre asta.

Dido oftă și se așează la celălalt capăt al mesei. Cu toții își ridicară privirea când se auziră niște pași grei și tacticoși, iar Soames intră, ducând o tavă de argint.

– O scrisoare pentru dumneavoastră, milady, spuse el. Adusă de un curier.

Lady Esme păru surprinsă când o luă.

– Doamne! Ce dimineată plină de evenimente! Cine poate să îmi scrie acum?

Restul familiei așteptă să ia plicul. Observă blazonul de pe verso și zâmbi.

– O, este Lady Prescott. Mă întreb ce vrea? Am crezut că suntem inacceptabil de modești și demodați pentru ei.

– Poate că vrea să împrumute o ceașcă de zahăr, răspunse lordul Westerham, pufnind în râs. Vremuri grele pentru toți în acest moment, chiar și pentru familia Prescott.

– Ah, nu cred că și pentru familia Prescott, spuse Livvy. De fiecare dată când îl scot la plimbare pe Charlie în cărucior, mi se pare că văd o dubă de livrări care oprește la ei acasă.

– Ce scrie acolo, mami? întrebă Dido.

Lady Esme își ridică ochii din scrisoare, cu un zâmbet mulțumit pe chip și apoi începu să citească cu voce tare:

Dragă Lady Westerham,

Am vrut să vă împărtășesc veștile noastre bune înainte de a le auzi prin sat. Fiul nostru, Jeremy, a ajuns acasă în siguranță, în ciuda tuturor problemelor. Este slăbit din cauza unei răni de glonț infectate, dar avem toate motivele să sperăm că se va recupera complet.

După ce își va recăpăta puterile, abia așteptăm să organizăm o mică petrecere în onoarea sa și sperăm că familia dumneavoastră va putea să fie alături de noi cu această ocazie.

Cu deosebită considerație,

Madeleine Prescott

Împături scrisoarea și își privi familia din jurul său, radiind.

– Nu-i așa că e minunat? Trebuie să-i scriu imediat Pamelei. Va fi încântată.

– De ce să fie Pamma mai încântată decât noi toți? o întrebă Dido. Sau ea este copilul preferat?

– Dido, știi cât de drăguț se poartă Pamma cu Jeremy. De fapt, dacă nu ar fi început războiul acesta stupid, cred că până acum am fi putut face deja un anunț.

Schiță un zâmbet enigmatic.

– Mama, cred că ești mult prea dornică să-ți căsătorești copiii, nu-i așa? Nu mi s-a părut niciodată că Jeremy Prescott ar fi genul de tip fidel unei femei.

– Sunt sigură că mulți tineri își fac de cap în tinerețe, dar se așază la casa lor la momentul potrivit, spuse Lady Esme. Oricum, important este că acum e acasă și că totul va fi bine.

Se ridică de pe scaun.

– Trebuie să-i scriu chiar acum Pamelei.

Dido o privi cum pleacă.

– Nu știu unde o să-mi găsesc vreodată un soț, spuse ea. Cum sunt izolată aici, la țară, presupun că o să fie crescător de porci.

Când auzi acest lucru, Phoebe începu să chicotească.

– Ar mirosi oribil, spuse ea. Dar ai avea șuncă bună.

– Era o remarcă sarcastică, Feebs, spuse Dido. Voiam doar să reamintesc tuturor că nu am avut parte de Sezonul de prezentări, la fel ca surorile mele.

– Nu eu am dat ordin să pornească războiul acesta blestemat, spuse lordul Westerham. Și tu ești încă tânără. Vor fi destule ocazii pentru petreceri și dansuri după ce se termină.

– Dacă știi să dansezi dansuri populare germane, răspunse Phoebe.

Fața lordului Westerham se înroși ca o sfeclă.

– Nu e amuzant, Phoebe. Nu e nici pe departe amuzant. Nemții nu vor câștiga, și cu asta am încheiat discuția.

Își aruncă șervetul pe masă și ieși din cameră.

Mai târziu în dimineața aceea, adjunctul colonelului, căpitanul Hartley, își căuta ofițerul superior.

– Am verificat plăcuțele, domnule, și nu se potrivesc cu nimeni din West Kent. Mai mult, toți au fost prezenți la apelul de dimineață, în afară de Jones, care a primit o permisie de două zile pentru că i-a născut soția, și de Patterson, care este în spital cu apendicită.

– Și ce crezi că ar trebui să facem acum?

Colonelul Pritchard se scărpină în cap, împingându-și chipiul pe spate.

– Să aflăm cine era păcăliciul acela și de ce era îmbrăcat în uniformă noastră.

– Domnule, nu se poate exclude posibilitatea ca el să fi fost spion. Faptul că era îmbrăcat cu uniformă West Kent i-ar fi oferit o scuză bună ca să se plimbe prin această zonă, nu-i așa?

Colonelul Pritchard trase aer printre dinți.

– Se aud astfel de lucruri, dar cu siguranță sunt doar zvonuri.

– O, sunt destul de sigur că pe aici mișună mulți simpatizanți ai dușmanului care încearcă să spioneze.

– Credeți? Colonelul Pritchard îl seceră din priviri. Englezii să vrea să lucreze pentru *friți*?

– Mă tem că da, domnule. Dacă cineva ar avea nevoie să-i contacteze, ce altă soluție mai bună decât să parașutezi un om într-o noapte întunecată și fără lună?

Colonelul Pritchard rămase cu privirea fixă, pe lângă el, dincolo de peluze. Îi venea greu să creadă că aceasta era țara verde și plăcută a Angliei despre care scrisese Blake și, cu toate acestea, nu mai exista un loc în care erau în siguranță. Bombele cădeau la întâmplare. Și acum, poate că și spionii erau printre ei.

– Trimiteți plăcuțele la serviciile secrete ale armatei. Pot veni să ia cadavrul. Nu mai depinde de noi, spuse el.

Apoi ridică privirea căci un soldat se apropie de ei, cu pași repezi. Se opri, luă poziție de drepti și salută.

– Îmi cer scuze, domnule colonel, spuse el, dar am fost unul dintre oamenii trimiși să aducă acel cadavru astăzi. În acel moment, am crezut că ceva nu era în regulă. Apoi mi-am dat seama despre ce era vorba. Avea încă bereta băgată în rever, iar insigna nu era cea bună.

PARTEA A DOUA. BEN

CAPITOLUL 6

*Închisoarea Wormwood Scrubs
Acton, vestul Londrei
Mai 1941*

Poarta închisorii Wormwood Scrubs se închise în urma lui Ben Cresswell cu un zăngănit apocaliptic. Chiar dacă în ultimele trei luni intrase și ieșise mereu pe această poartă, încă mai simțea un fior ciudat de teamă când intra și un sentiment absurd de ușurare când se afla din nou afară, în siguranță, de parcă ar fi scăpat nedetectat.

– Te-au lăsat să ieși mai devreme pentru bună purtare, nu-i așa? îl întrebă polițistul zâmbind larg.

Gluma se învechise de pe-acum, dar se pare că vardistul nu se săturase încă de ea.

– Eu? Categoric, nu. Am evadat peste zid. Nu ai observat? răspunse Ben, cu o expresie foarte serioasă. Te sustragi de la îndatoriri?

– Pleacă de aici!

Polițistul chicoti și îi dădu un ghiont lui Ben.

Mutarea MI5 la Wormwood Scrubs din motive de securitate trebuia să fie strict secretă, dar toți cei care aveau legătură cu închisoarea păreau să fie pe deplin conștienți de ceea ce puneau la cale noul-veniții care ocupaseră o aripă întreagă. Se știa că până și un șofer de autobuz anunțase stația, strigând de răsună autobuzul:

– Cap de linie pentru MI5. Toată lumea coboară.

„S-a zis cu secretul“, își spuse Ben în sinea lui, în timp ce traversa strada spre stația de autobuz. Ca sediu al unei divizii a serviciilor secrete, închisoarea se dovedise a fi un eșec lamentabil. Celulele care le fuseseră repartizate erau reci și umede, unele uși fuseseră chiar îndepărtate, așa că era ușor să auzi ce se întâmpla în camera alăturată. În plus, era mult mai peste mână și mai greu de ajuns acolo decât la fostul sediu de pe Cromwell Road.

De curând, o parte a Diviziei B, responsabilă cu contraspionajul, fusese mutată la palatul Blenheim, în Oxfordshire, unde se zvonea că, în ciuda faptului că se afla într-o casă aristocrată, cazarea era chiar mai rudimentară decât la închisoare. Chiar și așa, Ben și-ar fi dorit să fi fost repartizat acolo și să fi contribuit cu ceva util ca să contracareze neajunsurile războiului. De când fusese recrutat în MI5, în urmă cu un an, munca sa de spion se limitase la urmărirea zvonurilor și a ponturilor din zona metropolitană a Londrei. Zvonurile erau aproape întotdeauna o pierdere de timp. De cele mai multe ori erau alarme false sau răfuieți personale. O bătrână băgăcioasă se uitase pe după draperia opacă de la geam și văzuse un bărbat furișându-se nevăzut prin grădina ei. I se păruse că era un nazist invadator. Doar că până la urmă se dovedise că era iubitul doamnei de alături, care mai venea la ea pe furiș când soțul era plecat. Altă dată, o femeie suspectase că vecinii ei erau simpatizanți secreți ai Germaniei, pentru că întotdeauna puneau Mozart la pick-up. Când Ben îi atrăsese atenția că Mozart era de fapt austriac, femeia pufnise enervată. „În definitiv, nu e nici o diferență“, spusese ea. „Hitler nu e și el austriac? Și, în plus, ei găteau mereu cu usturoi. Îl puteai mirosi la un kilometru distanță. Și dacă asta nu e suspect, atunci ce ar putea fi?“

Ben se întoarse și privi turnulețele poleite din cărămidă roșie și albă care mărgineau poarta închisorii. Victorienii reușeau să facă până și o închisoare să arate impresionant! Merse apoi pe Du Cane Road până la stația de metrou East Acton. Spera că avea să ajungă mai repede cu metroul în centrul Londrei decât cu autobuzul, dar nu se știa niciodată. Nu era nevoie decât de o singură bombă pe linie noaptea și totul avea să se blocheze. Pasul îi era ușor neregulat și smucit, din cauza protezei din genunchiul stâng, dar totuși reușea să se miște destul de repede. Doar că nu era capabil să joace rugby sau să arunce mingea în poartă la crichet.

Era pe punctul să traverseze spre stația de metrou când un bărbat ieși din tutungerie cu un ziar sub braț, îl fixă cu privirea, apoi se încruntă:

– Hei, fiule. De ce nu ești în uniformă? îi ceru socoteală, fluturând un deget agresiv către Ben. Ce ești tu, un nenorocit de pacifist?

Ben se mai confruntase cu astfel de acuzații de multe ori de la începutul războiului.

– Avion prăbușit, spuse el. Și un picior zdrobit care nu folosește nimănui.

Bărbatul se înroși la față.

– Îmi pare rău, amice. Nu mi-am dat seama că ești din RAF. N-ar fi trebuit să vorbesc așa cu unul dintre bravii noștri băieți. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Ben renunță să mai corecteze pe cineva. Îi lăsa să creadă că era de la RAF. Și ar fi fost, dacă nu era acel accident stupid de avion de la Farleigh. Și dacă ar fi fost? Gândul nu îi dădea pace. Să fi fost doborât deasupra Germaniei și să lăncezească într-un lagăr de prizonieri ca Jeremy? Cum ar fi ajutat asta la câștigarea războiului? Cel puțin el făcea ceva vag util în slujba sa actuală. Sau ar fi făcut, dacă i s-ar fi dat un caz de care să se poată ocupa.

Ben oftă. Problema era că întreaga țară era într-o situație extremă și toată lumea se temea de invazia ce putea avea loc în orice moment. Își cumpără bilet și urcă cu mult efort treptele până la peron pentru că linia de metrou trecea de fapt pe deasupra pământului în acea zonă a orașului. Peronul era aglomerat, ceea ce însemna că nu mai venise nici un tren de ceva vreme. Se strecură printre oameni până când ajunse la linie și așteptă, sperând că metroul va veni curând și că nu va fi prea plin. Trebuia să ajungă repede în centrul Londrei. Pentru prima dată, primise o misiune ce se putea dovedi importantă.

– Ești căutat de șefi, îi spusese cu satisfacție colegul său de celulă Guy Harcourt, când se întorsese de la prânz.

– Care șefi? întrebese Ben.

– Nimeni altul decât însuși scârba de Radison. Foarte supărat că ai avut tupeul să pleci la prânz în loc să mănânci un sendviș cu brânză la birou.

Era genul de tânăr apatic și elegant pe care te-ai fi așteptat să-l găsești la o petrecere organizată la o vilă de la țară, jucând crichet cu Bertie Wooster¹⁰. Grozav de amuzant, dar fără prea multă minte. În sinea lui, Ben considera că era un spion excelent. Nimeni nu l-ar fi suspectat vreodată. Fuseseră împreună la Oxford, unde Harcourt nu păruse să studieze din greu, dar reușise oricum să treacă

examenale. Nu fuseseră niciodată prieteni. În primul rând, Harcourt era prea bogat, prea aristocrat ca Ben să facă parte din cercul său, așa că Ben fusese surprins când Harcourt îl căutase la începutul războiului și îl recrutase pentru ceea ce se dovedise să fie MI5. Fuseseră amândoi cantonați la un hotel privat deplorabil de pe Cromwell Road și se înțeleseseră destul de bine.

– Nici nu se mai poate numi prânz, spusese Ben. Știi că mai nou fac chifteluțe din carne de cal? A trebuit să mănânc conopidă cu brânză trei zile la rând, pentru că alternativele provocau repulsie.

– Eu nu am mâncat niciodată acolo, spusese Harcourt. Merg la Queen's Head, de la colț. Berea este hrănitoare, nu-i așa? Am de gând să supraviețuiesc doar cu ea până când se termină războiul. Auzi la el, carne de cal? E clar că nenorociții ăștia nu au vânat niciodată călare cu câini de vânătoare. Stai să vezi, că urmează câinii și pisicile. Încuiați-vă, oameni buni, labradorii în casă.

– A zis Radison ce vrea? îl întrebese Ben.

– Dragul meu băiat, se presupune că suntem servicii secrete, nu-i așa? întrebese Harcourt, cu gura până la urechi. Este puțin probabil să vină și să-mi spună ce vrea să vorbească cu un alt agent. Trebuie să existe o oarecare aură de mister în legătură cu lucrurile.

– Părea supărat pe mine?

– De ce, ți-ai mânjit caietul cu cerneală? rânjise Harcourt.

– Nu, din câte știu eu. L-am luat cam din scurt pe tipul ăla care voia ca vecinii lui evrei să fie închiși pe motiv că sunt spioni naziști.

– În cazul ăsta, ar fi mai bine să te grăbești să afli ce vrea, nu-i așa? Și dacă nu te mai întorci, îmi dai mie scaunul tău? E mai puțin șubred decât al meu.

– Foarte amuzant.

Ben încercase să pară mai vesel decât se simțea.

Nu se putea gândi ce motiv ar fi avut să-l solicite, dar nu se știa niciodată. Departamentele de acest gen se bazau pe o rețea de cunoștințe vechi, iar el nu avea relații.

Domnul Radison îl privi cu suspiciune când Ben bătu la ușă și intră în biroul său.

– Am ieșit la masă, nu-i așa? îl întrebă el.

– Cred că am dreptul la o pauză de masă, domnule, răspunse Ben. Și am mers doar până la cantină. Chifteluțe din carne de cal.

Radison dădu din cap înțeleghător.

– Am primit un mesaj de la cartierul general. Trebuie să te prezinți la această adresă din Dolphin Square.

– Dolphin Square?

Auzise niște zvonuri despre un birou în Dolphin Square. Și apoi nimeni nu trebuia să știe că MI5 deținea un birou acolo sau al cui era acel birou, dar el era destul de sigur că era al unui personaj incert, cunoscut sub numele de Căpitanul King sau domnul K. Cineva care era în afara ierarhiei obișnuite a diverselor divizii. Pe Ben îl încercă un sentiment de emoție amestecată cu teamă. Ce ar fi putut să vrea această persoană de la el? Avea el un picior pe care nu se putea baza întotdeauna, dar în nici una dintre misiunile sale nu i se ceruse încă să sprinteze. Oricât de plictisitoare ar fi fost misiunile de nivel inferior, le îndeplinise perfect. Se dovedise dornic și dispus. Așa că poate că aceasta chiar avea să fie de bun augur... În sfârșit, i se putea arăta o promovare, o misiune interesantă.

Unul dintre cele mai iubite personaje principale din romanele lui P.G. Wodehouse, apărute la începutul secolului XX. Este un gentleman amabil ce apare întotdeauna alături de valetul său, Jeeves, ale cărui inteligență și prezență de spirit reușesc întotdeauna să-l salveze în situații din cele mai ciudate.

CAPITOLUL 7

Londra

Mai 1941

Ben se trezi la realitate când difuzorul anunță sosirea trenului și avertiză călătorii să se îndepărteze de uși și să fie atenți la golul până la peron. Ușile se deschiseră și valul de mulțime începu să se deplaseze, luându-l și pe Ben pe sus. Reuși să se prindă de un stâlp în timp ce ușile se închiseră și metroul porni în trombă. Se simți norocos că avu ceva de care să se agațe, echilibrul său nu era prea stabil, iar piciorul său șubrezit putea să cedeze în momente nepotrivite. Dar reuși să ajungă la stația Notting Hill Gate și să schimbe cu Circle Line spre Victoria. Întreaga călătorie decurse remarcabil de lin și răsuflă ușurat când porni pe Belgrave Street spre râu. Era o zi plăcută, ca de vară, călduroasă pentru luna mai, iar londonezii care putuseră să iasă din birouri pentru câteva minute se așezaseră pe orice pătrăică de verdeată pe care o găsiseră, relaxându-se la soare. Dolphin Square se înălța în fața lui, un bloc uriaș și dreptunghiular cu apartamente de lux. Ben nu-l mai văzuse niciodată și se întreba acum câte dintre acele apartamente erau încă ocupate de oameni bogați care aveau nevoie de o locuință mai mică în Londra. Bănuie că oricine își permitea să facă acest lucru stătea la mare depărtare de Blitz¹¹.

În jurul unei curți pătrate erau patru clădiri mari și moderne. Adresa dată era Hood House numărul 70A. Se uită cu atenție la panoul cu sonerii din fața ușii de la intrare și constată surprins că la numărul 70A era scris numele unei domnișoare Copplestone. Să i se fi dat o adresă greșită? I se păruse cuiva amuzant să-l trimită să dea piept cu o fată bătrână furioasă? Era genul de lucru pe care Halstead l-ar fi făcut ca să se binedispună într-o după-amiază

plictisitoare, dar directiva venise de la Radison, iar Radison era întruchiparea funcționarului public fără simțul umorului. Plin de îndoieli față de ce avea să urmeze, Ben apăsă pe sonerie.

– Ce doriți? se auzi o voce patriciană.

Ben fu tentat să se îndepărteze rapid, dar răspunse:

– Nu sunt sigur dacă am adresa corectă. Mă numesc Cresswell și mi s-a spus...

– Vă deschid acum, domnule Cresswell, spuse vocea competentă. Luați liftul. Etajul cinci și la dreapta.

Măcar era așteptat. O umbră de teamă se amestecă cu entuziasmul când liftul începu să urce încet. Ieși la etajul cinci. Holul era mochetat și mirosea a soluție de lustruit, cu o tentă persistentă de tutun de pipă. Găsi apartamentul și văzu că și pe plăcuța de pe ușă scria *domnișoara Copplestone*. Trase adânc aer în piept înainte să bată. Deschise o tânără atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum bine croit și cu o atitudine patriciană ce trăda faptul că în alte vremuri și împrejurări ar fi fost o debutantă și apoi ar fi fost măritată cu un tânăr plictisitor cu un pedigree impecabil. Tinerelor ca ea războiul le oferise ocazia să evadeze, să dovedească faptul că se pricepeau la mai multe lucruri, nu doar la conversații de complezență și la cum să așeze un episcop la masă.

– Domnul Cresswell? Domnul Knight vă așteaptă. Intrați! zise ea cu o voce tăioasă, aristocrată. Îi voi spune că sunteți aici.

Ben așteptă, auzi niște voci joase și cineva îl conduse într-o cameră mare și luminoasă, cu ferestre care dădeau spre Tamisa și spre Casa Parlamentului și pe care se vedeau baloane de baraj ce se legănau deasupra clădirilor pentru a preveni raidurile de bombardament la joasă înălțime. Bărbatul care stătea la un birou din lemn de stejar lustruit era cu spatele la priveliște. Era subțire și arăta bine, în mod evident era tipul de bărbat sportiv și, spre surprinderea lui Ben, se juca printre degete cu ceva ce Ben crezu inițial că era o bucată de frânghie, dar care se dovedi a fi un șarpe mic.

– A, Cresswell. Ce bine că ai venit! Vârî șarpele înapoi într-un buzunar și îi întinse mâna lui Ben. Eu sunt Maxwell Knight. Ia loc!

Ben trase un scaun tapițat cu piele.

– Absolvent de Cambridge? întrebă Knight.

– Oxford.

– Păcat! Am descoperit că la Cambridge se formează oamenii deschiși la minte.

– Mi-e teamă că nu mai am ce să fac acum, răspunse Ben. În plus, Colegiul Hertford mi-a oferit o bursă. Cambridge nu a făcut-o.

– Bursier, carevasăzică?

– Da, domnule.

– Și înainte de asta?

– Tonbridge. Tot cu o bursă.

– Și, cu toate acestea, se pare că ești prieten la cataramă cu aristocrații. Îl cunoști pe contele de Westerham.

Afirmația îl luă pe Ben complet prin surprindere.

– Lordul Westerham?

– Da. Mi s-a spus că ești chiar amic cu el. Este adevărat?

– N-aș spune că suntem amici, domnule. N-aș îndrăzni să pretind că îi sunt prieten, dar mă cunoaște destul de bine. Tatăl meu este vicar la All Saints, Elmsleigh, satul de lângă Farleigh. Am crescut jucându-mă cu fiicele lordului Westerham.

– Jucându-te cu fiicele lordului Westerham, repetă Max Knight schițând un zâmbet aproape insesizabil.

Fața lui Ben nu trăda nici o emoție.

– Pot să vă întreb despre ce este vorba, domnule? Are trecutul meu vreo legătură cu calitatea muncii mele aici?

– Categorical, în acest moment. Vezi tu, avem nevoie de informații noi, tinere. De la o persoană din interior.

– Ce fel de informații?

Ben își ridică privirea, încruntat.

Ochii albaștri și senini ai lui Max Knight rămaseră ațintiți asupra lui Ben.

– În urmă cu trei nopți, un bărbat a căzut dintr-un avion pe unul dintre câmpurile lordului Westerham. Parașuta lui nu s-a deschis. Era cam distrus, după cum îți poți imagina. Fața era prea deteriorată ca să ne facem o idee despre cum arăta. Dar purta uniforma Regimentului Regal West Kent.

– Au preluat cea mai mare parte din Farleigh, nu-i așa? Ben se încruntă. Dar sunt un regiment de

infanterie. Ce rol joacă parașuta în povestea asta?

– Nici unul. Comandantul lor spune că băieții lui nu sar din avioane și că toți sunt prezenți la raport. Plăcuța de identitate aparținea unui soldat care a fost ucis la Dunkerque și s-a dovedit că insigna de la beretă era cea pe care regimentul a purtat-o în război.

– Așadar, un posibil spion!

Ben simți cum i se accelerează pulsul.

– Foarte posibil. Mi-a mai spus una dintre doamnele noastre tinere și inteligente, care s-a uitat prin hainele lui, o sarcină deloc de invidiat, după cum îți poți imagina, că șosetele lui erau nepotrivite.

– Șosetele? Nepotrivite?

– Da, se pricepe la croșetat și zice că șosetele regulamentare ale armatei britanice nu sunt lucrate așa la călcâi. La o investigație mai amănunțită a reușit să distingă numărul 42 pe ele.

– Patruzeci și doi?

– Dimensiunea metrică.

– O, înțeleg. Ben dădu din cap. Deci șosetele sunt de pe continent.

– Mă bucur că avem băieți de la Oxford. Prind totul din zbor, spuse Max Knight.

Ben se înroși.

– Prin urmare, presupun că întrebarea care se pune este: ce căuta el pe câmpul lordului Westerham? continuă Max Knight. Se afla acolo intenționat sau din întâmplare?

– A fost vânt puternic în noaptea aceea? Ar fi putut fi scos de pe traseu sau o defecțiune a parașutei l-ar fi putut face să plutească în derivă.

– Am verificat acest lucru. Viteza vântului a fost de numai două noduri. În plus, nu plutești în derivă dacă parașuta nu se deschide cum trebuie. Plonjezi direct în jos.

– Poate e doar o coincidență faptul că locul de aterizare era câmpul lordului Westerham, spuse Ben. A fost instruit să se parașuteze în raza Londrei sau în raza stației RAF Biggin Hill.

– Atunci, de ce nu e într-o uniformă RAF în loc de uniforma Regimentului West Kent?

Trase adânc aer în piept, dar se auzi mai degrabă ca un oftat.

– Îți dai seama în ce situație delicată ne aflăm, nu-i așa, Cresswell? Dacă aterizarea a fost intenționată,

dacă era un spion german, și trebuie să presupunem că așa este, atunci a fost trimis să ia legătura cu cineva din apropiere, într-o zonă în care o uniformă West Kent nu ar trezi suspiciuni.

– Dar buzunarele lui, domnule? întrebă Ben. Nu s-a putut recupera nimic care să ajute?

– Buzunarele lui erau complet goale, în afară de o fotografie în buzunarul de la piept.

– O fotografie? întrebă Ben, pe jumătate interesat și pe jumătate speriat acum.

– A unui peisaj. Bineînțeles că era plină de sânge, dar laboratorul a reușit să o curețe. Apropo, am extras cu multă greutate asta din mâinile serviciilor secrete ale armatei. Nu erau prea dornici să împărtășească informații. Nimeni nu mai este în ziua de azi.

Deschise un sertar și scoase de acolo un dosar subțire pe care îl deschise și îl întoarse spre Ben. Ben se ridică să se uite la el. Nu fusese neapărat o fotografie reușită de la bun început. Genul de instantaneu pe care l-ar face un turist vara, în concediu, iar acum, după ce fusese acoperită de sânge și apoi curățată, era și mai neclară. Din câte putu Ben să distingă, era un cadru general al unui ținut englezesc, cu câmpuri demarcate de garduri vii, iar în fundal se ridica un deal abrupt, cu o coroană de copaci în vârf. Printre copaci se ghicea conturul unui sat cu ceea ce părea să fie turnul pătrat al unei biserici, care se ițea deasupra pinilor de pădure. Ben se uită lung la fotografie.

– Nu am mai văzut așa ceva nicăieri și nu seamănă cu partea noastră de Kent, spuse el. Pare mult mai sumbru și abrupt și bătut de vânt. Sunt pini de pădure, nu-i așa? Seamănă mai mult cu West Country, după cum îmi dau seama după acea biserică cu turn pătrat. Să fie oare Cornwall?

Max Knight dădu din cap.

– S-ar putea foarte bine să fie așa. Și atunci, ce căuta în buzunarul lui? Trebuia să ajungă în locul acesta și atunci de ce să se parașuteze în mijlocul Kentului? Trebuia să i-o înmăneze cuiva ca să-i spună locul de întâlnire pentru un scop necunoscut?

– Sau poate numele satului să aibă vreo semnificație? sugeră Ben.

Knight oftă din nou.

– Din nou, posibil. Vei observa că pe ea erau scrise niște numere. Aproape că au fost șterse, dar pixul a lăsat o amprentă pe hârtia fotografică. Își ridică privirea spre Ben. Poți să te uiți.

Ben luă fotografia cu grijă și o ridică în lumină: 1461.

– O mie patru sute șaizeci și unu. A avut loc vreo bătălie importantă la acea dată?

Knight îl privi lung și atent.

– Asta trebuie să afli tu. Este treaba ta să afli. Rapoartele despre tine spun că ești ager și entuziast și că nu-ți place să tai frunză la câini. În mod normal, așa da așa ceva unui om cu vechime, dar tu ai ceea ce nu are nimeni altcineva din acest departament: ești unul dintre ei.

Bombardarea continuă, timp de șase luni, a Regatului Unit de către Germania nazistă

CAPITOLUL 8

*Dolphin Square, Londra
Mai 1941*

Ben se foi stânjenit în scaun.

– Scuzați-mă, domnule, dar ce vreți să fac eu? Să aflu unde a fost făcută fotografia?

– Asta mai poate aștepta. Acum aș vrea să te duci acasă pentru câteva zile.

– Dar, domnule, nu ar trebui să ne grăbim? Germanii nu ar fi parașutat pe cineva în zona rurală din Kent dacă nu ar fi fost vorba despre o misiune urgentă.

– Mesagerul e mort, Cresswell. Și cu el, probabil, și mesajul pe care îl purta. Vor trebui să se regrupeze și să încerce din nou, probabil într-un mod diferit de data aceasta, deoarece vor bănuși că ne vom îndrepta atenția la parașutiști. Ceea ce trebuie să aflăm este cui îi era destinat mesajul. Aici intervii tu. Du-te acasă. Nu o face într-o manieră evidentă, dar pune întrebări.

– Ce fel de întrebări?

Maxwell Knight îl privi pe Ben ca și cum ar fi fost puțin cam greu de cap.

– Sunt sigur că, în zonă, veștile despre cadavru continuă să facă vâlvă. Cineva va fi obligat să sugereze că este vorba despre un spion german. Observă-le reacțiile.

– Ce sugerați mai exact? întrebă Ben cu prudență.

– Trebuie să presupunem că bărbatul nu s-a parașutat din greșeală pe acel câmp. Dacă era un spion german, și trebuie să presupunem că este cazul, de ce a făcut-o pe domeniul lordului Westerham?

– Poate din cauză că era un spațiu deschis convenabil, destul de aproape de Londra.

– Atunci de ce nu avea bani în buzunare? Nu putea ajunge departe. Nu avea nici un act la el, deci

se pare că intenționa să transmită un mesaj personal cuiva din apropiere. Sau să ajungă la o casă sigură din apropiere. Și nu am găsit nici o stație radio sau vreo altă modalitate de a comunica cu baza sa. Bănuiala mea este că plănuia să predea fotografia. Deci întrebarea este cui.

Ben scoase un chicotit neliniștit.

– Doar nu sugerați că lordul Westerham sau unul dintre vecinii săi lucrează pentru *friți*?

Max Knight îl privi lung.

– Sunt sigur că ești la curent cu faptul că există sentimente progermane în rândul anumitor membri ai aristocrației. Ducele de Windsor este un exemplu important. Abia a așteptat să-i facă o vizită lui Hitler în propriul bârlog. Altfel, de ce crezi că a fost trimis să fie guvernator în Bahamas? Ca americanii să poată fi cu ochii pe el și să zădărnicească orice complot de a-l pune la putere aici ca rege-marionetă.

– Doamne! spuse Ben. Dar să ai cunoștințe germane sau chiar simpatii germane, nu înseamnă neapărat că orice englez s-ar implica activ ca să ajute Germania, nu-i așa? Chiar și ducele de Windsor ar face ceea ce trebuie dacă ar fi abordat de emisarii lui Hitler. El nu ar fi niciodată de acord să-și detroneze fratele.

– Ar face el oare ceea ce trebuie? Max Knight se uită fix în ochii lui Ben. Sperăm că da, dar deja a dat dovadă de slăbiciune și de susceptibilitate de a fi condus, nu-i așa? Și-a abandonat datoria pentru o femeie și încă una cu o moralitate îndoielnică. Poate că actualul nostru rege nu are farmecul fratelui său, dar cel puțin are coloană vertebrală. El e singurul care ne va ajuta să trecem peste asta.

– Deci vreți să mă duc la Farleigh și să smulg simpatiile germane de la rădăcină?

– Mergi acasă și ține-ți ochii și urechile deschise, asta e tot. Lordul Westerham și vecinii săi. Pe o rază de aproximativ opt kilometri, să zicem. Ce ar cuprinde asta?

– Inclusiv cele două sau trei sate?

– Posibil. Deși sunt sigur că toți sătenii o să-ți dea repede informații despre cineva nou în zonă sau despre cineva care se comportă ciudat, care a fost cândva în vacanță în Germania, Elveția sau Austria sau căruia chiar îi place Beethoven. Nu, mă

interesează peștii mai mari, băiete. Cineva care ar putea fi capabil să facă pagube reale. Cine locuiește mai exact la Farleigh în aceste zile?

Ben râse.

– O întreagă brigadă a Regimentului Regal West Kent.

Max Knight zâmbi și el.

– Serviciile secrete ale armatei se ocupă deja de ei. Până acum nu au găsit nici o pistă acolo. Toți soldații din Regimentul West Kent dormeau înveliți în păturile lor când omul nostru s-a parașutat. Și, după spusele comandantului lor, toți păreau să ducă o viață remarcabil de simplă și plictisitoare înainte de război. Oameni exemplari. Coloana vertebrală a țării. Măcelarul, brutarul și lumânărarul. Mă refeream la familie.

– Acolo, acum? Ben se opri, gândindu-se. Ei bine, lordul și Lady Westerham. Fiica lor cea mare, Olivia, și două fiice mai mici, Diana și Phoebe. Olivia este căsătorită, dar s-a întors la Farleigh cu copilul cât timp soțul ei este în străinătate în armată.

– Lordul Westerham mai are și alți copii?

– Încă două fiice. Margot era la Paris, ultima dată când am auzit de ea. Blocată acolo până la sfârșitul războiului pentru că nu a vrut să-și părăsească iubitul francez.

– Ce căuta la Paris? Termina școala?

– O, nu. Ea și-a făcut deja ieșirea în societate. A vrut să studieze design vestimentar și a devenit ucenica lui Gigi Armande. Am înțeles că este chiar bună.

Max Knight mângâia ceva pe un carnetel.

– Și cealaltă fiică?

– Pamela. Știu că și ceea ce face ea la Londra are legătură cu războiul. Muncă de secretariat, cred.

Ben era conștient că Max Knight se uita lung și intens la el. Bărbatul avea o căutătură puternică, de parcă i-ar fi putut citi gândurile, iar Ben simți cum roșeața îi urcă în obraji. Dar apoi Max Knight își întoarse privirea.

– Totul sună admirabil, nu-i așa? Chintesența familiei englezești și servitorii lor. Fără menajere de pe continent sau majordomi elvețieni, să înțeleg?

Ben zâmbi.

– Au rămas cu minimum de personal, așa mi-a spus tatăl meu. Toți servitorii sunt plecați la luptă.

Și, desigur, familiei i s-a permis să ocupe doar o singură aripă, așa că nu au nevoie de atât de mulți servitori. Bucătăreasa și Soames, majordomul, sunt cu ei de ani de zile.

– Și cum rămâne cu vecinii?

– Să înțeleg că vă referiți la vecinii aristocrați, nu la fermierii locali.

Max Knight schiță un zâmbet abia perceptibil.

– Să spunem că sunt interesat mai mult de vecinii aristocrați.

– Cel mai aproape stă tatăl meu, răspunse Ben. Biserica lui este la marginea domeniului Farleigh. Și pot să vă asigur că tatăl meu nu a avut niciodată alte interese în afară de istorie și de păsări.

– Păsări?

– Pasionat să observe păsările. Este un vicar tipic de țară, grozav de plictisitor, deși este un ins în vârstă cu inimă bună. Mama mea a murit când eram copil. S-a îmbolnăvit de gripă spaniolă în 1920, așa că tata a rămas singur de atunci.

– Și alți vecini?

Max Knight îl respinse în mod clar pe tatăl lui Ben ca nefiind important.

– Mai sunt colonelul și doamna Huntley de la Grange. S-au întors din India la mijlocul anilor '30. El este un om extrem de onest. Mai este o bătrână necăsătorită, domnișoara Hamilton. Și mai e și familia Prescott. Sir William și soția sa. Aceștia au o proprietate în apropiere. Nethercote. Este o persoană influentă în oraș, după cum probabil știți.

– Și au un fiu.

Ben dădu din cap.

– Jeremy. Am fost împreună la Oxford. El era din RAF. A fost doborât deasupra Franței și acum se află într-un lagăr german de prizonieri de război.

– Al naibii ghinion, spuse Max Knight.

Era o expresie pe chipul său pe care Ben nu putu să o deslușească. O glumă păstrată în taină de care se bucura doar el. Se înroși când Knight întreabă brusc:

– Și nu te-a atras ideea să te înrolezi și tu în RAF?

– Mi-ar fi plăcut, domnule. Din păcate, am avut un accident de avion înainte de război, iar piciorul stâng a rămas beteag. Nu se mai îndoaie suficient ca să pot urca sau coborî cu ușurință din avioane.

– Asta chiar e ghinion. Max Knight clătină din cap în semn de compasiune. Dar cel puțin faci o treabă utilă aici, nu-i așa? O muncă la fel de importantă.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule.

Pe fața lui Ben nu se citea nimic.

– Până acum nu a părut atât de importantă? Întrebă Max Knight, cu o umbră de zâmbet pe buze.

Ben se întrebă cum ajunsese acea informație în dosarul lui și ce altceva se mai spunea despre el. Își ridică privirea.

– Asta e tot, domnule?

– Deocamdată, da. Îi voi trimite o notă informativă lui Mike Radison că te împrumut pentru o perioadă. De acum înainte îmi vei raporta doar mie. Este clar? Și nu trebuie să-ți reamintesc că nimic din ce se spune aici nu iese din această cameră.

– Bineînțeles că nu, domnule.

– Și că este extrem de important ca vecinii tăi din Kent să nu aibă nici cea mai vagă idee despre motivul pentru care te afli acolo sau despre ceea ce faci.

– Sunt sigur că nu se va întâmpla asta, domnule. Ei cred că am un picior beteag și că sunt înțepenit într-un scaun de birou la un minister.

– Atunci, hai să-i facem să creadă asta, da! Ai putea chiar să lași să se înțeleagă că munca a devenit prea mult pentru tine și că ai fost sfătuit să iei o pauză.

– Vreți să par și instabil mental, și incapabil fizic? ridică Ben ușor tonul.

Max Knight zâmbi.

– Dacă se potrivește scopurilor noastre. Ai fi uimit ce acoperiri își inventează unii dintre cei pe care îi recrutez.

Ben își aminti în momentul acela de zvonurile care existau despre un anume căpitan King sau domnul K., șeful spionilor care locuia în Dolphin Square și îl trecu un fior de emoție când se gândi că tocmai fusese recrutat să fie spion, chiar dacă pe frontul intern.

Ben se ridică în picioare. Max Knight îi întinse mâna.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Cresswell. Cred că ești omul potrivit pentru această misiune.

Își strânseseră mâna. Ben își aminti de șarpele din buzunarul lui Knight.

– Domnule, dacă-mi permiteți. Șarpele acela. Este un fel de animal de companie? Unul care să vă aducă noroc?

– Sunt un iubitor al naturii, Cresswell. Un iubitor de animale. Am găsit beleaua asta mică și nenorocită când era pe cale să fie omorât de niște copii din sat, așa că l-am salvat. Se pare că îi priește foarte bine viața în biroul meu.

– Nu vă faceți niciodată griji că ar putea scăpa din buzunarul dumneavoastră?

– Dacă o face, îi doresc mult noroc. Dar mă gândesc că știe ce e mai bine pentru el. Îți sugerez și ție același lucru.

Ben șovăi înainte să întrebe:

– Scuzați-mă, domnule, dar cum vă pot contacta?

– Vii aici sau îmi trîmiți o telegramă cu un număr de telefon la care poți fi contactat. Noi nu folosim niciodată rețeaua de telefonie, din motive evidente.

În timp ce Ben se îndrepta spre ușă, Max Knight spuse din nou:

– Accidentul de avion... Pilotul era Jeremy Prescott, nu-i așa? A scăpat fără nici o zgârietură. Sper că nu există resentimente între voi.

Ben se întoarse spre el.

– Prefer să fiu aici decât într-un lagăr german pentru ofițeri, domnule. Și cine știe cât de rănit este, după ce a sărit din avion. Se opri, apoi spuse din nou: A fost doar un accident. Pur și simplu. Fără resentimente. Am fost întotdeauna apropiați, spuse Ben, apoi plecă.

Abia când ajunse în lift și începu să coboare își dădu seama că Maxwell Knight știa toate detaliile despre prietenii și vecinii lui înainte să înceapă interviul. El a fost cel investigat și pus la încercare.

Înapoi în închisoarea Wormwood Scrubs, Ben tocmai ce își relua locul obișnuit când Harcourt intră în forță.

– Te-ai întors. Nu ai fost concediat pe loc cu un „să nu mai apari niciodată pe aici” sec.

– Așa s-ar părea, răspunse Ben.

– La naiba! Deci nu pot să-ți iau scaunul? Al meu a început să scârțâie cât se poate de enervant și se mai și leagănă.

– Poți să-l folosești săptămâna viitoare, dacă vrei. Mi s-a spus să-mi iau liber.

– Să-ți iei liber? De ce?

– Se pare că am cam exagerat.

Ben făcu o grimasă plin de dezgust și de-abia reuși să îngaima cuvintele.

– Dumnezeule mare! Nu mi-am dat seama că cineva e pe cale să cedeze, spuse Harcourt. Veni să se cocoate pe biroul lui Ben și se uită la el. Îmi pare îngrozitor de rău, bătrâne!

– Nu am de gând să o iau razna sau ceva de genul ăsta, răspunse Ben. Dorise să spună că nu era nimic în neregulă cu el. Doar că șarlatanul acela a considerat că ar trebui să-mi iau câteva săptămâni libere, atâta tot.

– Mi-aș dori ca medicul meu să prescrie același lucru, spuse Harcourt. Mi-e poftă de ceaiuri cu căpșune și frișcă după un meci bun de crichet în sat.

– Nu cred că ai mai găsi acasă destui bărbați ca să faci o echipă de crichet, zise Ben.

– Probabil că nu.

– Nu te-am întrebat niciodată, începu Ben, hotărând că atacul era cea mai bună formă de apărare, dar tu de ce nu ai intrat în armată?

– Fie strict vorba între noi, am platfus, amice. Teribil de stânjenitor, știi. De obicei, le spun oamenilor că am o inimă slabă. Mă simt perfect în formă, dar medicul din localitate nu a vrut să aprobe. Sincer, aș prefera să lupt într-un loc exotic și străin. Și să nu fiu nevoit să dau explicații fiecărui Tom, Dick sau Harry pe care îl întâlnesc pe stradă.

– Știi. Afurisită treaba, nu-i așa? încuviință Ben.

– Măcar tu poți să-ți ridici pantalonii și să le arăți piciorul, spuse Harcourt. Îmi dau seama că nu cred ce le spun despre inima mea și cu siguranță nu ar crede povestea cu platfusul.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Deci te duci acasă pentru o vreme? spuse Harcourt.

– Doar pentru puțin timp.

– Minunat! Kent la sfârșit de primăvară. Flori de măr. Clopoței. Norocosule. Te deranjează dacă vin în vizită? Părinții mei sunt în Yorkshire. Prea departe pentru o vizită de weekend.

Ben rămase surprins.

– Bineînțeles că nu. Ești bine-venit oricând. Tatăl meu chiar are un bucătar foarte bun. Nu există carne de cal în meniu, îți garantez.

– Deci azi ești liber? Harcourt îl privi din nou. O să-ți eliberezi biroul?

– Nu e sfârșit de semestru la școală. Și nu las nimic confidențial. Doar câteva creioane și alte lucruri de felul ăsta.

– Am auzit că s-ar putea să ne mutăm în curând la palatul Blenheim ca să ne alăturăm restului Diviziei B. Caz în care...

– Caz în care probabil că vei primi un scaun nou, spuse Ben.

Harcourt se ridică din nou în picioare cu grația caracteristică și dădu să plece, dar se întoarse.

– Deci nu avea nimic de-a face cu Dolphin Square?

Ben se întoarse spre el și-l privi cu surprindere.

– Dolphin Square?

– Da, mica ta plimbare de azi.

– Nu e blocul ăla mare și urât de apartamente în care și-au luat cei bogați un apartament la Londra?

– Așa este. Dar se mai aude și că... Harcourt ridică din umeri... O, nu mai contează. Probabil că iar am înțeles totul de-a-ndoaselea.

– Ce te-a făcut să crezi că aș putea merge în Dolphin Square? întrebă Ben.

– Ei bine, întâmplarea face că eram în trecere și știi cum se aude prin afurisiții ăștia de pereți despărțitori, așa că l-am auzit pe Radison spunând: „Îl vreți la Dolphin Square? Acum?” Și-apoi a ieșit pe hol și a început să te caute. Așa că, firește, fiind un tip care se prinde repede, am pus totul cap la cap.

– Și mă tem că n-ai ajuns nicăieri, spuse Ben. Deci ce se întâmplă în Dolphin Square? Este o acoperire pentru un fel de operațiuni speciale?

– De unde să știu eu? zise Harcourt. Eu sunt doar un pion umil ca tine. Doar că... Se îndreaptă spre ușă și o închise. Se aude că un anume tip, care lucrează sub diverse nume, operează dintr-un birou de acolo. Și nu răspunde în fața nimănui, cu excepția, probabil, a lui Churchill și a regelui.

– Măi să fie, spuse Ben. Este de partea noastră?

– Să sperăm că așa e. Se pare că ar putea face mult rău dacă nu ar fi așa.

– Atunci avem noroc că am rămas pe cap cu bătrânul, dar vajnicul Radison, nu-i așa? spuse Ben.

Luă de pe birou câteva creioane și un caiet de școală cu linii, împreună cu niște gumă de mestecat de fructe, care era deja tare, o hartă a metroului și le aruncă în servietă.

– Sper să ne vedem peste câteva săptămâni. Ai grijă de tine!

– Și tu, bătrâne. Să te faci bine în curând.

Și, spre surprinderea lui Ben, Harcourt îi strânse mâna.

CAPITOLUL 9

Bletchley Park
Mai 1941

– Pleci în concediu? vru să știe Trixie. Când?

Pamela o găsisese în camera lor, făcându-și ultimele retușuri la machiaj înainte să plece spre schimbul de noapte de la ora 16.00. În timp ce alte fete purtau la serviciu costume practice din două piese sau rochii de bumbac, Trixie arăta mereu de parcă se pregătea să meargă la un prânz de lux. Astăzi era îmbrăcată într-o rochie din mătase înflorată, numai bună pentru ieșit la un ceai.

– La sfârșitul schimbului de azi, răspunse Pamela.

– Dar nu e corect.

Trixie scutură din cap, supărată, agitându-și buclele săltărețe. Părul ei brun-închis era făcut permanent, în stilul Shirley Temple, spre deosebire de Pamela, care își tunsese părul blond-cenușiu și moale în stil paj.

– Am depus o cerere de concediu săptămâna trecută și am fost refuzată. Mi s-a spus că mi-am luat o săptămână întreagă de Crăciun și că va trebui să aștept cel mai devreme până în iulie înainte să plec din nou.

– Evident, tu ești mai valoroasă decât mine, spuse Pamela.

– Există vreun motiv pentru această plecare intempestivă? întrebă Trixie. Sper că nu e vorba de vești proaste și de un concediu din motive personale.

– Ei bine, într-un fel așa este, spuse Pamela. Tocmai am auzit că un prieten a ajuns acasă, în Anglia, după ce a evadat dintr-un lagăr german de prizonieri de război. Nu mai promisem de mult timp vești de la el. Nu știam dacă mai e viu sau a murit. Când am aflat, am fost atât de șocată încât am leșinat în fața gării. Nu am mai făcut niciodată ceva

atât de prostesc... bine, doar o dată sau de două ori am leșinat când m-am dus la slujba de împărtășanie la biserică fără să mănânc micul dejun. Am trecut printr-o fază destul de religioasă în adolescență.

– Doamne! spuse Trixie. Mie sigur nu mi s-a întâmplat niciodată. Dar leșinul este de înțeles. Mă simt groaznic când sunt în tura de noapte. Nu dormi niciodată cum trebuie. Și să te străduiești să citești în lumina aceea slabă, care îți dă întotdeauna dureri de cap, nu-i așa? Se apropie și își puse un braț în jurul umărului Pamelei. Vulpiță bătrână! Ai leșinat și i-ai făcut să creadă că ai cedat și că ai nevoie de o pauză, obținând astfel exact ceea ce voiai: să te duci direct acasă să-ți vezi iubitul.

– Nu știu dacă este chiar iubitul meu, răspunse Pamela, înroșindu-se. Am crescut împreună. Am mai mers la câte un dans, dar nu a fost niciodată ceva serios. Nu mi-a cerut niciodată să fiu iubita lui înainte să se înroleze în RAF. Nu mi-a scris aproape niciodată. Și sunt sigură că nu am fost singura din viața lui. Arată grozav de bine și e bogat.

– Draga mea, s-ar putea să fiu nevoită să vin în adâncurile ținutului Kent ca să te vizitez, spuse Trixie cu un zâmbet poznaș. Și arătos, și bogat. Cine ar putea rezista?

– Jos mâinile de pe el! spuse Pamela, râzând. E al meu. Cel puțin sper că este al meu. Vom vedea în câteva zile. Își duse mâinile la față. Doamne, ce emoționant! Abia aștept.

– Ar trebui să fii pregătită pentru un șoc, draga mea, spuse Trixie încet. Ce vreau să spun e că, dacă a căzut cu avionul sau dacă s-a aruncat dintr-un avion, ar putea fi destul de grav rănit. Desfigurat, să știi.

Era clar că Pamela nu se gândise la asta. Făcu o pauză, apoi spuse cu hotărâre:

– A fost suficient de puternic ca să evadeze dintr-un lagăr de prizonieri și a ajuns în siguranță acasă, traversând toată Franța. Cred că a fost foarte curajos din partea lui.

– Sau prostesc, spuse Trixie. Dacă aș fi fost într-un lagăr de prizonieri de război destul de decent, cred că aș fi rămas acolo și aș fi petrecut războiul jucând cărți, decât să fiu trimis înapoi să lupt.

– Este diferit dacă ești pilot de vânătoare, spuse Pamela. Pentru ei, este ca o competiție importantă.

Ca un joc de șah în aer. Lui Jeremy i-a plăcut la nebunie.

– Jeremy? Vorbim despre Jeremy Prescott?

– Da. Îl cunoști?

Ochii lui Trixie sclipiră.

– Draga mea, a fost subiectul de discuție al tuturor debutantelor în timpul Sezonului nostru. Burlacul eligibil numărul unu. Ești o norocoasă dacă pui mâna pe el.

– Intenționez să o fac, spuse Pamela.

Se aplecă să-și recupereze valiza de sub pat și o deschise, gata să înceapă să împacheteze.

Călătoria cu trenul de la Bletchley păru că durează o eternitate. Trenul fusese deviat de mai multe ori pe linii secundare pentru a lăsa să treacă trenurile de marfă și trenurile cu trupe militare. Când trenul intră în Londra, pagubele provocate recent de bombe deveniră evidente. Schelete cernite ale clădirilor, o casă căreia îi lipsea un perete și dezvăluia în întregime un dormitor, încă intact, cu un pat de metal, cu o plapumă cu trandafiri roz imprimați și un lighean de porțelan în colț. Pe strada următoare, un șir întreg de clădiri fusese distrus, însă un magazin de pește și chipsuri rămăsese în picioare în mijlocul dezastrului, cu un anunț lipit pe ușă: *Deschis*. Pamela închise ochii, dorind ca imaginile să dispară. Era îngrozitor de obosită pentru că venise direct de la serviciu, dar nici măcar legănarea ritmică a trenului nu reuși să o facă să adoarmă. Indiscutabil era cu nervii întinși de când auzise o conversație în baraca ei cu o seară înainte.

Baraca lungă în care lucra era împărțită în camere mici de o parte și de alta a unui coridor central. În mijlocul turei sale, fuse nevoită să asculte chemarea naturii. Trebuia să meargă pe jos de-a lungul barăcii pentru a ajunge la toaleta pentru femei, aflată în capătul celălalt. Aproape că ajunsese la ușa din spate când își aminti că își uitase lanterna. În timpul camuflajului, nu ar fi găsit toaletele fără lanterna ei. În timp ce se întorcea, auzi niște voci masculine, vorbind încet.

– Deci ai de gând să-i spui înainte de a pleca în concediu?

– Categoric, nu. Dacă vrei să știi, eu cred că este o greșală. O să încerc să-l conving pe bătrân să renunțe.

– Dar este extraordinar de bună. Știi asta la fel de bine ca și mine. Este persoana potrivită pentru această slujbă.

– Oare? Dar este una dintre ei.

– S-ar putea să ne fie de ajutor în poziția ei.

– Depinde cui îi este loială: nouă sau lor. Eu nu cred că ar trebui să ne asumăm riscul, bătrâne.

Apoi, unul dintre ei se întoarse în biroul de vizavi și închise ușa. Iar Pamela fu absolut sigură că acea conversație nu fusese destinată urechilor ei și că vorbiseră despre ea.

„Ce ar putea să însemne asta?“, se întrebă în sine ea. Aveau vreun motiv să-i pună la îndoială loialitatea? Și cui credeau ei că era loială? În mod cert, nu aveau cum să o suspecteze că era un spion german. Așteptă, cu nerăbdare, ca trenul să intre în gara Euston.

Stația Charing Cross era în starea de haos obișnuită când Pamela coborî din metroul cu care traversase Londra de la Euston: soldați de la diferite arme treceau pe lângă ea spre o misiune nouă sau se întorceau acasă în permisie înainte să fie trimiși în Africa sau în Extremul Orient. Copii mici, cu semne distinctive puse la gât, așteptau în grup, pregătiți să fie evacuați, în timp ce mamele stăteau în spatele barierei, privind cu ochi neliniștiți.

Trenul de pe peronul alăturat era pe punctul de a pleca. Aproape la fiecare fereastră era un militar aplecat în afara ferestrei, luându-și rămas-bun de la iubită sau de la mamă. O fată se ridicase în vârful picioarelor ca să-și sărute iubitul.

– Ai grijă de tine, Joe! spuse ea.

– Nu vă faceți griji pentru mine! Voi fi bine, răspunse el. Sunt asemenea unei pisici cu nouă vieți, așa sunt.

Pamela îi privi cu milă și plină de dor. Câți tineri spusese rămas-bun același lucru și nu se mai întorseseră acasă? Și totuși, ea invidia felul în care cei doi se priviră unul în ochii celuilalt, ca și cum nu ar mai fi existat nimeni altcineva în toată lumea. Trenul ei ajunsese deja pe peron, iar ea se luptă să-și facă loc să urce împreună cu restul mulțimii care aștepta. Alese

un vagon cu coridor și se strecură pe lângă soldații cu ranițele lângă ei, care se așezaseră deja acolo, discutând și fumând ca și cum ar fi fost o excursie de duminică.

Când trecu pe lângă ei, unii strigară după ea lucruri inofensive și frivole.

Un soldat bătu ușor pe o raniță și îi spuse:

– Ia loc aici, draga mea! Te vom face să te amuzi tot drumul. Vrei o țigară?

Îi respinse cu bunăvoință, știind că bravada era necesară, iar un zâmbet din partea unei fete drăguțe era exact ce aveau nevoie acum. Când găsi un compartiment cu un loc liber, îl ocupă, recunoscătoare. Vagonul era deja ocupat de o mamă cu un copil mic, care-și sugea mulțumit degetul mare la ea în poală, de o tânără din marina regală în uniformă și de două doamne voinice de vârstă mijlocie, care se plâneau cu amărăciune că transportul pe calea ferată nu mai oferea compartimente doar pentru femei.

– Este o rușine să trebuiască să ne strecurăm pe lângă bărbații ăia, spuse cea mai dolofană. Știi că unul dintre ei mi-a zis: „Ia-o ușor, mamaie. Nu prea îmi dai fiori“.

– Șocant. Lumea a înnebunit.

Se uitară la Pamela căutând compasiune.

– Sper că nu te-au acostat și pe tine, draga mea.

– Nu a fost ceva cu care să nu mă pot descurca.

Pamela zâmbi.

Se auzi un fluier. Apoi doar zarva pașilor grăbiți și a ușilor trântite, în timp ce trenul se urni din loc și ieși din gară. Nou-sosiții mergeau de-a lungul coridorului. Pamela se întoarse și privi pe fereastră, în timp ce trenul traversa podul de cale ferată de pe Tamisa și imagini ale orașului Londra începură să se deruleze în fața ochilor, cupola bisericii Sfântul Paul profilându-se cu mare curaj peste ruine. Când intrară în gara Waterloo, pe malul sudic, observă că cineva venise să se sprijine de ușa compartimentului ei, un tânăr îmbrăcat cu o jachetă de tweed. I se păru că recunoaște felul în care părul negru făcea bucle în jurul gulerului. Deschise ușa compartimentului, făcându-l pe bărbat să se îndepărteze în grabă și să se întoarcă.

– Ben? Dumnezeuule mare! Tu ești, exclamă ea, luminându-se la față. Mi s-a părut că te-am

recunoscut din spate.

El se uită la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Pamela? Ce cauți aici?

– La fel ca tine, presupun. Mă duc acasă pentru câteva zile. Intră! Mai e loc pentru încă o persoană.

– Mai este? Mă gândeam că e doar pentru doamne. Dacă pe celelalte doamne nu le deranjează...

– Bineînțeles că nu.

Pamela bătu ușor pe scaunul din fața ei, iar Ben își așază geanta sus, în plasa pentru bagaje.

– Ce coincidență că mergem acasă în același timp, spuse ea, zâmbindu-i în continuare. Mă bucur atât de mult să te văd. A trecut mult timp.

– Te-am zărit la biserică anul trecut de Crăciun, îi spuse el. Arăți foarte bine.

– Și tu, de asemenea. Deci nu te obosesc șefii prea mult?

– Fac o mulțime de lucruri plictisitoare. Mai degrabă repetitive, dar necesare presupun, răspunse el, zâmbind autoironic.

– Lucrezi la unul dintre ministere, nu-i așa?

– Sunt atașat la unul dintre ele. Fac cercetare. Caut o mulțime de informații inutile. Nu faci și tu același lucru?

– Similar. Muncă de birou. Dosare îngrozitor de plictisitoare. Dar cineva trebuie să o facă.

– Ești chiar în Londra? o întreabă el.

– Nu, filiala mea a fost evacuată la Berkshire. Trebuie să păstrăm documentele la adăpost de bombe, știi? Tu?

– Am fost în Londra, dar nu sunt sigur unde voi fi trimis în continuare. Se pare că îi trimit pe toți la țară în aceste zile.

Se lăsă liniște. Își zâmbiră unul celuilalt. Ben își dresе vocea.

– Ai vreo veste despre Jeremy?

Pamela se lumineă la față.

– Nu ai auzit? E clar că nu ai citit recent ziarele.

– Nu le citesc niciodată. Sunt mereu pline de vești proaste.

Se apropie de el, peste intervalul de trecere.

– E acasă, Ben. A evadat din lagăr și a reușit să traverseze toată Franța. Nu-i așa că e minunat?

– E extraordinar, spuse Ben. Ei bine, dacă cineva ar putea să evadeze dintr-o tabără de prizonieri și să

străbată jumătate din Europa fără să fie prins, acela nu poate fi decât Jeremy.

– Știu, oftă ea. Abia mi-a venit să cred când am citit în ziar, dar am telefonat acasă și, de fapt, el s-a întors la Nethercote, recuperându-se după calvarul prin care a trecut. Trebuie să vii cu mine să-l vizitezi.

– Ești sigură că vrei să vin cu tine?

– Bineînțeles. Jeremy va dori să te vadă la fel de mult cum vrea să mă vadă și pe mine. Și dacă este... știi tu... schimbat după ce a stat închis... ei bine, atunci, aș prefera să te am acolo cu mine.

– În regulă, spuse el. Voi veni cu tine.

– Trebuie să vii la noi acasă imediat ce-l saluți pe tatăl tău. Sunt sigură că toți vor dori să te vadă.

– Ce mai face toată lumea?

– Nu am mai fost acasă de la Crăciun, dar, din câte îmi dau seama din scrisorile lui mami, tati este veșnic supărat că trebuie să locuiască înghesuiți, de parcă o aripă din Farleigh ar fi un spațiu prea strâmt. Începu să râdă. De asemenea, este supărat că este prea bătrân ca să-și aducă și el contribuția în război, după cum spune chiar el. S-a înrolat în garda locală de acasă, dar bănuiesc că este doar o pacoste pentru ei, dorind mereu să dea ordine. Mami își vede de treabă, în minunatul ei stil caracteristic, fără să bage de seamă ce se întâmplă în jurul ei. Livvy a ocupat ultimul etaj unde a făcut camera micuțului Charles. A devenit foarte maternă și foarte pretențioasă.

– Vreo veste despre sora ta Margot?

O umbră trecu peste chipul Pamelei.

– Nu mai știu nimic de ea de foarte mult timp. Este teribil de îngrijorător. Sperăm că se ascunde undeva împreună cu contele ei francez, dar se aud lucruri îngrozitoare despre ce se întâmplă în Franța zilele acestea.

– Și cele două surori mai mici sunt încă acasă? Sau Dido și-a găsit și ea o slujbă?

– I-ar fi plăcut, dar tati spune că la nouăsprezece ani este prea tânără ca să plece de acasă. Numai că nu explodează de cât e de supărată. O știi pe Dido, nu e genul de fată care să stea acasă și să exerseze la pian. Cred că pot să o înțeleg. E atât de nedrept că nu are și ea parte de un Sezon de ieșire în societate, așa cum am avut noi. Fără baluri. Fără ocazia să

întâlnească bărbați buni de însurătoare. Ultima dată când am văzut-o spunea că vrea să fugă de acasă și să meargă să lucreze într-o fabrică.

– Sunt sigur că și-ar putea găsi o slujbă mai puțin solicitantă decât una într-o fabrică, spuse Ben. Nu ai putea găsi pe cineva care să îi dea ceva de lucru acolo unde lucrezi tu? Se pare că mereu au nevoie de fete pentru munca de birou, nu-i așa? Ar putea să stea cu tine.

– Din păcate, eu împart deja camera cu o amică, spuse ea. Dar ministerul la care lucrezi tu? Ai putea să faci tu ceva pentru ea? Ar putea merge cu trenul până la Londra în fiecare zi dacă ar avea o slujbă. Tati s-ar putea să nu aibă nimic împotriva.

– Problema e că noi lucrăm în schimburi. Nu va găsi nici un tren de Londra în mijlocul nopții și sunt sigur că tatălui tău nu o să-i convină ca ea să meargă pe străzi în timpul camuflajului. Și mie îmi este destul de greu și nu trebuie să merg decât până la cea mai apropiată stație de metrou.

Pamela se strâmbă.

– Știu. Și eu lucrez în schimburi. E detestabil, nu-i așa? Corpul meu nu se poate obișnui deloc cu turele de noapte și mă simt îngrozitor de rău dacă nu dorm.

– Sunt perfect de acord, spuse Ben. De fapt, tocmai de aceea mă consider destul de norocos că am obținut un concediu. Au spus că am exagerat cu munca.

Una dintre femeile în vârstă de la fereastră pufni.

– Exagerat, spuse ea, întorcându-se ca să-i arunce lui Ben o privire aspră. Poate ar trebui să încerci să fii în deșert, ca nepotul meu. Să te lupți cu Rommel, asta face el. Nu stă confortabil într-un birou din Londra.

– Oprește-te, Tessie!

Cealaltă femeie întinse mâna și o așeză peste cea a prietenei sale. Își ridică privirea spre Ben și Pamela.

– A suferit un șoc. Fiul ei tocmai a fost chemat în armată, la treizeci și nouă de ani. Are doar un singur fiu.

– Îmi pare rău, zise Ben, dar...

– Domnul Cresswell a supraviețuit unui accident de avion foarte grav, interveni Pamela furioasă. Arată-le piciorul, Ben!

Prima femeie se înroși puternic la față.

– O, îmi pare rău! M-am trezit vorbind neîntrebată. Sunt supărată, vedeți dumneavoastră. Războiul ăsta ne face pe toți să fim cu nervii întinși tot timpul.

În compartiment se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Băieții de la locul meu de muncă au parte și ei de același lucru, îi șopti Pamela lui Ben. Este atât de nedrept. Nu toată lumea trebuie să aibă o armă. Războaiele nu pot fi câștigate fără un sprijin adecvat.

– Uneori, sunt tentat să ies și să-mi cumpăr o uniformă, îi spuse el. Cu siguranță ar face ca lucrurile să fie mai ușoare.

– Până când o să-ți ceară să vadă plăcuțele de identitate și nu ai nici una.

„Plăcuță de identitate“, se gândi Ben. Parașutistul acela ar fi fost descoperit imediat cum l-ar fi oprit un polițist militar ca să-i verifice numărul. Așa că sigur nu plănuia să ajungă prea departe. Max Knight avea dreptate. Contactul lui trebuia să fie în imediata vecinătate.

Schimbară trenul în Sevenoaks și așteptară trenul local cu care urmau să mai meargă o stație până în Hildenborough.

– Faci mai mult pe jos de la gară în timpurile astea, spuse Ben. Păcat că trenurile nu mai fac escală la halta Farleigh!

Pamela începu să râdă.

– Nu putem să avem pretenția ca trenurile să se oprească doar pentru noi pe timp de război, Ben. În acest moment, să fii aristocrat nu înseamnă nimic, și pe bună dreptate, de altfel. Dintr-odată, suntem cu toții egali.

– Vine cineva să te ia?

Ben se uită în jur ca să vadă dacă era vreo mașină care aștepta.

Pamela clătină din cap.

– Nu le-am spus alor mei că vin. M-am gândit să le fac o surpriză. Toată lumea are nevoie de o mică surpriză plăcută în zilele noastre, nu-i așa?

– Nici eu nu i-am spus tatălui meu că vin. Ești în stare să faci câțiva kilometri pe jos cu o valiză? Pot să ți-o car eu, dacă vrei.

– Ai și tu bagajul tău, spuse ea. Și sunt destul de în formă ca să o pot face. Mergem mult cu bicicleta

unde lucrez. Ce zi minunată, nu-i așa? O plimbare prin natură este exact ceea ce avem nevoie.

– Într-adevăr este plăcut să respiri din nou aer curat și bun, zise Ben în timp ce porniră la drum. Aerul din Londra este în permanență plin de fum și praf de la bombe.

– Eu am avut noroc. Sunt la țară și în jur sunt câmpuri și copaci.

– Unde anume ai spus că e locul unde lucrezi? întrebă el.

– La aproximativ o oră la nord de Londra. Am preluat o casă mare. Categorie nu la fel de drăguță ca Farleigh.

– Unii dintre băieții noștri sunt trimiși la palatul Blenheim.

– Doamne! E considerată o promovare pentru cei mai mulți, nu-i așa?

Ben începu să râdă.

– Am înțeles din rapoarte că nu sunt condiții chiar atât de plăcute. Au compartimentat încăperile cu placaj în niște cabine oribile, nu există căldură, iar ultimul etaj e locuit de lilieci.

– Pare minunat.

Ea își ridică privirea spre el și se priviră în ochi pentru o clipă. Se gândi că Ben avea niște ochi extraordinar de frumoși. Acel albastru verzui profund, de parcă ți-ai pierde privirea într-un ocean. Era ciudat că nu-i observase niciodată până atunci.

– Mă bucur atât de mult să te revăd, spuse ea în cele din urmă. Nu te-ai schimbat deloc. Simt că ești dragul meu Ben, puternic ca o stâncă. Mereu alături de mine.

– Asta sunt eu. Ben, băiatul bun, spuse el, regretând imediat sarcasmul. Dar așa este, sunt mereu alături de tine când ai nevoie de mine.

Ea se apropie de el și își strecură mâna într-a lui. Merseră unul lângă celălalt, fără să scoată un cuvânt, în timp ce ciocârliile își luau zborul din fânețele noi, cântând deasupra lor și mirosul dulce de flori de măr înmiresma aerul.

– Vrei să vii cu mine să-l vezi pe Jeremy în după-amiaza asta? întrebă ea în cele din urmă, spulberând magia acelor clipe.

– Am spus că vin. Ce-ar fi să ne oprim amândoi la tatăl meu să bem ceva, apoi îți duc eu valiza restul

drumului până la Farleigh?

– Minunat!

Îi zâmbi din nou, tulburător, așa cum o făcea de fiecare dată.

CAPITOLUL 10

*Vicariatul All Saints, Elmsleigh, Kent
Mai 1941*

Vicariatul era o clădire victoriană mare, din cărămidă roșie, situată la marginea curții bisericii. Trecură pe lângă pietrele funerare mâncate de vreme, iar Ben intra pe ușa din față. Nu era niciodată încuiată.

– Ca să vezi! Domnul Ben!

Doamna Finch ridică mâinile în sus, surâzând încântată de surpriză când ieși din bucătărie la auzul ușii care se închise. Apoi privirea surprinsă se transformă în uimire.

– Și Lady Pamela. Mă bucur să vă văd.

– Ce mai faceți, doamnă Finch? întrebă Pamela.

– Nu mă pot plânge. Ne descurcăm cum putem de bine, dată fiind situația. Mult mai bine decât bieții oameni din Londra, care sunt bombardati în fiecare noapte. Nici cu mâncarea nu stăm prea rău. Am o mică grădină de zarzavaturi în spate, iar cele două găini ne asigură ouăle, dacă nu le mănâncă mai întâi șobolanii sau vulpile. În plus, toată lumea îl iubește pe vicarul nostru, așa că adesea găsim la ușă câte o bucată de carne sau de pește. Nu m-ar surprinde să nu fie ilegale sau chiar de pe piața neagră, dar, bineînțeles, nu-i spun vicarului. Ceea ce nu știe el nu-i poate face rău.

Apoi chicoti.

– Se întâmplă să aveți noroc astăzi. Ieri am primit o pereche de porumbei și am făcut plăcintă cu porumbel. Tocmai mă pregătesc să duc cina pentru vicar, așa că de ce nu rămâneți la masă?

Ea încă îi spunea cină, deși vicarul încercase ani de zile să o învețe că la amiază clasa muncitoare lua cina, iar clasa socială superioară, prânzul.

– Chiar ar trebui să mă duc acasă. Familia mă așteaptă, spuse Pamela.

Fără să se gândească, Ben îi acoperi mâna cu a lui.

– Rămâi, spuse el. Dacă ceea ce ai mâncat până acum seamănă cu mâncarea de la cantina noastră, atunci te asigur că plăcinta de porumbel a doamnei Finch ți se va părea mană cerească.

Pamela nu-și retrase mâna. În schimb, zâmbi.

– După o astfel de introducere, cum aș putea să rezist? Mulțumesc, doamnă Finch.

Privi în jurul ei mobila de stejar uzată, lustruită intens ani de zile de doamna Finch și de menajerele care fuseseră înaintea ei. Apoi, privirea ei se opri asupra priveliștii de la fereastra care dădea spre câmpurile unde zări conturul palatului Farleigh care se profila deasupra copacilor. Și se gândi: „Acesta este locul în care mă simt în siguranță”.

Reverendul Cresswell venea pe alee de la biserică chiar în momentul în care doamna Finch pune masa. Pe chipul său obosit se ivi un zâmbet.

– Ei bine, asta chiar este o surpriză plăcută, băiatul meu. Nu știam că vei veni.

– Totul a fost în ultima clipă, spuse Ben, mergând să dea mâna cu tatăl său. Cineva a hotărât că mi se cuvine o permisie de câteva zile, așa că iată-mă aici.

– Și Pamela, e și ea aici. Se întoarse ca să îi zâmbească, apoi o privi cu mare atenție. Arăți cam palidă, draga mea.

– Din cauza turelor de noapte. Se pare că nu reușesc să dorm în timpul zilei.

– Sigur că nu poți. Dar câteva zile aici te vor face să te simți mult mai bine. Mâncare bună. Aer de țară. Vei putea să uiți de război pentru câteva zile. Totul aici e cum a fost întotdeauna.

– În afară de regimentul care locuiește în casa mea, îi reaminti Pamela.

– Și de acel cadavru de pe câmpurile voastre, spuse doamna Finch în timp ce așeza plăcinta fierbinte pe un grătar de metal pe masă.

– Cadavru? Pe un câmp? întrebă Pamela.

– Un parașutist a cărui parașută nu s-a deschis, mărturisii doamna Finch. Se spune că arăta oribil.

– Ce groaznic pentru el! Cine era?

Doamna Finch se apropie și mai mult de ei.

– Era îmbrăcat în uniformă militară, dar cred că era unul dintre spionii germani. Se spune că sunt peste tot în zilele noastre. Umblă îmbrăcați chiar și în haine de călugărițe, dacă vă vine să credeți.

– Doamnă Finch, ce v-am spus eu despre bârfe? o întrebă reverendul Cresswell. Gândiți-vă bine ce spun afișele: „Discuțiile neglijente costă vieți“. Nu avem nici un motiv să credem că acest biet om a fost altceva decât victima unui exercițiu de antrenament care s-a terminat prost. M-am opus când au hotărât să fie luat de acolo. Mi-ar fi plăcut să-i fi oferit o înmormântare decentă.

Se aplecă să taie plăcintă, lăsând clar să se înțeleagă că subiectul era încheiat. Aromele bogate de ierburi se răspândiră în jur și el clătină satisfăcut din cap.

– Asta numesc eu o cină așa cum se cuvine. Dă-mi farfuria, domnișoară, și vei avea parte de mâncare adevărată pentru prima dată după mult timp.

Mâncară până când simțiră că nu mai pot înghiți nimic. Crusta crocantă și spartă învelea o porție succulentă de pasăre tânără în sos copios de ierburi, alături de conopidă cu sos alb și urmate apoi de mere înăbușite și sos de vanilie.

– Chiar ar trebui să mă duc acasă. Pamela se ridică în picioare. Dar mor de nerăbdare să-l văd pe Jeremy. Nu cred că familia mea se va supăra prea tare dacă trec mai întâi pe la Nethercote. Nu le-am spus exact când o să ajung. Și tu ai spus că vii cu mine, Ben.

Îl privi cu dragăalășenie.

– Dacă vrei să vin. Se ridică și el în picioare, punându-și șervețelul pe masă. Ești de acord, tată, dacă o conduc pe Pamma până la Nethercote?

– Nu trebuie să-mi ceri voie, băiatul meu. Ești un bărbat în toată firea acum. Dacă Pamela vrea să fii cu ea cât merge să-și viziteze tânărul ei prieten, atunci sigur că da.

Ben simți cuvintele *tânărul ei prieten* ca un pumn în stomac. Știa că erau adevărate, desigur. Întotdeauna fuseseră adevărate. Dar el nu-și pierduse niciodată speranța. Mai ales atunci când Jeremy fusese dat dispărut. Iar acum treaba lui era să i-o ducă pe Pamela înapoi rivalului său. Se întrebă dacă ea își dădea cumva seama, dacă avea vreo bănuială despre ceea ce simțea el.

Porniră la drum prin sat. Singura stradă de acolo parcă era complet lipsită de viață. Un clopoțel sună când o femeie ieși din magazinul universal din

Markham cu un coș pe braț. Îi salută dând politicos din cap.

– Lady Pamela. Domnul Ben. Ce vreme plăcută pentru această perioadă a anului, nu-i așa?

Și își continuă drumul, ca și cum întoarcerea lor neașteptată nu ar fi fost ceva ieșit din comun. Londra și ce era dincolo de Sevenoaks nu făceau parte din experiența ei și, prin urmare, nu prezentau interes. Dinspre școală se auzeau voci de copii care recitau tabla înmulțirii. O căruță de fermă venea spre ei încărcată cu bălegar. Nu mai vorbiseră unul cu celălalt de când plecaseră de la vicariat. Acum Pamela se întoarse spre el.

– Nu se schimbă nimic aici, nu-i așa? E la fel cum a fost întotdeauna.

– Exceptând faptul că nu mai sunt bărbați tineri, spuse el.

Ea dădu din cap.

Lăsară satul în urma lor, iar drumul se îngustă devenind o uliță plină de flori care creșteau dinspre maluri. Când ajunseră în dreptul porților impresionante din fier forjat de la intrarea în casa familiei Prescott, Nethercote, Pamela îngheță brusc.

– Crezi că e în regulă să intri neinvitat? Nu ar fi trebuit să le telefonăm mai întâi ca să-i anunțăm că venim?

– Când am avut noi nevoie să așteptăm o invitație ca să venim acasă la Jeremy?

Lui Ben îi veni să râdă.

– Dar situația nu mai e aceeași, spuse ea, încruntându-se îngrijorată. Jeremy s-a întors acasă dintr-un lagăr de prizonieri. S-ar putea să nu vrea să... să ne vadă.

Ben trase adânc aer în piept.

– Eu cred că visează să te revadă din ziua în care a decolat cu avionul acela, spuse el.

Ea îi zâmbi agitată.

– Și dacă ni se spune că nu poate să primească vizite, atunci plecăm.

– Ben, mă bucur atât de mult că ești aici, îi spuse ea. Aș fi renunțat și aș fi fugit ca un iepure speriat.

– Nu ești niciodată un iepure speriat, Pamma. Ești cea mai puternică dintre noi. Haide. Să mergem să-i facem o surpriză lui Jeremy.

Intrară pe poartă și urcară pe aleea lată de pietriș. În fața lor se afla casa georgiană elegantă, din

cărâmidă roșie cu ornamente albe, perfect proporționată, cu parcuri de o parte și de cealaltă a aleii. Straturile de flori erau pline de lalele. Glicina atârna pe spaliere. Peluzele erau perfect îngrijite. Era clar că grădinarii încă mai lucrau aici, indiferent că era sau nu era război.

În timp ce se apropiau de casă, văzură o bicicletă veche, sprijinită lângă treptele din față, părând nelalocul ei în peisajul de altfel perfect. Ben era pe punctul să comenteze ceva despre asta când ușa din față se deschise și pe ea ieși Lady Diana Sutton.

– Sigur că da. Mulțumesc foarte mult. La revedere! strigă ea, făcând cu mâna unei persoane nevăzute dinăuntru în timp ce coborî alergând pe scări.

Apoi îi văzu pe Pamela și pe Ben.

– Salut, dragilor. Ce surpriză!

– Ce faci aici, Dido? întrebă Pamela cu o voce tăioasă.

– Ei bine, asta da primire călduroasă, răspunse Dido. Ce ai zice de „Mă bucur să te revăd după atâta timp, dragă soră“?

– Bineînțeles că mă bucur să te văd. Vocea Pamelei trăda încă surprinderea. Doar că...

– Dacă chiar vreți să știți, am venit aici în numele familiei noastre și îl vizitez pe Jeremy ca să îl binedispun, zise ea, în timp ce lua bicicleta. Cineva trebuia să o facă.

Apoi plecă fără să mai spună un cuvânt, auzindu-se doar cauciucurile scrâșnind pe pietriș.

PARTEA A TREIA. MARGOT

CAPITOLUL 11

Paris

Mai 1941

Nu-și dăduse seama până atunci că frica avea miros. Întotdeauna i se spusese: câinii pot mirosi frica, dar nu auzise niciodată să se spună același lucru și despre oameni. Și totuși, o putea identifica acum, dulce și palpabilă, în timp ce stătea pe scaun într-o cameră întunecată. Nu era sigură dacă frica ieșea din propriii pori sau era una cu clădirea, prelingându-se din pereții acesteia, între care atâția oameni simțiseră teroarea și disperarea. Fusesse legată la ochi în mașina care o adusese aici, dar nu era nevoie să i se spună unde se afla. Era în sediul Gestapoului, iar ei o lăsaseră singură în întuneric ca să îi frângă spiritul.

Lady Margot Sutton stătea pe scaunul de lemn cu spătar înalt, fără să se miște, privind lung în întuneric. Nu avea nici cea mai vagă idee cât timp stătuse acolo și nici dacă afară se luminase deja. Evident, camera nu avea nici o fereastră, deoarece, și cu draperiile groase, tot se mai vedeau crâmpoie de lumină. Veniseră după ea în toiul nopții. Doi bărbați care nu spusese nimic altceva decât: „Trebuie să veniți cu noi”, în limba engleză.

Descendența ei aristocrată se făcuse simțită.

– Cum adică? De ce să vin cu voi? Nu voi face așa ceva. E miezul nopții și dormeam.

Apoi unul dintre ei spusese:

– Veți veni cu noi acum, *Fräulein*. Vă acordăm un minut ca să vă îmbrăcați.

Îi privise plin de dezgust halatul din dantelă.

Cuvântul *Fräulein* fusese cel care lămurise totul. Nu erau în uniformă, dar erau germani. Asta nu putea însemna decât un singur lucru. Gestapo. Și nimeni nu se opunea Gestapoului. Chiar și așa, nu avea de gând să-i lase să vadă că îi era frică.

Condiția ei de aristocrată era singurul atu în acel moment. Germanii respectau aristocrația engleză, deoarece renunțaseră la a lor.

– Acest lucru este nemaifântlnit, spusese ea, vocea ei luând tonul reginei Victoria iritate. În baza cărei autorități sunteți aici? Ce ați putea să vreți de la mine?

– Noi doar ne supunem ordinelor, *Fräulein*, spusese el. Veți afla destul de curând cine dorește să vă vorbească.

– Eu nu sunt *Fräulein*, spusese ea. Eu sunt Lady Margaret Sutton, fiica lordului Westerham.

– Știm foarte bine cine sunteți. Fața bărbatului era lipsită de orice expresie. Un minut, Lady Margaret, sau vom fi nevoiți să vă luăm pe sus în cămașă de noapte.

Fugise înapoi în dormitor, cu mintea gata să explodeze. Ce să ia cu ea? Pistolul pe care i-l dăduse Gaston? Nu, cea mai bună șansă a ei era să arate nevinovăție și indignare. „Și, la urma urmei, sunt nevinovată“, își spusese în sinea ei. „Eu nu știu nimic. Nu le pot spune nimic.“

Astfel liniștită, luase un costum negru care venise de la Casa Armande, îmbrăcase o bluză albă și își pusese perle. Nu avea de gând să-i lase sub nici o formă pe ticăloșii aceia să vadă că i-ar fi frică de ei. Apoi o străfulgerase un gând: „Dacă Gaston se întoarce în apartament și eu nu sunt aici?“ Cum ar putea să-i spună unde se află?

– Lady Margaret? strigase o voce în fața ușii ei.

– Tocmai mă pieptăn, răspunsese ea. Am nevoie să iau o periută de dinți cu mine sau o să mă întorc imediat acasă?

– Bănuiesc că asta depinde de dumneavoastră, spusese vocea.

În timp ce-și dădea cu ruj pe buze, observase cartea de vizită a doamnei Armande pe măsuta de toaletă. Luase rujul, scrisese „SUN-O“ pe verso și o lăsase acolo. Gaston avea să se prindă repede, iar Armande cunoștea pe toată lumea din Paris. O să știe cum să găsească o englezoaică dispărută. „Dacă voi mai fi în viață până atunci“, se gândise Margot.

Era frig și umezeală în acel spațiu întunecat în care o lăsaseră și simți o nevoie urgentă de a face pipi. Dar își impuse să nu o facă. Se zvonea că anumite persoane din familia regală își antrenau

corpul ca să reziste o zi întreagă fără să meargă la baie atunci când se aflau în turnee în străinătate. I se păru că aude un strigăt în depărtare. Sau era un plânset? Nu-și dădea seama dacă venea din afara clădirii sau dinăuntru. Înlemni când auzi pași care se apropiau... pași greoi, de bocanci. Se apropiară foarte mult, apoi trecură, iar ea oftă ușor, ușurată când ecoul pașilor se topi în depărtare. Încercă să se gândească la altceva: Farleigh în timpul verii. Tenis pe gazon. Căpșune și frișcă. Tati, roșu la față și cu pălăria aia ridicolă, albă și moale. Mami, întotdeauna calmă și netulburată, indiferent de ce făceau progeniturile ei.

– Farleigh, șopti ea. Vreau să mă duc acasă.

Tresări când se deschise o ușă lăsând să pătrundă o rază de lumină. În încăpere intră un bărbat înalt în uniformă de ofițer german. Apăsă cu un clic pe un întrerupător și Margot clipi în lumina ce se revărsă brusc în încăpere. Pentru prima dată observă că se afla într-o încăpere ce nu avea nimic ieșit din comun, de aproximativ trei metri pe trei metri și jumătate. Într-un colț se afla o găleată pe care ar fi putut să o folosească, dacă ar fi știut că era acolo. Ofițerul trase un alt scaun și se așeză în fața ei.

– Lady Margaret, trebuie să-mi cer scuze pentru maniera grosolană și nepoliticoasă în care ați fost adusă aici. Mă tem că ordinul meu de a aduce pe cineva pentru interogatoriu este uneori interpretat greșit. Doriți o cafea?

Cafeaua era ceva rar întâlnit acum în Paris. Se auzi spunând: „Da, vă rog, ar fi frumos“, înainte să aibă timp să se gândească dacă nu ar trebui să rămână distantă și sfidătoare. „Poate că dau prea multă importanță“, se gândi ea. „Poate că vor doar să-mi pună o mică întrebare despre motivul pentru care sunt încă aici.“ Îi fu adusă cafeaua, cu frișcă și zahăr. I se păru că nu mai gustase niciodată ceva atât de delicios.

– Mulțumesc, spuse ea. Sunteți foarte amabil.

Ofițerul dădu din cap.

– Numele meu este Dinkslager. Baronul von Dinkslager. Deci vedeți că suntem egali ca statut social. Trebuie doar să vă punem câteva întrebări, apoi vă puteți întoarce acasă.

Engleza lui era excelentă, doar cu vagă urmă de accent. Iar el era extrem de chipeș, având maxilarul sculptat al unui actor de cinema și aroganța unui ofițer german.

– Sunteți Lady Margaret Sutton, fiica lordului Westerham, corect?

– Este corect.

– Și doriți să ne spuneți de ce vă aflați încă la Paris? De ce nu v-ați dus acasă înainte de ocupație, când ați putut?

– Studiez designul vestimentar cu doamna Armande, spuse ea. Presupun că am fost naivă, dar am crezut că viața în Paris va fi lăsată să continue ca de obicei.

– Dar continuă ca de obicei, spuse el.

– Prea puțin. Nimeni nu are ce mânca. Nu am mai văzut cafea ca aceasta de luni de zile.

– Dați vina pe bombardierele voastre englezești pentru asta. Și pe Rezistență. Dacă ei distrug liniile de aprovizionare, nu este vina noastră că parizienii nu au ce mânca.

Se așază picior peste picior. Purta cizme negre înalte, perfect lustruite.

– Așadar, designul vestimentar a fost singurul motiv pentru care ați decis să rămâneți.

– Nu, recunosc eu, nevăzând nici un motiv să mintă. M-am îndrăgostit de un francez.

– Conte de Varennes. Aristocrat și el, spuse el.

Ea încuviință cu o mișcare din cap.

– Așa este.

– Și unde este acum contele de Varennes?

– Nu știu. Nu l-am mai văzut de luni de zile.

– Când l-ați văzut ultima oară?

– Imediat după Crăciun. Mi-a spus că trebuie să plece din Paris.

– A spus de ce?

– Am înțeles că are niște proprietăți în sudul Franței de care trebuia să se ocupe. De asemenea, sănătatea bunicii lui care locuiește în *château* era din ce în ce mai fragilă și voia să vadă dacă poate face ceva ca să o ajute.

– Bunica lui. Pe buze îi trecu un zâmbet. Ori sunteți foarte naivă, ori vă pricepeți foarte bine să mințiți, Lady Margaret. Bunica lui este moartă de cinci ani.

– Atunci, evident, sunt foarte naivă, răspunse ea. Bona noastră ne spăla gura cu săpun dacă spuneam vreodată o minciună. Amenințarea cu săpunul este încă vie.

– Nu v-a trecut prin minte că iubitul dumneavoastră ar putea lucra pentru Rezistență?

– Ba da, mi-a trecut prin minte, răspunse ea pe un ton disprețuitor, dar Gaston nu a vrut să-mi spună nimic. A zis că e mai bine așa. Astfel, dacă aș fi fost întrebată vreodată, aș fi putut spune cu sinceritate că nu știu nimic.

– Și nu l-ați mai văzut de la Crăciun?

– Nu.

– V-ar surprinde atunci să aflați că de atunci a mai fost de câteva ori la Paris?

Margot se strădui să rămână imperturbabilă.

– Da, m-ar surprinde. Poate că nu a dorit să mă pună în pericol. Este un bărbat foarte atent și delicat.

– Sau poate că și-a găsit o altă iubită?

Pe buzele lui Dinkslager abia se întrezări un zâmbet malițios.

– Poate că da. Este și foarte atrăgător.

– Și dacă are o iubită nouă?

– Atunci, presupun că va trebui să-mi văd de viața mea, să mă întorc la designul vestimentar și să învăț să trăiesc fără el.

De data aceasta, el chicoti.

– Îi admir pe britanici, Lady Margaret. O franțuzoaică tânără care își pierde iubitul ar plânge și s-ar bate cu pumnii în piept de furie.

– Să ne bucurăm atunci că nu sunt franțuzoaică. E mult mai simplu așa.

El zâmbea în continuare.

– Îmi place de dumneavoastră, Lady Margaret. Îmi place spiritul dumneavoastră. Și eu provin dintr-o familie nobilă. Ne înțelegem bine unul pe celălalt.

– Atunci, veți înțelege că spun adevărul când vă zic că nu am ce să vă povestesc. Duc o viață simplă în Paris. Mă duc la atelier. Fac ce îmi spune doamna Armande. Mă întorc în micul meu apartament din arondismentul nouă. Mănânc o cină simplă și mă duc la culcare.

– Cu siguranță, v-ar plăcea să vă întoarceți acasă, în Anglia acum, având în vedere că aveți ocazia.

Ezită. „Bineînțeles că aş vrea să merg acasă, idiotule“, îi veni să strige. În schimb, spuse:

– Am înțeles că viața în Anglia nu este mai plăcută decât cea de-acum din Paris, cu bombardamente constante și amenințarea unei invazii iminente zi de zi.

El își îndreptă picioarele, înclinându-se cu scaunul de lemn pe spate în timp ce o privea.

– Nu ați mai auzit nimic de Gaston de Varennes de luni de zile. Așa este?

– Da.

– Deci v-ar surprinde să aflați că este în custodia noastră în acest moment?

Această informație nouă chiar îi zdruncină calmul. El văzu asta în ochii ei, o străfulgerare bruscă de îngrijorare înainte ca ea să vorbească din nou.

– Da. Mă surprinde.

– Și vă îngrijorează?

– Bineînțeles că mă îngrijorează. Vocea ei prinse brusc un ton ascuțit. *Herr* baron, îl iubesc pe Gaston de Varennes, indiferent dacă el mă mai iubește sau nu.

– Și sunteți de acord cu faptul că lucrează cu cei din Rezistență?

– După cum v-am mai spus, nu am știut până acum că este în Rezistență. Dar el este francez. Îi pot înțelege dorința de a alunga invadatorii din țara sa. Dacă germanii ar fi invadat Marea Britanie, probabil că și familia mea ar fi făcut același lucru.

Brusc, el lăasă picioarele scaunului să lovească podeaua cu un zgomot puternic, în timp ce se aplecă mai aproape de ea.

– Gaston de Varennes se dovedește a fi foarte încăpățânat, Lady Margaret. Înțelegeți că viața lui nu merită *asta*... Pocni din degete, iar sunetul răsună surprinzător de tare în spațiul restrâns. Dar dacă nu ne spune ce știe...

– Vreți să-l conving să vorbească? E ridicol, domnule baron. Sunt flatată că dumneavoastră credeți că am o influență atât de mare asupra lui, dar vă asigur că nu este așa.

– Vă dați seama, milady, că, dacă pocnesc acum din degete, veți fi târâtă pe scări într-o cameră mult mai puțin plăcută decât aceasta, iar acolo veți fi

obligată să ne povestiți fiecare detaliu al vieții dumneavoastră.

Din nou, ea se stăpâni și reuși să rămână netulburată.

– Am auzit despre astfel de lucruri, dar chiar vă asigur, domnule baron von Dinkslager, că nu veți găsi absolut nimic care să vă intereseze din ce aș avea eu de spus.

– Credeți-mă, Lady Margaret, dacă veți fi dusă într-o astfel de cameră, v-ați dori să aveți ceva de povestit. Ați inventa lucruri pe care să ni le spuneți. V-ați trăda iubitul, mama, pe oricine, doar ca să ieșiți de acolo în viață.

Margot îl privi cu răceală.

– Dacă aveți de gând să mă omorâți, atunci faceți-o, vă rog, acum și să terminăm odată cu toată povestea asta. Văd că aveți un revolver. Împușcați-mă odată!

– Nu am de gând să vă împușc. Sunteți mult mai valoroasă pentru mine dacă rămâneți în viață. Dar sunt surprins. V-ați lăsa iubitul să înfrunte moartea fără să luptați pentru el? Britanicii sunt cu adevărat glaciali.

– Vă asigur că nu sunt glacială și nici nu vreau ca Gaston să moară. Dar bănuiesc că nimic din ceea ce pot să vă spun nu o să vă facă să vă răzgândiți. Apoi, deodată, se luminează. Acum înțeleg. Nu credeți că pot să vă spun ceva important. Eu sunt momeala, nu-i așa? O să mă folosiți pe mine ca să-l faceți să vorbească.

– Presupun că asta depinde de cât de mult ține la dumneavoastră și dacă vă pune mai presus de țara sa. Va trebui să așteptăm și să vedem, nu-i așa?

Se opri brusc și-și ridică privirea surprins. În dreptul ușii se auziră voci ridicate, una dintre ele fiind de femeie. Dinkslager tocmai se ridicase în picioare când ușa se deschise brusc și Gigi Armande intră ca o furtună. Avea o blană neagră, înfășurată neglijent pe umeri, iar fața îi era perfect machiată. Chiar dacă Margot nu ar fi cunoscut-o, și-ar fi dat seama fără să greșască cine era.

– Ce înseamnă asta? întrebă ofițerul german în franceză. Cine v-a lăsat să intrați aici?

– Sărmana mea micuță, spuse ea, ignorându-l complet și apropiindu-se ca să-i dea lui Margot un sărut pe amândoi obraji. Ce a fost în capul lor când

te-au adus într-un loc ca ăsta? Ar trebui să vă fie rușine, domnule baron, că ați intimidat un copil nevinovat în felul acesta. Mai ales o tânără aristocrată britanică, o femeie care duce o viață ireproșabilă și care muncește conștiincios pentru mine, creând rochii. Eu sunt *madame* Armande, în caz că sunteți singura persoană din Paris care nu mă recunoaște. Vă asigur că ofițerii de cel mai înalt rang din armata dumneavoastră germană mă cunosc bine și îmi permit să locuiesc la Ritz.

– Doamnă Armande, spuse el, știu foarte bine cine sunteți. Această tânără nevinovată este amanta unui lider al Rezistenței. L-am luat prizonier, dar refuză să coopereze. Sperăm că această tânără domnișoară îl va ajuta să înțeleagă cât de mult greșește.

– Îi înțeleg punctul de vedere, spuse Armande, luând-o pe Margot protector pe după umeri. Dacă vorbește, îl veți ucide oricum, nu-i așa? Iar dacă vorbește și nu-l veți omorî dumneavoastră, atunci o vor face colegii lui din Rezistență în locul dumneavoastră.

– Am putea ajunge la un fel de înțelegere, *madame*. Vedeți, această tânără domnișoară s-ar putea dovedi mai valoroasă pentru noi decât un luptător al Rezistenței capturat.

– În ce sens?

El se întoarse spre Margot.

– Ea se învârte în cele mai înalte cercuri ale societății din Anglia. Familia dumneavoastră îl cunoaște pe Churchill, dacă nu mă înșel? Și pe ducele de Westminster? Și nenumărați alți membri ai Camerei Lorzilor.

– Da, familia mea îi cunoaște. Dar eu nu văd...

– Am să vă fac o propunere. Îl voi elibera pe contele de Varennes dacă sunteți de acord să ne faceți o mică favoare.

Ea îl privi suspicioasă.

– Ce fel de favoare? Și ce garanție am eu că va fi eliberat? Că nu este deja mort?

– Nu aveți nici o garanție, spuse el, oprindu-se și întinzând mâinile într-un gest ce sublinia că era oricum în zadar, apoi adăugă: Dar aveți o șansă de a-l salva. Mai bine decât să aveți garanția că vă așteaptă o moarte dureroasă și că dumneavoastră veți fi următoarea care îi va împărtăși soarta.

– Nu-i vorbiți în felul acesta, spuse *madame* Armande. O iau cu mine chiar acum. Va sta la Ritz, sub protecția mea, iar eu mă voi duce direct la generalii dumneavoastră de cel mai înalt grad ca să protestez față de modul în care a fost tratată.

Dinkslager ridică din umeri.

– Sunteți o persoană pragmatică, *madame*. Despre asta am auzit. Luați-o cu dumneavoastră, atunci. Vă consider responsabilă pentru ea. Dar faceți-o să înțeleagă. Dacă va fi de acord să ne facă o mică favoare, îi voi garanta că va ajunge acasă, în Anglia. Se întoarce spre Margot. Puteți pleca, deocamdată, dar vom mai avea o mică discuție peste o zi sau două. Gândiți-vă la ceea ce v-am propus. Dar nu vă gândiți prea mult timp. Nu-l pot ține în viață pe Varennes la nesfârșit. Și nici pe dumneavoastră nu vă pot ține în libertate. Vă rog să nu vă gândiți să faceți vreo prostie, cum ar fi să încercați să părăsiți Parisul. Veți fi supravegheată. Și mulțumiți-i lui *madame* că a intervenit în favoarea dumneavoastră.

Înțepenită de cât timp stătuse, Margot se ridică și fu scoasă din cameră de către angajatoarea ei. Când ajunse la ușă, *madame* Armande se întoarce și îl privi pe ofițerul german și amândoi își zâmbiră.

CAPITOLUL 12

Nethercote, Elmsleigh, Kent
Mai 1941

Jeremy ședea pe un șezlong în seră, sprijinit pe perne, cu un covoraș alb pe genunchi. Sera se afla în spatele casei, ca o anexă cu cupolă de sticlă a salonului de mic dejun, cu mobilier alb din răchită și plante tropicale. Peste tot erau orhidee, iar în aer plutea mirosul dulce de iasomie. Ferestrele dădeau spre peluză și dincolo de ea era terenul de tenis. Nori albi traversau cerul, proiectând umbre peste iarba frumos îngrijită. O boltă arcuită era plină de trandafiri timpurii, ce se cățarau și pe zidul de cărămidă care ascundea grădina de bucătărie. Jeremy se întoarse la auzul unor pași. Fața i se luminează când sunetul se intensifică.

– Dumnezeu! Persoanele mele favorite. Splendid.

– Arăți grozav, Jeremy! îi spuse Pamela.

În realitate, arăta palid și era îngrozitor de slab. Era îmbrăcat cu o cămașă albă deschisă la gât, ce semăna cu o bluză de pijama. Cu obrajii scofâlciți și buclele întunecate în acea mare de alb, părea un poet romantic, poate Lord Byron pe patul de moarte. Pamela traversă podeaua de gresie, îndreptându-se spre el.

– Nu mi-a venit să cred când mi-au spus că te-ai întors acasă. E un adevărat miracol.

– Nu te emoționa prea tare din pricina mea, Pamma, îi zise el. Vino și dă-mi un sărut.

Ben se dădu la o parte când ea se aplecă asupra lui Jeremy și îi sărută fruntea.

– M-aș fi așteptat la ceva mai puțin cast decât atât, spuse Jeremy, râzând. Dar nu cu Ben de față. Ce mai faci, bătrâne? Mă bucur să te văd.

Îi întinse mâna, iar Ben i-o strânse. Privirea lui Jeremy strălucea, plină de căldura prieteniei sincere

când apucă mâna prietenului său.

– Bine ai venit acasă, bătrâne! spuse Ben. Și trebuie să fiu de acord cu Pamma. Este un miracol că ești aici.

– De fapt, a fost cu adevărat miraculos, dacă stai să te gândești, spuse Jeremy. Chiar am reușit în ciuda tuturor dificultăților.

– Hai, spune-ne tot, îl rugă Pamma. Eu știu doar ce am citit în ziar.

– Nu sunt prea multe de spus, de fapt. Jeremy părea puțin stânjenit. Noi am pus la cale să evadăm din blestematul acela de lagăr. Sigur cineva ne-a turnat, pentru că ne așteptau în pădurea de la capătul tunelului. Au deschis focul și ne-au secerat pe toți.

– Doamne! Pamela îi aruncă o privire lui Ben. Ai fost și tu împușcat?

– Am avut noroc. Glonțul mi-a trecut prin umăr. M-am aruncat în râu și am zăcut acolo ca și cum aș fi fost mort. Am lăsat curentul să mă ia, apoi m-am ascuns în niște stufărișuri de pe mal. I-am auzit plecând, râzând. Apoi am înotat și am plutit în derivă cât de mult timp am putut. Am găsit o bucată de lemn și m-am lăsat purtat de ea o vreme. Apoi pârâul s-a vărsat într-un râu într-o zonă unde erau ancorate bărci. Am reușit să mă urc la bordul unei barje, una dintr-un lanț de barje care urcau pe râu, în toiul nopții. Și vă vine să credeți ce noroc am avut? Transporta legume. M-am ascuns printre verze. Ar fi fost genial, dar rana din umărul meu s-a infectat. Cred că am fost în delir în cea mai mare parte a timpului.

– Bietul de tine!

Pamela îl atinse ușor pe umăr.

– Nu a fost foarte plăcut, credeți-mă. Am mers în amonte timp de câteva zile, apoi am auzit pe cineva vorbind în franceză. Mi-am zis că sunt fie în Franța, fie în Belgia. Indiferent unde, era mai bine decât în Germania. Așa că am ieșit din ascunzătoare în mijlocul nopții și am pornit spre vest. Au fost câteva situații din care am scăpat ca prin urechile acului, dar în cele din urmă am avut noroc. Am dat peste un tip care făcea parte din Rezistență. A trimis câteva mesaje și ei m-au ajutat să traversez Franța până când am ajuns la un vas care mă aștepta.

Jeremy privi spre Pamela, apoi spre Ben.

– O adevărată aventură, spuse Ben.

– Nu este una pe care aş vrea să o repet, răspunse Jeremy. Dar frica te motivează foarte bine. Ştiam că, dacă mă prind, o să mă împuşte.

– Şi ce vei face acum? Te întorci în aviaţie? îl întreabă Ben.

– Lucrez într-un birou până când voi fi considerat din nou apt să zbor, răspunse Jeremy. Glonţul mi-a afectat muşchii braţului drept şi sunt numai piele şi os. Trebuie să mă înzdrăvesc mai întâi, dar asta se va întâmpla rapid aici. Mama mă răsfată, după cum vă puteţi imagina, iar doamna Treadwell este o bucătăreasă minunată. Dumnezeu! Cât am mai visat la mese precum cele de aici când primeam felia de pâine neagră şi supa apoasă!

Rămase cu privirea aţintită în gol, pe fereastră.

– Bănuiesc că nu trebuie să fiu prea nerăbdător să mă întorc la muncă. Va mai dura ceva timp. Nu pot să nu mă gândesc la ceilalţi camarazi ai mei. La cei care au evadat din lagăr împreună cu mine. Toţi au fost sechestraţi de o ploaie de gloanţe. Mă gândesc şi la familiile lor, care se întreabă ce mai fac. Fără să ştie că sunt morţi.

Se întoarse din nou spre ei, încercând să zâmbească senin.

– Dar iată-mă aici. Exact acolo unde am visat să fiu. Şi uită-te la tine, Pamma. Doamne, eşti mai frumoasă decât îmi aminteam. Mai matură.

– Sunt cu doi ani mai mare, spuse Pamma. Şi am împlinit douăzeci şi unu de ani, aşa că acum sunt oficial adultă.

Ben se foi, fâstâcit de intensitatea privirilor dintre cei doi.

– Ar trebui să plec şi să vă las pe voi doi singuri, zise el.

– Ai face asta, bătrâne? întreabă Jeremy. Mor de nerăbdare să o sărut, să ştii.

– Bineînţeles, răspunse Ben, încercând să-şi păstreze un ton relaxat în voce. O să vin să te vizitez din nou în curând.

– Te rog. Ar fi extraordinar. Sunt nerăbdător să aud ce ai mai făcut. Nerăbdător să revin la normalitate. Parcă ultimul an a fost un vis urât, iar acum m-am trezit.

– Mă tem că nu am făcut nimic palpitant, spuse Ben. Mă bucur că eşti din nou acasă.

– Ben, nu e nevoie să..., strigă Pamela după el, dar el plecase deja, făcându-se nevăzut în întunericul celeilalte camere.

Ieși singur din casă.

Jeremy o privi pe Pamma și îi făcu loc lângă el pe șezlong.

– Vino aici, creatură scumpă, îi zise.

– Care este umărul rănit? îl întreabă Pamela când se așează lângă el. Nu vreau să risc să te rănesc.

– Totul este pansat și se vindecă bine, mulțumesc, spuse el. Haide aici. Își strecură brațul pe după gâtul ei și o trase la el. Doamne, cât am visat acest moment!

Sărutul lui era violent și provocator, buzele lui strivindu-i-le pe ale ei cu atâta ferocitate încât ea aproape strigă de durere. Limba lui o căuta pe a ei, în timp ce cu o mână băjbăia să-i desfacă nasturii de la bluză. Unul dintre ei se rupse din cauza puterii cu care trase de el și sări pe podeaua de gresie. Mâna lui pătrunse cu putere pe sub bluza ei și degetele i se strecurară în sutien pentru a-i cuprinde sânii. Când îi simți degetele pe carnea caldă, căutându-i sfârcul, își întoarse privirea de la el.

– Jeremy, nu aici! Oricine ne poate vedea. Ea râse fâstăcită. Sunt la fel de nerăbdătoare ca tine să reluăm de unde am rămas, dar...

El o privea încă dornic.

– Singurele persoane care ar putea să ne vadă lucrează pentru tatăl meu și sunt plătite bine ca să-și țină gura.

Ea se ridică în picioare.

– Îmi pare rău! E un pic prea mult și prea devreme, Jeremy. Sunt atât de încântată să te revăd, dar nu am mai mers atât de departe până acum, nu-i așa? Și a trecut atât de mult timp...

– La naiba, Pamma! spuse el. Sunt și eu un om. Știi de câte ori am visat să fac asta, în timp ce eram în iadul ăla nenorocit?

– Îmi pare rău. M-ai luat prin surprindere, asta e tot.

– Trebuie să învăț să mă controlez, nu-i așa? Să mă port din nou ca un băiat cumsecade. Îi zâmbi jucăuș. De îndată ce nu voi mai fi ținut pe acest scaun, te voi răpi. O să fugim împreună.

– Pe ascuns vrei să spui? La Gretna Green? întreabă Pamela, neștiind dacă să fie entuziasmată

sau speriată.

Jeremy păru amuzat.

– Draga și scumpa mea fetiță, ești încă o inocentă romantică, nu-i așa? Cine se poate gândi la căsătorie în timpul unui război? Vreau să te duc la un hotel discret din Londra. Vreau să mă culc cu tine.

– Ah!

Pamela simți cum îi ard obraji.

– După cum ai spus chiar tu, draga mea. Acum ești adultă. Ochii lui o tachinau. Sau mai este cineva despre care nu știi? Aș înțelege dacă ar fi. Am fost plecat atât de mult timp și presupun că nici măcar nu știai dacă sunt viu sau mort.

– Nu mai e nimeni altcineva, Jeremy, îi spuse ea. Ești doar tu. Doar tu ai fost întotdeauna.

Păru mulțumit de răspuns.

– Ei bine, atunci e în regulă.

Ea trase adânc aer în piept înainte să-l întrebe:

– Înțeleg că sora mea mai mică a venit în vizită.

– Așa este. E un copil amuzant, nu-i așa? E chiar plăcută.

Pamela simți un val de ușurare.

Când Ben ieși pe ușa de la intrare, un Rolls-Royce tocmai parca în fața casei. Ușa șoferului se deschise și Sir William Prescott însuși coborî din mașină, aranjându-și sacoul de la costum în caz că acesta s-ar fi șifonat în timpul călătoriei. Întotdeauna arăta ireproșabil. Perfect aranjat, grizonant exact atât cât trebuie și îmbrăcat într-un costum croit la Savile Row. La un moment dat, înainte de începerea războiului, se împrăștiase zvonul că se gândea să candideze pentru Parlament. Dar războiul curmase aceste aspirații, dacă într-adevăr erau mai mult decât un zvon. Ocoli mașina și deschise ușa din partea pasagerului.

Când Ben tocmai își spunea în sinea lui că în zilele de dinainte de război un lacheu ar fi venit în fugă să facă acest lucru, Lady Prescott își făcu apariția. Și ea era întotdeauna elegantă, dar într-un stil mai provincial. În timp ce imaginea lui Sir William exprima vădit *oraș, finanțe, bănci*, cea a soției lui dezvăluia mai mult imaginea cuiva preocupat de cultivarea trandafirilor care să ia premii la expoziția de flori, de bazarurile de la biserică și de evenimentele caritabile. Ea a fost cea

care îl remarcă prima pe Ben. Fața i se însenină și zâmbi cu căldură.

– Ben, cât mă bucur să te văd! Nu am știut că vii aici. Înseamnă că ai auzit despre Jeremy. Nu-i așa că e minunat? Au fost momente când nu am crezut că o să-l mai văd vreodată. Și apoi am primit telegrama. Un adevărat miracol. Sir William întinse mâna. Mă bucur să te văd, tinere Cresswell. Ce mai faci? Ocupat?

– Destul de ocupat, domnule. Dumneavoastră ce mai faceți?

– Avem de lucru până peste cap, bătrâne, spuse el. Încercăm să încheiem o înțelegere cu yankeii. Nu vor ei să intre în război de data asta, dar avem nevoie de ajutorul lor financiar. Churchill este singurul care îi poate convinge. Dacă nu obținem banii lor, ne ducem la fund.

– Americanii o să ne dea bani?

Sir William râse agitat.

– Cu împrumut, băiatul meu. Cu împrumut. Și la o rată chiar foarte avantajoasă pentru ei. Dar avem nevoie disperată de ajutor. Bani și echipament, toate acestea urmând să fie rambursate dacă vom câștiga vreodată acest război blestemat.

Lady Prescott se arătă mai puțin interesată de afacerea cu împrumutul de la americani.

– Ai fost să-l vezi pe Jeremy, nu-i așa? E extrem de slab. Nu pot să-mi imaginez cum a supraviețuit în toate aceste săptămâni, mergând prin teritorii ostile. Uneori fără să mănânce zile întregi, spunea el. Și cu rana aceea oribilă și infectată. Ție cum ți s-a părut?

– Pare că se reface, spuse Ben, amintindu-și privirea focoasă pe care i-o aruncase Pamelei.

Inițial a fost tentat să nu-i menționeze prezența și să-i lase să fie prinși, în schimb își drese gâtul.

– Pamela este acum cu el.

– Pamela? Ce drăguț! Lady Prescott zâmbi fericită. Bănuiesc că mama ei i-a telefonat ca să-i spună noutățile și ea a venit direct aici. Ce mai face? Ne-a fost tare dor de ea.

– Se descurcă bine, răspunse Ben. Mi se pare că arată puțin obosită, dar cu toții lucrăm prea multe ore în ture de noapte, patrulând pentru prevenirea incendiilor.

– Îți aduci contribuția. Asta este ceea ce contează, spuse Sir William din toată inima.

– Stai aici mai mult timp, Ben? întrebă Lady Prescott.

– Nu știu sigur cât. Poate o săptămână?

– Trebuie să vii la noi la cină înainte să pleci înapoi. A trecut prea mult timp de când nu am mai avut o cină adevărată. Am promis și familiei Lordului Westerham. Și tatălui tău, bineînțeles.

– Sunteți foarte amabilă. Ben clătină a dat solemn din cap. Ar trebui să mă duc acasă.

– Mă bucur să te văd, băiatul meu, întări Sir William și își luă soția de braț în timp ce intrară în casă.

Ben porni înapoi spre vicariat cu pași apăsați, stăpânindu-și furia crescândă. Nu ar fi trebuit să se ducă acolo, în primul rând. Era evident că Jeremy și Pamela nu-l doriseră acolo și abia așteptaseră să scape de el. În plus, să vadă și cum se priviseră unul pe celălalt. Ben clipi ca să-și șteargă din minte amintirea.

„Ești un prost“, își spuse în sinea lui. „Dacă ai fi vrut-o, ar fi trebuit să faci ceva când era dispărut și presupus mort. Ai fi putut să o consolezi și să o liniștești, iar ea ar fi putut ajunge să se bazeze pe tine, iar apoi poate...”

Își întrerupse șirul gândurilor deoarece știa că nu l-ar fi trădat niciodată pe Jeremy. Pamela era femeia după care îi tânjea inima, dar Jeremy era prietenul lui. Și acum probabil că aveau să se căsătorească și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. Luă decizia să o scoată pe Pamela din gândurile sale o dată pentru totdeauna și să-și continue viața.

CAPITOLUL 13

*Vicariatul All Saints, Elmsleigh
Mai 1941*

Reverendul Cresswell stătea în cabinetul său, privind în gol pe fereastră unde o mierlă cânta pe gardul de răchită. Se trezi din transă când Ben bătu politicos la ușa și intra.

– Îmi pare rău că te deranjez, tată, spuse el.

– Ce-ai spus, băiete? Oh, deloc. Nu mă deranjezi deloc. Încerc să găsesc o temă pentru predica de duminică. Oftă. E atât de dificil zilele acestea. Nu mai poți predica despre focul iadului. Cu toții știu prea bine despre iad. Așa că trebuie să fie încurajatoare și înălțătoare. Dar cum poți să le spui că Dumnezeu este de partea noastră când germanilor li se spune același lucru? Mă gândesc la parabola lui Daniel în groapa cu lei. Credința nezdruccinată în Dumnezeu. Ce părere ai?

Ben dădu din cap. De când plecase la Oxford, îi era din ce în ce mai greu să creadă în versiunea tatălui său despre Dumnezeu. Bineînțeles, nu-i spusese niciodată bătrânului, dar de la accident și apoi de la izbucnirea războiului, începuse să se întrebe dacă Dumnezeu există sau nu.

– Mai ai vreo hartă topografică a zonei?

– Ar trebui, pe-aici pe undeva. Încearcă în al doilea sertar din biroul acela. Privi cum Ben deschise sertarul și îl găsi plin ochi cu hârtii. Plănuiești să te plimbi pe poteci cât timp ești aici?

– S-ar putea. Ben trânti teancul de hârtii amestecate pe masă. Serios, tată, astea trebuie puse în ordine. Vrei să o fac eu cât timp sunt acasă?

– Mulțumesc. Ți-aș fi recunoscător, spuse reverendul Cresswell. Se pare că nu am niciodată timp să mă ocup de asta. Desigur, doamnei Finch i-ar plăcea să pună stăpânire pe biroul meu, dar este strict interzis, cu excepția faptului că îi permit să

dea cu aspiratorul pe podea. Dacă aş lăsa-o să facă ce vrea, ar aranja tot ce se află în cameră cu grijă şi în ordine alfabetică, iar eu nu aş mai putea găsi nimic.

Ben zâmbi. Puse deoparte o broşură despre cum să te pregăteşti pentru confirmare, una despre sărbătoarea bisericii de anul trecut, un program al unui spectacol Gilbert şi Sullivan¹² la D'Oyly Carte¹³ şi diverse scrisori, până descoperi o hartă a Franţei, una a Elveţiei şi apoi pe cea pe care o dorea.

– Aha, bine. Uite-o, spuse el. O să pun în ordine lucrurile acestea mai târziu, dar acum trebuie să o iau cu împrumut, dacă nu te superi.

– Dacă te gândeşti să mergi pe jos, ar fi bine să vorbeşti cu mine mai întâi. S-ar putea să descoperi nişte schimbări. Nou-veniţii au cumpărat vechiul depozit de uscare a hameiului de dincolo de ferma lui Broadbent. Genul de artişti din Londra, se pare. Inutil să mai spun că nici nu s-au apropiat de biserică. Zâmbi. Dar am auzit că au încercat să blocheze accesul la cărarea ce duce pe terenul lor. Oamenii le-au spus că nu pot face asta. Vechiul drept de trecere din sat până la Hildenborough. Dar nu cred că a avut vreun efect. Iar pe timp de război, nimeni nu vrea bătaie de cap din cauza unui proces.

– Nu sunt îngrijorat, tată, spuse Ben. Sunt o mulţime de alte locuri unde pot să mă plimb pe jos. Aşadar, i-ai cunoscut deja pe nou-veniţi?

– Nu aş spune asta. Am înţeles că frecventează ocazional barul. Doi bărbaţi din Londra. Unul dintre ei este un artist renumit. Dr. Sinclair a spus că a fost la ei la un *sherry*, iar picturile erau odioase. Toate erau nişte mângălituri roşu cu negru, spunea el. Unul dintre ei este danez. Hansen. Dar nu el e cel faimos, ci unul cu nume rusesc. Stravinsky? Cam aşa ceva.

În timp ce tatăl său vorbea, Ben întinse harta pe o masă. Luă o riglă şi o roti pe o rază de opt kilometri. Era o zonă întinsă de şes spre Tonbridge. O mulţime de câmpuri pe care se putea paraşuta cineva. Aşa că, dacă paraşutistul alesese într-adevăr câmpul lordului Westerham, atunci, în mod realist, contactul său trebuia să fie la o distanţă de mers pe jos. Asta însemna domeniul Farleigh, căsuţele din sat, casele mai mari de pe câmp: vicariatul tatălui său, casa doctorul Sinclair, a domnişoarei Hamilton

și a colonelului Huntley. În aceeași rază se mai aflau câteva ferme: Highcroft și Broadbent. Și apoi Nethercote și domeniul familiei Prescott, la aproape un kilometru de sat. Asta era tot.

Ben oftă. Îi cunoștea pe oamenii din sat de o viață, dacă nu cumva mai erau și alți nou-veniți în afară de cei de la casa unde fusese depozit de hamei. Și colonelul, și cei de la Nethercote și Farleigh. Toți erau la fel de onești și englezi get-beget. Nu erau deloc genul de oameni care să fi vrut să-i ajute pe germani. Ajunse la concluzia că greșiseră. Omul care căzuse în câmp nu era un spion care încerca să transmită un mesaj unui contact. Sigur fusese un accident: un om care se parașutase din avion din greșală, în locul nepotrivit.

Dar fusese însărcinat să investigheze de către un om puternic și de rang înalt. Așa că trebuia să-și îndeplinească misiunea și să o facă bine. Împături din nou harta.

– O voi păstra deocamdată, dacă nu te deranjează.

Reverendul Cresswell își ridică privirea și clătină din cap.

– Cum? O, nu. Păstrează-o, negreșit. Se uită la fiul său. Deci de ce ești acasă?

– De ce? Nu te bucuri să mă vezi?

– Ba da, bineînțeles. Dar mă întrebam doar dacă piciorul tău nu s-a dovedit o piedică prea mare și nu ai mai fost în stare să...

– Mă întrebi dacă m-au dat afară? De la o muncă de birou! Pe timp de război? Vocea lui Ben era tăioasă. Serios, tată. În ciuda a ceea ce ar crede cineva, nu sunt un infirm amărât. Pot să merg foarte bine. Pamela și cu mine am plecat pe jos de la gară cu valizele. Am doar un genunchi nenorocit care nu se mai îndoaie, asta e tot. Așa că nu mă înscrie ca portar dacă avem un meci de crichet în sat.

Tatăl său păru șocat de această izbucnire.

– Îmi pare rău, Benjamin. Chiar nu am vrut să te supăr. Doar că m-a surprins că ai ajuns acasă din senin când se aude că nimeni nu mai primește nici un fel de concediu zilele acestea.

Ben trase adânc aer în piept, dezgustul față de ceea ce urma să spună citindu-i-se pe față.

– De fapt, mi s-a spus că am exagerat cu munca și că am nevoie de câteva zile libere. Atâtea ture de noapte pot avea un efect negativ, să știi. Plus datoria

de a supraveghea să nu izbucnească incendii când nu se lucrează.

– Mai ai încă biroul în centrul Londrei? Ai văzut multe bombardamente?

– Destul de multe.

– Lucrezi într-unul dintre ministere, nu-i așa?

– Așa este.

– E interesant ceea ce faci?

Ben zâmbi de data aceasta.

– Tată, e război. Chiar dacă fac cea mai plictisitoare treabă din lume, nu am voie să-ți povestesc despre asta.

– Înțeleg, îi spuse tatăl său. Ei bine, mă bucur să te văd acasă, băiatul meu. Profită din plin de timpul petrecut aici. Bucură-te de mâncarea doamnei Finch. Respiră niște aer proaspăt.

– Asta intenționez să fac. Mulțumesc.

În timp ce se pregătea să iasă din cameră, tatăl său îl întrebă:

– Și Lady Pamela? Ea ce caută acasă?

– La fel ca mine, cred, răspunse el. A lucrat în prea multe ture de noapte.

– Doar nu au pretenția ca fetele să muncească toată noaptea, nu-i așa?

– Toată lumea trebuie să muncească, tot timpul, spuse Ben.

– Dar, cu siguranță, nu au nevoie ca cineva să pună hârtii la dosar noaptea. Unde ai spus că lucrează?

– Nu am zis. Dar este un departament guvernamental, iar ei au fost mutați din Londra.

– Fată deșteaptă, Lady Pamela. Are o minte de primă clasă, spuse reverendul Cresswell. S-ar fi descurcat bine la Oxford. Am încercat să-i spun tatălui ei, dar el nici nu a vrut să audă de asta. În mintea lui, un tată își căsătorește fiica la prima ocazie și apoi e liber de orice obligații față de ea. Absolut medieval.

Cuvântul îi aminti lui Ben de celălalt aspect al anchetei.

– Asta îmi aduce aminte de ceva, tată. Ești pasionat de istorie. 1461. Ce s-a întâmplat în acel an? Ceva important?

Reverendul Cresswell privi pe lângă Ben pe fereastră, unde un cal mare de tracțiune trăgea o căruță plină de bălegar.

– 1461? Războiul celor Două Roze, nu-i așa?

– Războiul celor Două Roze?

Ben încercă să-și amintească lecțiile de istorie de la școala Tonbridge.

Repetase la nesfârșit date și bătălii pe care le ținuse minte până când promovase examenul și apoi le uitase cu plăcere.

– Casa de Lancaster împotriva Casei de York. Și York a câștigat, în cele din urmă?

– Henric al VI-lea, cu crizele sale de nebunie, a fost detronat de Eduard al IV-lea în 1461, dacă îmi amintesc bine. Așa este. Au fost două bătălii sângeroase, una la granița galeză, la Mortimer's Cross, iar cealaltă în Yorkshire. Bătălia de la Towton. Una dintre cele mai sângeroase bătălii care au fost purtate vreodată. Zeci de oameni au fost uciși, iar Eduard a ieșit victorios.

Ben continuă:

– Și știi cumva dacă vreuna dintre ele a fost purtată pe un teren cu un deal abrupt în spate?

– Habar n-am. Reverendul Cresswell păru surprins. Nu știam că ești interesat de bătălii, cel puțin nu de cele de demult.

– E o întrebare care mi-a fost pusă la serviciu, zise el. Primesc o mulțime de întrebări ciudate în departamentul de referințe.

– Ei bine, granițele galeze sunt destul de abrupte și deluroase. La fel și Yorkshire. Mai e apoi Dales și Moors, dar ambele au pante mai blânde, dacă îmi amintesc bine din drumețiile pe care le-am făcut acolo pe vremea când eram student.

– Mulțumesc. Ben îi zâmbi tatălui său. Mi-ai fost de mare ajutor. Prinde bine să ai un tată care este un izvor de cunoștințe.

– O, nu așa spune asta. Vicarul tuși oarecum stânjenit. Întotdeauna mi-a plăcut istoria, după cum știi. Și îmi place să citesc. Nu prea îmi place radioul, iar serile de iarnă pot părea foarte lungi și singuratic. Așa că citesc.

Ben își privi tatăl cu compasiune. Atâția ani trăise singur de când mama lui murise și totuși își trimisese cu bucurie fiul la școala cu internat, știind că era singurul lucru pe care îl putea face dacă fiul său își dorea să reușească.

– Ai o hartă topografică a întregului teritoriu al Marii Britanii? întrebă el.

– Mă tem că nu. Cred că au una în biblioteca din Sevenoaks sau din Tonbridge. Îl privi pe Ben cu curiozitate. Mă bucur că ești dornic să faci mișcare. Să-ți dezvoltăm mușchii. Asta e cheia.

– De fapt, mă gândeam mai degrabă la acele bătălii. Mortimer's Cross. Towton.

– Sunt surprins că vechile bătălii prezintă interes în mijlocul unui război modern, spuse reverendul Cresswell, dar bănuiesc că ai motivele tale. Este bine să ai de lucru cu ceva care să-ți țină mintea ocupată. Iar eu ar trebui să mă întorc la predica mea.

Se întoarse și își deschise Biblia.

Ben luă harta și se duse în salon. Întinse harta pe o masă și se uită din nou la ea. Apoi deschise carnetul pe care îl purta în buzunarul de la piept, își scoase stiloul și scrisese:

Persoane nou-venite la depozitul de hamei?

Verifică satul pentru nou-veniți.

Apoi harta pentru Mortimer's Cross și Towton.

Cu toate acestea, îi era greu să-și imagineze ce legătură ar fi putut exista între două bătălii de demult și un război modern. Poate că s-a întâmplat altceva în 1461, o bătălie mai mică, un moment de cotitură care a schimbat soarta Războiului celor Două Roze. Trebuia să meargă la bibliotecă sau la fosta lui școală din Tonbridge și să vadă dacă aveau cărți pe această temă. Își dădu seama că aștepta cu nerăbdare să-și înceapă investigația. Semăna cu un puzzle.

Libretistul William Schwenck Gilbert (1836–1911) și compozitorul Arthur Sullivan (1842–1900) au creat împreună o serie de paisprezece opere comice (sau operete) între 1871 și 1896.

Companie de operetă care, în perioada 1870-1982, a pus în scenă operele lui Gilbert și Sullivan.

CAPITOLUL 14

*Farleigh Place, Kent
Mai 1941*

Rolls-Royce-ul scrâșnea pe pietrișul de pe alee pe măsură ce se apropia de Farleigh Place. Pamela era bucuroasă că acceptase ca Sir William să o conducă acasă. Își dădu seama că nu mai avea antrenament pentru plimbările lungi pe care le presupunea traiul la țară. De asemenea, fu nevoită să recunoască faptul că se bucurase când părinții lui Jeremy intraseră și îi întrerupseră. Pasiunea lui bruscă și nestăpânită o speriasse. Evident că putea să o înțeleagă, după ce fusese închis atâta vreme, dar avansurile lui i se păruseră copleșitoare. Nu era chiar atât de naivă. Mai respinsese avansuri ale bărbatilor tineri la balurile debutanților. Fusese nevoită să se lupte cu câțiva în taxiuri. Dar întotdeauna fusese conștientă că îl aștepta pe Jeremy, se păstra pentru el. Declarația lui sinceră că voia să o ducă direct în pat o neliniștea. Bineînțeles, își dorea ca el să facă dragoste cu ea. Doar că în jocul închipuirii ei se văzuse întotdeauna în rochie albă, lungă, cu voalul fin fluturând grațios și apoi în luna de miere, la o vilă frumoasă din Italia, unde el ar fi luat-o în brațe și i-ar fi șoptit: „În sfârșit, suntem singuri, draga mea“.

– Cum ai ajuns aici? întrebă Sir William când ieșiră de pe aleea de la Nethercote și porniră pe drumul de țară.

– Am mers pe jos, împreună cu Ben, spuse ea. Vă vine să credeți? Am venit de la Londra cu același tren. Pură coincidență.

– Bun băiat, tânărul Cresswell, spuse Sir William. Nu pot să nu-l compătimesc puțin. Înțepenit într-un birou de funcționarăș și pierde toată distracția.

– Chiar credeți că e o distracție? îl întrebă Pamela. Pentru cei care chiar luptă?

– Cel puțin ei știu că fac ceva ce merită să fie făcut. Își apără țara. Ce poate fi mai valoros decât asta?! Șansa să dovedești că ai toate calitățile necesare pentru asta. Iar fiului meu i-a fost răpită această șansă. Se dădea mare ca de obicei. Și-a asumat riscuri. Mă tem că așa e felul lui. Să sperăm că această ultimă escapadă i-a băgat mințile în cap.

Ajunseră la zidul înalt de cărămidă care împrejmuia domeniul Farleigh. Întoarseră la poarta dintre stâlpii de piatră cu lei în vârf. Pamela se uită pe geamul mașinii la împrejurimile dragi și familiare. Castanii erau în plină floare, etalându-și lumânările albe. Totuși, în straturi, florile începuseră să crească de la sine. Peluzele nu erau la fel de bine îngrijite ca la Nethercote. Se aplecă în față, nerăbdătoare să surprindă o primă privire asupra casei. Dar, pe măsură ce se apropiau, fură întâmpinați de o procesiune de camioane ale armatei care se îndreptau spre ei, convoiul blocându-i vederea spre Farleigh și amintindu-i brusc că acesta nu mai aparținea familiei Sutton în acel moment.

– Sper că nenorociții ăștia nu distrug complet locul, spuse Sir William, când primul camion trecu pe lângă ei.

– Tati nu s-a plâns, așa că bănuiesc că, deocamdată, e în regulă.

– Se aud niște povești de groază, spuse Sir William. Se zice că folosesc portretele strămoșilor drept ținte pentru antrenament, urinează pe tapiserii, vandalism nerușinat.

– Doamne, sper că nu e așa, răspunse Pamma. Tati ar ucide cu propriile mâini pe oricine ar distruge ceva la Farleigh. Dar, din fericire, toate lucrurile bune au fost împachetate când am auzit că vin cei din Regimentul West Kent.

Curtea era plină de vehicule ale armatei aliniate, iar Sir William fu nevoit să facă tot felul de manevre printre ele.

– Mă tem că nu pot să mă apropii de ușa din față, îi zise el.

– O, vă rog, lăsați-mă aici! Pot să merg pe jos, spuse ea.

Sir William opri mașina lângă lac.

– Zici că te descurci?

– Categoric. Mulțumesc că m-ați adus. Vă sunt recunoscătoare. Va trebui să-mi scot vechea bicicletă dacă vreau să mă deplasez. Sunt sigură că nu există benzină pentru automobil.

– Doar pentru cei ca mine.

Sir William schiță un zâmbet, mulțumit de sine.

Coborî din mașină și veni să îi deschidă portiera Pamelei.

– Mă bucur că ești aici, draga mea, continuă el. Tu ești singura care poate grăbi recuperarea lui Jeremy. Să știi că a avut tot timpul la el o fotografie cu tine în lagărul acela de prizonieri. A fost atât de supărat când a pierdut-o în râu când a evadat.

Pamela dădu din cap, neștiind ce să spună.

– Între noi fie vorba, spuse el cu voce joasă, mama lui speră că nu-l vor mai lăsa să zboare din nou. Bineînțeles, el abia așteaptă să se întoarcă, dar îl știi pe Jeremy. Va începe să fugărească avioane Messerschmitt și Junkers înapoi în Germania în secunda în care se va urca în avionul ăla.

Pamela simți că trebuie să zâmbească.

– Mă aștept să fie așa. Îi place asta la nebunie.

– Îi place să trăiască la limită. Întotdeauna i-a plăcut. O luă pe Pamela de mână. O să vii să ne vizitezi mai des cât timp ești acasă, nu-i așa?

– Bineînțeles. Mulțumesc încă o dată pentru că m-ați adus.

El îi lăsă mâna, iar ea se grăbi să urce treptele din față și să intre în casă.

Auzea voci din ceea ce fusese odată camera de mic dejun, dar care acum devenise salon. Încăperea dădea spre partea din față a casei și de la ferestrele sale se vedea foarte bine lacul și aleea care ducea spre casă. Intră și găsi toată familia reunită la ceai. Erau așezați în semicerc, iar pe măsuta joasă erau aranjate o tavă de ceai cu un serviciu de argint pe ea, o farfurie cu sendvișuri mici, o farfurie cu fursecuri, o bucată de chec cu fructe uscate și încă un fel de mâncare ascuns sub o cupolă de argint. Livvy își ținea bebelușul în brațe, legănându-l pe genunchi, în timp ce bona se plimba agitată în pragul ușii. Cei doi câini zăceau tolăniți la picioarele lordului Westerham. Missie, mereu vigilentă, ciuli urechile când auzi pașii Pamelei, apoi se ridică în picioare, dând din coadă.

– A venit Pamma!

Phoebe o zări prima și îi zâmbi radios surorii sale, înduioșând-o pe Pamela.

– Bună, draga mea. Bine ai venit acasă!

Lordul Westerham zâmbi și el fericit la vederea fiicei sale, întinzându-i mâinile.

Pamela se apropie de el și îl sărută pe obraz.

– Bună, tati. Privi în jurul ei la toți cei adunați. Bună, Feebs. Mami. Livvy. Pe tine te-am văzut deja, Dido.

– Și m-ai întâmpinat cu atât de multă căldură, dacă îmi amintesc bine, îi răspunse Diana.

Era tot în pantaloni, dar, de data aceasta, într-o pereche de culoare albastru regal și o bluză albă din bumbac înnodată în talie, arătând ca o fată de la țară foarte sofisticată.

– Iartă-mă! Doar că am fost surprinsă să te văd acasă la Jeremy. Nu mi-am dat seama că îl cunoști.

– Făceam un act de caritate și vizitam un vecin în suferință, spuse Diana zâmbind răutăcios.

– Îți este foarte recunoscător. Mi-a spus că ești un copil tare drăguț, îi zise Pamela pe un ton suav.

Se îndreptă spre măsuță și își turnă o ceașcă de ceai.

– Pamma, ghici ce, avem turtițe, spuse Phoebe. Doamna Mortlock este un adevărat înger.

Pamela îi zâmbi surorii sale. Phoebe crescuse mult de când o văzuse ultima oară. Era deja în acea etapă ciudată, între copilărie și feminitate, dar Pamela putea vedea că avea să devină o frumusețe. Iar fața ei era luminată de un entuziasm revigorant. Pamela își întoarse privirea spre farfuria pe care acum se afla doar o singură prăjitură.

– Nu mai sunt la fel de bune cu margarină pe ele, spuse Lady Esme, dar, din fericire, doamna Mortlock a aprovizionat cămara cu o cantitate suficientă de dulceață înainte ca zahărul să fie raționalizat. Dacă o folosim cu moderație, s-ar putea să ne ajungă încă un an, iar până atunci să sperăm că se termină și războiul.

– Gumbie spune că ea speră ca războiul să nu se termine curând, interveni Phoebe.

– Cum? Lordul Westerham se așază în fotoliu. Nu-mi spune că ai angajat o guvernantă care este nazistă, Esme.

– Nazistă? Lady Westerham păru nedumerită. Ah, nu, dragă. Sunt sigură că nu este. Este din Cheltenham.

– Nu, tati, zise Phoebe. Vrea să spună că, dacă războiul se va termina curând, asta ar însemna că Germania îl va fi câștigat. Zice că va dura mult timp dacă vrem să învingem Germania și să o alungăm din Europa.

– E atât de adevărat, spuse Pamela. Turtița aceasta este minunată, nu-i așa? Ar trebui să vedeți cât de groaznice sunt feliile de pâine cu margarină pe care trebuie să le mănânc dimineța. Proprietara mea chiar este cea mai jalnică bucătăreasă.

– Trebuie să recunosc că bucătăreasa noastră se descurcă destul de bine, având în vedere condițiile, comentă lordul Westerham, servindu-se cu un fursec. Firește, nu am mai mâncat o bucată decentă de carne de vită de mult timp. Dar nu ne putem aștepta la mesele de dinainte de război. Și tu ce mai faci, Pamela? Cum merge serviciul?

– Sunt bine, mulțumesc, tati. Serviciul este obositor. Multe ore. Schimburi de noapte. Dar cel puțin simt că fac ceva. Și e chiar plăcut în zilele libere: sport, concerte și cluburi diverse.

– Deci ce faci mai exact, Pamma? Întrebă Diana. Nu poți să-mi găsești și mie o slujbă acolo?

– Doar muncă de secretariat, clasez documente, chestii de genul ăsta. Și nu, sunt sigură că tati nu ar vrea să locuiești în vreo cămăruță atât de departe de casă.

– Chiar așa, spuse lordul Westerham. Am spus destul de clar că nu ești destul de mare ca să pleci de acasă.

– Sunt o mulțime de băieți care se înrolează în armată la optsprezece ani, spuse Diana. Și o mulțime de băieți de optsprezece ani care au fost uciși în război.

– Ceea ce cred că îmi dovedește punctul de vedere, spuse lordul Westerham, făcându-i semn cu degetul. Credeți că vreau ca fiica mea cea mică să se pună în pericol? Vreau să te protejez. Vreau să-mi protejez familia.

– Nu l-ai salutat încă pe micul Charles, spuse Livvy necăjită. Acum poate să se ridice singur în picioare și sunt sigură că a spus „tata” zilele trecute. L-ai auzit, nu-i așa, mami?

– Sunt sigură că a scos un fel de sunet, spuse Lady Esme.

Pamela observă amuzată că încă purta o rochie din şifon într-o culoare pastelată şi cu tiv în colţuri care înainte de război ar fi fost considerată o rochie potrivită pentru ceai.

– Dacă ştie ce a spus sau nu este o altă problemă.

– Sunt sigură că ştie. Îi este foarte dor de Teddy. La fel şi mie. Nu am mai primit nici o veste de la el de câteva săptămâni. Sper că este bine.

– Dar nu este în Bahamas cu ducele de Windsor? întrebă Pamela.

– Da, dar sunt submarine germane. Şi comploturi. Spioni şi asasini.

– Apropo de asta, am avut ceva agitaţie aici zilele trecute, spuse lordul Westerham. Flăcăul acela blestemat a căzut pe unul dintre câmpurile noastre.

– A căzut? întrebă Pamela.

– Paraşuta nu s-a deschis. Probabil a căzut dintr-un avion.

– Doamne! exclamă Pamela. Ce groaznic!

– Şi n-o să ghiceşti niciodată, Pamma, spuse Phoebe cu mândrie. Eu l-am găsit. Adică băiatul evacuat care locuieşte cu paznicul de vânătoare, iar eu l-am găsit pe el. Era zdrobit şi plin de sânge. Revoltător.

– Odios, Feebs. Pamela se întoarce spre tatăl ei. Ai aflat cine era?

– Nu, dar cu siguranţă e ceva dubios legat de asta. Am crezut că este unul dintre băieţii din Regimentul West Kent care stau la noi, dar colonelul spune că nu este aşa. Ceea ce ne face să ne întrebăm cine naiba a fost. Nu m-aş mira să fie vreun nenorocit de spion german. Totuşi, nimeni nu s-a deranjat să vină aici ca să afle.

– Nu mai vorbi urât în faţa copiilor, Roddy, îl avertiză Lady Esme.

– Nu mai sunt copii şi dacă să audă cuvântul „nenorocit“ este cel mai rău lucru care li se întâmplă, atunci se pot considera al naibii de norocoase.

Phoebe chicoti. Pamela şi Livvy îşi zâmbiră una celeilalte. Dar, în taină, Pamela se gândea deja la spionul german. Ştia din discuţiile purtate în baraca ei că germanii trimiteau mesaje codificate în Marea Britanie, probabil către simpatizanţi sau către

spionii care fuseseră plantați în comunități. Dar părea aproape imposibil de crezut că vreun spion ar fi considerat că merită să opereze în această zonă bucolică din nordul Kentului, departe de orașe și fabrici și de tot ce merita bombardat.

Phoebe o privi pe Pamela cu interes. Gândurile începură să nu îi mai dea pace și părea cuprinsă de nerăbdare. Se tot răsucea în scaun. Abia aștepta să se termine ceaiul.

Lordul Westerham observă.

– Ce e cu tine, copilă? o întrebă el. Ai mâncărimi în fund?

– Nu, tati. Dar am terminat și e ceva ce trebuie să fac.

– Nu vrei tort? Nu-ți stă în fire, spuse lordul Westerham.

– Sunt plină de turtițe, răspunse Phoebe, făcând-o pe Diana să râdă. Așa că pot să mă ridic de la masă?

– Nu văd de ce nu, spuse lordul Westerham. Atât timp cât ceea ce ați plănuțit nu este ilegal, imoral sau pur și simplu al naibii de prostesc.

– O, nu, tati, îi zise Phoebe cu inocență. Mă duc afară, în aer liber. Este o zi atât de frumoasă, nu-i așa? Iau eu câinii, dacă vrei.

– Bună idee, dar nu-i lăsa să-i deranjeze pe băieții din armată, spuse lordul Westerham. S-au plâns săptămâna trecută că i-au încurcat la unul dintre exercițiile de instrucție, alergând de colo colo în timp ce ei mărșăluiau.

– Nu mă voi apropia de locul de instrucție, zise Phoebe.

– Și nici să nu te duci să călărești de una singură, ai înțeles? Îi făcu semn cu degetul. Am auzit că l-ai scos pe Snowball pe furiș, fără să spui nimănui.

– Nu mă duc să călăresc, tati. Deschise ușa. Haideți, câinilor. Dați-i drumul. La plimbare.

Cei doi câini nu avură nevoie de nici un îndemn și se repeziră după ea, cu cozile lungi și mătăsoase fluturând în urma lor.

Phoebe ieși cu ei pe ușile franțuzești din noua sufragerie, ca să nu riște să-i deranjeze pe soldații din holul principal. Câinii se repeziră în fața ei pe pietriș, lătrând la o pereche de rațe care tocmai porniseră legănându-se spre lac. Rațele o luară la sănătoasa bătând cu putere din aripi, iar câinii

așteptară, cu limbile atârând, ca Phoebe să-i ajungă din urmă. Ocoliră lacul, traversară peluza și trecură de primul rând de copaci. Dincolo se întindea câmpul îndepărtat unde zăcuse cadavrul. Phoebe căută din priviri, cu înfrigurare, întrebându-se dacă mai putea să vadă sânge pe iarbă. Plouase o dată în timpul nopții și l-ar fi putut curăța bine.

De cealaltă parte a copacilor, o luă pe drumul de călărie ce șerpuia prin pădure. Printre copaci zări o căprioară galben cafenie. Căinii ciuliră din nou urechile, privind-o cu nerăbdare.

– Nu, spuse cu fermitate. Stăpânul vostru nu vrea să vânați căprioara.

Dincolo de pădure se înălța zidul care înconjura proprietatea, iar lângă el se afla o căsuță de cărămidă. Phoebe bătu la ușă și îi deschise o femeie cu un șorț înflorat. Aceasta păru surprinsă când o văzu pe Lady Phoebe.

– Bună ziua, doamnă Robbins, o salută veselă Phoebe.

– Vai, ce surpriză! Mă tem că domnul Robbins nu este acum aici.

– Nu am venit la domnul Robbins. Am venit la băiatul tău, Alfie. Este acasă?

– El este. Tocmai s-a întors de la școală și chiar i-am dus ceaiul. Pofțiți, intrați dacă doriți...

Deschise ușa mai larg.

– Culcat, spuse Phoebe, arătând cu degetul spre câini. Stați!

Intră în căsuță. Bucătăria se făcea dintr-un hol mic de la intrare. Dădea spre peretele proprietății și era destul de întunecată, dar oalele de cupru străluceau deasupra unei sobe de modă veche și înăuntru mirosea a pâine proaspăt coaptă. Phoebe văzu pâinea în mijlocul mesei. Alfie stătea la masă cu o felie de pâine unsă cu dulceată, pe care tocmai o ducea la gură. Când o văzu pe Phoebe, lăsă pâinea jos, dar urmele de dulceată îi întinseră un zâmbet pe tot obrazul. Se șterse de dulceată cu degetul.

– Bună, Alfie, îi spuse Phoebe.

– Bună.

Părea stânjenit.

– Am venit să te văd, îi zise Phoebe. Vreau să-ți spun ceva.

– Dorește și domnița o ceașcă de ceai? întrebă doamna Robbins. Poate și o felie de pâine? Este

proaspăt scoasă din cuptor.

În ciuda celor două turtițe, a mai multor sendvișuri și al unui fursec, Phoebe nu putu rezista tentației.

– Ar fi minunat, mulțumesc, spuse ea și trase un scaun lângă Alfie.

Doamna Robbins tăie o felie, ținând pâinea în sus și tăind spre ea. Phoebe se așteaptă cumva să taie o bucată de dimensiuni apreciabile, dar ea așeză pe farfurie o felie tăiată uniform și i-o dădu lui Phoebe. Apoi îi întinse o farfurie cu unt. Phoebe îl gustă și exclamă:

– Asta e unt.

– Bineînțeles că e. Doamna Robbins începu să râdă. Domnul Robbins nu suportă margarina aia, așa că am o mică înțelegere cu soția fermierului din Highcroft. Dar să nu mai spui nimănui despre asta, bine?

– Bineînțeles că nu.

Phoebe întinse untul pe pâine, apoi dulceața de căpșune.

– Ești foarte norocos că primești o mâncare atât de bună, îi spuse ea lui Alfie.

– Știu. E super, nu-i așa? consimți el. De ce ai vrut să mă vezi?

– Îți spun imediat, spuse ea, ridicând privirea.

Între timp, doamna Robbins așeză lângă ea o ceașcă mare de ceai din ceramică. Îi pusese deja laptele și zahărul, iar ceaiul părea incredibil de tare.

– Vă las acum cu ale voastre, copii, bine? le zise doamna Robbins. Doar strigați dacă aveți nevoie de ceva. Eu voi fi afară în spate, scot ațele de la păstăile de fasole.

Alfie o privi pe Phoebe cu nerăbdare.

– Tocmai am aflat ceva interesant, îi zise cu vocea mai mult șoptită, în caz că doamna Robbins mai asculta.

– Despre cadavrul nostru?

– Exact. Tatăl meu spune că era ceva în neregulă cu uniforma lui. Crede că ar putea fi un spion.

– Asta se spune și în sat, îi zise Alfie, mulțumit că auzise el primul informația. Toată lumea a vorbit despre asta la școală. Chiar și băieții mari sunt invidioși că eu l-am găsit pe tip.

– Cei din sat au vreo idee despre ce ar fi putut face acest spion? Probabil că a fost trimis să ia legătura

cu cineva de pe aici, nu crezi?

Alfie clătină din cap.

– Umblă vorba că *friții* lansează oameni cu parașuta peste tot.

– Ei bine, eu cred că trebuia să se întâlnească cu cineva, spuse Phoebe. Așa că părerea mea e că depinde de noi. Trebuie să aflăm ce făcea aici.

– La naiba! exclamă Alfie. Tu și cu mine? Să căutăm eventuali spioni?

– De ce nu? Nimeni nu ar suspecta vreodată doi copii, nu-i așa? La ce oră ieși de la școală?

– La ora patru, a spus el.

– Atunci, hai să ne întâlnim mâine și să facem o listă cu posibili suspecti, îi zise ea.

– Nu vin la casa mare.

– Bineînțeles că nu. Nu aș vrea ca familia mea să-și bage nasul în ce fac. Ne întâlnim în sat. Lângă monumentul eroilor din război, pe iarbă.

Ea îi zâmbi.

– O să fie distractiv. Chiar vom face ceva folositor.

Amândoi își ridicară privirea când câinii începură să latre, iar apoi auziră sunetul pârlitor al unei motociclete care se apropia.

– Mă întreb cine ar putea fi, spuse Phoebe.

Se duse la fereastră și văzu un tânăr în uniformă care coborî de pe motocicletă și se apropie de doamna Robbins, în timp ce câinii săreau, salutând, dar și avertizând. Phoebe ieși din casă și îi chemă la ea, muștrându-i. Motociclistul îi întinse ceva doamnei Robbins, apoi plecă. Phoebe așteptă mult timp, cât doamna Robbins rămase nemișcată, fără să-și dezlipească ochii de la bucata de hârtie din mâinile ei. În cele din urmă, Phoebe nu mai suportă tensiunea.

– S-a întâmplat ceva, doamnă Robbins? întrebă ea.

Femeia își ridică privirea în care se citea o expresie îndurerată.

– Este vorba de George al nostru. Telegrama spune că nava lui a fost torpilată și că este dispărut, presupus mort. Se uită în jurul ei, nedumerită. Trebuie să-l găsesc pe soțul meu. Trebuie să afle.

– Mă duc eu să-l caut, doamnă Robbins, spuse Alfie. Nu vă faceți griji!

Și fugi, lăsând-o pe Phoebe lângă soția paznicului de vânătoare.

Aceasta se întoarce spre Phoebe.

– Nu m-ar mira ca veștile acestea să-l și omoare. Îi era drag ca lumina ochilor băiatul nostru. Credea că e scilpitor de deștept. Nimic nu era prea bun pentru George. Și nu a vrut ca el să se ofere voluntar. Nu trebuia să o facă. Avea o meserie care îl scutea de serviciul militar. Dar băiatul nostru prost a vrut să-și aducă și el contribuția, a spus că vrea să se înroleze în marină și să vadă puțin din lume. Plângea acum, cu lacrimi grele, care-i curgeau pe obraji. Și avea doar optsprezece ani. Apoi își dădu seama că vorbea cu Lady Phoebe. Îmi pare rău! Nu aveam dreptul să...

– Ai tot dreptul, îi spuse Phoebe.

Femeia clătină din cap.

– Nu pot să mă duc să fac scandal, nu-i așa? Nu sunt cu nimic diferită de celelalte mame care au primit vești proaste astăzi. Trebuie doar să învățăm să trecem peste asta. Să învățăm să trăim fără el.

Cu aceste cuvinte, își duse o mână la gură și fugi înapoi în casă. Phoebe rămase pe loc, nehotărâtă ce să facă în continuare. Să intre și să încerce să o consoleze pe doamna Robbins sau poate că femeia ar prefera să fie lăsată singură? Înainte ca ea să se hotărască, domnul Robbins veni în fugă, roșu la față și transpirat, urmat de Alfie.

– Unde este? întrebă el.

Phoebe arată cu degetul spre ușă. Domnul Robbins intră în casă poticnindu-se.

Alfie șovăi, uitându-se la Phoebe.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă, spuse ea. Aș fi în plus acum.

Alfie făcu un semn din cap.

– Pe mâine, atunci? întrebă Phoebe.

Alfie făcu din nou un semn din cap.

Phoebe porni înapoi spre casă. Îi auzi pe ceilalți continuându-și conversația, dar se furișă pe scări până în camera ei. Domnișoara Gumble își ridică privirea când intră.

– Ce s-a întâmplat, Phoebe? o întrebă ea.

– Este vorba de George Robbins, fiul paznicului de vânatoare. E dat dispărut, presupus mort. Își întoarce capul. Urăsc războiul ăsta odios. Îl urăsc. Îl urăsc. Oamenii sunt uciși, iar eu nu voi mai merge

la școală și nimic frumos nu se va mai întâmpla vreodată.

Luă iepurele de pluș care se afla pe patul ei și îl aruncă în perete. Apoi se trânti pe pat, plângând în hohote. Domnișoara Gumble se apropie de fată și îi puse ușor o mână pe umăr.

– E în regulă, dragă. Plângi din tot sufletul.

– Tati spune că trebuie să fim puternici și să dăm un exemplu bun.

Phoebe înghiți în sec, încercând să își controleze lacrimile.

– Ai voie să plângi cât de mult vrei cu mine, îi spuse domnișoara Gumble. O să fie micul nostru secret. Poftim. Suflă-ți bine nasul!

Îi întinse lui Phoebe o batistă. Phoebe a reușit să schițeze un zâmbet înecat în lacrimi.

– Știi ceva, Gumbie? o întreabă ea. Uneori îmi doresc să-i lăsăm pe germani să câștige războiul acesta stupid și să-i lăsăm să intre în Anglia și să nu mai luptăm. N-ar fi atât de rău, nu-i așa? Pamela a fost în Germania înainte de război, a mers la schi și s-a distrat acolo. Iar regele nostru avea strămoși germani, nu-i așa?

Domnișoara Gumble o privi fix, cu fața împietrită.

– Phoebe Sutton, să nu te mai aud spunând asta niciodată, îi zise pe un ton pe care Phoebe nu îl mai auzise niciodată. Dacă nemții ar intra în Anglia, ar fi sfârșitul vieții așa cum o știm. A, cei ca tine ar fi probabil în regulă, atât timp cât tatăl tău ar învăța să salute steagul nazist și să spună „*Heil, Hitler*“. Dar nu și cei mai mulți dintre noi. Nu și eu. Mama mea a fost evreică. Familia ei a fugit din Germania înainte de ultimul război pentru că nu le-a plăcut atitudinea antievreiască. Și de atunci, e tot mai rău. Mai întâi au distrus afacerile evreilor, apoi i-au obligat pe toți evreii să poarte o stea galbenă, le-au interzis să meargă la școală și la universitate, îi băteau pe străzi. Iar convingerea mea personală este că Hitler nu se va opri până când nu vor fi exterminați toți evreii.

După ce Phoebe își dădu cu apă rece pe față, ca să nu știe nimeni că plânsese, coborî din nou și își găsi familia în salon. Lordul Westerham își ridică privirea când ea intra.

- Ți-a plăcut plimbarea? Căinii s-au purtat frumos? o întrebă el.

Dar Pamela îi observă fața lui Phoebe.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă ea. Ești cam palidă.

- E vorba despre familia Robbins, îi răspunse Phoebe. Tocmai au primit o telegramă prin care li se spune că nava fiului lor a fost torpilată, iar acesta este dat dispărut și se presupune că este mort.

- Vai, ce îngrozitor pentru ei! spuse Lady Westerham. Era singurul lor fiu și erau atât de mândri de el.

- Ar trebui să facem ceva, mami, spuse Phoebe. Ar trebui să organizăm o slujbă sau o comemorare sau ceva de genul ăsta. Ca să le arătăm că ne pasă.

- Deocamdată, e doar dat dispărut, spuse Lady Westerham. S-ar putea să mai existe încă o speranță.

- Mami, dacă nava lui a fost torpilată și a dispărut în mijlocul unui ocean imens, nu prea mai sunt șanse să îl găsească, chiar dacă a supraviețuit, spuse Dido, ridicând privirea din revista ei.

- Dar sunt, totuși. Poate e într-o barcă de salvare și plutește în derivă. Marinarii au reușit să supraviețuiască perioade impresionante înainte.

- Însă ar trebui să facem ceva, nu crezi? insistă Phoebe.

- Eu nu m-aș entuziasma, dragă, spuse lordul Westerham cu o bunăvoință surprinzătoare. Să-i lăsăm să continue să spere cât mai mult timp posibil.

Pamela rămase cu privirea ațintită pe fereastră, luptându-se cu un sentiment sâcăitor de îngrijorare, care amenința să o copleșească. Cineva ar fi trebuit să spargă codul submarinelor în ziua aceea. Cineva ar fi trebuit să avertizeze convoiul și să trimită avioane ca să îl protejeze. Până acum, munca ei la Bletchley Park păruse un puzzle academic, fără nici o legătură cu evenimentele reale. Dar în acest moment, importanța discuțiilor care se desfășurau în barăcile de acolo o afectă și o izbi cu toată forța. Sări în picioare.

- Ar trebui să mă întorc la muncă, spuse ea. Nu pot să stau aici să beau ceai și să mă distrez în timp ce nave sunt scufundate și oameni pe care îi cunoaștem sunt uciși.

Lady Esme se ridică în picioare și își puse mâna pe umărul Pamelei.

– Ești supărată, draga mea. Cu toții suntem. George Robbins era un tânăr cumsecade. Dar mica ta slujbă într-un birou contează prea puțin în salvarea de vieți, nu-i așa? Nu e ca și cum ai fi în prima linie. Așa că îți sugerez să te așezi pe scaun și să mai bei niște ceai.

Și, bineînțeles, Pamela nu putu să spună nimic. Se așază și o lăasă pe mama ei să-i pună o ceașcă de ceai în mână.

CAPITOLUL 15

Paris

Mai 1941

Locuitorii de pe Rue des Beaux-Arts se uitau prin obloanele închise la Mercedesul negru și mare care oprise în fața numărului 34, mai devreme în acea dimineață de mai. Fuoare de ceață pluteau încolăcindu-se dinspre Sena. Cei care se îndreptau spre casă cu baghetele lor proaspăt făcute de dimineață traversau strada și își continuau drumul pe partea cealaltă, pentru orice eventualitate. Cei care plecau la serviciu sau studenții care se îndreptau spre cursurile de dimineață de la École des Beaux-Arts treceau grăbiți, privind în jos. Nu merita să te uiți. Era atât de evident că automobilul era german, fapt confirmat și când șoferul coborî, îmbrăcat în uniformă militară. Cu toții răsuflară ușurați când nici un german nu se îndreptă spre apartamentele lor. În schimb, din mașină ieși o tânără subțirică, urmată de cineva care semăna uluitor cu *Madame Armande*, creatoarea de modă.

Gaston de Varennes cumpărase acest apartament pentru Margot când deveniseră iubiți. El locuia în casa familiei sale de pe Rue Boissiere, în dichisitul arondisment șaisprezece, între Champs-Élysées și Sena, dar, în acele zile, era ciudat de conservator în multe privințe. Nu ar fi fost corect să o aducă pe Margot să locuiască cu el, mai ales când mama lui venea uneori neanunțată de la castel. La acea vreme, căsătoria ieșise din discuție. Margot era protestantă. Bunica lui îi detesta pe englezi, iar el nu voia să contrazică dorințele familiei sale când era vorba de o soție. Așa că o instalase pe Margot într-un apartament mic pe Rue des Beaux-Arts, în apropiere de bulevardul Saint-Germain, în arondismentul șase. Dacă se apleca pe fereastră, putea să zărească Sena și Catedrala Notre Dame. Era

un loc destul de plăcut și îi convenea, deși grupurile pline de viață ale studenților aproape că dispăruseră în acele zile.

Când Hitler invadase Franța, germanii preluaseră controlul asupra vilei familiei, precum și asupra castelului din zona rurală franceză. Gaston intră aproape imediat în rândurile Rezistenței și găsi apartamentul într-un cartier boem plin de studenți. Le convenea amândurora. Putea să vină și să plece fără riscul de a fi observat.

Portăreasa scoase capul prin gemulețul gheretei sale tihnite de lângă ușă când Margot intră în clădire.

– *Bonjour, mademoiselle*, o întâmpină ea. Se anunță o zi frumoasă, nu-i așa?

– Să sperăm, doamnă, răspunse Margot.

Trase de ușa armonică de metal a liftului și Armande intră în spatele ei.

– Serios, doamnă, nu este nevoie să urcați cu mine, îi zise Margot. Nu trebuie decât să pun câteva haine și articole de toaletă într-o geantă. Voi sta doar câteva minute.

– I-am dat cuvântul meu de onoare acelui neamț nesuferit că nu te voi scăpa din ochi, îi spuse Gigi Armande. Și nu se cade să nu-ți respecti cuvântul dat unui ofițer german. În plus, adăugă ea, trebuie să mă asigur că nu te vei arunca pe fereastră într-un acces de disperare.

– Promit că nu mă voi arunca de la nici o fereastră.

– Sau să încerci să fugi pe acoperișuri.

Armande o împinse pe Margot în lift și intră după ea.

Liftul era suficient de mare pentru ca amândouă să se înghesuie înăuntru, iar Margot simți parfumul delicios de îmbătător al celeilalte femei. Cușca liftului începu să urce dureros de încet, scârțâind și pocnind. Rotițele începură să se învârtă în mintea lui Margot, dar nu primea răspunsuri. Ajunseră la etajul trei. O luă înaintea lui Armande și întoarse cheia în încuietoare. Apartamentul părea răcoros și nelocuit. Era o locuință cu trei camere: un living și un dormitor de dimensiuni generoase, cu o bucătărie mică și o baie și o toaletă lângă holul mic și pătrat de la intrare. Margot ezită în hol.

– Te deranjează dacă fac puțină cafea înainte să plecăm? întrebă ea. Am stat trează aproape toată noaptea și mă doare capul de parcă îmi crapă în două.

– Draga mea, pune câteva lucruri într-o geantă și vom lua micul dejun la Ritz, unde, te asigur, cafeaua este adevărată, nu chestia asta oribilă, *ersatz*¹⁴, din cicoare.

Armande se duse în sufragerie și se așeză pe canapea, relaxată și frumoasă.

Margot era conștientă că locul nu era neapărat curat, iar hainele pe care le purtase cu o zi înainte zăceau acum pe podea. Le ridică, simțindu-se stânjenită.

– Nu te obosești să faci ordine, îi spuse Armande enervată. Se uită la Margot. Nu cred că îți dai seama încă, dar ai probleme serioase, *chérie*. Ești oficial arestată de către germani. În orice moment te-ar putea târî înapoi în acea clădire și te-ar putea târî la subsol, unde se aude că se întâmplă lucruri de nedescris.

Expresia de pe chipul ei se mai îmblânzi.

– Trebuie să înveți să le cânti în strună, *chérie*. Eu am învățat, și încă locuiesc la Ritz. Să te prefaci că faci ceea ce vor ei. Să te prefaci că înțelegi. Sunt departe de casă, iar urechea înțelegătoare a unei femei frumoase care să-i asculte este foarte apreciată. Dacă vor ca tu să faci ceva pentru ei în Anglia, atunci arată-te interesată, arată că te gândești la asta.

– Dar nu am putut, spuse Margot.

– Nici pentru a-i salva viața iubitului tău?

Margot șovăi.

– Nu văd cum aș putea să-l pun pe Gaston înaintea țării mele. În plus, cum aș putea avea vreun motiv să am încredere în cuvântul lor? Aș putea să îndeplinesc orice act josnic pe care vor ei să îl fac, iar ei oricum l-ar împușca pe Gaston. Nu s-au dovedit a fi deosebit de demni de încredere.

– Cred că aș putea convinge anumiți ofițeri puternici să îl ducă pe Gaston într-o țară neutră.

– Dacă nu cumva e deja mort, spuse Margot cu amărăciune.

– Bineînțeles. Armande flutură o mână înmănușată. Dar trebuie să facem tot ce putem. Vrei să-i salvezi viața, nu-i așa? Nu te-ai plictisit de el?

– Bineînțeles că vreau să-i salvez viața, răspunse Margot cu înflăcărare, dar nu pot să pun iubitul înaintea țării mele.

Armande oftă.

– Atât de nobil și atât de naiv. Învață să fii pragmatică, draga mea, dacă vrei să supraviețuiești. Pentru mine a funcționat întotdeauna. Se foi nerăbdătoare, așezându-se din nou picior peste picior, purtând ciorapi de mătase adevărată. Acum hai, grăbește-te. Fii o fată bună!

– Am alimente în bucătărie, spuse Margot. Ce ar trebui să fac cu ele? Legume, brânză. Se vor strica. Nu se poate să risipim mâncarea în situația actuală.

– Dă-i-le femeii aceleia bătrâne și oribile de la parter. O să te iubească pe veci.

Armande flutură din nou din mână.

Margot se duse în bucătărie și se întristă când văzu cantitatea mică de mâncare care era acolo. Un sfert de varză, două cepe, un cartof și un pătrat de cașcaval. Rațiile din Paris erau acum reduse la minimum și oamenii se repezeau să ia tot ce se găsea la piață. Cu toate astea, portăreasa avea să se bucure de ele și poate că avea ocazia să transmită un mesaj scurt. Așeză alimentele într-o sacoșă cu șnur, apoi mai puse pe lângă ele o jumătate de sticlă de vin ieftin și resturile de pâine de ieri. Cum nu putea duce restul de lapte din urcior, îl luă, bău laptele, apoi clăti urciorul în chiuvetă. Dacă nu era mâncare în casă, atunci Gaston sau unul dintre prietenii lui avea să-și dea seama că ea nu era aici. Încercă din răspuț să se gândească la o modalitate de a-i spune unde mergea, unde ar fi putut să o găsească cineva. Nu că ar fi știut pe cineva care ar fi putut să o ajute în acest moment. Dacă îl aveau pe Gaston, atunci totul era pierdut. Nu-și îngăduise să se gândească până acum la asta, dar acum ochii i se umplură de lacrimi. Le înlătură clipind repede.

Întră în dormitor.

– Geamantanul meu e în pod, îi strigă lui Armande.

– Nu pleci în croazieră, draga mea, îi răspunse Armande. Ai nevoie de câteva obiecte. Probabil că poți să te întorci aici, dacă este necesar, la un moment dat.

Așa că Margot întinse mâna după valiza mică de deasupra dulapului de haine. Era cea pe care tatăl ei

i-o dăruise când împlinise douăzeci și unu de ani. Încă mirosea a piele englezească de bună calitate când o deschise, amintindu-i de șei și de camera în care se ținea harnașamentul acasă, la Farleigh. În ea aruncă niște lenjerie intimă, un pulover din cașmir, o pereche de pantaloni, o pereche de ciorapi de schimb, o altă bluză și o rochie de bumbac. Era încălțată cu pantofii ei cei comozi. Nu avea să fie nevoie de tocuri. Și trebuia să păstreze loc suficient pentru articolele de toaletă.

Când se apropie de măsuta de toaletă, observă cartea de vizită a lui Armande pe care era scris cu ruj „SUN-O“. Nu era acolo unde o lăsase și își dădu seama că apartamentul fusese deja percheziționat. Ce noroc că mesajul fusese atât de nevinovat! Bineînțeles, ea ar fi vrut ca prietenii să o sune pe angajatoarea ei. Lăsă cartea de vizită unde era.

– Ești gata? o întrebă Armande.

– Trebuie să-mi iau niște articole de toaletă.

– Draga mea. Nu crezi că am la mine acasă tot felul de săpunuri și săruri de baie pe care să le folosești? Pune-ți fardurile, periuța de dinți și un prosop moale pentru față și asta e tot.

– Trebuie mai întâi să merg la toaletă, spuse Margot. Nu mi s-a permis să folosesc baia de când am fost târâtă din pat în miez de noapte.

– Foarte bine, îi spuse Armande, dar grăbește-te. Șoferului german i se va părea suspect dacă întârziem prea mult. Tot ce faci este raportat.

Margot intră în baie și își puse în grabă lucrurile în trusa de toaletă: periuța de dinți și pudra de dinți, sărurile pentru dureri de cap, un prosop curat pentru față, crema de față. O frapă absurditatea situației: să vrea ca fața ei să arate perfect când era pe cale să fie torturată sau ucisă. Apoi răspunse chemării naturii. După ce termină, deschise robinetul și lăsă apa să curgă în timp ce înclină bideul și trase o placă de faianță de sub el. Noroc că o echipaseră cu unul dintre cele mai mici aparate de radiorecepție. Acesta acoperea o rază de numai opt sute de kilometri, dar era suficient de compact ca să încapă într-o servietă sau sub un bideu.

Se uită lung la el, întrebându-se ce să facă în continuare. Nu exista o ascunzătoare mai bună pentru el. Dacă ar fi golit cu adevărat apartamentul, l-ar fi găsit. Și nu avea cum să-l folosească atunci

când Armande era în camera alăturată. Va trebui să aibă răbdare. Dacă dădea impresia că e ascultătoare și cooperantă, poate că aveau s-o lase să se întoarcă acasă să-și ia ceva ce uitase. Scoase prafurile pentru dureri de cap din trusa de toaletă și le lăsă pe raft. Apoi răsturnă bideul în poziția corectă și închise robinetul.

– *Mon Dieu*, chiar că trebuia să mergi la toaletă, comentă Armande chicotind.

– Într-adevăr. Am crezut că o să explodez când am stat pe scaunul acela ore întregi, așteptându-i să vină să mă interogheze. Un gând îi trecu prin minte. Crezi că aş putea să fac un duș rapid?

Era un duș destul de zgomotos, dar nu era sigură că era suficient de zgomotos ca să înăbușe zgomotul codului Morse transmis prin radio.

– Draga mea, poți să te răsfеți cu o baie la Ritz de îndată ce ajungem acolo. O grămadă de apă caldă. E divin.

Margot încercă să etaleze o figură mulțumită și nerăbdătoare. Puse punga cu buretele în valiză și o închise.

– Asta ar trebui să-mi ajungă câteva zile, spuse ea.

– S-ar putea ca de doar atât să fie nevoie, conchise Armande.

Margot nu dori să întrebe dacă asta însemna că o să fie eliberată până atunci sau că va fi în închisoare sau moartă. Își luă valiza și se îndreptă spre ușa întredeschisă.

– Eu sunt gata, spuse ea.

Surogat (în limba germană în original)

CAPITOLUL 16

Dolphin Square, Londra

Joan Miller, secretara și mâna dreaptă a lui Maxwell Knight, bătu la ușă și intră în sanctuarul lui cu o privire serioasă și nedumerită.

– Tocmai am primit un mesaj, domnule. De la ducele de Westminster.

– O, da? Ce vrea?

– Tocmai a fost contactat de doamna Armande.

– Creatoarea de rochii din Paris? A, bineînțeles, a fost amanta lui mai demult, nu-i așa? Cu multe luni în urmă. Și cu multe iubite în urmă, din câte se înțelege. Deci ce naiba vrea ea? Să creeze uniforme noi pentru armata noastră?

– A vrut să ne informeze că germanii au pus mâna pe unul de-ai noștri.

– La naiba! Cine este?

– Lady Margaret Sutton, fiica ducelui de Westerham.

– La naiba și pe toți dracii!

Chiar și Max Knight păru neliniștit de această veste.

– Sincronizarea este cel puțin interesantă, ca să spunem așa. Sau crezi că este o coincidență?

– Nu am încredere în coincidențe, domnule.

Fața domnișoarei Miller era impasibilă.

– Nici eu.

– Crezi că știe? Armande, vreau să spun?

– S-a oferit să ajute, răspunse domnișoara Miller. Dacă vrem să o scoatem de acolo, va face tot ce poate ca să ajute.

– Drăguț din partea ei, spuse Max Knight. Mă întreb ce are de câștigat.

Farleigh

În sfârșit singură, Pamma intră în dormitorul ei, își aruncă sacoul pe pat și răsuflă ușurată. Să-și vadă toată familia, după luni întregi fără ei, era aproape prea mult, mai ales imediat după întâlnirea ei amețitoare cu Jeremy. Soarele cald al după-amiezii își trimitea razele strălucitoare prin fereastra ei orientată spre vest, iar în partea cealaltă a curții, câteva rațe sălbatice pluteau liniștite pe lac. Doar vehiculul armatei, scrâșnind pe pietriș, îi aminti că nu totul rămase neschimbat la Farleigh. Privi în jur, bucurându-și privirea cu obiectele dragi și familiare: cărțile răscitite din biblioteca albă, *Black Beauty* și *Anne de la Green Gables*; talanga și păpușile pe care și le luase pe vremea când fusese la pension în Elveția; poza înrămată de când fusese prezentată Maiestăților Lor. Până și camera mirosea a acasă: mirosul persistent al generațiilor de ceară de lustruit mobila cu o ușoară urmă de fum de la focurile făcute iarna.

„Acasă“, își spuse în gând. Totul era exact așa cum visase în toate nopțile acelea mohorâte și solitare petrecute în Baraca 3. Și totuși, acum, că se afla aici, nu putea să scape de starea de neliniște. Un gând sâcâitor din capul ei îi șoptea că era nevoie de ea la Bletchley. Dacă le lipsea o singură persoană în tura ei, puteau să rateze ceva esențial. Poate că fiul paznicului de vânătoare ar mai fi fost în viață dacă un mesaj de pe submarin ar fi fost interceptat și decodat? Ea nu făcea parte din secția navală, dar poate că fiul altcuiva ar fi putut supraviețui datorită unui mesaj tradus de ea. Își spuse că își dădea prea multă importanță, dar mai știa și că fiecare rotiță din marea mașinărie de război era necesară pentru a o face să funcționeze fără probleme.

Privirea îi căzu pe un cățeluș de porțelan de pe șemineu. Stătea pe picioarele din spate, cerșind, cu urechile ridicol de lungi și fața tristă. Jeremy i-l făcuse cadou când se înrolase în RAF, pentru că ea îl văzuse într-un magazin de antichități din Tonbridge și o făcuse să râdă. Îi spusese atunci să se uite la el o dată pe zi, ca să-și amintească cum să zâmbescă. Îi fusese greu să zâmbescă după ce primise vestea că avionul lui fusese doborât și apoi că el ajunsese într-un lagăr de prizonieri de război. Iar acum, în ciuda condițiilor potrivnice, era în siguranță acasă, la un kilometru distanță și ea ar fi trebuit să fie extrem de fericită. Și atunci, de ce nu era?

– Sunt, spuse ea cu voce tare. Am nevoie doar de puțin timp ca să mă obișnuiesc.

Se prăbuși pe pat, iar mâna ei se duse, fără ca ea să-și dea seama, spre partea din față a bluzei, pipăind locul unde fusese nasturele, care acum nu mai era. Și acel amestec de teamă și excitație o străbătu din nou. Bineînțeles că își dorise să facă dragoste cu ea. Era, la urma urmei, un bărbat cu sânge fierbinte, privat de companie feminină de foarte mult timp. Probabil că visase la acest moment în toate lunile în care fusese închis în celulă. Nu era de mirare că se lăsase dus de val și nu se putuse controla. *Un comportament normal, care era de așteptat*, își spuse ea. În perioada în care el fusese plecat, amândoi deveniseră din adolescenți adulți, iar adulții considerau sexul un lucru normal, cel puțin adulții din clasa ei așa considerau. Din câte auzise, săritul dintr-un pat în altul era un sport acceptat în rândul lor. În afară de părinții ei pudici, adică. Mama ei părea să aibă doar cea mai vagă idee despre realitățile vieții, iar tatăl ei se îmbujora tot și începea să vorbească despre vreme dacă cineva menționa o sarcină nedorită. Dar ei nu erau etalonul. Colega ei de cameră, Trixie, sigur nu era virgină și nu o deranja să împărtășească detalii despre numeroasele ei partide de sex. Pamela nu credea că nu o să-i placă sexul. De fapt, acum, că avusese timp să își analizeze sentimentele, era destul de surprinsă să constate că se simțise și excitată, și speriată. Dar se simțea și tulburată: era șocul să audă mărturisirea sinceră a lui Jeremy că nici măcar nu se putea gândi la căsătorie cât era război. Acest lucru o făcu pe Pamma să se întrebe dacă nu cumva

ea era doar una dintre fetele cu care ieșise Jeremy și dacă Jeremy ținea la ea la fel cum ea îl iubise întotdeauna.

La vicariat, Ben stătea și se uita în grădina din spate. În mijlocul peluzei din spate era un adăpost antiaerian Anderson, iar dincolo de el, aracii care etalau promisiunea unei recolte bune de fasole. Ben își dădu într-o parte părul de pe frunte, ca și cum acest gest ar fi șters imaginea care încă îl bântuia: chipul lui Jeremy luminându-se când o văzuse pe Pamma și al ei radiind de asemenea de bucurie. E adevărat, ea se bucurase să-l vadă când se urcase în tren, dar ochii ei nu scânteiaseră la fel ca atunci când se uitase la Jeremy.

– La naiba cu Jeremy, bolborosi cu voce tare.

Numai el putea să evadeze dintr-un lagăr de prizonieri german. Și se simțea vinovat că își dorea ca Jeremy să nu se fi întors acasă. Jeremy era, la urma urmei, cel mai apropiat prieten al lui Ben. Copilăriseră împreună. Și nu era vina lui că Pamela se îndrăgostise de el.

Ben își spuse că era cazul să treacă peste asta. Războiul era în toi, iar el avea o sarcină de îndeplinit. Merse cu pași apăsati pe aleea din grădină până la magazie, de unde își recupera vechea bicicletă dintre ghivecele de flori și șezlonguri. Oftă când se uită la ea în lumina puternică a soarelui. Nu fusese nici pe departe nouă atunci când îi fusese donată de un enoriaș, iar acum arăta chiar mai rău din cauza uzurii. Ruginită pe alocuri, cu pielea crăpată pe șa. O curăță cât putu de bine, o unse și o încercă făcând o tură în jurul curții dintre biserică și rectorat, dezechilibrându-se puțin în timp ce se obișnuia din nou cu mersul pe bicicletă. Funcționa încă, deși ajunse la concluzia că mersul pe bicicletă nu avea să fie floare la ureche cu un genunchi care nu voia să se mai îndoaie. Simți o oarecare iritare că cineva ca Maxwell Knight se aștepta ca el să cutureiere prin zonă fără să-i dea mijloacele necesare pentru a o face. Poate că cei ca Knight aveau impresia că toată lumea avea mașină. Deși își dădu seama că, în zilele acelea, mai probabil era ca mulți oameni să aibă mașini, dar să nu aibă alocație pentru benzină ca să le poată conduce.

Lăsă bicicleta pentru explorări mai lungi și porni pe jos prin sat. Nu prea știa ce căuta. Trecu pe lângă casa colonelului Huntley, numită „Simla“, după perioada pe care o petrecuse în India. Se opri ca să admire tufișurile frumos îngrijite și o zări pe soția colonelului în grădina impecabilă, tăind trandafirii. Aceasta își ridică privirea când auzi pașii lui Ben apropiindu-se și îi făcu semn cu mâna.

– Bună, Ben. Bine ai venit acasă! Stai mai mult timp? Soțului meu i-ar plăcea să formeze o echipă de crichet. Se tot plânge că acum nu mai sunt aici decât școlari și bătrâni.

Veni spre el, ștergându-și mâinile pe șorțul de grădinărit, cu o foarfecă de grădină într-o mână.

– Mă tem că am concediu doar câteva zile, spuse el, fără să mai adauge că i se ordonase să o lase mai moale pentru o vreme.

Nu voia să se afle în tot satul că Ben Cresswell clacase, deși nu luptase nici măcar o zi. Oricum era deja privit de sus pentru că nu se înrolase.

Doamna Huntley dădu din cap și zâmbi.

– Cred că e bine să fii acasă după o perioadă în Londra, zise ea. Este înfiorător acolo cu atâtea bombardamente?

– Ne-am obișnuit, răspunse el.

– Uneori am impresia că aici trăim într-o lume mică, numai a noastră, continuă ea. Avem destulă mâncare, nimeni nu ne aruncă bombe asupra capetelor, iar când ne uităm pe fereastră, încă mai vedem asta: o bucătică de paradis, nu-i așa?

Ben încuviință dând din cap.

– Grădina dumneavoastră arată minunat, spuse el politicos.

– Zilele trecute a venit la noi un tip care ne-a spus că ar trebui să schimbăm totul și să cultivăm varză sau cartofi, spuse ea. Îți poți imagina cum i-a răspuns soțul meu. I-a zis că unul dintre avantajele de a fi britanic, spre deosebire de cele de a fi german, este că suntem liberi să facem ce vrem cu micile noastre parcele. Că avem deja o grădină de legume care produce suficient pentru nevoile noastre și, dacă pe soția lui o liniștește să se ocupe de flori, nu are de gând să o priveze de această plăcere.

Zâmbi și acum când își aminti.

Ben privi în jurul său.

– E greu de crezut că suntem la doar o oră distanță de Londra, spuse el. E un adevărat șoc pentru simțuri să te întorci într-un loc în care viața se desfășoară netulburată.

Se încruntă.

– Presupun că nu putem scăpa în întregime aici. La Farleigh sunt soldații aceia. Camioane mari și grăbite care trec huruind la orice oră și bărbați care ies beți din cârciumă și se iau la bătaie cu băieții din zonă. Și am avut parte și noi de agitație în ultima vreme. Ai auzit că a fost găsit un cadavru pe domeniul Farleigh?

– Am auzit ceva de la doamna Finch, spuse el. Un parașutist, nu-i așa? Accident cu parașuta care nu s-a deschis?

Ea se apropie de el.

– Nu a fost un accident, dacă mă întrebi pe mine. Au venit și au luat cadavru cu o dubă a armatei. Nu l-au dus la morga locală. Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? Că e ceva suspect în legătură cu asta. Soțul meu crede că ar putea fi unul dintre acei spioni germani despre care se tot aude. Probabil a fost trimis să distrugă ceva în baza RAF. Să saboteze avioanele Spitfire. Se opri, uitându-se în jur, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzită. Dar unde-mi sunt manierele? Vrei să intri să bei un ceai? Tocmai voiam să iau o pauză.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar ar trebui să plec, spuse ei. Nu am avut ocazia să fac prea multă mișcare, stând toată ziua la birou, și sunt curios să văd dacă s-a schimbat ceva în sat.

– Nu prea multe, îi zise ea. Ai auzit de bărbații ciudați care s-au mutat în depozitul de hamei? Și familia Baxter pare să se descurce foarte bine de pe urma războiului. Par să prospere acum. E multă activitate în curtea lor, dar nimeni nu știe despre ce este vorba.

– Pare misterios, spuse Ben. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Huntley. Vă rog să-i transmiteți salutările mele colonelului.

Când Ben s-a îndepărtat, ea a strigat după el:

– O, și doctorul Sinclair a luat acasă un german.

– Cum?

Ben se întoarse din nou.

– Ni se pare că vorbește ca un german, zise ea. Pretinde că este refugiat, dar nu se știe niciodată,

nu-i așa? Ar fi putut foarte ușor să trimită oameni înaintea unei invazii, gata să dea indicații de la fața locului.

– Dar doctorul Sinclair nu ar fi oferit niciodată adăpost..., începu Ben.

Soția colonelului clătină din cap.

– Prea bun la suflet. Și singuratic, de când i-a murit soția. Mă întreb câți dintre noi au fost înșelați. Suntem o națiune de oameni buni la suflet.

Se întoarse spre casă, oprindu-se pentru a tăia un trandafir galben, mare. Petale plutiră în jos, până la pământ. Ben continuă să se plimbe în jurul zonei cu iarbă din sat, cântărind în mintea lui ceea ce tocmai auzise. Nu l-ar fi surprins deloc ca familia Baxter să facă bani în secret. Billy Baxter nu i se păruse niciodată un tip de încredere, nici când era copil. Își aminti că odată, la biserică, când amândoi băieții erau în cor, dispăruse o poșetă, iar tatăl lui bănuise că o luase Billy Baxter. Dar nu găsiseră nici poșeta și nu aflaseră nici adevărul.

Cel puțin putea să-i elimine de pe lista sa pe colonel și pe doamna Huntley. Nu că ar fi fost vreodată pe ea. Dar era clar că amândoi fuseseră interesați de cazul misteriosului parașutist, dornici să vorbească despre el. Iar colonelul își servise țara ani de zile sub soarele torid al Indiei. Își considera acum casa ca pe o întoarcere în paradis. Dar doctorul primise sub acoperișul său un refugiat german. Asta merita să fie urmărit.

Trecu pe lângă casa victoriană extrem de înfloritoare a domnișoarei Hamilton. Tatăl ei făcuse bani în industria manufacturieră în nord, apoi își adusese familia în comitatele domestice, departe de fum și de coșurile de fum ale orașelor din nord. Bătrâna domnișoară Hamilton era singurul membru al familiei care mai trăia. Ben se uită la casa mare. Se întrebă dacă fusese obligată să primească persoane evacuate din Londra sau dacă încă mai locuia acolo singură, doar cu o servitoare la fel de în vârstă, care se numea Ellen. Se opri în dreptul porții din fier forjat, dar nu se putu gândi la un motiv bun ca să-i facă o vizită chiar acum.

Se opri la monumentul comemorativ al războiului, uitându-se la lista cu numele băieților din zonă care au căzut în război. Șaisprezece dintr-un sat mic. Trei frați dintr-o familie. Oare lista va fi

mai lungă de data aceasta? Oftă și merse mai departe.

Noul bungalow al familiei Baxter se afla lângă curtea constructorului lor. Porțile înalte ale curții erau închise, iar dinăuntru se auzea zgomot de ciocane. Ben se întrebă cine ar fi vrut să construiască pe timp de război, apoi se gândi că ar fi de lucru pentru repararea pagubelor provocate de bombe în orașe. Atunci, nu era de mirare că familia Baxter prospera. Ziua de școală tocmai se încheiase, iar copiii ieșeau în valuri din vechea clădire a școlii, împingându-se și îmbrâncindu-se ca să iasă pe poartă. Văzu câțiva băieți mari de fermieri care-l împingeau pe un puști subțirel pe care nu-l recunoscuse și se duse la ei.

– Terminați, le spuse el. Păstrați-vă energia pentru atunci când va trebui să vă luptați cu nemții.

Băiatul cel mai mare își ridică colțul buzei într-un surâs batjocoritor:

– Te pricepi să vorbești. Am observat că tu nu te lupti cu nemții ca fratele meu.

– Doar pentru că am un picior rănit nu înseamnă că nu pot lupta, Tom Haslett, îi răspunse el. Ca să știi, am fost campion de box la Tonbridge la juniori și pun pariu că încă te-aș putea face praf cu un singur pumn. Dar eu nu sunt de părere că e bine să te bați cu cineva mai slab decât tine și nici tu nu ar trebui să o faci. Hai. Du-te acasă.

Băieții îl străfulgerară agitați din priviri și se retraseră. Ben îi zâmbi băiatului mai mic.

– Nu te-am mai văzut pe aici, îi zise.

– Eu sunt Alfie. Am venit de la Londra.

– A, deci tu ești cel care a găsit cadavrul bărbatului, spuse el.

– Așa este.

– Sigur a fost un șoc pentru tine.

Alfie scutură din cap.

– Nu. Am văzut lucruri mult mai rele în Londra.

– Ești un copil curajos. Ar trebui să te aperi mai mult. Nu-i mai lăsa să te intimideze.

Alfie oftă.

– Se adună mai mulți. Și sunt mai mari decât mine.

– Aș putea să-ți dau câteva lecții de box cât timp sunt acasă, dacă vrei.

– Ați vrea să faceți asta?

Alfie părea plin de speranță.

– Nu că aș fi de acord cu bătaia, îi răspunse făcându-i cu ochiul. Ca fiu de vicar, înțelegi tu.

Alfie zâmbi.

– Și, ce se spune la școală despre parașutistul ăsta al tău? îl întrebă în timp ce porniră la drum împreună.

– Nimeni nu știe. Unii oameni cred că era spion german. Se spune că *friții* își parașutează oameni peste tot, pentru ca, atunci când e invazia, să poată tăia firele de telefon plus alte lucruri de felul acesta.

– Oamenii de aici cred că o să ne invadeze germanii, nu-i așa?

– O, da, răspunse copilul. Domnul ăla lord de la Farleigh face deja exerciții, ne învață cum să luptăm cu furci și lopeți. Nu cred că ne-am descurca prea bine în fața tancurilor și a bombardierelor, nu-i așa?

– Să sperăm că nu se va ajunge la asta, spuse Ben, dar, dacă se va întâmpla...

Restul propoziției rămase nespusă.

După ce se despărți de Alfie și își continuă drumul prin sat, se gândi la ceea ce îi spusese băiatul. Că bărbatul acela fusese trimis ca să saboteze înainte de invazie. Dar nu avea nici o unealtă la el, nimic cu care să taie firele de telefon. Ceea ce ar fi însemnat că cineva din localitate îl aproviziona. Poate chiar să-l găzduiască. Se opri în dreptul cabinetului medical, apoi clătină din cap. Îl știa pe doctor de o viață. Nu era genul de om care să dezamăgească și să găzduiască un trădător.

Ben mănca o cină ușoară, cu ou fiert tare și salată, împreună cu tatăl său, apoi se gândi că nu putea să stea o seară întreagă făcând conversație politicoasă, când fusese trimis acolo cu o treabă de făcut.

– M-am gândit să mă duc la bar, tată, îi zise tatălui său. Să văd dacă vreunul dintre vechii mei colegi mai este pe-aici.

– O idee bună.

Reverendul Cresswell încuviință dând din cap.

– Vrei să vii cu mine? întrebă Ben.

Bărbatul mai în vârstă păru amuzat.

– Eu? O, mulțumesc pentru invitație, dar nu cred că sunt genul care să meargă la bar. Singurul meu păhărel de sherry nu o să fie bine văzut de publicul care bea. Dar du-te tu, băiete. Du-te și distrează-te!

Dumnezeu știe cât timp va mai trebui să ne bucurăm de micile plăceri.

Ben dădu din cap, vru să spună ceva optimist, dar nu se putu gândi la nimic. Nu erau foarte multe motive de optimism în acele zile. Oare o să bea cu toții bere germană anul viitor pe vremea asta? Sau vor fi cu toții înfometați, sau sclavi, sau închiși în lagăre de prizonieri? Nu merita să se gândească la asta.

Liliecii zburau prin amurgul trandafiriu și ciorile croncăneau pregătindu-se să-și petreacă noaptea în copacii mari din spatele vicariatului, în timp ce Ben se îndrepta spre Three Bells. Din interior se auzi murmurul plăcut de conversație când Ben împinse ușa și o deschise. Mai mulți bărbați stăteau în jurul barului, cu berile în mâini și își ridicară privirile când Ben intra.

– Bună seara, domnule Cresswell! îl întâmpină barmanul. Mă bucur să vă văd din nou acasă.

Ben se îndreptă spre bar și comandă o halbă.

– Stai mai mult pe aici? întrebă unul dintre bărbați. Sau ai venit doar să-l vezi pe bătrânul tău tată?

– Aveam câteva zile de concediu, răspuse Ben. Este plăcut să ieși din Londra ca să faci o schimbare.

– Deci ai văzut multe bombardamente, nu? îl întrebă un alt bărbat.

– Am avut parte de multe, spuse Ben. Dar te obișnuiești. Nimeni nu se mai uită spre cer la serviciu când sună sirenele de raid aerian.

– Și ce fel de muncă faci? întrebă altul.

– Lucrez într-un minister, îi spuse.

– Ca să faci ce?

Ben zâmbi.

– Știți că nu avem voie să discutăm despre munca noastră.

– Nu avem voie să discutăm despre munca noastră, îl îngână o voce în spatele lor.

Ben se întoarse și văzu un tip slăbănog cu părul roșu aprins care se îndrepta spre ei. Billy Baxter, fiul constructorului. Ben strânse din pumni. Lui Billy îi făcuse întotdeauna plăcere să-l chinuie când erau mici. Rânjea.

– E ceva secret, Ben?

– A spus că nu poate vorbi despre asta, îi zise unul dintre bărbații mai în vârstă.

Ben își întoarse privirea spre roșcat.

– Observ că nici tu nu ești în uniformă, Billy Baxter, remarcă el.

– Ce să zic, am o meserie protejată, nu-i așa? răspunse Billy.

– Să faci ferestre boltite pentru Anglia? îl întreabă Ben, încântat că stârnise un râs general.

Billy Baxter se înroși la față.

– Când acoperișul tău va fi distrus în timpul următorului bombardament, cine crezi că o să vină să îl repare înainte să între apa de la prima ploaie?

– Se pare că îți merge bine făcând asta, spuse Ben. Am văzut căsuța nouă pe care a construit-o tatăl tău. E foarte elegantă.

– Munca susținută dă roade, nu-i așa? spuse Billy.

Ben îl urmări pe Billy Baxter în timp ce acesta își comandă o halbă. Era genul de om care și-ar fi vândut și propria bunică dacă prețul era corect. Dar să lucreze pentru germani? Ben nu credea că ar fi fost în firea lui. În adâncul sufletului era un laș, așa cum se dovedise când Ben îl lovise odată cu pumnul și îi spărsese nasul, iar el fugise acasă plângând. Tatăl lui Ben îi făcuse morală despre violență și reținere, dar de fapt păruse chiar încântat.

Nu băuse decât o jumătate de halbă de bere, când ușa barului se deschise și câțiva soldați intrară, vorbind și râzând zgomotos. Dădură buzna la bar, iar Ben observă că localnicii se îndepărtară. Atmosfera devenise încărcată. Apoi, unul dintre soldați întreabă: „Ce beți, domnișoară?“, iar Ben observă că Lady Diana era cu ei. Era îmbrăcată în pantaloni roșii și avea părul legat la spate cu o bandană roșie, ca o fată de la țară. Și era dată cu un ruj roșu aprins.

– Nu-i spune „domnișoară“. Este milady. Este fiica unui conte, șuieră unul dintre soldați către prietenul său.

Dido auzi și începu să râdă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-mi Diana sau Dido. Nu suport pedanteriile. Vreau o jumătate de halbă de bere cu limonadă, te rog, Ronnie.

Ochii ei dădură un ocol încăperii și îl zări pe Ben căruia îi zâmbi larg.

– Bună, Ben, îl salută. Acești băieți drăguți s-au oferit să mă ia cu ei la bar. Nu-i așa că a fost frumos

din partea lor? O scurtă evadare din captivitate, știi tu.

Începu să râdă, dar ochii ei spuneau: „Nu spune nimănui că m-ai văzut aici“.

Barmanul păru stânjenit.

– Iertați-mă, milady, dar acesta este un bar public. Nu credeți că v-ați simți mai bine în barul privat de alături? Sunt fotolii și nu este la fel de zgomotos ca acesta.

– Prostii, spuse Dido, aruncându-i lui Ben o privire rapidă, căutându-i susținerea. Toată viața mi-o petrec ca o surghiunită, izolată de oameni. Vreau să trăiesc un pic. Vreau să aud râsete și să vorbesc cu oameni obișnuiți.

Se uită la soldatul care îi oferise băutura.

– Dacă mă gândesc mai bine, dă-mi o halbă întreagă, Ronnie, spuse ea.

Se îndreaptă spre Ben în timp ce i se umplea halba.

– Și ce mai faci tu în perioada asta, Dido? o întrebă Ben. Tot acasă?

Ea oftă dramatic.

– Tot închisă în casă. Tati nu mă lasă să fac nimic util. Mor de nerăbdare să contribui și eu cu ceva, să știi. Crezi că ai putea să-mi găsești o slujbă în Londra? Acolo unde lucrezi și tu?

– Probabil că aș putea, dar nu pot să fac asta împotriva dorinței tatălui tău cât timp ești încă minoră. Sigur găsești ceva util de făcut și în Sevenoaks sau în Tonbridge.

– Să fac agricultură și să ajut la creșterea porcilor? Cam asta e tot. Vreau să fac ceva interesant. O să-l rog pe domnul Churchill data viitoare când ne vedem. Tati îl cunoaște destul de bine, să știi. Și dacă domnul Churchill spune că vrea să mă angajeze, atunci tati cu siguranță nu poate spune nu, nu-i așa?

– Ai ceva abilități sau cunoștințe care ar putea fi utile? o întrebă Ben. Știi să scrii la mașină și te descurci să stenografezi?

– Nu chiar.

Își mușcă buza, făcându-l să-și dea seama cât de tânără era încă.

– Cam ăsta ar fi genul de muncă pentru care sunt angajate femeile în general, a spus el. Muncă de birou. Redactare de documente.

– Plictisitor, plictisitor, plictisitor. Aș prefera să conduc o ambulanță sau să învăț să fiu operator

radio sau chiar să mă înrolez în armată.

– Nu lasă femeile să lupte. Îmi imaginez că, și dacă te-ai înrola în armată, ai face în continuare sarcini de birou.

– Nu este corect. Se bosumflă. Sunt la fel de capabilă ca și băieții aceștia. Și la fel de curajoasă.

– Vai, nu, domnișoară! spuse unul dintre soldați. Ne-am înrolat ca să apărăm doamne ca dumneavoastră. Trebuie să știm că veți fi în siguranță acasă, așteptându-ne când ne vom întoarce de peste mări și țări unde o să fim trimiși.

– Veți pleca în curând peste hotare? îl întreabă Ben.

Tânărul soldat se încruntă.

– Nu am auzit nimic. Am fost la Dunkerque. Am pierdut oameni acolo, dar presupun că ne va veni și nouă rândul în curând să ne imbarcăm din nou. Între timp, viața în Kent nu este deloc rea. Mai ales când sunt tinere domnișoare prin preajmă.

Îi zâmbi lui Dido.

Ben tocmai se hotărâse că nu mai avea rost să mai stea acolo, când în cârciumă intră doctorul Sinclair, alături de un bărbat de vârstă mijlocie. Avea ceva distinct de străin în trăsăturile feței și în croiala sacoului. „Misteriosul german“, se gândi Ben și se duse să-i salute. Doctorul îl salută călduros pe Ben și i-l prezintă pe însoțitorul său.

– Acesta este doctorul Rosenberg. Mă ajută la cabinet. Un tip admirabil.

Celălalt bărbat făcu o mică plecăciune corectă și îi întinse mâna.

– Îmi pare bine, spuse el într-o engleză tăioasă.

– Sunteți din Germania? îl întreabă Ben cu amabilitate.

– Din Austria, spuse doctorul Rosenberg. Am fost la Facultatea de Medicină de la Universitatea din Viena înainte de război.

– Unul dintre cei mai remarcabili profesori ai lor, adăugă doctorul Sinclair. A reușit să plece la timp.

Bărbatul se uită la Ben cu o expresie tristă.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că nu sunt în siguranță, chiar dacă bunicul meu era evreu. Adică... nu arăt a evreu, nu-i așa? Și eram un om respectat. Apoi, au intrat germanii, am fost demis din funcție și mi s-a spus că trebuie să port o stea galbenă. Asta a fost prea mult pentru mine. Am

lăsat totul și am luat următorul tren spre Italia, apoi spre Franța și apoi aici.

Se opri câteva momente ca să ia paharul de bere pe care i-l oferi doctorul.

– Am avut noroc că am reușit să plec la timp. Am auzit că prietenii și rudele mele nu au mai avut aceeași șansă. I-au pus pe colegii mei profesori să frece străzile în timp ce oamenii îi scuipau. Iar alții au dispărut pur și simplu. Nimeni nu a știut unde s-au dus, dar au fost tot felul de zvonuri despre lagăre... Clătină din cap. Uneori mă simt vinovat că mă aflu aici, în acest loc plăcut în care pot să practic medicina.

– Ai luat decizia corectă, bătrâne, spuse doctorul Sinclair. Ai acționat. Alții nu au făcut-o. Majoritatea oamenilor nu își dau seama că li se pot întâmpla astfel de lucruri decât prea târziu.

Ben plecă de la Three Bells, gândindu-se la doctorul Rosenberg. După cum spusese chiar el, nu părea evreu, cu părul său blond și ochii de un verde deschis. Ben speculă la un moment dat că ar fi putut fi plantat acolo, trimis să se integreze în comunitate. Doctorul Sinclair era un om cu inima blândă, singuratic, destul de ușor de convins. Poate că parașutistul se așteptase să găsească un refugiu în casa doctorului.

Farleigh din nou

A doua zi dimineată era mare agitație în mai multe gospodării la sosirea poștei. Lady Esme își ridică privirea surprinsă, fluturând o foaie de hârtie către ceilalți care se aflau la masă, la micul dejun.

– Ei bine, nu-i așa că e drăguț? spuse ea. Suntem invitați la petrecere, la cină la familia Prescott, ca să sărbătorim întoarcerea cu bine acasă a lui Jeremy.

– Doar tu și tati sau noi toți? o întrebă Dido.

– Aici scrie că tu și familia ta, răspunse Lady Esme. Nu Phoebe, bineînțeles. Este prea mică să participe la astfel de petreceri.

– Cum? Phoebe își ridică ochii din castronul cu terci. Nu e corect. Eu nu sunt niciodată inclusă în nimic.

– Tu nu ești adultă, Phoebe. Nu ți-ai făcut oficial ieșirea în societate, îi spuse Lady Esme.

– Nici Dido nu a făcut-o. Nimeni nu a mai făcut-o zilele astea, spuse Phoebe.

– Nu-mi mai amintiți de asta! spuse Dido supărată. Dacă tot vorbim despre ce nu este corect, atunci faptul că eu am ratat un Sezon este cel nedrept lucru dintre toate. Nu am fost la baluri. Nu am fost la petreceri. Nimic. Nu voi întâlni niciodată un bărbat și voi muri fată bătrână.

– Nu știu de unde fac rost de suficientă mâncare ca să organizeze o petrecere la cină când noi mâncăm cârnați ieftini și dubioși și plăcinta ciobanului făcută în proporție de nouăzeci la sută din cartofi, întrerupse lordul Westerham tirada fiicei sale. Dar, pe de altă parte, afurisitul de Prescott pare să pună mereu mâna pe lucruri pe care alții nu le pot obține. Se plimbă cu Rolls-ul ăla al lui de parcă benzina nu ar fi raționalizată.

– Face parte din comitete importante, dragă, îi spuse Lady Esme. Sigur trebuie să facă drumuri la

Londra.

– Și ce e în neregulă să mergi cu trenul, la fel ca noi toți ceilalți? răbufni lordul Westerham. Eu sunt foarte atent la cantitatea de benzină pe care o folosesc.

– Nu cred că ai mai scos mașina de când a fost chemat șoferul la arme, spuse Lady Esme. Dar, în schimb, ai fost întotdeauna un șofer fără speranță.

– Mă jignește remarca ta, ripostă lordul Westerham. Sunt sigur că aș fi un șofer extraordinar dacă mă hotărâsc să fac asta. Dar întotdeauna am avut șofer, așa că nu mi s-a părut că are rost. În plus, trebuie să dăm un exemplu bun și să nu irosim benzină. Și din moment ce se pare că nu sunt de folos nimănui în război, în afară să conduc garda civilă locală, nu am nici o justificare ca să folosesc benzină.

– Dacă m-ai învăța să conduc, atunci aș putea să vă duc eu cu mașina pe aici, spuse Dido. Vrei, tati?

– Tu? Să ne duci tu cu mașina? Chiar și fără cupoanele de benzină, răspunsul ar fi nu, nu, de o mie de ori nu. Ai fi mai periculoasă pentru populația britanică decât germanii. Ne-ai omorî pe toți.

– Nu aș face asta, răspunse Dido, acum aprinsă în obraji. Pun pariu că aș fi o șoferiță minunată. O mulțime de fete de familie bună conduc ambulanțe și camioane în zilele noastre. Contribuie și ele la efortul de război, spre deosebire de mine, blocată aici și plictisită până la lacrimi.

– Oricum, Roddy, va trebui să scoți mașina ca să ne duci cu ea la familia Prescott, spuse Lady Esme. Nu cred că putem să ne facem apariția pe bicicletă.

– Nu știu dacă vreau să merg, spuse lordul Westerham. E ceva în legătură cu afurisitul ăla de Prescott. Nu am încredere în el. Nu este unul de-ai noștri.

– Cum poți să spui asta, tati?

Pamma stătuse liniștită pe scaun până atunci, terminând de mâncat o felie de pâine prăjită cu marmeladă.

– Pentru că nu este. A, poate că are o casă frumoasă și toate aerele și fasoanele, dar e limpede că a crescut în clasa de mijloc.

– Ei bine, acum este unul dintre noi, spuse Pamma. Are un titlu, la fel ca tine.

– Ori moștenești un titlu, ori îl cumperi, răspunse sec lordul Westerham. În cazul lui, a doua variantă. Mă întreb și cum a făcut atâția bani. Prea i-a mers totul ca-n palmă afurisitului.

– Ești doar gelos, tati, spuse Dido zâmbind ușor. Deci mă înveți să conduc? Aș putea să conduc eu mașina mâine când mergem la familia Prescott. Sunt puține șanse să lovesc pe cineva pe alea noastră, nu-i așa?

– Categorie nu, la naiba! răbufni lordul Westerham.

– Atunci ce *pot* să fac?

– Rămâi acasă și îți ajuți mama până când vei fi destul de mare, asta poți să faci. Tricotează șosete și fă căști pentru soldați.

– Să tricotez? Glumești. Dacă aș fi fost băiat și aș fi avut optsprezece ani, sunt sigură că ai fi fost mândru să mă înrolez.

O umbră de amărăciune trecu peste chipul lordului Westerham.

– Dar nu ești, nu-i așa? Eu am numai fete și e datoria mea să le protejez.

– Dacă nu ești atent, o să fug de acasă și o să mă mărit cu un țigan și atunci o să-ți pară rău.

Dido se ridică în picioare, aruncă șervetul și se năpusti afară din cameră.

– Abia aștept să cumpăr cârlige de rufe de la tine, strigă lordul Westerham după ea, chicotind.

Lady Esme se uită la soțul ei.

– Va trebui la un moment dat să îi dai mai multă libertate, Roddy. Înțeleg cum se simte. Nu poate sta acasă fără să facă nimic când toți ceilalți ajută la efortul de război.

– Când va împlini douăzeci și unu de ani, va putea să facă ce va vrea, spuse el. Până atunci, este în grija mea și fac ceea ce cred că este mai bine pentru ea. Știi bine cum este, Esme. Dacă o lăsăm să plece la Londra, se va întoarce cu un copil nelegitim în zece minute.

– Serios, Roddy. Uneori exagerezi. Lady Esme se înroși la față. Trebuie să mă asigur că toți avem ceva decent cu care să ne îmbrăcăm la familia Prescott. Eu nu mi-am mai scos la purtat rochiile bune de mult timp, iar Lady Prescott este întotdeauna îmbrăcată atât de șic. Se uită la Pamela, care se

ridicase acum de la masă. Ți-ai adus o rochie de seară cu tine, dragă?

– Mi-am lăsat majoritatea lucrurilor aici, răspunse ea. Slabe șanse să port rochiile de seară când sunt în ture de noapte.

– Atunci, transmite-i vestea lui Livvy, te rog. Sunt sigură că va dori să vină.

Când Pamela a ieșit din cameră, îl auzi pe tatăl ei spunând:

– M-am tot gândit la asta, Esme, și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât vreau mai puțin să merg. Prescott va fi exuberant, ciocnind din scotch-ul său *single malt* și mă va scoate din fire.

– Dar trebuie să mergem, își coborî Lady Esme vocea. De dragul fiicei tale.

Pamela se opri în holul mic de trecere din fața sufrageriei.

– Fiica? Ce fiică?

– Pamma, desigur. Ne ducem ca să sărbătorim întoarcerea cu bine acasă a lui Jeremy. Jeremy și Pamela, înțelegi?

– Nu, nu am știut. I-a cerut cumva mâna?

– Nu, dar sunt sigură că o va face la momentul potrivit.

Pamma nu mai așteptă, ci continuă să urce scările. Era roșie la față. Toată lumea presupunea că avea să se mărite cu Jeremy, cu excepția chiar a lui Jeremy. Plus că o altă îndoială sâcâitoare i se strecurase în minte. Sora ei, Dido. Care, după câte se părea, fusese în vizită la Jeremy, iar noaptea trecută...

Dido aștepta în capul scărilor.

– Ești sigură că nu pot să vin să locuiesc cu tine, Pamma? O să înnebunesc dacă mai stau mult timp aici. Trebuie să-mi găsească cineva ceva de lucru acolo unde lucrezi tu. Aș accepta orice în acest moment, chiar și o arhivare plictisitoare.

– Dido, nu poți să te împotrivești dorinței lui tati. Știi acest lucru. Pe lângă asta, locuiesc împreună cu o altă fată într-o cameră dintr-o pensiune absolut îngrozitoare și suntem la fel de departe de Londra ca și aici. Undeva în mijlocul naturii, unde nu se întâmplă nimic interesant. Ai fi la fel de plictisită ca și aici.

– Dar sigur lucrezi cu bărbați.

– Este adevărat. Deși nu aș spune că sunt interesanți. Sunt fie prea bătrâni, fie niște băieți

deșirați cu coșuri. Nimic interesant, te asigur. Se întoarse spre sora ei. Gata, știu. De ce nu-l rogi pe tati să-l întrebe pe colonelul din Regimentul West Kent dacă nu l-ai putea ajuta cu niște sarcini de birou? Ar fi un început și ai câștiga puțină experiență.

Dido se luminează la față.

– Da, ar fi un început, nu-i așa. Bine gândit, Pamma. Ești chiar o tipă de treabă.

Când trecu pe lângă ea, Pamela o întrebă cu voce joasă:

– Știu că ai ieșit aseară, Dido. Am auzit scârțâitul podelei și te-am văzut când ai intrat în camera ta. Unde ai fost?

Prin minte îi trecu gândul îngrijorător că Dido fusese să se întâlnească cu Jeremy. Iar Dido nu părea să aibă nici o inhibiție legată de sex, de fapt, era chiar dornică de asta. Oare îi oferise lui Jeremy ceea ce Pamela îi refuzase?

Dido zâmbi.

– La Three Bells cu câțiva dintre soldații pe care i-am cunoscut.

Pamela se auzi oftând ușurată.

– Dido, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă! Tati ar sări până-n tavan dacă ar afla. Și cu soldați? Nu e tocmai înțelept.

– A fost excelent. Au fost foarte drăguți cu mine. S-au purtat perfect.

– Ei bine, presupun că așa ar fi trebuit, având în vedere că ești fiica stăpânului casei în care stau. Și ești o aristocrată.

– Dar nu a fost deloc așa. Am vorbit. Am râs. A fost atât de plăcut să fiu o persoană obișnuită. Să fac parte din gașcă. Așa e acolo unde lucrezi tu? Trebuie să-ți spună milady și alte prostii de genul ăsta?

Pamela începu să râdă.

– Bineînțeles că nu. Și sigur nu mă tratează diferit pentru că sunt fiica unui conte.

– Asta îmi doresc. Să fiu undeva unde nimănui nu-i pasă cine sunt.

Pamela își așează ușor o mână pe brațul surorii sale.

– Va veni și rândul tău, îți garantez. Și dacă războiul ăsta va mai dura mult timp, mă tem că vom fi chemați cu toții să facem fiecare ce putem.

– Doamne, așa sper, spuse Dido. Mulțumesc, Pamma. Și nu-i vei spune nimic lui tati, nu-i așa?

– Nu o voi face, dar să te consideri norocoasă dacă nu-l scapă gura pe vreunul din sat. Știi cât le mai place să bârfească.

– Chiar ești o tipă de treabă, repetă Dido.

– Mulțumesc pentru compliment.

Pamma zâmbi și intra în dormitorul ei.

Phoebe intra tropăind în camera ei, făcându-și guvernanta să-și ridice ochii din cartea pe care o citea.

– Vai, Phoebe, ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

– Toți au fost invitați la cină la familia Prescott, iar eu nu sunt inclusă.

– Ei bine, eu nu m-aș supăra prea tare, spuse domnișoara Gumble zâmbind când văzu fața încruntată a fetei. Nici eu nu sunt invitată.

– Păi, bineînțeles că nu ești invitată. Ești doar o guvernantă, spuse Phoebe și observă pe chipul femeii o tresărire provocată de durere.

– Pentru informarea ta, Phoebe Sutton, am crescut într-o familie care nu avea o situație cu mult diferită de a ta. Casa noastră nu era la fel de mare ca aceasta, iar tatăl meu nu avea un titlu nobiliar, dar era o proprietate de dimensiuni frumoase. Apoi tatăl meu a murit când eu eram studentă la Oxford, iar fratele meu a moștenit totul. Soția lui mi-a spus fără menajamente că nu mai sunt bine-venită în casa mea părintească.

– Doamne, ce femeie rea! spuse Phoebe.

Domnișoara Gumble consimți dând ușor din cap.

– Așa că nu am avut de ales. Fără bani și fără să am unde să mă duc, am fost nevoită să plec de la universitate și să mă angajez profesoară pentru copiii altora, deoarece așa aveam un acoperiș deasupra capului.

– De ce nu te-ai căsătorit? o întrebă Phoebe. Trebuie să fi fost destul de drăguță odată.

– Cred că ai vrut să spui asta ca pe un compliment. Domnișoara Gumble schiță un zâmbet trist. A existat un tânăr. Dar a murit în tranșee în război, la fel ca mulți alții. O generație întreagă de tineri a fost distrusă, Phoebe. Pentru femeile de vârsta mea, nu mai existau bărbați cu care să se căsătorească.

– Doamne! exclamă Phoebe din nou. Crezi că așa se va întâmpla și de data asta? Crezi că, până când se va termina războiul acesta, nu va mai rămâne nici un bărbat cu care să mă căsătoresc?

– Sper că nu, pentru binele tău, răspunse domnișoara Gumble. Cel puțin atunci când s-a încheiat ultimul război, ne mai rămăsese libertatea. Și am câștigat, oricât de uriaș a fost prețul.

CAPITOLUL 19

Vicariatul All Saints

Între timp, la vicariat, reverendul Cresswell deschise poșta de dimineată și păru surprins.

– Ei, ce să vezi, spuse el. Am primit o invitație la cină mâine-seară, la familia Prescott. Asta da surpriză plăcută, nu-i așa, Ben?

– La familia Prescott? Ben tăcu pentru o clipă. Presupun că ne-au invitat doar din politețe.

– Prostii, băiatul meu! îi zise vicarul. Te-au invitat pe tine, ca fiind cel mai vechi prieten al lui Jeremy. Eu sunt invitat doar de politețe.

– Nu trebuie să mergem, spuse Ben.

– Să nu mergem? Eu unul abia aștept o masă copioasă în aceste vremuri în care trebuie să strângem cureaua. Se aud tot felul de zvonuri despre cât de bine se mănâncă la familia Prescott.

Ben ar fi vrut să găsească un motiv bun ca să nu meargă. Familia lordului Westerham va fi cu siguranță invitată, iar el va trebui să-i privească pe Jeremy și Pamela aruncându-și unul celuilalt privirea aceea specială. *Obişnuiește-te cu ideea*, își spuse în barbă, dezgustat de propria-i slăbiciune. Venise aici ca să muncească, iar la cină aveau să se adune într-un singur loc personalitățile de frunte ale comunității locale. O ocazie perfectă ca să observe.

– Atunci, nu te putem lipsi de o masă bună. Ben se ridică. O să scriu un bilet de răspuns pentru Lady Prescott.

După micul dejun, scoase bicicleta. Era o zi răcoroasă, bătea vântul și cerul promitea ploaie. Se întoarse în casă ca să-și ia hanoracul.

– Mă duc la o plimbare cu bicicleta, îi spuse tatălui său.

Vicarul îl privi sever.

– Nu întinde prea mult coarda cu pregătirea fizică, Benjamin. Nu ai nimic de demonstrat. Ți-ai revenit remarcabil după accident.

Ben înghiți în sec, supărat.

– Nu aş spune că mersul cu bicicleta prin sat ar însemna că exagerez cu pregătirea fizică. M-am gândit să trec pe la vechiul depozit de hamei și să văd dacă artiștii care locuiesc acum acolo mă lasă să le văd lucrările.

– Mult noroc! Vicarul zâmbi. Din câte am auzit, nu prea întind covorul roșu pentru musafiri. De fapt, chiar au amenințat o persoană că o împușcă pentru că folosea drumul public. A trebuit să-l facem pe agentul local să vorbească cu ei și să le explice cum stau lucrurile cu dreptul de trecere.

– Atunci s-ar putea dovedi o întâlnire interesantă, spuse Ben și se îndreptă spre ușa din față.

La nici un kilometru de sat, începu să-și regrete bravada. Vântul bătea dinspre estuarul Tamisei, lovindu-l din plin în lateral și amenințând să-l răstoarne la fiecare curbă. Era bine atunci când alea cobora printre șirurile înalte de gard viu, dar, când trebui să ocolească prin câmpul deschis de orz, deveni crâncen. Totuși, nu avea de gând să coboare de pe bicicletă și să meargă pe jos. Merse mai întâi la ferma Broadbent. Bătrânul domn Broadbent curăța cocina când Ben se apropie cu bicicleta, însoțit și de o parte, și de cealaltă de câte un câine care lătra.

– Măi, măi, dacă nu este chiar tânărul Ben, spuse el, ștergându-și mâinile când se apropie de bicicletă.

Îl invită pe Ben înăuntru la un ceai și povestiră despre lipsa de muncitori agricoli și despre cum fetele de la țară au preluat îndatoririle băieților tineri.

– Muncitoare bune și harnice, unele dintre ele, spuse domnul Broadbent. Altele nu se descurcă deloc. Se preocupă mai mult de părul și de machiajul lor decât să își facă treaba. Pe câteva le-am prins când mergeau în spatele șurei de fân ca să fumeze. Șura cu fân, atenție! Le-am spus că, dacă ia foc, animalele mele nu vor avea nutreț pentru iarnă și vom muri cu toții de foame. Clătină din cap. Nu prea au habar. Fete de la oraș.

Ben nu se gândise că persoana de contact pentru parașutistul căzut ar putea fi o femeie.

– E vreuna dintre ele din altă țară? întrebă el.

– E Trudi din Austria. Este una dintre muncitoare mele bune. Vine de la o fermă de la ea de acasă. Am pus-o să se ocupe de cei care nu știu ce trebuie să facă și îi ține în priză.

Ben îl aduse în discuție pe bărbatul căzut cu parașuta, dar fermierul nu auzise decât vag de el și nu păru interesat.

– Presupun că în războaie se întâmplă accidente, nu-i așa? spuse el și îi oferă lui Ben o felie de plăcintă cu carne de porc.

În drum spre ieșire, Ben se opri să discute cu câteva dintre fete și află că Trudi nu era plăcută de celelalte. Le făcea pe fete să muncească prea mult și, în plus, se întâlnea cu unul dintre soldații staționați la Farleigh. Care era și arătos pe deasupra. Se strecura noaptea ca să se întâlnească cu el. Fetele păreau încântate să o bârfească. Ben porni din nou la drum, cu stomacul plin și doar cu o austriacă pe nume Trudi de adăugat pe listă. Trudi, care, în mod convenabil, se întâlnea cu unul dintre soldați. Merse mai departe spre infamul depozit de hamei, întrebându-se cum ar putea să-i abordeze pe cei doi proprietari ostili care trăseseră în intruși. Amândoi erau artiști, atâta lucru știa și el. Era momentul să se poarte la fel ca Guy Harcourt, care avea camera alături de el. Guy era foarte pasionat de arta modernă și de design și încercase, fără succes, să-l convertească pe Ben la gusturile sale. Dar astăzi, cunoștințele lui minime i-ar putea fi de folos.

Vechiul depozit era încă înconjurat de rânduri înalte de hamei, dar acum exista și un gard și o poartă care separau câmpurile de hamei de o grădină plină de trandafiri în fața casei. O boltă de trandafiri se arcuia deasupra ușii de la intrare. Ben trebui să recunoască faptul că imaginea creată era una încântătoare, plină de seninătate rurală, mai puțin semnul de pe poartă pe care scria: „Nu deranjați! Nu cereți nimic!”

Ben deschise poarta cu prudență și merse cu bicicleta până la ușa din față. Pe ușă văzu un ciocănel de alamă care avea pe el ceva ce părea să fie o față de demon. Ben șovăi înainte să bată la ușă. Deschise un bărbat dolofan, îmbrăcat tot în negru: un tricou negru cu mânecă lungă, în ciuda vremii călduroase și pantaloni negri largi. Avea o față

durdulie, o claie de păr de culoare galben pai și o țigară neagră îi atârna dintr-un colț al gurii. Ben simți mirosul de tutun străin.

– Ei bine, ce dorești? Dacă crezi că donăm pentru vreo campanie de colectare de metal sau hârtie, poate te mai gândești.

Avea un ușor accent străin pe care Ben nu îl putu identifica.

– Știți, eu sunt fiul vicarului, spuse Ben, dar bărbatul îl întrerupse.

– Și nici n-o să ne vezi pe la biserică. Noi nu credem în absurditățile astea.

– Nici eu nu sunt aici ca să vă convertesc, spuse Ben. Cineva mi-a spus că sunteți artiști, iar eu sunt un admirator al artei moderne, așa că m-am întrebat...

– Ești pasionat de artă? Ale cui lucrări le admiri?

Ben își stoarse creierii ca să-și amintească artiștii despre care vorbise Guy. Îl târâse după el prin galeriile de artă pe vremea când încă mai existau astfel de lucruri.

– Îl admir pe Karl Schmidt-Rottluff și, bineînțeles, pe Paul Klee, deși probabil că nu mai este permis să admiri un artist german.

– Atunci ar fi bine să intri, spuse bărbatul. Tablourile lui Serge au fost comparate cu cele ale lui Schmidt-Rottluff. O luă înaintea lui Ben. O, Serge! Vino până afară, cine nu-i gata îl iau cu lopata! Avem, în sfârșit, un vizitator civilizat, strigă el cântând cuvintele.

Un alt bărbat ieși dintr-o cameră din spate. Era înalt, brunet și slab, cu trăsături ascuțite, și purta un halat pătat de vopsea.

– Serge, acest tânăr este un admirator al lui Schmidt-Rottluff. I-am spus că munca ta a fost comparată cu a lui.

– Chiar așa? Îl privi Ben cu scepticism. Îi admiri pe expresioniștii germani?

– A, cu siguranță, spuse Ben, sperând ca discuția să nu devină mai serioasă.

Se uită prin cameră. Pe pereți erau câteva picturi îngrozitoare: mazăgăleli strălucitoare în culori primare și figuri distorsionate. Ben se gândi că lui Guy chiar i-ar fi plăcut.

– Sunt lucrările tale, Serge? întrebă Ben.

Bărbatul brunet dădu din cap.

– Ți plac?

– Remarcabile.

Bărbatul dădu din nou din cap.

– Ești foarte amabil.

Privirea lui Ben zăbovi asupra unei femei mov alungite. Era sigur că mai văzuse imaginea înainte, oare nu cumva chiar Guy pusese pe perete o carte poștală cu ea?

– Ați expus mult în galerii? întrebă el.

– Puțin, spuse Serge ridicând din umeri.

– Ești din Rusia? întrebă Ben.

Accentul era încă puternic.

– Așa este. Am venit aici când nu mi s-a mai permis să pictez altceva decât femei sănătoase de la țară care lucrează pe mașini de recoltat. Nu mai există artă în Rusia.

– Și tu ai venit aici când nu ai mai putut să faci artă așa cum îți doreai? îl întrebă Ben pe celălalt bărbat.

Acesta zâmbi.

– Eu sunt din Danemarca, dragul meu, acolo unde de obicei se permite orice. Dar am plecat în grabă când germanii se pregăteau să ne invadeze. Și mulțumesc stelei mele norocoase că am făcut-o. Nu aș fi fost un nazist bun. În primul rând, nu știu să salut corect. Și nu mă pricep deloc să primesc ordine, spuse zâmbind.

– Ești prima persoană oarecum civilizată pe care am întâlnit-o de când ne-am mutat aici. Cei mai mulți sunt filistini, nu-i așa, Serge?

Serge dădu din cap.

– Filistini. Îl privi pe Ben încruntându-se. Și spune, ce cauți prin părțile astea?

– Tatăl meu este vicarul din acest loc. Am o învoire de câteva zile de la serviciu.

– Soldat? Marinar?

– Mă tem că civil. Am fost implicat într-un accident de avion.

– Nu trebuie să te justifici. Fii recunoscător că nu iei parte la măcel. Noi suntem recunoscători că nu au chemat încă la arme bărbații de peste patruzeci de ani, nu-i așa, Hansi?

Bărbatul dolofan dădu din cap.

– Ai vrea să încerci vinul nostru de casă din păstârnac? Este destul de tare, te avertizez.

Ben făcu din cap semn că da și i se oferi un pahar. Luă o înghițitură, simți că rămâne fără aer când lichidul îi arse gâtul, apoi întrebă:

– Deci ați venit aici din Londra?

Amândoi clătinară din cap.

– Am locuit în Chelsea, firește, spuse Hansi cel dolofan. Într-o zi, o casă aflată la trei uși distanță de noi a fost bombardată și ne-am zis că e periculos de aproape ce s-a întâmplat, așa că am fugit aici. Am fost cuceriti imediat de clădire. Are personalitate, nu crezi?

– Categorie, spuse Ben, deși încă îmi amintesc când hameiul era atârnat la uscat în turn. Și tu ești pictor?

– Sculptor, răspunse Hansi. Lucrez cu metal. Mai bine zis, lucrăm cu metal atunci când mai exista. Pe vremuri făceam niște piese grozave în aer liber. Acum, bineînțeles, fiecare bucată de metal vechi se duce pe construcția unei alte bombe sau a unui avion. Așa că fără mare tragere de inimă trec la lut, de care nu duc lipsă.

Ben se uită când la unul, când la celălalt. Pe taciturnul Serge din Rusia, Ben și-l putea închipui colaborând cu naziștii. Dar afabilul Hansi? Și totuși, lucra cu metalul. Ar fi avut orice unelte de care ar fi avut nevoie un parașutist german în vizită.

Când plecă de la ei, o jumătate de oră mai târziu, se despărțiră în cei mai prietenoși termeni, cu o invitație deschisă pentru Ben de a-i vizita ori de câte ori se întoarce în zonă. Plecă pe bicicletă, clătinându-se puțin pe cărare, deoarece vântul devenise și mai puternic, iar el resimțea efectele puternice ale vinului de păstârnac.

În timp ce pedala obosit spre casă, își dădu seama că nu era cu nimic mai lămurit.

Cei doi artiști păreau să fi fugit în Anglia ca să scape de tiranie și nu își doreau decât liniște și pace ca să creeze. Și totuși, aleseseră o locație îndepărtată, iar Hansi nu ar fi fost primul german care să pretindă că este danez. Fermierii din zonă erau localnici demni de încredere pe care îi cunoștea de o viață. Fetele de la fermă erau fără cusur, cu excepția unei austriece pe nume Trudi, care se vedea cu un soldat. Dar bărbatul mort se parașutase pe câmpul lordului Westerham cu un

motiv bine întemeiat, după cum se presupunea. Ben spera să descopere mai multe indicii la cină.

CAPITOLUL 20

La Nethercote Cina festivă

Ben se bucura de serile încă lungi de vară în timp ce se plimba împreună cu tatăl său pe aleea care ducea la Nethercote, reședința familiei Prescott. Se bucura și de faptul că aleea era dreaptă. Nu le-ar fi fost prea ușor să se întoarcă pe întuneric, doar cu o lanternă acoperită cu o pânză neagră pentru a-și ghida pașii. Nu era voie să se vadă nici o lumină licărind la fereastra vreunei case, iar tot drumul înapoi acasă l-ar fi făcut în întuneric beznă. Ben încercă să-și amintească dacă avea să fie o noapte cu lună strălucitoare. Se întoarse să-l întrebe pe tatăl său.

– Este în al treilea pătrar, așa că nu ne va fi de folos, dacă nu stăm foarte târziu, ceea ce nu vom face, spuse reverendul Cresswell. Trebuie să recunosc că aștept cu nerăbdare mâncarea, dar perspectiva serii începe să mi se pară ușor descurajantă. Totuși, dacă suntem doar noi și familia Sutton, atunci nu va fi prea rău, nu-i așa? Exact ca pe vremuri.

Ben clătină din cap. *Exact ca pe vremuri*, spuse în sinea sa. Împinse porțile înalte din fier forjat, care nu fuseseră încă rechiziționate pentru fier vechi, iar pașii lor scârțâiră pe pietrișul greblat când urcară pe cărare. Tocmai admira cât de frumos erau întreținute terenurile când tatăl său spuse:

– Văd că nu au încercat să-și transforme gazonul în straturi pentru cartofi. Aproape că e imoral cât de frumos arată acest loc. Trebuie că au încă grădinari.

– Așa este, spuse Ben. I-am văzut lucrând când am trecut pe aici cu Pamela zilele trecute.

– Ai venit aici cu Pamela?

Ben clătină din cap.

– O neliniște puțin gândul că urma să se întâlnească singură cu Jeremy. Cred că era speriată că o să-l găsească desfigurat sau rănit cumva. Dar el părea să fie el însuși, să nu se fi schimbat, în afară de faptul că a slăbit mult și era destul de palid.

– Cred că tânărul acesta a fost pisică într-o existență anterioară, spuse tatăl lui. Cu siguranță, și-a folosit majoritatea celor nouă vieți.

Ben clătină din nou din cap.

– Și, nu am nici o îndoială că se va urca din nou într-un avion de vânătoare sfidându-și norocul, imediat cum i se va da voie.

– Fără îndoială, consimți Ben.

Tocmai ajunseseră la ușa din față când din spatele lor se auzi sunetul unui motor de mașină și vechiul Rolls al lordului Westerham intră pe alee. Lordul Westerham însuși, care nu era șofer, coborî de pe scaunul șoferului și se duse să deschidă ușile pasagerilor. Soția și fiicele sale ieșiră una câte una, netezindu-și rochiile de seară șifonate. Ben o privi pe Pamela cum cobora grațios din mașină. Purta o rochie inspirată din Grecia antică de un albastru-deschis, nuanța perfectă pentru părul ei blond cenușiu și tenul englezesc.

– Bună seara, domnule vicar. Ce plăcere să te văd, Ben! strigă Lady Esme. E o seară minunată, nu-i așa? Vremea a fost atât de frumoasă în ultima vreme, parcă ne-ar face în ciudă, nu credeți?

Tatăl lui Ben făcu o plecăciune.

– Bună seara, Lady Westerham! Într-adevăr, avem parte de o vreme extraordinară. E vitală pentru culturi.

– Păcat că mașina noastră e plină, altfel v-am fi putut aduce noi, spuse lordul Westerham.

– La viteza cu care conduci tu, ajungeau oricum mai repede pe jos, tati, răspunse prompt Dido, în timp ce ieșea ultima din mașină, îmbrăcată într-o rochie roz pal, ceea ce o făcea să pară tânără și vulnerabilă.

Ben își dădu seama că nici una dintre fete nu avea cum să aibă rochii noi de când începuse războiul și hainele fuseseră raționalizate. Probabil că rochia Diane era cea pe care o purtase Pamela în timpul Sezonului de prezentare.

Pamela îi zâmbi larg lui Ben când fetele își urmară părinții îndreptându-se spre treptele de la intrare.

Ben împreună cu tatăl lui se aliniază și ei în spatele lor după ce o cameristă le deschise ușa și îi conduse într-un salon elegant. Ben observă că în cameră erau mai multe persoane tocmai când lordul Westerham i se adresa soției sale:

– Parcă ai spus că este o cină restrânsă. Asta e un festin în toată regula. Îmi doresc să nu fi venit deloc.

Lady Westerham îl luă de braț și îl trase hotărâtă după ea, astfel încât nu avu nici o șansă să scape înainte ca Sir William și Lady Prescott să se apropie și să îi întâmpine. Lady Prescott era îmbrăcată într-o rochie aurie din *lamé*, iar Sir William arăta ireproșabil în frac.

– Ce bine îmi pare că ați venit!

Lady Prescott îi întinse mâna lui Lady Esme.

– Mulțumim că ne-ați invitat. Lady Esme îi îngădui să o țină de mână. Nici nu vă pot spune cât timp a trecut de când nu am mai fost invitați la cină. Mă simt de parcă am evadat din cușcă.

– Doar trebuia să sărbătorim evadarea și sosirea în siguranță acasă a lui Jeremy, nu-i așa? Încă mai cred că este un adevărat miracol. Întinse un braț arătând spre ceilalți prezenți în încăpere. Nu sunt sigură dacă îi cunoașteți pe toți, spuse ea. În mod evident, îi cunoașteți pe colonel și pe doamna Huntley. Și pe domnișoara Hamilton. Și sunt sigură că îl cunoașteți bine pe colonelul Pritchard, din moment ce acum locuiește sub acoperișul dumneavoastră.

– Bineînțeles.

Nou-veniții schimbă câteva politețuri.

– Dar îi cunoașteți cumva pe lordul și Lady Musgrove? Lordul Musgrove tocmai a moștenit Highcroft Hall.

Ben observă cuplul tânăr și elegant îmbrăcat. Încercă să localizeze Highcroft Hall.

– Nu mai spune. Lordul Westerham se întoarce spre soția sa ca să-i confirme. Am auzit că bătrânul lord Musgrove a murit cu ceva timp în urmă, nu-i așa, Esme?

– Așa este. Suntem atât de bucuroși că conacul va fi locuit din nou.

Tânărul îi aruncă o privire soției sale înainte de a zâmbi și de a-i întinde mâna lordului Westerham.

– Încântat de cunoștință! Eu sunt Frederick Musgrove, iar ea este soția mea, Cecile. Locuiam în

Canada, așa că a durat ceva timp să ne găsească. Pot să vă spun că a fost un adevărat șoc atunci când a sosit scrisoarea unui avocat care mă anunța că am moștenit Highcroft și titlul. M-a dat pe spate. Ca fiu al unui fiu mezin, nu m-am așteptat niciodată să moștenesc ceva, motiv pentru care am plecat în Canada. Dar războiul i-a omorât pe ceilalți moștenitori, așa că iată-mă aici. Schiță un zâmbet copilăros. Mi-am câștigat traiul cu sudoarea frunții, ca toată lumea.

– Abia dacă ai transpirat, Freddie, interveni soția sa, apoi zâmbi și privi în jurul ei. A lucrat la o bancă din Toronto.

– O bancă? Serios? Dar e fascinant! exclamă lordul Westerham, care se alese cu un ghiont în coastă din partea soției sale.

– Așadar, permiteți-mi să închei prezentările, continuă Lady Prescott. Aceștia sunt vecinii noștri, lordul și Lady Westerham, însoțiți de fiicele lor Olivia, Pamela și Diana, iar acesta este iubitul nostru rector local, reverendul Cresswell, și fiul său, Ben. Ben este cel mai îndrăgit prieten al fiului nostru încă de când au început să se joace. Și apropo de fiul nostru, pe unde o fi? Își ridică privirea și pe chip îi răsări un zâmbet radiant. A, iată-l, omul-minune în persoană.

Cei prezenți începură să aplaude. Jeremy, care părea și mai slab, și mai palid în contrast cu negrul smochingului, stătea în pragul ușii și schiță un zâmbet șovăielnic, în timp ce mama lui se repezi să-l ia de braț și să-l tragă spre invitații adunați acolo.

– Nu-i așa că e minunat? spuse Lady Prescott. Nu pot să vă spun cât de mult înseamnă să-l avem din nou alături de noi. În ciuda tuturor piedicilor.

– Mamă, te rog!

Jeremy zâmbi încurcat.

– Foarte curajos din partea ta, tinere, spuse colonelul Huntley. A fost nevoie de mult curaj ca să faci ce ai făcut. Asta arată că noi, britanicii, avem un caracter mai puternic decât un nemțălău. Nu o să vezi un german făcând ceea ce ai făcut tu. Ar aștepta să se supună ordinelor.

– Nu e chiar așa, domnule colonel, îi răspunse Jeremy. Există câțiva piloți de vânătoare germani cu adevărat remarcabili. Este un privilegiu să te angajezi într-o luptă cu ei.

– Gata cu discuțiile despre război, îi întrerupse Sir William. Să trecem la chestiuni mai practice. Ce bem? Un whisky scoțian pentru tine, bătrâne? îl întreabă pe lordul Westerham. Dorești un *single malt*?

– N-aș spune nu, îi răspunse lordul Westerham. Al naibii de frumos din partea ta, Prescott. N-am mai băut un whisky decent de un amar de vreme.

Sir William pocni din degete către un servitor care stătea la o masă cu băuturi.

– Și minunatele doamne? Poate un cocktail? Sau ați prefera un sherry?

– O, nu cred că știu prea multe despre cocktailuri, spuse Lady Esme, părând destul de imbujorată. Poate că ar fi mai bine să mă limitez la un sherry.

– Ei bine, eu aș dori un cocktail cu coniac, lichior de portocale și suc de lămâie dacă tot oferiți, spuse Dido. Nu ai dori și tu unul, Pamma?

Pamela ezită, simțind ochii lui Jeremy ațintiți asupra ei, apoi răspunse:

– De ce nu? Ar fi minunat.

Jeremy se apropie de Pamela care se afla lângă Ben.

– Văd că poți sta în picioare și poți să mergi, spuse ea.

– Da, chiar mă descurc destul de bine, răspunse el. Sper că vraciul îmi dă liber să mă întorc la muncă.

– Imposibil!

Pamela îi aruncă lui Ben o privire neliniștită.

– Ei bine, nu mă vor lăsa să zbor pentru o vreme, dar cel puțin pot să fi de folos într-un birou, ca amicul Ben. Mi-au spus că mă pot folosi la Ministerul Forțelor Aeriene, iar tata zice că pot locui în apartamentul din Londra.

– Încă mai ai un apartament în Londra? întreabă Ben.

– Da, tatăl meu are un loc chiar lângă Curzon Street. Stătea acolo în timpul săptămânii, când petrecea mai mult timp lucrând în oraș decât acum. Foarte convenabil. Trebuie să veniți în vizită. Se uită de la Ben la Dido, dar privirea îi zăbovi asupra Pamelei. După ce mă instalez, vom da o petrecere. Ce ziceți de asta?

– O petrecere, la Londra?

Fața lui Dido radia de emoție.

– Nu-ți face speranțe, spuse Pamela cu voce joasă. Sunt sigură că tati nu te-ar lăsa să pleci.

– Dar dacă spun că tu și Ben mă veți însoți, atunci tati nu va mai putea obiecta, nu-i așa?

– Nu o să fie trenuri spre casă la ore târzii, spuse Pamela.

– Puteți să rămâneți peste noapte la mine acasă. Vom face o noapte albă și terminăm cu șuncă și ouă. La fel ca la petrecerile de pe vremuri în timpul Sezonului, spuse Jeremy. Toată lumea este invitată. Și tu, Livvy.

Livvy rămăsese tăcută în spatele grupului. Clătină din cap.

– O, mulțumesc, dar nu. Nu ar fi corect, cu soțul meu plecat să-și servească țara.

Jeremy râse.

– Am auzit că a obținut o misiune de pază pentru ducele de Windsor în Bahamas?

– O slujbă extrem de periculoasă, aceea de a proteja un membru al familiei regale, răspunse Livvy cu ardoare. Știi foarte bine că germanilor le-ar plăcea să-l răpească și să-l pună în locul regelui.

– Soțul tău este cu ducele de Windsor? întrebă Lordul Musgrove, venind să se alăture grupului.

Livvy încuviință, dând din cap.

– De fapt, Teddy a fost supărat când a fost îndepărtat din regimentul său înainte să plece în Africa, dar ducele l-a cerut în mod special pe el. Erau colegi vechi de echipă la polo.

– Trebuie să recunosc că am impresia că bietul duce de Windsor a fost tratat destul de josnic. Lordul Musgrove luă o înghițitură din whisky-ul său. A fost trimis în exil ca Napoleon.

– Pentru propria lui siguranță, spuse Livvy.

– Ca să-l țină cât mai departe de ce se întâmplă în Europa și să nu se amestece, spuse Sir William. Soția lui a arătat o simpatie mare pentru Hitler, la urma urmei.

– Tot cred că este păcat, spuse lordul Musgrove. Mereu am avut impresia că este un tip cumsecade. S-ar fi putut dovedi un intermediar util dacă ar fi fost nevoie să facem vreodată o înțelegere cu Germania.

– Să ne înțelegem cu Germania? Lordul Westerham se întoarse spre Musgrove și-l fulgeră din priviri. Peste cadavrul meu!

– Foarte posibil.

Lordul Musgrove zâmbi.

Băutura tare o ustură pe Pamela când o înghiți. Nu era obișnuită să bea ceva mai tare decât berea și cidrul și, înainte de război, câte un pahar de vin. Dar nu avea de gând să fie eclipsată de Dido, care părea să se simtă în largul ei bând cocktailuri. Când mama Pamelei schimbă subiectul discuției cu unul mai puțin primejdios, Jeremy se apropie de ea.

– Vei veni la petrecerea mea, nu-i așa? îi șopti acesta.

– Nu știu dacă voi reuși să-mi iau liber, răspunse ea, cu precauție.

– Nu trebuie să lucrezi seara, nu-i așa?

– De fapt, sunt în ture de noapte în perioada aceasta.

– Ture de noapte? Ce naiba faci, anunți incendii?

– Nu. Pamela chicoti stânjenită. Dar au nevoie de personal de sprijin 24 de ore din 24.

– Ce minister ai spus că este?

– Nu am zis, spuse ea, dar lucrăm puțin pentru fiecare serviciu, verificăm informațiile, documentăm lucruri.

– Foarte bine pentru tine. Își așază mâna pe brațul ei, apoi spuse cu o voce plină de mister: Petrecerea asta e numai pentru tine, să știi. Vreau să vii să vezi apartamentul.

Simți cum degetele lui o strâng mai tare de braț când o trase la o parte.

– Uite, îmi pare rău că am început cu stângul. Am dat dovadă de nechibzuință și de prostie crasă. Presupun că am fost atât de nerăbdător... Ei bine, îți dai seama, nu-i așa? Atâtea luni în care am visat la tine. Fantezii. Mă tem că m-am lăsat puțin dus de val. Așadar, putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată și să o luăm de la capăt? Să o luăm încet? Să ne cunoaștem din nou?

Se uită cu seriozitate în ochii ei.

– În regulă, spuse ea.

– Perfect.

Ochii lui erau nedezlipiți de ai ei.

CAPITOLUL 21

Tot la Nethercote

Gongul sună și toți se ridicară și se așezară la rând ca să se îndrepte spre salonul unde era aranjată masa pentru cină. Ben fusese desemnat să o însoțească pe Dido în spatele rândului. Tatăl său fusese rugat să o escorteze pe bătrâna domnișoară Hamilton. Firește, Jeremy și Pamela fură puși împreună. Ben era cu ochii ațintiți în spatele ei și o văzu cum izbucnește în râs când Jeremy îi șopti ceva amuzant.

– E clar că suntem niște mucea aici, bombăni Dido spre Ben când porniră spre sala de mese.

Înăuntru, candelabrele împrăstiau lumini scânteietoare peste masa lungă și lustruită. O cameristă și un servitor stăteau în picioare, gata să tragă scaunele. Ben descoperi că fusese așezat între soția colonelului Huntley și comandantul Regimentului Regal West Kent, pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Jeremy și Pamela stăteau vizavi de el. Lady Prescott stătea în capul mesei împreună cu cei doi lorzi, Westerham și Musgrove, fiecare așezat de o parte și de alta a ei. Rochia și diamantele de la gâtul ei străluceau în lumina candelabrelor, iar ea privea cu satisfacție în jurul adunării.

– Ar trebui să ținem un toast înainte să începem să mâncăm, William, spuse ea. Faptul că sărbătorim întoarcerea fiului nostru, când am crezut că l-am pierdut, iar el a reușit să ajungă acasă...

Vocea începu să-i tremure dintr-odată, iar ea își duse șervețelul la gură ca să-și înăbușe plânsul.

– Liniștește-te, draga mea! îi spuse Sir William. Jeremy e acasă, iar acest lucru merită cu siguranță sărbătorit. Ridicăm paharul în cinstea lui și a prietenilor noștri buni și pentru faptul că și în cele

mai sumbre vremuri ne mai putem aduna să ne simțim bine împreună.

– Așa e! Bine zis, murmurară cei așezați în jurul mesei.

Dopurile șampaniilor pocniră, iar paharele fuseră umplute.

– Unde naiba ai reușit să găsești șampanie? întrebă Lady Esme.

– Ei bine, a fost un noroc neașteptat. Sir William începu să râdă. Știu un magazin mic de vinuri lângă Covent Garden. Clădirea de alături a fost lovită de o bombă, iar proprietarul a intrat în panică. I-am spus că îi voi cumpăra localul, cu tot cu marfă. A fost foarte bucuros să accepte oferta mea și să fugă. Și m-am ales cu niște vinuri al naibii de bune, suficient cât să-mi ajungă tot războiul.

– Dacă se termină în viitorul apropiat, spuse domnișoara Hamilton pe tonul ei tăios.

– Trebuie să se termine, spuse Sir William. Nu putem continua așa. Dacă nu intervine America, suntem terminați. Nu putem întârzia o invazie la nesfârșit de unii singuri.

– America nu dă semne că ar auzi chemarea noastră, pufni ironic colonelul Huntley. Este interesată doar să ne împrumute niște echipamente la rate exorbitante. Să facă profit de pe urma suferinței noastre.

– Ei bine, e cert că avem nevoie de echipament. Trebuie să vină de undeva, spuse colonelul Regimentului West Kent. Nu putem lupta fără el. Știți că, atunci când oamenii mei au fost chemați pentru prima dată, au fost nevoiți să facă instrucție cu bețe de lemn în loc de puști? Atât de rău au stat lucrurile. Și pierdem avioane Spitfire într-un ritm alarmant.

– Uneori mă gândesc că ar fi mai rațional să facem un pact cu domnul Hitler, spuse Lady Musgrove. Mă tem că totul va continua până când o să ajungem în genunchi și flămânzi, iar Hitler va intra oricum peste noi, și atunci ce vom fi realizat?

– E vina belicosului ăluia de Churchill, încuviință soțul ei. I s-a urcat puterea la cap. Cred că, de fapt, chiar îi face plăcere.

– Astea sunt aberații, tună lordul Westerham. Dacă nu ar fi fost Churchill, am fi fost cu toții sclavii Germaniei.

– În nici un caz nu am fi fost sclavi. De la o rasă ariană la alta. Egali, spuse lordul Musgrove.

– Întrebați-i pe danezi și pe norvegieni cât de bine funcționează, răspunse colonelul Pritchard.

Se lăsă o liniște stânjenitoare.

– Haideți să nu mai vorbim despre lucruri atât de sumbre în seara asta, îi rugă Lady Prescott. Sărbătorim doar, ați uitat? Și dacă fiul nostru a reușit să scape din lagărul lor blestemat și să traverseze toată Europa ca să fie cu noi, acest lucru este cu siguranță un semn că nu sunt invincibili. Dacă suntem curajoși și le ținem piept, atunci nu pot câștiga.

– Bine spus, Lady Prescott, spuse colonelul Huntley și clătină din cap aprobator.

– Așa zic și eu. Un spirit luptător. Britanicii nu vor fi niciodată, niciodată, niciodată sclavi.

– Acesta este semnalul ca cineva să înceapă să cânte cântece patriotice? Întrebă Jeremy cu o privire amuzată. „There'll Always Be an England”? „Rule, Britannia?”

Îi făcu cu ochiul Pamelei.

– Este semnalul că e momentul să ne-apucăm serios să mâncăm, spuse tatăl lui.

Făcu un semn din cap servitorilor, care aduseră castroanele mari cu supă.

– Aceasta este tocană de stridii? Întrebă uimit lordul Westerham. De unde naiba ai reușit să faci rost de stridii?

Sir William zâmbi.

– De obicei, se găsesc în mare. De fapt, am pe cineva în Whitstable. Nu a putut să-mi facă rost de câte o duzină pentru fiecare, dar au fost destule pentru o tocană bună de stridii.

– Dar accesul pe coastă este interzis civililor.

Sir William continuă să zâmbească.

– Cine a pomenit ceva despre civili? Îmi pare rău, domnule colonel, adică domnilor colonei, dar regulile sunt făcute pentru a fi încălcate în momente de restriște. Iar acele stridii ar fi murit fără să fie recoltate. Ar fi fost păcat.

Începu să mânânce cu poftă din castronul său. Ceilalți îl urmau. Bolurile fură îndepărtate ca să fie înlocuite imediat cu păstrăv la grătar. Din nou Sir William zâmbi.

– Și înainte să mă întrebați, eu am populat lacul. Toți păstrăvii sunt crescuți aici, acasă.

După păstrăv urmă friptura de porc, felii subțiri și roz, acoperite cu jumări și o grămadă de umplutură de salvie și ceapă.

– Să nu-mi spui că ai și porci, spuse colonelul Huntley.

– Chiar nu. Această pulpă de porc e de la un tip care cunoaște un alt tip. Poți să obții cam tot ce vrei, dacă știi unde să cauți și ești pregătit să plătești.

– Piața neagră, vrei să spui?

Lordul Westerham părea că era pe cale să explodeze din nou.

– Nu trebuie să o mănânci, bătrâne, îi spuse Sir William. De fapt, a fost chiar legitim totul. O bombă a căzut pe o cocină de porci. Porcii fie au fost uciși, fie răniți și au trebuit să fie sacrificați oricum.

– Cel puțin asta e povestea pe care o spune și nu se abate de la ea, spuse lordul Musgrove, stârnind un râs general.

Carnea de porc avea ca garnitură cartofi prăjiți crocanți și sparanghel.

– Din grădina noastră de legume, spuse Lady Prescott cu mândrie. Am avut o recoltă bună anul acesta.

Paharele fură umplute cu vin de Bordeaux. Ben mânca și se simțea ca într-un vis. După atmosfera austeră a locuinței pe care o împărțea cu Guy și viața apăsătoare din Londra, simțurile lui erau acum copleșite: să stea la o masă grandioasă, să mănânce fel după fel de mâncăruri delicioase, să bea vin bun, să o privească pe Pamela care stătea vizavi de el. Se aștepta să fie trezit de o sirenă de raid aerian.

– Și spune-ți-mi, Lord Musgrove, Highcroft Hall a rămas doar al dumneavoastră sau au cazat și acolo persoane refugiate? Întrebă Lady Esme.

– Deocamdată, suntem doar noi, dar trebuie să ținem cont și de faptul că locul este într-o stare proastă și are nevoie de multe lucrări. Avem doar câteva camere în care să se poată locui. Însă hoasca bătrână și înfricoșătoare care se ocupa de rechiziții a lăsat să se înțeleagă că va trebui să luăm sub acoperișul nostru partea noastră de evacuați dacă și când vor fi trimiși de la Londra.

– Avem unul la Farleigh, spuse Lady Westerham.

– Fii sinceră, mami, l-ai dat pe mâna paznicului de vânătoare, spuse Livvy.

– E mult mai cumsecade, răspunse Lady Esme. Se vedea că bietul micuț era îngrozit să fie într-un loc atât de mare ca Farleigh. Și știu că este bine hrănit în familia paznicului de vânătoare.

– Nu el e cel care a găsit acel cadavru pe domeniul tău? întrebă Ben nevinovat, profitând de ocazia ca să aducă subiectul în discuție și să le observe reacțiile.

– Cadavru? întrebă Lady Prescott.

– Da, e adevărat, răspunse lordul Westerham. Un amărât a cărui parașută nu s-a deschis. L-au găsit băiatul de care are grijă paznicul de vânătoare și fiica noastră mai mică. Au fost foarte curajoși amândoi, pentru că soldatul era într-o stare oribilă, după cum vă puteți imagina.

– Făceau instrucție? întrebă Lady Musgrove.

– N-am nici cea mai vagă idee. Cadavrul a fost luat în grabă. Purta uniforma celor din Regimentul West Kent, dar colonelul aici de față jură că nu era unul de-ai lor.

– E ceva ciudat la mijloc, spuse colonelul. Ceva nu miroase a bine în legătură cu el. Insigna de pe șapcă, în primul rând. A lui era versiunea mai veche a calului din Kent.

– Un spion! Știam eu! spuse domnișoara Hamilton cu însuflețire. Pun pariu că era un german, venit să spioneze sau să ajute invazia.

– Tot ce este posibil, încuviință colonelul Pritchard. De parcă le mai folosește acum la ceva. Oricum, nu cred că vom mai afla vreodată.

Vasele fură strânse după friptura de porc și veni rândul desertului: profiterol de ciocolată în sos de ciocolată.

– Ciocolată! exclamă Lady Musgrove, dând un oftat de mulțumire. Unde ați găsit ciocolată?

– Sunt sigur că a căzut o bombă pe o plantație de cacao, iar tatăl meu a trebuit să salveze copacii, zise Jeremy, făcându-i pe toți să râdă.

Vinul își făcu efectul. Ben privi în jurul mesei la fețele zâmbitoare, toate relaxate și mulțumite. Cum să fi fost posibil ca vreunul dintre ei să aibă vreo legătură cu un agent inamic?

Mai târziu, când petrecerea se sparse, toți erau încă într-o dispoziție petrecăreață.

– Cu ce ai venit până aici? îl întreabă Jeremy pe Ben.

– Am mers pe jos.

– Te conduc eu acasă.

– Nu e nevoie, spuse Ben. E o noapte frumoasă și nu e departe.

– Nici o problemă. Mai rezistă puțin până scăpăm de restul musafirilor și mă duc să iau automobilul.

Nu așteptă să-i răspundă, ci se alătură părinților, luându-și rămas-bun de la ceilalți oaspeți. Colonelul și doamna Huntley i se alăturară domnișoarei Hamilton într-un Bentley mai vechi. Rolls-ul lordului Westerham nu era nici el cu mult mai nou. Jeremy se duse să o ajute pe Lady Westerham să se urce pe scaunul pasagerului, apoi o ajută pe Livvy să urce în spate. Când ajunse lângă Pamela, îi puse o mână sub bărbie, o trase spre el și o sărută. Apoi zâmbi și Ben îl auzi spunând:

– Voi veni mâine, dacă mă lasă tata să iau mașina. Am putea merge la un picnic.

Ben nu auzi răspunsul Pamelei, dar văzu că zâmbește. Jeremy avea un zâmbet satisfăcut pe față când se îndreptă din nou spre Ben. De undeva, din depărtare, se auzi vuietul unor avioane care se apropiau.

– Bombardiere germane, spuse Jeremy, ascultând cu atenție. Doamne, sper să mă lase să zbor din nou în curând. Chiar îmi lipsește.

Apoi se întoarse spre Ben, dându-și evident seama că fusese lipsit de tact.

– Uite, bătrâne, spuse cu voce joasă. Când încep să lucrez la Ministerul Forțelor Aeriene, o să mă interesez dacă pot găsi ceva pentru tine.

– Ce vrei să spui? îl întreabă Ben. Am deja o slujbă.

– Ziceam de ceva mai provocator. Mai incitant. Dacă rămâi blocat să faci o muncă plictisitoare de birou...

Ben se simți atât de tentat să-i spună că nu avea deloc o slujbă plictisitoare de birou. Ceea ce făcea el era vital pentru securitatea națională, dar, desigur, nu avea voie să vorbească despre asta.

– Sunt util, spuse el. Nu am nevoie de emoții.

– Dar chiar aş vrea să ajut, știi, îi zise Jeremy. Adică nu pot suporta gândul că ești înțepenit într-

un birou anost.

– Uite ce e, Jeremy, știu că te simți vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat, dar a fost un accident. Știu că nu ai vrut să ne omori pe amândoi. Și amândoi am supraviețuit. Să fim recunoscători pentru asta. Iar în ceea ce privește munca mea, eu chiar sunt...

Se opri când vuietul avionului deveni un huruit care îi acoperi cuvintele.

– Zboară foarte jos, strigă Jeremy. Pe ce punem pariu că țintesc aerodromul Biggin Hill? Avioanele Spitfire trebuie să fi primit ordin să se pregătească. Doamne, cât aș vrea să fiu într-unul dintre ele!

Întinericul nu se lăsase complet, iar Ben reuși să distingă forma avioanelor care trecură pe deasupra, în valuri, unele după altele. Apoi, deodată, se văzură fulgere de lumină și se auziră bubuituri. Cerul se luminează. Avioanele Spitfire se întâlniseră cu inamicul. Se auzi o explozie puternică, iar un avion se prăbuși într-o spirală de foc.

– E unul dintre ai noștri, strigă Jeremy acoperind vuietul avioanelor. Amărâtul de el!

Avioanele se îndepărtară. Zgomotele se diminuează.

– Mă duc să aduc mașina, spuse Jeremy.

– Chiar nu este nevoie, spuse reverendul Cresswell. Suntem destul de capabili să mergem pe jos, Jeremy. Nu trebuie să facem risipă de benzină.

– Prostii! râse Jeremy. Sunt doar scuze. Abia așteptam să conduc din nou o mașină. A trecut atât de mult timp. Sper că nu am uitat.

Însă când se îndreptă spre spatele casei, îl strigă mama lui:

– Jeremy, unde te duci? Nu ți-ai luat la revedere de la familia Musgrove.

Ea făcu semn cu mâna către cuplul tânăr care se îndepărta într-o Lagonda nouă, elegantă și dichisită.

„Par să nu aibă nici o problemă cu raționalizarea benzinei“, se gândi Ben când Jeremy îi răspunse mamei sale:

– Mă duc să iau mașina ca să-i conduc acasă pe Ben și pe tatăl lui.

Mama lui Jeremy îl prinse de braț.

– Nu te prosti! Încă nu ești în stare să conduci. Oricum ai exagerat deja, stând treaz până târziu în seara asta. Nu uita că abia ai ieșit din spital. Era cât

pe ce să mori. Il poate duce tata pe Ben acasă, nu-i așa, William?

– Ce să pot? întrebă jovial Sir William.

Era clar că era fericit că se jucase de-a gazda perfectă a unei petreceri reușite.

– Să conduci familia Cresswell acasă. Nu cred că Jeremy ar trebui să meargă cu mașina noaptea. A ieșit din spital doar de câteva zile și ar trebui să se odihnească.

– Haide, mama..., începu Jeremy să spună ceva, dar tatăl său ridică o mână.

– Mama ta are dreptate, tinere. Dacă vrei să mai zbori cu avionul, trebuie să faci tot ce-ți stă în putință ca să-ți recapeți vechile puteri. Ai stat trează mai mult decât ar fi fost probabil înțelept. Nu vrem ca boala să recidiveze, nu-i așa?

– Serios, tată, mă faci să par un nenorocit de invalid, îi zise Jeremy.

– Fă cum îți spune mama ta, îi zise Sir William cu fermitate.

Jeremy își întoarse capul cu dezgust.

– Chiar putem să mergem pe jos, Sir William, spuse Ben. Nu este nevoie să ne conduceți.

– Vreți să vă duc eu acasă? întrebă colonelul Pritchard de la West Kent. Nu observaseră că era încă acolo. Mă tem că nu vă pot oferi un Rolls, dar încăpeți amândoi în spatele umilului meu Humber de serviciu.

– Ar fi grozav! îi răspunse reverendul Cresswell, radiind de fericire. Acceptăm cu recunoștință, nu-i așa, Ben?

– Da, vă mulțumim, spuse și Ben. O să mergem împreună cu mașina în curând, Jeremy. Nu am nici o îndoială.

Îl privi zâmbind pe prietenul său, dar îl întâmpină o privire încruntată și morocănoasă. Ben își dădu seama că lui Jeremy nu-i plăcea deloc ca lucrurile să nu iasă așa cum își dorea el. Așa fusese când era copil și se pare că și acum era la fel.

Urcară pe bancheta din spate a Humberului și făcură cu mâna când plecară. Aerul răcoros al nopții le sufla pe chipuri prin fereastra deschisă a șoferului. Când ajunseră la capătul drumului și se îndreptară spre sat, simțiră un alt miros. Acru, de arsură.

Printre copaci se întrezări o strălucire
înfrorătoare. Flăcări ce-și ridicau limbile în noapte.
– E Farleigh, strigă Ben. Au bombardat Farleigh.

La Farleigh

Colonelul apăsă cu putere pedala de accelerație și porniră ca o săgeată spre vâlvătaie. Când ajunseră la porțile din Farleigh, își dădură seama că Ben nu se înșelase. Flăcările se ridicau deasupra copacilor și ieșeau din vârful turnului de vest. Părea că le luase o veșnicie să ajungă la casă. Inima lui Ben bătea cu putere, chiar dacă știa că Pamela și familia ei tocmai ce ajunseseră poate doar cu câteva minute mai înainte. Nu avuseseră cum să ajungă deja sus, în dormitoarele lor. Un gând îngrijorător i se strecură însă în minte: că era posibil să nu fi fost o coincidență totală faptul că un om căzuse cu parașuta pe domeniul Farleigh și imediat după aceea casa fusese bombardată. Nu luase până atunci în considerare faptul că bărbatul căzut ar fi putut avea vreo legătură cu membrii familiei.

Când mașina ajunse, în cele din urmă, în fața casei, observară că acolo era o forfotă neîntreruptă. Bărbați îmbrăcați în uniformă cărau găleți de nisip. Alții încercau să conecteze un furtun la o pompă de lângă lac. Ben sări din mașină când aceasta se opri. Se duse spre casă, unde îl întâmpină Lady Westerham îngrozită, care stătea pe trepte, cu câinii lătrând înnebuniți lângă ea.

– Charlie e sus, în camera copilului, îi strigă lui Ben, apucându-l de braț. Livvy și Pamma au urcat să-l aducă. Și unde este Phoebe? Nu o văd nicăieri. Nu a adormit sigur. Nu avea cum. Iar eu nu știu unde s-a dus soțul meu. Faceți liniște, pentru numele lui Dumnezeu!

Ultima dată se adresă câinilor.

– Of, Ben! Nu-i așa că e îngrozitor? De ce noi? De ce casa noastră frumoasă?

– Nu vă faceți griji! Băieții din armată vor avea totul sub control în curând, îi spuse Ben, încercând

să pară mai calm decât se simțea.

Îi acoperi mâna cu palma lui, ceva ce nu ar fi îndrăznit să facă în nici o altă ocazie.

– Trebuie să mă duc să o găsesc pe Phoebe, îi zise lui Ben.

Acesta îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

– Rămâneți aici! Mă duc eu să o găsesc pe Phoebe. Nu vă face griji! Flăcările nu au ajuns încă aproape de etajele principale.

Urcă repede pe scări și intră în casă. Foaierul era în semiîntuneric, iar el nu era familiarizat cu modul în care fusese împărțită casa ocupată de armată. Bărbați în uniformă trecură în grabă pe lângă el.

– La o parte, domnule, spuse unul dintre ei. Ar fi bine să ieșiți din casă, pentru orice eventualitate.

– E un bebeluș în camera copilului de la ultimul etaj și o fetiță lipsește, strigă Ben împingându-l și trecând mai departe.

Încercă să-și forțeze genunchiul înțepenit ca să se miște mai repede când urcă primul rând de scări. Nu era nici pe departe atât de încrezător pe cât păruse în fața lui Lady Westerham. Cum ar fi putut să-l stingă? Cum ar fi putut să facă vreun furtun să ajungă până la acoperiș? Își înăbuși groaza care îl copleșea. Ajunse la primul palier. Încă nici urmă de Phoebe. Probabil că dormea, iar el habar n-avea unde era dormitorul ei, de fapt nu știa unde era nici unul dintre dormitoare, acum că totul fusese împărțit. Presupuse că acest prim etaj ar fi fost locul unde dormea familia, așa că deschise o ușă într-o doară. Da. Era cu siguranță un dormitor. Holul părea intact, dar el începu oricum să alerge bătând în uși și strigând:

– Foc, foc! Ieșiți!

O ușă din capăt se deschise și Phoebe apără în cadrul ușii într-o cămașă de noapte albă.

– Doamne, Ben! exclamă ea. Ce se întâmplă?

– Cred că au bombardat casa, spuse el. Etajele superioare par să fie în flăcări. Le sting acum, dar ar trebui să te duci direct la mama ta, afară.

– Dar ce facem cu Gumbie? întrebă ea, cu ochii mari de frică.

Ben crezu că se referea la jucăria ei preferată.

– Lasă totul! îi spuse el.

– Dar ea doarme la ultimul etaj, în camera mică din turn, spuse Phoebe, încercând deja să treacă pe

lângă Ben. Trebuie să mă duc să o salvez.

Ben își dădu seama că ea vorbea despre o persoană. O prinse de braț.

– Coboară, spuse el. Mă voi asigura că Gumbie va ieși în siguranță.

– Vreau să vin cu tine. Săraca Gumbie! Trebuie să o salvăm.

Era deja cuprinsă de isterie.

Ben îi puse o mână fermă pe umăr.

– Phoebe, i-am promis mamei tale că te voi scoate din casă în siguranță. Este îngrozită. Trebuie să te duci direct la ea și îți promit că o găsesc eu pe Gumbie.

Aproape că o târî pe Phoebe după el pe hol și apoi o forță să coboare scările. Când urcă la al doilea etaj, întâlni servitori care coborau grăbiți pe scări în pijamale: servitoare care se țineau strâns una de cealaltă, doamna Mortlock cu bigudiuri în păr, o fată de la bucătărie care plângea și căreia lacrimile îi lăsaseră dăre pe fața plină de murdărie.

– Domnul Soames s-a dus împreună cu lordul Westerham pe acoperiș să stingă focul, strigă bucătăreasa când trecu în fugă pe lângă el. Nu știu cum vor reuși să-l stingă. Iar domnul Soames nu mai este tânăr.

– Tavanul din camera mea a căzut, spuse menajera printre suspine. Aș fi putut fi strivită. Aș fi putut să ard de vie.

– Of, nu te mai smiorcăi atâta și coboară pe scări, Ruby! îi zise doamna Mortlock, împingând-o ușor. Nu a căzut decât puțină tencuială.

Ben trecu pe lângă ele. Simți deja miros de fum și auzi pocnetul flăcărilor. Se prinse de balustradă ca să se tragă în sus; piciorul îi obosise și nu mai voia să-l asculte. Îl întâmpinără fuioare încolăcite de fum, dar se simți ușurat să audă o voce spunând:

– Vino, bună. Vei fi bine.

Livvy veni spre el, cu fiul ei în brațe... Nu plângea, ci se agăța de ea, cu ochii larg deschiși de spaimă. În spatele lor era doica, îmbrăcată într-o halat de flanelă și apăsându-și cu mâna pieptul mare ca să-și potolească gâfâielile panicate.

– Ben! Livvy păru ușurată să-l vadă. Nu-i așa că e groaznic?

El dădu din cap.

– A ieșit toată lumea de aici de sus? întrebă el.

– Nu știu. Am văzut câțiva dintre servitori coborând, dar nu știu unde s-a dus tata. Cred că pe acoperiș ca să ajute la stingerea incendiului. Sper să nu facă vreo prostie.

– Unde e Pamma? întrebă Ben și inima începu dintr-odată să-i bată mai iute. Nu era cu tine?

Livvy aruncă o privire în jur.

– Probabil că s-a dus să se asigure că toți servitorii au ieșit. Sper că nu încearcă să-l găsească pe tata pe acoperiș. I-am spus să nu facă asta, dar nu mă ascultă niciodată.

– Of, milady, vă rog să nu mai zăboviți. Haideți să ducem copilul în siguranță, oftă doica, trăgând-o de mânecă. Totul e pe cale să se prăbușească.

– Tu du-te jos. Eu o voi găsi pe Pamma, îi spuse Ben, îndemnând-o să înainteze.

– Să ai grijă, Ben! strigă Livvy după el.

Urcă cu greu ultimele trepte și ajunse la coridor. Fumul era mai gros acum, iar sunetul de deasupra devenise un vuiet.

– Pamma? strigă cu o voce răgușită.

Nu primi nici un răspuns. Nici urmă de ea. Își simțea inima bătând să-i iasă din piept. Verifică încăpere după încăpere, unele uși erau deschise, altele închise, dar nu găsi pe nimeni. În cele din urmă, ajunse la capătul holului și, prin fum, reuși să distingă o scară de piatră în spirală care se pierdea în întuneric.

– Camera din turnuleț, murmură el.

Își scoase batista și o duse la nas, fără să știe dacă avea sau nu vreo importanță, apoi se forță să urce treptele înguste de piatră, pipăind pe lângă perete. Piatra era caldă la atingere. În vârful treptelor, întrezări cu greu un cadru de ușă și o ușă care era deschisă, ce conducea spre o vâlvătaie ce se deschidea ca o gură de intrare în iad.

Trase aer în piept, apoi se avântă în camera plină de fum. O parte din tavan se prăbușise, iar camera era luminată de sus de vâpăile roșietice. Privi repede în jur, observând numărul mare de cărți, pe rafturi și stivuite pe o masă lângă fereastră. De asemenea, pe aceeași masă se aflau niște hârtii, ca și cum cineva ar fi lucrat ceva, și, spre surprinderea lui Ben, un telescop. La început se gândi că încăperea nu era locuită. Patul era gol, cu cearșaful răvășit.

– Aloo! strigă el. E cineva aici?

Când o siluetă se ridică brusc din spatele patului la auzul vocii lui, făcu un pas involuntar înapoi și aproape se prăbuși pe scări. Apoi o identifică prin fum.

– Pamma! răcni el.

– O, Ben! răspunse Pamma. Mă bucur atât de mult că ești aici. Este domnișoara Gumble. Nu pot să o mișc.

Ben își croi drum peste dărâmături și ocoli patul ca să ajungă la locul unde zăcea o femeie, pe jumătate sub pat și cu o parte din tavanul căzut peste ea.

– A murit? întrebă el.

– Nu cred, răspunse Pamma. Dar nu sunt destul de puternică să o ridic.

Ben apucă bucata de tencuială și o dădu la o parte, apoi o scoaseră pe Gumbie de sub pat.

– Apuc-o de picioare, spuse Ben. Eu o voi lua de umeri.

Înainte să apuce să o ridice pe Gumbie, de sus se auzi un trosnet surd și Ben își dădu seama imediat că urma să cadă ceva.

– Pamma! strigă el și se repezi spre ea.

Se prăbușiră împreună pe podea, în timp ce grinda fumegândă căzu peste pat.

– Ești bine? bâigui el, realizând că era întins deasupra ei.

Chipul Pamelei era la doar câțiva centimetri de al lui.

– Eu... cred că da, răspunse ea.

– Îmi pare rău, nu am vrut să...

– M-ai salvat. Ai luat rapid o decizie.

Părea că și ea respira la fel de greu.

El se ridică în genunchi, apoi în picioare și o ajută și pe ea să se ridice.

– Hai să o scoatem de aici, spuse el.

Împreună, reușiră să o care pe femeia inconștientă prin cameră. Cenușă incandescentă plutea peste ei. Fumul îi înțepa atât de tare ochii lui Ben încât abia dacă mai putea să vadă încotro se îndreptau. Nici măcar nu mai putea să distingă ușa.

– Pe aici, strigă Pamela.

Coborâră treptele împleticindu-se. Domnișoara Gumble era surprinzător de grea pentru o femeie subțire și osoasă. La capătul scărilor, o lăsară jos pentru o clipă, gâfâind amândoi.

– Slavă Domnului că holul ăsta nu este acoperit cu mocheta! spuse Pamma. O putem trage pe scări în jos.

– Și dacă o rănim la coloană? întrebă Ben.

– Trebuie să o scoatem cumva de aici și asta repede, răspunse Pamma. Poftim, prinde de cămașa de noapte și trage.

Aproape fugind pe hol, începură să o târască pe femeie după ei. Când ajunseră pe la jumătatea holului, Pamma se uită la Ben și zâmbi.

– Pun pariu că Jeremy o să fie furios că nu a fost implicat în asta, spuse ea.

– A vrut să ne aducă acasă cu mașina, dar părinții lui nu l-au lăsat, zise Ben, zâmbindu-i și el. Și pe bună dreptate, după cum se pare. Fumul ăsta i-ar fi putut veni de hac.

– S-ar putea să ne vină și nouă de hac dacă nu o ducem mai repede pe Gumbie jos pe scări, spuse Pamma. Te simți în stare să o duci în brațe sau încercăm să o rostogolim?

– Mă tem să nu îi agravăm rănila. Să încercăm să o ducem pe brațe.

– Și cum rămâne cu piciorul tău?

– O să fie în regulă.

O prinse pe domnișoara Gumble de umeri și o săltară. Pamela o ridică de la picioare și înaintară pas cu pas. Dura mult și Ben se întreba cât timp avea să mai reziste, când auzi zgomot de pași și un grup de soldați se apropie de ei în fugă, cărând găleți cu nisip.

– Victime, domnule? îl întrebă ofițerul responsabil.

– Am găsit-o inconștientă în camera ei, îi răspunse Ben.

– În regulă, doi dintre voi, Ward și Simms, lăsați gălețile și duceți-o pe doamna jos, apoi întoarceți-vă aici sus, în pas alert, urlă ofițerul.

Ben și Pamela o lăsară pe domnișoara Gumble în grija soldaților, iar bărbații plecară cu ea ca și cum nu ar fi cântărit nimic. Ben și Pamela merseră după ei.

– A fost un miracol că ai apărut, îi zise Pamela. De unde ai știut unde să mă găsești?

– Phoebe își făcea griji pentru domnișoara Gumble, răspunse el, fără să vrea să recunoască cât de frenetic o căutase pe Pamela.

Când ieșiră pe treptele din față, Ben auzi soneria unei mașini de pompieri care se apropia. Pompierii locali le veniseră în ajutor. Spera doar că nu era prea târziu.

Phoebe scoase un țipăt și alergă spre cei doi soldați.

– Vai, Gumbie, Gumbie! A murit?

– Cred că o să fie bine, domnișoară, îi zise unul dintre soldați. Probabil a inhalat fum. După ce va respira puțin aer proaspăt...

Și, în timp ce vorbea, femeia începu să se miște și tuși.

Phoebe îl prinse pe soldat de braț.

– Mulțumesc foarte mult că ați salvat-o.

– Nu noi am făcut-o, domnișoară. Domnul aici de față și tânăra doamnă au salvat-o. Noi doar i-am ajutat să o ducă pe scări.

Phoebe își întoarse privirea plină de afecțiune și admirație spre Ben.

– Ben, ești minunat. Îți mulțumesc atât de mult.

– Sora ta a ajuns prima, îi spuse el. Nici unul dintre noi nu ar fi putut să o scoată de unul singur.

Simți că roșește și se bucură că era întuneric.

– Amândoi sunteți niște eroi, le zise Phoebe, și ați câștigat recunoștința mea veșnică.

Pamela îl privi pe Ben și zâmbi.

– Recunoștință veșnică. O să-i amintim de asta într-o zi când o să mă acuze că am luat ultimul fursec.

Se opri, uitându-se la acoperișul în flăcări.

– Dacă am ști că tati este în siguranță.

– Vrei să mă duc sus să-l caut? o întrebă Ben.

– Nu, nu face asta. Pamela întinse o mână ca să-l țină pe loc. Pompierii sunt aici acum. Și o mulțime de soldați.

– Oare reușesc să facă ceva? întrebă Ben.

Dar, pe când privea cu atenție profilul conacului, flăcările parcă se domoliseră într-o strălucire roșie stinsă.

Se uită în jur și îl văzu pe tatăl său venind spre el.

– Mă bucur să te văd întreg, băiatul meu, îi spuse acesta, întinzându-i mâna. A fost o nesăbuintă din partea ta. Dar ai făcut o treabă bună.

Ben simți o senzație ridicolă absurdă de plăcere că, pentru prima dată, Jeremy nu fusese eroul. Că el fusese cel care salvase domnișoara la ananghie.

Domnișoara Gumble stătea acum în picioare, tușind, cu Phoebe lângă ea.

– Sunteți fiul vicarului, nu-i așa? întrebă ea. Mi s-a spus că ați urcat și m-ați salvat. Vă mulțumesc din adâncul sufletului.

– Ai fost foarte curajos, Ben, adăugă Phoebe.

– Lady Pamela a fost cea care v-a găsit prima, spuse Ben. Am ajutat-o să vă ducă jos.

– Știu doar că am simțit miros de fum, am încercat să mă ridic și acesta este ultimul lucru pe care mi-l amintesc, spuse ea. Se uită la Ben. Dacă nu ați fi ajuns la timp...

– Phoebe era îngrijorată din cauza dumneavoastră, îi zise el. M-a trimis să vă caut.

Domnișoara Gumble dădu să se ridice brusc în picioare.

– Dar lucrurile mele. Cărțile mele. Documentele mele. Trebuie să mă duc să le salvez. Nu pot să le las să ardă.

Ben îi puse ferm o mână pe umăr ca să o împiedice să plece.

– Mă tem că nu puteți urca. Dar nu vă faceți prea multe griji. Se pare că reușesc să stingă focul. Așa că s-ar putea să nu fie totul pierdut. Să rămânem optimiști, nu-i așa?

Ben se uită cum Phoebe se ghemuiește lângă domnișoara Gumble și încearcă să o consoleze, dar în mintea lui se strecură un gând ciudat. Atâtea cărți și hârtii... plus un telescop. De ce avea nevoie o guvernantă de un telescop?

Rămaseră așteptând în fața casei, uitându-se cuprinși de neliniște când în sus, când atenți la intrarea din față, fără să-și vorbească unul altuia. Servitorii stăteau de-a valma într-o parte. Soldații care adormiseră în corturile de pe domeniu se adunaseră să privească. Alții așteptau, gata să mute vehiculele parcate în apropierea casei. Dar, în primele ore ale dimineții următoare, un grup de oameni cu fețele înnegrite apărură la ușa de la intrare anunțând că incendiul fusese stins. Mai mult, pagubele nu fuseseră devastatoare. O parte din acoperiș și mansarda fuseseră distruse. Tavanul se prăbușise în câteva dintre dormitoarele servitorilor, dar focul nu reușise să ajungă la etajele principale ale casei.

Printre pompierii care coborâseră epuizați se număra și lordul Westerham, plin de funingine ca toți ceilalți.

– Un grup de oameni dați naibii avem aici, spuse el când soția lui se grăbi să fie alături de el. Am fi pierdut tot locul ăsta dacă nu erau ei. Cred că a fost mană cerească faptul că cei din Regimentul West Kent au fost cantonați la Farleigh.

Lady Esme zâmbi doar și, cu înțelepciune, nu spuse nimic. Apoi reveni din nou la rolul ei de stăpână a casei.

– Doamnă Mortlock, de ce nu le faceți tuturor o cacao caldă? Cred că avem cu toții nevoie de ea.

– Foarte bine, milady, spuse doamna Mortlock. Dar vă supărați dacă ceilalți servitori vor urca să vadă ce stricăciuni au fost făcute în camerele lor? Sunt îngrijorați că și-au pierdut bunurile.

– Bineînțeles. Cum să nu, răspunse Lady Westerham. Și spuneți-le să nu-și facă griji. Vom înlocui ceea ce au pierdut și le vom găsi un alt loc unde să doarmă. Vom trece cu toții peste asta împreună.

– Mulțumesc, milady, îi zise doamna Mortlock cu vocea tremurată.

Domnișoara Gumble era acum în picioare.

– Aș vrea să urc și eu, spuse ea. Doar ca să văd ce a mai rămas.

Ben se uită după ea când femeia intră în casă. Și se trezi întrebându-se dacă bombardamentul de la Farleigh fusese un accident sau o acțiune deliberată. Își aminti de avioanele care zburaseră deasupra lui. De ce să fi bombardat cineva o casă de țară în mijlocul pustietății?

Paris

Primul lucru pe care Margot îl remarcă după ce se trezi fu mirosul. Intens, insinuant, amețitor. Strâmbă din nas când simți parfumul necunoscut. De obicei, ea nu folosea mai mult de o picătură de apă de colonie, dar în jurul ei persista un miros mai accentuat de mosc, mai puternic. Îi luă o clipă să îl identifice. *Minuit à Paris, Midnight in Paris*, parfumul lui Gigi Armande. Și, odată recunoscut parfumul, reveni și amintirea clară a locului în care se afla. Deschise ochii și văzu draperiile roz, de mătase, legate cu șnururi cu ciucure. Soarele de dimineață intra prin ferestrele înalte. Ea era întinsă pe un pat de campanie îngust, dar celălalt ocupant al camerei dormea încă într-un pat somptuos, cu o mască de față care să o ferească de lumină. Se afla la Ritz, în camera doamnei Armande.

Detaliile ultimelor douăzeci și patru de ore îi reveniră în minte. Sentimentul acut că trăia momente ireale ce începuseră când fusese trezită în miez de noapte de un soldat german și dusă într-un presupus sediu al Gestapoului; apoi intervenția aproape miraculoasă a angajatoarei sale, *madame Armande*, soldată cu aducerea ei pe sus în acest loc, nicăieri altundeva decât la Ritz. Totul fusese de neînțeles. Să treci de la teroare pură la pate de ficat de găscă într-un timp atât de scurt era de domeniul fantasticului.

Servitorii de la intrarea din față îi deschiseseră ușile.

– *Bonjour, mademoiselle*, bâiguiseră ei, făcând o plecăciune.

Valiza ei mică îi fusese luată. Traversaseră foaiерul fastuos și urcaseră un rând de scări cu covor roșu. Singurele persoane pe care le întâlniseră erau ofițeri germani, unii dintre ei însoțiți de câte o doamnă.

Poate erau soțiile lor sau poate că nu erau. Apoi doamna Armande deschisese ușile duble și o condusesese pe Margot în apartamentul ei.

– Bine ai venit în umila mea locuință! îi zisese ea. Îți amintește de casa ta?

Margot admirase mobilierul aurit, tavanul cu stucaturi, draperiile grele, covorul moale.

Și florile, florile care erau peste tot.

– La Farleigh, atmosfera e mai relaxată, se simte că locul este locuit, îi răspunsese ea. Aici este lux pur și simplu.

– Bineînțeles că este. Gigi Armande privise satisfăcută în jur. Știu că e devreme, dar o să comand prânzul, da? Cred că mori de foame. Ce ai dori să mănânci?

Margot rămăsese fără cuvinte. Deja de prea mult timp pentru ea mâncarea nu însemna decât niște resturi pe care le găsea la piață: supe de legume, pâine tare care avea gust de rumeguș, carne aproape niciodată.

– Comandă ce îți place, îi spusese Gigi Armande. Arăți de parcă ar trebui să mai pui câteva kilograme pe tine.

Și, ca prin minune, în cameră fuseseră aduse o supă consistentă, o *omelette aux fines herbes*¹⁵, o friptură de vită tăiată subțire cu *pommes frites*¹⁶ și, ca desert, lapte de pasăre, toate însoțite de o sticlă de vin alsacian rece. Nu era deloc sigură care era rolul lui Gigi Armande în toată povestea asta, dacă era un înger păzitor trimis de Dumnezeu sau un complice șiret al germanilor, care se străduia să îi intre pe sub piele. Dar nu avea de gând să refuze o mâncare bună când tot Parisul suferea de foame de atâta vreme.

Margot își înăbușise temerile, băuse vin la cină și reușise să doarmă, dar acum, odată cu lumina strălucitoare a zilei, o năpădi și un sentiment copleșitor de disperare. Deveni perfect conștientă că se află într-o închisoare frumoasă și nu-și putea imagina nici un rezultat bun. Bineînțeles că se dorea să i se intre pe sub piele, să se relaxeze pentru ca, atunci când avea să urmeze lovitura, să fie prinsă cu garda jos. Era doar o chestiune de timp până când urma să intre din nou pe mâna celor din Gestapo. Nu era foarte sigură dacă Gigi Armande era respectată de germani într-atât încât să-i accepte garanția că păstra prizoniera în siguranță sau dacă

ea colabora activ cu ei și făcea parte din complot. Pentru moment, nici nu prea mai avea importanță. Margot știa doar că trebuia să le facă jocul.

Simți cum i se puse un nod în gât. Trebuia să rămână puternică indiferent ce se întâmpla, atât pentru Gaston, cât și pentru ea. Dacă exista vreo șansă ca el să fie încă în viață și ei să îl elibereze, atunci trebuia să facă tot ce stătea în puterile ei. Dacă germanii credeau că ea nu era decât amanta cuiva care se întâmpla să fie în Rezistență, un spectator nevinovat, era posibil să scape. Dar, dacă cercetau apartamentul în amănunt, dacă îl întorceau cu susul în jos, atunci cu siguranță aveau să găsească aparatul de radiorecepție. Nu credea că aveau să găsească și carnetul cu coduri. Paginile erau inserate cu grijă într-un roman ieftin, așezat printre alte romane pe un raft. Dar era destul să găsească radioul. Aveau să o ducă înapoi la sediul Gestapoului și să scoată totul de la ea. Și singurul ei atu avea să fie faptul că o doreau în viață pentru o anumită misiune. Trebuia să-i facă să creadă că ea le va îndeplini cererile.

Mai era și șansa infimă ca să se ducă vorba despre situația ei și să ajungă la urechile cui trebuia. Plicul mic, ștampilat și adresat, fusese destul de ușor de strecurat printre legumele pe care le dusesese la administratoarea clădirii în care locuia. Era sigură că doamna Armande nu observase când pusese napi și ceapă într-un coș în care scrisoarea fusese deja așezată pe fundul acestuia și pe care scrisese cu creionul: „Vă rog să o puneți la poștă“. Administratoarea bătrână îi ura pe germani cu patimă și privise cu milă cum Margot fusese luată, așa că exista șansa ca scrisoarea să fie trimisă. Desigur, se mai putea și ca adresa să nu mai fie un loc sigur pentru comunicare. Nimic nu era sigur în zilele acelea.

Madame Armande se întinse cu eleganță, își scoase masca de somn și îi spuse „*Bonjour, ma petite*“ de parcă era o dimineață obișnuită.

– Vrei să faci mai întâi o baie cât timp comand eu micul dejun?

Margot profită de ocazie și se răsfăță, bucurându-se de apa caldă și de săpunurile cu miros dulceag. Când ieși din baie, Gigi Armande vorbea la telefon. Râdea.

– Ești un băiat tare neastâmpărat, spuse ea. Ne vedem atunci mai târziu, spuse ea și lăsă telefonul jos.

Zâmbi și se uită la Margot.

– Micul dejun va ajunge curând. Fac cele mai grozave croasante.

Margot își luă inima-n dinți când se îndreptă spre balcon și privi pe fereastră.

– *Madame*, știu că o să vi se pară că sunt impertinentă, dar de ce vă lasă germanii să rămâneți aici, în vechiul dumneavoastră apartament, când restul hotelului este rezervat pentru ofițerii lor?

Madame Armande se uită la ea și începu să râdă.

– Este simplu. Creez haine drăguțe pentru soțiile lor și cunosc pe toată lumea din Paris. Sunt utilă pentru ei. Așa că îmi permit să exist.

Margot era sigură că acesta nu era răspunsul complet, dar nu mai spuse nimic. Tocmai terminase de mâncat mai multe croasante cu unt adevărat și gem adevărat, ca să nu mai pomenim de cafeaua adevărată, când se auzi un ciocănit în ușă.

Madame Armande strigă să intre și în cameră își făcu apariția *Herr* Dinkslager, ofițerul Gestapo de cu o zi înainte.

– Bună dimineăta, bună dimineăta, spuse el plin de voie bună. Ce zi frumoasă, nu-i așa? Genul de zi în care să ieși și să te plimbi prin Bois de Boulogne. Cred că ați dormit bine, milady?

– Da, mulțumesc.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru patul rudimentar. Arată spre patul rabatabil care fusese adus pe roți pentru Margot. Doar atât am putut face într-un timp atât de scurt.

– Nu a fost nici o problemă cu patul, *mein Herr*, răspunse ea politicos.

– Vă rog să luați loc!

Îi arată scaunul poleit și cu brocart. Margot se așează. Neamțul își trase și el un scaun și se așează uitându-se la Margot. Doamna Armande rămase liniștită, în fundal.

– Așadar, întrebarea este: ce facem acum? Făcu o pauză. Am colegi care abia așteaptă să pună mâna pe dumneavoastră și să vă facă să vorbiți, dar eu sunt un om civilizat. Cred că putem comunica așa, ca de la aristocrat la aristocrat.

Îi zâmbi prietenos.

Margot nu spuse nimic.

– Sunt sigur că detestați războiul acesta stupid la fel de mult cât îl detest și eu, spuse el.

– Nu noi l-am început, răspunse Margot sec.

– Bineînțeles că nu. Dar cred că vă dați seama că Hitler are o părere bună despre britanici. Suntem două popoare ariene, spuma civilizației. Ar trebui să colaborăm, nu să ne luptăm. Führerul nu își dorește nimic altceva decât să facă pace cu Anglia și știu că acest sentiment este împărtășit de mulți dintre oamenii voștri. Dacă ați putea să contribuiți la semnarea acestei păci, nu ați dori să o faceți?

– Prin pace înțelegeți capitulare? Ocupație germană?

– O ocupație amiabilă.

– Există așa ceva? întrebă ea. Am auzit despre ocupația amabilă a Danemarcei și a Norvegiei de către dumneavoastră.

– Trebuie să-i zdrobim pe cei care sunt suficient de nebuni încât să ne reziste, răspunse el cu ușurință. Dar sunt sigur că sunteți destul de înțeleaptă ca să doriți să cruțați pe viitor viețile englezilor, catedralele și case mari, așa cum este a dumneavoastră. Ce păcat teribil ar fi ca întreaga dumneavoastră moștenire să fie redusă la ruine!

– Ce doriți să fac? întrebă ea brusc.

O privi lung și pătrunzător.

– Există în țara dumneavoastră persoane care simpatizează cu cauza noastră, care i-ar primi cu brațele deschise pe frații lor germani. Vă veți întâlni cu ei și îi veți ajuta să-și ducă planurile la capăt.

– Planuri?

– Pentru îndepărtarea celor care stau în calea păcii, bineînțeles.

Margot se uită pe fereastră. Porumbelii stăteau pe marginea balconului. Dincolo de ei, nori albi se luau la întrecere pe cerul senin.

– Și Gaston de Varennes? întrebă ea. Eliberarea lui o să fie parte din înțelegere? Să fie transportat în siguranță într-o țară neutră?

Herr Dinkslager se lăsă cu scaunul pe spate, ca și cum ar fi meditat la această propunere.

– A, așa e. Iubitul francez. Amanta lui devotată, care ar face orice ca să-l salveze.

– Trebuie să știu dacă mai este în viață, spuse Margot.

– Este încă în viață, dar extrem de necooperant, răspunse el. Credem că ne poate oferi foarte multe informații despre activitățile Rezistenței. Dar până acum nu a spus nimic, în ciuda tuturor încercărilor.

Își ridică privirea spre ea, fixând-o intens cu ochii lui albaștri.

– Înțelegeți că acest lucru mă pune într-o poziție dificilă, Lady Margaret. Avem nevoie de aceste informații. Și, credeți-mă, le vom obține într-un fel sau altul. Ofițerii mei superiori nu vor fi niciodată de acord să îl elibereze dacă nu ne spune ce știe. Așa că ați putea ajuta cauza lui...

Tăcu și se legănă din nou cu scaunul. Margot își concentrează atenția asupra cizmelor sale foarte lustruite, care reflectau lumina de la ferestre.

– Credeți că l-aș putea convinge să vorbească? întrebă ea râzând, deși îi era frică. Cred că îl subestimați pe Gaston de Varennes. Este un bărbat foarte mândru. Un om foarte independent.

Ofițerul german se legănă brusc cu scaunul înaintea, apropiindu-și fața de a ei.

– Trebuie să înțelegeți că lucrurile nu vor merge bine pentru dumneavoastră dacă nu veți coopera, domnișoară dragă. Ați trăit cu unul dintre liderii mișcării de Rezistență. Sunt sigur că v-a spus unele lucruri, v-a dat mici indicii, i-au scăpat poate niște informații. Aș putea pune să fiți torturată sau să vă împușc chiar eu cu un singur clic, chiar acum, pentru că ați ajutat un luptător inamic.

– Dar se pare că, pentru dumneavoastră, valorez mai mult în viață decât moartă, spuse ea, părând mai calmă decât se simțea.

Umbra unui zâmbet trecu pe chipul ofițerului.

– Ne-ați putea fi de folos, asta e adevărat. Dar nu aș avea nici o ezitare să ordon executarea dumneavoastră dacă nu sunteți dispusă să cooperați.

– Dar v-am mai spus: nu mi-a comunicat nici o informație. Ridică tonul, chiar dacă se strădui să-și controleze vocea. Nu mi-a spus nici măcar că era în Rezistență. Abia dacă l-am văzut în ultimele luni și, când eram împreună, discuțiile erau ultimul lucru la care ne gândeam.

O auzi pe Gigi Armande care pufni în râs, ca și cum ar fi apreciat această notă spirituală.

– Dar ați bănuț...? întrebă *Herr Dinkslager*.

– Da, am bănuیت. Dar asta e tot. Nu mi-a spus nimic. Nici un nume, nici un plan, nimic. A vrut să fie sigur că sunt în siguranță, bănuiesc. Că aş putea răspunde cu sinceritate absolută în cazul în care ar apărea o asemenea situație.

– Aşa că ajungem într-un impas. *Herr Dinkslager* ridică mâinile subliniind inutilitatea discuției. Nu pot să dispun eliberarea lui până când nu ne dă informații vitale.

– Iar eu nici nu pot să mă gândesc să îndeplinesc vreo misiune pentru dumneavoastră până când nu știu că este în siguranță undeva departe, în Elveția sau poate în Portugalia.

– Așadar, înțelegeți dilema mea, Lady Margaret, spuse el, privindu-și acum atent mâinile. Sunt supus presiunilor să obțin informațiile pe care le deține iubitul dumneavoastră. Dar eu, personal, aş vrea să încerc să fac ceva în direcția păcii, să vă am aliată în eforturile mele ca să fie pace. Și sunt sigur că ați prefera să vă întoarceți acasă în sânul familiei, vie și nevătămată.

Pe neașteptate, gândul îi zbură la Farleigh, își imaginează castanii înfloriți de-a lungul drumului și ea împreună cu Pamma și Dido, luându-se la întrecere călare, galopând pe iarbă. Se forță să nu se mai gândească la asta și reveni brusc la realitate.

– Desigur, aş vrea să mă întorc acasă, dar nu pot să-l abandonez pe Gaston. Aşa că înțelegeți dilema mea, *Herr Dinkslager*. Îmi cereți să-mi trădez țara ca să-mi salvez iubitul.

– Vă cer să vă salvați țara de la ruină. Gândiți-vă la casa dumneavoastră. Gândiți-vă la Westminster Abbey. Vreți ca toate acestea să ajungă niște ruine? Alte mii de oameni uciși. Alte mii de oameni care rămân fără adăpost. Iar în cele din urmă, acei oameni vor da vina pe cei care le-au provocat atâta suferință. Și vor primi armata germană cu brațele deschise când va veni cu rații și adăpost și speranța unui viitor.

Margot nu voia să creadă acest lucru, dar trebui să recunoască faptul că era o posibilitate dacă războiul se prelungea și distrugerile continuau.

– Lăsați-mă să-l văd pe Gaston de Varennes, spuse ea. Duceți-mă la el! Voi face tot ce pot.

– Înțeleaptă fată. Dădu din cap. Luați-vă haina! Vom pleca acum.

Margot se uită la doamna Armande, care era în cealaltă parte a camerei. Intenționează să întrebe dacă putea veni cu ei, dar creatoarea de modă spuse repede:

– Plecați atunci. Eu am o probă cu *Frau von Herzhofen*.

Margot îl lăasă pe ofițerul german să o escorteze pe scări și să o conducă la o mașină care aștepta. El îi deschise portiera și o ajută să urce pe bancheta din spate de parcă intenționa să o ducă la un spectacol de operă. Urcă alături de ea și plecară cu mașina. Acum, că era departe de Ritz unde se simțea în siguranță, încercă să-și potolească sentimentul tot mai acut de panică. Era dusă la Gaston sau, pur și simplu, înapoi la sediul Gestapoului, unde urma chiar ea să fie interogată, torturată sau ucisă? Oare amabilitățile fuseseră doar o fațadă pentru ca doamna Armande să nu-și dea seama de ceea ce urma să se întâmple?

Copacii de pe Champs-Élysée erau înfrunziți și ei urcară dealul spre Arcul de Triumf. Pe timp de pace, cafenelele care mărgineau strada ar fi fost pline de oameni așezați la mese, în aer liber, savurând o cafea după-amiaza. Acum, strada era aproape pustie. O bătrânică trecu pe lângă ei, cu capul plecat de parcă nu ar fi vrut să fie văzută. Doi soldați germani trecură pe lângă ea, iar ea se feri ca să le facă loc. Când ajunseră la Place de l'Étoile, acel cerc de unde străzile se răspândeau ca spițele unei roți, cotiră pe bulevardul larg Avenue Foch. Înainte de război, aceasta fusese o zonă bună. Case înalte, din piatră de culoare deschisă, cu balcoane și obloane vopsite în culori vii se întrezăreau în spatele șirurilor de copaci, la distanță de drum. Te-ai fi așteptat să vezi cupluri elegante la plimbare, ducând în lesă un câine mic. Acum, și strada aceasta era pustie, în afară de mașinile personalului german parcate la bordură. Când ajunseseră aproape în capătul străzii, la Porte Dauphine, una dintre vechile porți ale orașului, mașina opri. Margot citi numărul casei, 81. „Trebuie să țin minte numărul acesta”, gândi ea. „Pentru orice eventualitate.” Nu își făcea speranțe că ar fi încercat cineva să o salveze din locul care, în mod clar, era fie sediul Gestapoului, fie un sediu similar. Își împreună mâinile ca să și le oprească din tremurat.

Șoferul ocoli mașina, veni să îi deschidă portiera și, din nou, *Herr Dinkslager* o însoți înăuntru ca și cum ar fi condus-o într-un restaurant select. Soldatul de la ușă salută. Discută cu un bărbat în uniformă neagră. Acesta dădu din cap, apoi spuse ceva în microfonul unui receptor de telefon. Așteptară în liniște, nimeni nu scoase un cuvânt. Apoi telefonul sună, bărbatul în uniformă neagră răspunse și le făcu semn din cap. *Herr Dinkslager* spuse:

– Urcăm acum.

Pășiră împreună într-un lift mic parizian, cu cabina ca o colivie de fier, iar ușa se închise cu un zgomot metalic, ca o sentință definitivă. Urcară, etaj după etaj. Margot nu-și dăduse seama că clădirea era atât de înaltă; se așteptase să fie coborâtă într-un subsol sau într-o temniță. În cele din urmă, liftul se opri, iar ușa se deschise cu zgomot. Ieși pe un palier și i se făcu semn să meargă înaintea lui *Herr Dinkslager* până în dreptul unei uși din fața ei. Tocurile ei răsunau puternic pe podeaua de gresie până la luminatorul de deasupra. *Herr Dinkslager* deschise ușa, o luă de braț și o împinse înăuntru. Inima lui Margot îi bătea atât de tare în piept, încât abia mai putea respira, dar intră cu capul sus.

Doi bărbați se ridicară brusc în picioare, unul înalt, blond, în poziție de drepti, aproape o caricatură a unui soldat german. Celălalt era o umbră sfrijită de om, cu părul neîngrijit, haine murdare și o vânătăie urâtă pe obrazul stâng. Ochiul stâng îi era tumefiat și pe jumătate închis. Margot oftă involuntar.

– Gaston! exclamă ea.

Bărbatul o privi cu groază.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Margot, ce faci aici? Se întoarse spre germani. Această femeie nu știe nimic. Eu nu i-am spus nimic. Nici măcar un cuvânt. Lăsați-o să plece imediat!

– A venit aici de bunăvoie, conte. Încearcă să obțină eliberarea ta într-o țară neutră, cum ar fi Elveția.

Gaston se uită fix la Margot, dar nu spuse nimic. Ea nu putu să citească nimic în privirea lui.

– În ce condiții? întrebă el.

– Să ne furnizezi informațiile pe care le dorim.

– V-am mai spus că vă pierdeți timpul. Nu-mi voi trăda niciodată prietenii sau țara, orice ați alege să-mi faceți.

– Înțeleg. *Herr Dinkslager* se întoarce spre Margot. Vă rog să luați loc, milady.

El trase un scaun simplu cu spătar drept la o masă de lemn, iar ea se așează. Trase și celălalt scaun și se așează lângă ea.

– Se pare că am venit aici degeaba, Lady Margaret. Păcat!

– Vrei să mă faci să trădez oameni curajoși? o întrebă Gaston.

Îi aruncă o privire rece.

– Nu. Bineînțeles că nu, spuse ea. Am vrut o dovadă că ești încă în viață.

– Sunt în viață. Acum lăsați-o să plece, le spuse el germanilor.

Herr Dinkslager o prinse de o mână pe Margot. Ea tresări, dar el o ținu strâns.

– Aveți niște mâini elegante, milady, spuse el. Mâini de artist. Și niște unghii atât de lungi. Ciudate lucruri, unghiile. Nu mai avem nevoie de ele acum, că nu mai trebuie să ne vânâm prada... în acel mod.

Vocea lui era plăcută, dar Margot simți cum frica o strângea de gât. El îi mângâie mâna, jucându-se cu degetele ei, unul câte unul.

– Din moment ce nu mai au nici o valoare, poate ar trebui să le scoatem?

Se uită direct la Gaston. Margot vru să-și smulgă mâna din strânsoarea ofițerului, dar nu reuși. Nu putu să-l lase pe neamț să vadă că îi era frică. El întinse mâna către agentul tânăr, care îi dădu ceva ce părea o bucată subțire de lemn. Fără să mai spună vreun cuvânt, o luă și o puse sub unghia degetului arătător al lui Margot. Îl privi întrebător pe Gaston, care rămăsese impasibil. Apoi împinse bucata de lemn în jos, în interiorul unghiei. Durerea era atât de intensă și de chinuitoare încât din ochii ei țâșniră lacrimile. Strânse din buze ca să nu strige.

– Să continui? Ofițerul își ridică privirea spre Gaston. Ți dorești ca iubita ta să sufere din cauza încăpățănării tale?

Gaston nu spuse nimic.

– Să-i smulg unghiile în continuare, una câte una? Apoi sunt lucruri și mai rele care i se pot întâmpla.

Tânărul ăsta de aici are și el poftă și a trecut destul de mult timp de când nu a mai fost cu o femeie.

Margot se uită cum sângele se îmbiba tot mai mult pe lemn, apoi îi privi chipul lui Gaston. Expresia lui nu se schimbase. Așteptă ca el să spună ceva.

Apoi, el zise cu răceală în glas:

– Nu este iubita mea și, în ce mă privește, puteți să o tăiați și în bucățele. Dar asta nu mă va face să mă răzgândesc. Nu-mi voi trăda colegii și țara, orice ați face. Dar trebuie să precizez că mi se pare dezonorant să torturați pe altcineva ca să încercați să scoateți informații de la mine. Îmi pare rău dacă această femeie a încercat să mă ajute împinsă de un sentiment greșit de loialitate față de mine. Și totuși, dacă mă trimiteți în Elveția, mă voi întoarce urgent ca să mă alătur din nou Rezistenței. Ce-ar fi să nu mai pierdem timpul și să mă omorâți chiar acum?

Margot își scoase pana de lemn din degetul sângerând și se ridică în picioare.

– Luați-mă de aici! spuse ea. Voi face ceea ce vreți.

Omletă cu ierburi (în limba franceză în original)

Cartofi pai (în limba franceză în original)

La Farleigh

A doua zi dimineată, după micul dejun, Ben se pregătea să meargă cu bicicleta până la Farleigh ca să vadă ce pagube fuseseră produse, așa îi spuse tatălui său. La prima vedere, păru că nu se schimbaseră nimic: castanii tot înfloriți erau. Lebedele încă înotau pe lac, iar casa mare rămăsese în picioare, profilându-se din nou puternică și sfidătoare pe cerul involburat. Dar mirosul de ars persista în aer, iar vântul trimitea la pământ bucăți arse ca o ploaie neagră și ușoară. Apoi observă că ferestrele de la ultimul etaj erau deschise, iar perdelele de plasă fluturau pe afară, ca și cum ar fi cerut ajutor. Se cutremură din nou când se gândi ce ar fi putut păți Pamela dacă el nu ar fi fost acolo. Grinda ar fi căzut peste ea. Ar fi putut fi doborâtă din cauza fumului inhalat și ar fi fost găsită mult mai târziu. Își aminti cum îi simți trupul lângă al lui când o împinse în fața sa. Felul în care inimile lor au bătut în același timp. Apoi își scutură capul cu hotărâre.

Revino-ți, Cresswell, își spuse el.

Când coborî de pe bicicletă și se îndreptă spre treptele din față, se întâlni cu Phoebe care venea din celălalt colț al curții, cu câinii după ea. Era îmbrăcată în pantaloni de călărie și o cămașă de bumbac.

– Ben!

Chipul i se luminează când îl văzu. Încă se mai bucura de statutul de erou ce-i fusese acordat.

– Bună, Feebs. Ai fost să călărești? o întrebă el.

– Nu, tati nu m-a lăsat. A spus că s-ar putea să se întâmple niște chestii și eu aș încurca. Oamenii care analizează bomba, știi tu. De fapt, am ajutat-o pe Gumbie să-și mute lucrurile. A fost mutată într-unul dintre apartamentele îngrijitorilor, deasupra

grajdurilor, acum că nu mai avem decât un singur îngrijitor. Nu e deloc mulțumită de asta. Nici eu n-aș fi. Nu e decât apă rece și chiar se simte mirosul de la cai. Lovi cu piciorul în pietriș, apoi privi spre casă. Eu am zis că ar trebui să primească dormitorul lui Margot, din moment ce e puțin probabil ca ea să aibă nevoie de el, dar tati a spus că standardele trebuie respectate și că nu e corect ca personalul să doarmă la același etaj cu familia, chiar dacă e război.

Ben zâmbi. Era tipic pentru lordul Westerham să spună așa ceva. Să nu recunoască faptul că totul avea voie să se schimbe chiar și atunci când lumea întreagă se dezintegra în jurul lui. Se aplecă să mângâie câinii, care dădeau frenetic din coadă.

– Lăsând la o parte faptul că a fost mutată într-o cameră deasupra grajdului, cum se simte în această dimineață?

Phoebe se strâmbă.

– Mă tem că încă mai plânge. Câteva lucruri s-au stricat când s-a scurs apă de sus. Cărțile și actele ei, le-ai văzut. Însemnau mult pentru ea.

– Scria o carte?

– Un fel de teză sau de tratat sau cum i se mai spune. Să știi că este foarte deșteaptă. A fost nevoită să plece de la Oxford când i-au murit părinții și fratele ei a dat-o afară, fără nici un ban.

– Biata domnișoară Gumble!

– Știu. M-am simțit oribil când mi-a povestit.

– Lucrarea ei este de astronomie? Întrebă Ben.

– Nu știu. De ce?

– Pentru că mă întrebam de ce avea un telescop.

– A, cred că se ocupă cu observarea păsărilor. Phoebe zâmbi. Telescopul nu este destul de mare pentru astronomie. Pe acela a reușit să-l salveze. Și destul de multe dintre cărțile ei. Celelalte cărți și hârtii i le-am lăsat să se usuce pe masa din seră.

– Restul lumii e bine? Întrebă el.

– O, sigur. Mami este foarte supărată pe tati că a riscat atât de mult și s-a dus pe acoperiș, dar cred că el e foarte mulțumit de el, mai ales că Farleigh a fost salvat.

– Mă întreb de ce naiba ar vrea cineva să arunce o bombă la Farleigh, spuse Ben.

Phoebe se uită la el, cu capul înclinat într-o parte, ca al unei păsări.

– Poate că are legătură cu spionul german.

Ben o privi cu surprindere. Era tulburător să vadă că o fată de doisprezece ani îi împărtășea propriile suspiciuni cu atâta calm de parcă ar fi vorbit despre vreme.

– Spion german? o întrebă el.

– Da, știi și tu. Omul care a căzut pe câmpul nostru. Alfie și cu mine l-am găsit. Și ne-am gândit că trebuie să fie un spion german.

– Ce v-a făcut să credeți asta? întrebă Ben.

– Păi, purta uniformă West Kent, dar ei nu sar din avioane. Așa că ne-am gândit că planul lui era, probabil, să ajungă la aerodromul Biggin Hill și să ne spioneze avioanele sau să se ducă la Londra și să arunce în aer Westminster Abbey. Dar acum, dacă s-a întâmplat asta, casa noastră să fie bombardată, încep să mă întreb dacă nu cumva cele două lucruri ar putea fi legate. Să fie cineva sau ceva la Farleigh pe care germanii să vrea să-l distrugă?

Înainte de a răspunde, auzi pași și își ridică privirea cât să le vadă pe Pamela și pe Livvy coborând pe scări.

– Ben, mă bucur să te văd, spuse Pamela. Ți-ai revenit după calvarul de noaptea trecută?

– Cu excepția somnului, îi răspunse Ben, zâmbindu-i la rîndul său. Am venit să văd cum se simte toată lumea în această dimineață.

– Am supraviețuit cu toții remarcabil de bine. Tati era atât de vesel la micul dejun, că ai fi zis că s-a întâmplat ceva extraordinar, nu că a fost cât pe ce să-i ia foc toată casa.

– Se simte ușurat că nu a fost așa, spuse Livvy. Și slavă Domnului că ne-am întors când ne-am întors. Dacă am mai fi zăbovit puțin la familia Prescott, cine l-ar fi salvat pe micul Charles? Nici nu suport să mă gândesc la asta.

– Să sperăm că ar fi făcut-o doica, spuse Pamela.

Livvy a scuturat din cap supărată.

– Nu ar fi fost bună de nimic. Ai văzut-o aseară. Tremura ca varga.

– Păi, totul e bine acum, zise Ben. Și servitorii? Ei cum rezistă?

– Ruby e încă un pic plângăcioasă, plus că nici unuia dintre ei nu-i place ideea să locuiască acum în camera majordomului și într-o magazie dezafectată, dar e mai bine decât să îi ude ploaia, răspunse Pamela, zâmbindu-i lui Ben. De fapt, băieții din

armată au fost deja pe aici în această dimineață ca să verifice pagubele și spun că pot rechiziționa materiale ca să repare acoperișul, ceea ce este o veste tare bună. Și s-au oferit să pună la dispoziție câteva camere în partea lor de casă pentru servitorii noștri. Chicoti. Mami a respins oferta. A spus că nu vrea ca fetele ei să doarmă în apropierea unei găști de soldați. Cred că a avut dreptate. Nu poți să ai încredere în camerista noastră când e vorba de bărbați, iar Ruby poate fi ușor dusă pe căi greșite.

– Tocmai i-am scris lui Teddy, spuse Livvy. Cred că ar vrea să știe că soția și fiul lui au fost în pericol, dar au supraviețuit. Așa mi-aș dori să nu fie atât de departe. De ce nu m-au lăsat să-l însoțesc în Bahamas? Nu l-aș fi încurcat în treburile lui cu ducele.

– E război, Livvy, îi zise Pamela. Gândește-te la toți bărbații trimiși în toată lumea, care își lasă soțiile și copiii în urmă. Nu există nici un motiv ca să primești un tratament special.

– Suntem prieteni ai ducelui de Windsor. Asta ar trebui să conteze, spuse Livvy înțepată.

– Nu contează prea mult în acest moment. Aș spune că ducele de Windsor reprezintă acum mai degrabă un dezavantaj, nu un atu, răspunse Pamela.

– Eu cred că a fost tratat foarte nedrept, spuse Livvy.

– Pentru că s-a dus cu soția să-l viziteze pe Hitler în adăpostul său? vru să știe Pamela.

Apoi își ridică privirea și un zâmbet îi lumină chipul.

– Priviți cine vine, spuse ea.

Ben se întoarse și văzu Rolls-ul elegant al familiei Prescott venind pe alee.

Opri lângă ei, iar Jeremy coborî.

– Doamne, am venit imediat cum am auzit, spuse el. Am văzut focul de aseară, dar am crezut că e vorba de avionul acela care s-a prăbușit pe câmp. Apoi, dimineață, a venit din sat unul dintre servitori și ne-a spus. Cât de mari au fost pagubele?

– Nu prea mari, ca să fiu sinceră, spuse Livvy. O parte din acoperiș a fost distrus. Mansarda a fost avariata. De monstruozițările victoriene hidoase ale buncii s-a ales scrumul. Le știi tu, păsări împăiate, flori uscate și alte lucruri. În câteva camere ale servitorilor a căzut tavanul. Dar am fost extrem de

norocoși că am avut lângă noi tot regimentul. Au stins totul în cel mai scurt timp.

– Voi toți cum sunteți? Este vreo victimă?

Se uită la Pamela.

– Nu, suntem toți bine, mulțumesc. Cel puțin eu sunt bine, mulțumită lui Ben. Am urcat să o salvez pe guvernanta lui Phoebe, care era în turnul mic de est. Am găsit-o leșinată și întinsă sub pat și nu am putut să o mișc. Camera se umplea rapid de fum, iar tavanul se prăbușea. Nu știam ce să fac. Apoi a ajuns Ben și tocmai o scoteam afară când a căzut o grindă mare. El s-a aruncat...

Ben era sigur că ea avea de gând să spună „peste mine“, dar ea se corectă și continuă:

– M-a împins la timp și, împreună, am tras-o pe domnișoara Gumble afară ca să fie în siguranță.

Jeremy se uită la Ben și zâmbi.

– Nu-i rău, bătrâne. Așadar, până la urmă, tot ai parte de ceva palpitant. Poate că n-ar fi trebuit să te subestimez.

– Nu, răspunse Ben calm. Nu ar trebui să faci asta niciodată.

– Deci totul e bine când se termină cu bine. Perfect, spuse Jeremy. Uite ce zic, Pamma. Nu vrei să ieșim la o plimbare cu mașina? În sfârșit, mi s-a dat voie să iau automobilul, sub pretextul să verific cum sunteți.

Pamela se uită la Ben.

– Trebuie să plec la Londra și să mă prezint la serviciu, zise el. Am vrut doar să mă asigur că totul este în regulă aici.

– Nu se descurcă fără tine la muncă, nu-i așa, Ben? îl întreabă Jeremy.

– Jeremy, nu te mai purta atât de oribil, îi spuse Pamela. O să vezi tu cum o să fie dacă nu te mai lasă să zbori niciodată.

– Nu am vrut să spun..., începu Jeremy.

– Ba da, ai vrut, îl întrerupse Ben. Dar vei vedea că mai nou am obrazul mai gros. Plimbare plăcută vă doresc amândurora!

Se duse să-și ia bicicleta și dădu să plece, apoi se hotărî să meargă să o vadă pe domnișoara Gumble în camera ei de deasupra grajdurilor. Că era o încăpere austeră era puțin spus. Un pat de o persoană, o comodă și pe un perete câteva cârlige ca să-ți agăți haine. Fiecare centimetru pătrat era

ocupat de vrafuri înalte de cărți. Domnișoara Gumble, după cum spusese și Phoebe, era puțin supărată.

– Ce frumos din partea dumneavoastră să veniți să mă vizitați, domnule Cresswell! îi spuse ea. Nu vă pot mulțumi îndeajuns că mi-ați salvat viața, dar atât de multe dintre cărțile mele prețioase au fost distruse. Întreaga viață mi-a fost luată.

– Îmi pare foarte rău, spuse el. Poate că multe dintre ele vor putea fi recuperate.

– Dar documentele mele... Sperasem să îmi termin teza. Fostul meu tutore de la Oxford a spus că va înainta o cerere în numele meu ca să o pot prezenta examinatorilor. Știți, eu a trebuit să plec de la Oxford când tatăl meu a murit și fratele meu m-a dat afară din casă și fără nici un ban.

– Da, mi-a spus Phoebe, zise el. Îmi pare foarte rău.

Ea clătină din cap.

– Viața nu este întotdeauna corectă. De ce a trebuit ca Farleigh să fie bombardat?

Ben privi în jurul lui prin cameră, încercând să readucă în discuție telescopul.

– Nu văd telescopul, spuse el. Sper că ați reușit să-l recuperați.

– O, da, vă mulțumesc. Este greu să distrugi un telescop. A fost al tatălui meu. E din alamă englezească, trainică și de bună calitate.

– Studiați stelele? o întrebă el.

Ea începu să râdă.

– Vai, nu! Este doar un telescop mic. Îmi mai fac uneori plăcerea să privesc păsările. L-am îndreptat spre un cuib de mierlă dintr-un stejar mare. În el era un cuc. Cucul mi se pare fascinant. Nu credeți? Își depune ouăle în cuiburile altor păsări, iar apoi puiul lor crește mai mare și îi împinge pe puii adevărați afară, astfel încât bieteile mierle nu îl mai au decât pe el de hrănit. Ea tresări. Viața este atât de crudă. Nu cred că mai are rost să-mi instalez telescopul aici. Nu se vede nimic din pădure, ci doar curtea cu grajdurile.

Ben simți că i se ia o greutate de pe umeri. Telescopul și documentele erau o explicație complet plauzibilă. Dar în timpul ședințelor de informare i se spusese că femeile sunt spioni buni. În timp ce mergea pe lângă bicicletă, își aminti de hârtiile care

se uscau în seră. Domnișoara Gumble era ocupată cu aranjarea lucrurilor în locuința ei nouă, așa că avea o ocazie bună să arunce o privire peste ele. Ocoli casa și se îndreptă spre seră.

Pe vremuri, înainte de război, acolo ar fi lucrat o grămadă de grădinari. Acum, nu mai erau decât câțiva bărbați în vârstă care se străduiau să mențină lucrurile în funcțiune. Nu se vedea nici unul dintre ei când se apropie de seră și intră. Înăuntru se simțea mirosul dulce și umed al plantelor în creștere. Observă câteva bobite mici de struguri pe vița-de-vie din colț și răsaduri de roșii cu flori galbui. Pe masa lungă erau cărțile și hârtiile. Unele dintre ele erau încă ude learcă și nu mai puteau fi recuperate. De pe altele se scursese cerneala. Se aplecă deasupra lor, încercând să citească scrisul. Rămase încremenit. Citi cuvintele „Războiul Rozelor“. Nu găsi nici o dată, dar cuvintele îi săriră în ochi: „Lupta pentru înlocuirea unui rege slab cu o ramură mai viguroasă a dinastiei Plantagenet. Două ramuri ale liniei regale. Bătălia finală. Rezultatul bătăliei a fost înfrângerea liniei regale...”

Era doar o coincidență faptul că el considerase numerele 1461 drept o dată din timpul Războaielor Rozelor? Era un mesaj ascuns aici? Două ramuri ale familiei regale. Înfrângerea liniei mai slabe... regele care se bâlbâia? Regele care a fost anti-Hitler? Era posibil să existe un complot pentru a scăpa de rege? Se uită prin restul hârtiilor, dar nu găsi nimic incriminator. Apoi se întreabă dacă nu cumva domnișoara Gumble lucra pentru cealaltă parte și trimitea și primea mesaje cu un radio ascuns. În acest caz, de ce consideraseră necesar să trimită pe cineva să se parașuteze cu o fotografie în buzunar?

Întors la vicariat, se îmbracă în haine de oraș și apoi se duse cu bicicleta până la gară. Între timp, vestea se răspândise în tot satul, iar Ben era bombardat cu întrebări despre rolul său în întâmplările dramatice de cu o seară înainte când întâlni un grup de femei care sporovăiau în fața brutăriei.

– Deci chiar a fost o bombă, nu-i așa? strigă spre el una dintre femei. Ne-am întrebat dacă nu cumva a fost doar un incendiu obișnuit la casa mare.

– Nu, cu siguranță a fost o bombă, răspunse Ben.

– De ce ar vrea cineva să bombardeze Farleigh? întrebă o femeie.

– Poate din cauză că e o casă din alea mari, de pe domeniu, bodogăni o altă femeie. Știți cum sunt diavolii ăștia. Vor să ne sperie și să ne facă să capitulăm, bombardând tot ceea ce contează pentru noi. Dar se înșală. Putem să sfârșim cu dărâmături peste tot în jurul nostru și tot nu vom ceda.

Ben se uită la chipul ei zbârcit, cu obraji scofâlciți. O femeie a cărei viață fusese de cea mai mare simplitate, care probabil că nu trecuse niciodată dincolo de Sevenoaks sau de Tonbridge, și care era totuși dispusă să țină piept unui dușman puternic chiar dacă nu avea nici cea mai mică șansă.

„Am putea chiar să-i învingem într-o bună zi“, se gândi Ben.

Tocmai se urca din nou pe bicicletă când lângă el opri o furgonetă. Pe lateral scria „Construcții Baxter“. Billy Baxter coborî geamul și se aplecă în afară.

– Te duci undeva, Ben?

– La gară, răspunse Ben. Trebuie să mă prezint la serviciu.

– Hai sus. Te duc eu.

– E în regulă, mulțumesc, îi zise Ben. Mă descurc să merg cu bicicleta până la gară.

Billy zâmbi.

– Cu ce, cu chestia aia veche? Pare că o să se facă bucați până să apuci să iei curba.

– Merge de cel puțin treizeci de ani, așa că mă aștept să mai țină un timp.

– Haide. Nu mai face pe morocânosul! Mă îndrept chiar în direcția aia și apoi, dacă o să plouă cu găleata, când te întorci?

Ben șovăi. Bineînțeles că ar fi preferat să meargă cu mașina decât să pedaleze pe bicicleta veche la gară, dar era vorba despre Billy Baxter.

– Dacă mă gândesc mai bine, aș putea să te duc direct la Sevenoaks și așa nu mai trebuie să schimb trenul, îi spuse Billy.

– Eu una aș accepta, Ben, zise una dintre femei. Lasă-ți aici bicicleta, avem noi grijă să ajungă înapoi la vicariat.

Acum nu mai avea de ales.

– În regulă. Mulțumesc, spuse el, dând din cap către femeie.

Se duse pe partea pasagerului și urcă lângă Billy. Porniră la drum.

– Și tu unde mergi? întrebă Ben.

– Mă duc la depozitul de cherestea de dincolo de Sevenoaks, îi răspunse Billy. Cred că trebuie să-mi fac provizii după ce s-a întâmplat la Farleigh noaptea trecută. Ai fost acolo, nu-i așa? Sunt multe reparații de făcut?

– Destul de multe, spuse Ben, dar cred că armata are totul sub control. Din moment ce acum este temporar un post militar, am auzit că se rechiziționează materiale pentru reconstrucție.

Îi făcu o deosebită plăcere să-i vadă fața lui Billy.

– Dar tot vor avea totuși nevoie de un constructor calificat, nu-i așa? întrebă el. Dacă nu cumva intenționează să se mulțumească cu câteva scânduri bătute în cuie de-a curmezișul, cât să nu plouă înăuntru.

Ben nu îi răspunse, dar schimbă subiectul.

– Se pare că războiul ăsta e destul de profitabil pentru tine.

– Nu pot să mă plâng, bătrâne. Trebuie să riști, nu-i așa? Să profiți la maximum de lucruri.

– Păcat că nu sunt mai multe case bombardate în Kent, zise Ben.

– Am destulă treabă cât să-mi ajungă cât ține războiul, nu-ți face griji. Plus ceva pe lângă.

– Pe lângă?

– Am rație de carburant. Trebuie să merg să repar pagubele provocate de bombe, iar guvernul amabil îmi dă cupoane suplimentare. Așa că pot să fac și livrări. Să-i spui tatălui tău că, dacă are nevoie de ceva, nu trebuie decât să vină la mine.

– De pe piața neagră adică? întrebă Ben.

Billy zâmbi.

– Cererea și oferta. Prinde bine, bătrâne. Îi ajut pe cei care au bunuri care le prisosesc să le ducă celor care au nevoie de ele.

– Cu o marjă bună de profit bună pentru tine ca intermediar.

Zâmbetul lui Billy se întinse pe toată fața.

– Știi că nu-s fraier.

„Și uite așa Bill Baxter e exclus de pe lista posibililor contacti ai germanilor“, se gândi Ben. Profită atât de bine de pe urma războiului, încât probabil că nici nu vrea să se termine. Și dacă

germanii ar invada, cu siguranță tot el ar fi cel care i-ar aproviziona cu bunuri de primă necesitate.

Se bucură când ajunseră la gară și se despărțiră cordial.

La sediul din Dolphin Square

Ben așteptă în hol să sosească liftul, încercând să-și adune gândurile despre ce voia să-i spună lui Maxwell Knight. Avea ceva important de raportat, în afară de bomba care căzuse la Farleigh, despre telescopul domnișoarei Gumble sau despre cei doi artiști care locuiau în fostul depozit de hamei...? Liftul ajunsese în dreptul lui și ușa se deschise. Ben rămase fără grai în același timp când Guy Harcourt spuse:

– Doamne, Cresswell! Ce surpriză!

– Ce faci aici? întrebă Ben.

– Aș putea să te întreb același lucru, bătrâne, îi spuse Guy. Hai să zicem că suntem amândoi de aceeași parte a baricadei, da? Oricum nu am înghițit replica aceea cu „căderea nervoasă și trebuie să-mi iau câteva zile libere“. Ești la fel de în formă ca mine. Deci se pare că amândoi avem permanent ușa deschisă la un anumit căpitan din Dolphin Square. Ca să vezi!

– Dumnezeu! Și tu? întrebă Ben.

– Să spunem doar că mă bucur să fac pe mesagerul atunci când mi se cere. Te întorci la sediu, nu-i așa?

– Nu sunt sigur, spuse Ben. Și eu fac comisioane.

Zâmbi și păși în liftul deschis.

Respiră adânc și porni pe hol spre birou. Maxwell Knight era îmbrăcat, de data aceasta, într-o uniformă militară elegantă. Ben fu condus în biroul privat.

– Intră, Cresswell! Knight își ridică privirea din hârtiile sale. Ia loc!

– Îmi pare rău, domnule! Nu mi-am dat seama că sunteți ofițer de armată, spuse Ben. Ar fi trebuit să mă adresez dumneavoastră cu rangul corect.

Knight se uită în ochii lui.

– Nu sunt ofițer, dacă tot vrei să știi. Dar am simțit că și eu fac la fel de mult ca orice membru al forțelor armate pentru a pune capăt acestui război, așa că am decis că am și eu același drept ca orice alt bărbat să port uniforma. Apoi zâmbi, părând dintr-odată copilăros. Mi-am acordat chiar și câteva medalii. Arată spre panglica de pe pieptul său: Aceasta, pentru salvarea bursucilor. Aceasta, pentru că am făcut un martini excepțional de bun.

Apoi fața lui Knight redeveni solemnă.

– Ai ceva de raportat, deja?

– Nu sunt sigur, domnule. Farleigh a fost lovit de o bombă noaptea trecută.

– Așa carevasăzică? Pagube mari?

– Din fericire, nu prea mari. Podul a luat foc, iar câteva dintre camerele de la ultimul etaj nu sunt locuibile în acest moment, dar nu sunt victime, slavă Domnului! Băieții din armată au ajutat să stingem cât mai rapid incendiul și, bineînțeles, clădirea este construită în principal din piatră.

– Asta e tot? întrebă Knight, ținându-și buzele în ceea ce Ben consideră că era un zâmbet sarcastic.

– Am fost într-o misiune de recunoaștere a zonei și am aici o listă de persoane de potențial interes. Mă tem că nimic prea promițător.

Îi înmână lui Knight o foaie de hârtie. Knight se uită la ea cu mare atenție.

– Fiica cea mai mare a lordului Westerham, Olivia, este căsătorită cu viconte Carrington, care este prieten cu ducele de Windsor și îl însoțește pe acesta în Bahamas. Ea crede că ducele a fost tratat nedrept. Dar nu am nici un indiciu de la ea că ar vrea la modul serios să-i ajute pe germani. De fapt, dar rămâne între noi, întotdeauna mi s-a părut cea mai puțin inteligentă dintre fete. Și se panichează ușor. Nu mi se pare că ar avea temperamentul potrivit unui spion.

Knight zâmbi din nou.

– Femeile sunt cei mai buni actori, să știi, zise el. Dar tu o cunoști de o viață, așa că te cred pe cuvânt. Tăcu un timp. Altcineva?

– Am pus-o pe listă pe guvernanta lui Lady Phoebe. Este o femeie cu studii, de familie bună, care se presupune că își scrie teza. Dar avea un telescop la fereastra camerei ei din turnul mic. Și era foarte posesivă cu documentele ei. M-am întrebat

dacă nu cumva e posibil să studieze avioanele și traiectoriile de zbor de pe aerodromul Biggin Hill și apoi să le semnaleze cumva Germaniei.

Knight clătină din cap.

– Interessant. Da, este exact genul de persoană pe care ar putea să o folosească. Nemulțumită, simte că viața a înșelat-o. Poate că vrea să se răzbune pe sistemul britanic.

– Pare cumsecade și destul de sinceră, spuse Ben. Pretinde că folosește telescopul ca să observe păsările.

– Oare? Maxwell Knight zâmbi. Poate ar trebui să o urmărești mai îndeaproape. Aruncă o privire peste hârtiile ei. Caută în camera ei să vezi dacă nu cumva are ascuns un radioreceptor.

– M-am uitat prin hârtiile ei care au fost deteriorate în timpul bombardamentului și toate păreau să aibă legătură cu lucrarea de istorie pe care o scrie, cu excepția unui lucru interesant. În documentele ei scrie despre Războiul Rozelor. Iar două dintre cele mai mari bătălii din acel război au avut loc în 1461. Așa că m-am întrebat dacă nu cumva este o coincidență.

– Interessant. Knight clătină din cap. Nici eu nu prea cred în coincidențe. În locul tău, aș urmări-o, i-aș căuta în cameră mai amănunțit.

– Da, domnule.

Ben se gândi la această însărcinare cu dezgust.

– Ți-a mai atras cineva atenția?

Ben trase adânc aer în piept.

– Există în zonă anumite persoane care par să se descurce remarcabil de bine în ciuda războiului și care nu cred că ar vrea să se încheie rapid. A, și aseară am întâlnit un cuplu care pare să aibă tendințe pro-germane și care sunt, de asemenea, susținători ai ducelui de Windsor, lordul și Lady Musgrove. Sunt pe listă. El tocmai a moștenit o proprietate și a venit din Canada. Se pare că au o mulțime de bani și suficiente cupoane de benzină ca să se plimbe cu mașina. Până de curând, nimeni din zonă nu știa nimic despre ei, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă sunt cine pretind că sunt. Dar ei locuiesc la cel puțin zece kilometri distanță, așa că de ce nu s-a parașutat pe terenul lor?

– De ce nu, într-adevăr, repetă Knight, ca un ecou.

– În afară de ei, mai sunt doi artiști străini care au venit de curând să locuiască într-un fost depozit de hamei transformat în casă. Unul dintre ei pretinde că este danez, iar celălalt rus. Mi s-au părut puțin prea egocentrice ca să fie spioni, dar a fost totuși ceva ce mi-a atras atenția: aveau pe perete un tablou despre care rusul a pretins că e al lui, dar care era, de fapt, al altui artist renumit.

– Vom face niște verificări, îi zise Knight. Străinii trebuie să se înregistreze, așa că ar trebui să fie simplu să aflăm. Asta e tot?

– Mai este doar un chirurg evreu din Viena, care stă la medicul de familie din localitate. În mod firesc, există zvonuri despre el deoarece vorbește cu accent german. Dar mi-a povestit cum a fost persecutat în Austria. Și el a venit recent în această țară, așa că ar trebui să fie ușor de verificat. A, și o fată austriacă. Ea lucrează la o fermă și iese cu unul dintre soldați. Asta ar putea fi o modalitate ușoară de a obține informații.

Knight își ridică privirea din hârtii.

– Și bârfa locală ce zice? Ceva interesant?

– Oamenii par să creadă că parașutistul era un spion german, care a venit cel mai probabil ca să spioneze aerodromul Biggin Hill.

– Ai făcut o treabă foarte bună. Knight împături foaia de hârtie. Deci ce urmează?

– Presupun că locul din fotografie nu a fost identificat încă, spuse Ben.

– Nu încă.

– În cazul acesta, am câteva sugestii, spuse Ben. Am menționat că numerele de pe fotografie ar putea fi o dată și s-ar putea referi la Războiul Rozelor. Au fost două bătălii importante, una la granița galeză și una în Yorkshire. Mă întrebam dacă nu ar trebui să arunc o privire la locurile de desfășurare a bătăliilor și să văd dacă seamănă cu terenul din fotografie.

– Neapărat, spuse Knight. Căutăm și-n gaură de șarpe, nu-i așa?

Ben ezită.

– Aș putea solicita niște vouchere pentru călătorie în scopuri oficiale, sau altceva asemănător?

– Categorie, nu, spuse Knight. Biroul acesta nu există, Cresswell. Nimic din ce ar putea conduce la noi nu părăsește acest birou. Ține-ți evidența cheltuielilor și le vom rambursa.

Ben se ridică în picioare. În mod clar, i se dăduse de înțeles că trebuia să plece. Vru să întrebe despre Guy Harcourt, ca să lase să se înțeleagă că știa că și Guy era unul dintre colaboratorii stabili ai lui Knight, dar se gândi că probabil protocolul cerea ca nimeni să nu pretindă că mai cunoștea pe altcineva.

– A, și... Cresswell, mai spuse Knight. Nu trebuie să faci prea multă economie. Stai într-un loc decent. Oferă-ți o masă bună măcar o dată.

Ben se opri în pragul ușii, întorcându-se spre Knight, care își rotise scaunul ca să fie cu fața spre priveliștea de pe Tamisa.

– Scuzați-mă, domnule, spuse Ben. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă bomba a avut vreo legătură cu celălalt incident.

Knight se răsuci înapoi.

– Parașutistul, vrei să spui? Tu ce părere ai despre asta?

– Nu știu ce să cred, dar, când două acțiuni inamice separate au loc la câțiva metri una de cealaltă, trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva au ceva în comun. Așa că mi-a trecut prin cap întrebarea dacă nu cumva parașutistul a fost trimis să asasineze pe cineva și, după ce a eșuat, casa a fost bombardată. Tăcu o clipă, deoarece Knight nu spuse nimic. Știu că sună ridicol de ciudat, dar...

– Deloc, spuse Knight. Crezi că lordul Westerham sau vreuna dintre fiicele sale este suficient de important ca cineva să riște să trimită un parașutist să îi ucidă?

– Sincer, nu, domnule.

Knight trase adânc aer în piept.

– Cred că cel mai probabil au localizat casa ca bază militară. Nu este greu să repereze vehiculele armatei din grădina din față, chiar dacă au camuflaj peste ele. Așa că e posibil ca această bombă să fi fost una prin care să avertizeze că știu că West Kent are sediul acolo și că se vor înapoia.

– Da, domnule. Asta este concluzia la care am ajuns și eu.

Se întoarse și dădu să plece din nou.

– Pe de altă parte, începu Maxwell Knight, este ceva ce ar trebui să știi despre familia lordului Westerham. Nu cred că ar putea avea vreo legătură cu parașutistul nostru sau cu bomba. Cu toate

acestea... Lady Margot Sutton a fost capturată de Gestapo la Paris.

– Aoleu! izbucni Ben înainte să-și dea seama cât de pueril reacționase. Simți cum i se scurge culoarea din obraji. Au luat-o pe Margot? Din cauza iubitului ei francez?

– Posibil, îi zise Maxwell Knight. Posibil și pentru că e unul de-ai noștri.

– Spion? Margot era spion?

– Într-un fel destul de neimportant. S-a dus la ambasada noastră, pe când aceasta era încă operațională și a întrebat dacă poate fi de ajutor dacă tot a rămas în Paris. I s-a dat un aparat de radiorecepție secret și a transmis mesaje pe lanț. Dacă au găsit radioul, probabil că o s-o tortureze și apoi o s-o împuște.

– Nu se încearcă scoaterea ei de acolo? întrebă Ben.

– Se aranjează chiar în acest moment, răspunse Knight.

– Domnule, aș dori să mă ofer voluntar pentru a face parte din această misiune, spuse Ben.

Pe buzele lui Knight chiar se ivi un zâmbet.

– Îți admir cutezanța și loialitatea, dar bănuiesc că, dacă piciorul tău ar fi fost sănătos, ai fi fost la bordul unui Spitfire până acum. Chiar te vezi cățărându-te pe acoperișurile Parisului, coborând pe țevile de scurgere și fugind de soldații germani, trăgând peste umăr în timp ce alergi?

Ben deschise gura ca să spună ceva, dar Knight vorbi în continuare:

– Și, dacă tot vorbim despre asta, te vezi tăind cu calm gâtul unei santinele de pază? Este nevoie de un anumit tip de individ care să fie capabil să ducă la bun sfârșit astfel de misiuni. De aceea le lăsăm în seama trupelor de comando. Ei sunt antrenați.

– Familia ei știe ceva din toate astea?

– Nu, și nu trebuie să le spui până când misiunea nu se va desfășura în mod satisfăcător. În caz contrar, vom decide asupra momentului și a locului potrivit ca să-i informăm.

Ben dădu din cap.

– Aș putea să vă rog să mă anunțați cum a decurs misiunea?

– Posibil. O să vedem. Îi făcu semn cu mâna lui Ben. Haide. Du-te și tu! Pleacă în misiunea ta!

Când Ben ieși din birou, observă că secretara lui Maxwell Knight, Joan Miller, era îmbrăcată foarte elegant, de parcă ar fi mers să mănânce la Savoy. Mătase gri, perle și puțin machiaj.

– Arătați foarte bine astăzi, domnișoară Miller, îi zise el.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc, domnule Cresswell. Am o întâlnire cu niște domni importanți. Trebuie să arăți cât mai bine în astfel de ocazii.

Când Ben ieși la aer curat, clătină din cap. Întotdeauna se simțea ca Alice în Țara Minunilor când venea la sediul din Dolphin Square. Se întreabă din senin dacă vreunul dintre oamenii de acolo exista cu adevărat și dacă misiunea lui avea vreo valoare.

La Bletchley Park

Duminică seara, Pamela luă trenul înapoi spre Bletchley. Jeremy se oferise să o ducă cu mașina.

Tocmai o condusesese acasă după o seară petrecută la un bar pe malul râului Medway. Era un cadru romantic, dar mâncarea lăsase mult de dorit. Codul fusese ca de gumă, iar varza fiersese până devenise o pastă cenușie. Râseseră de asta și o comparaseră cu mâncarea de la Nethercote.

– Chiar trebuie să te întorci la muncă? o întrebă el.

– Bineînțeles. A fost chiar contrar procedurii să-mi acorde o săptămână când suntem atât de puțini oameni, dar resimțeam efectele turelor de noapte și nu am avut parte de o vacanță adevărată de la Crăciun.

– Atunci vom merge împreună. Oricum trebuie să mă duc în oraș. Trebuie să mă întâlnesc cu doctorii la Barts ca să mă asigur că rana mea s-a vindecat bine și că sunt apt să mă prezint la datorie. Remarcă expresia panicată de pe chipul Pamelei. A, nu mă întorc să zbor, draga mea. Oricât de mult mi-aș dori, nu cred că voi mai avea voie să urc într-un avion vreo câteva luni. Dar ei zic că îmi vor găsi ceva la Ministerul Forțelor Aeriene. Nu pot spune că abia aștept. Din ce mi-ai zis tu și Ben, îți dau voie să faci doar lucruri de rutină. Vreau să pot pune pe hartă traseele pentru raidurile de bombardament sau să interpretez fotografiile aeriene.

– Ai face asta, într-adevăr! Pamela râse. Dar și lucrurile plictisitoare trebuie făcute, Jeremy. Dacă dosarele nu ar fi în ordine exemplară și o informație nu ar putea fi găsită în momentul în care este dorită, întârzierea ar putea costa vieți.

– Ai dreptate. Îi zâmbi și el. Nu m-am priceput niciodată prea bine să fac lucruri obișnuite, nu-i

asa? Am fost bătut de destule ori la școală pentru că nu eram în stare să mă pun cu burta pe carte. Dar apoi am luat examenele cu brio, iar ei au fost nevoiți să-și înghită cuvintele. Foarte satisfăcător.

– Nu ar trebui să irosești benzina conducând până în oraș când există un tren foarte bun, spuse Pamela.

– O, nu-ți face griji! Tatăl meu poate, practic, să-și scrie singur cupoane de benzină, să știi. Trebuie să meargă mereu în oraș.

Pamela avu o viziune îngrijorătoare în care Jeremy insista să o conducă până la Bletchley. Asta nu trebuia să se întâmple sub nici o formă.

– M-aș bucura dacă m-ai duce până la gară, îi zise ea, dar cred că prefer să mă întorc cu trenul după aceea. Am bonul de călătorie.

– S-ar zice că încerci să mă eviți.

– Deloc, Jeremy. Îmi place să fiu cu tine. Știi asta. Ne-am simțit foarte bine astăzi, nu-i așa? Doar că... ei bine, vreau să-mi fac ordine în gânduri înainte să mă întorc la muncă. Mă aștept să intru direct într-o altă tură de noapte.

– Nu au nici un drept să oblige femeile să facă ture de noapte, protestă Jeremy. Cred că o să vin cu tine și o să le spun asta.

– Nu, nu o să faci asta!

Îl lovi peste mână.

Îi prinse mâna, o trase spre el și o sărută pătimaș, forțând-o încet, încet să se lase pe spătarul scaunului de la Rolls. Ea era îngrozitor de conștientă de apăsarea corpului său deasupra ei, de limba lui în gura ei, de genunchiul lui care îi forța picioarele să se depărteze, de mâna lui care porni să rățăcească în jos. Își îndreptă brusc spatele, împingându-i mâna la o parte.

– Jeremy, nu aici, nu în fața casei părinților mei. Ar putea să ne vadă cineva.

Se uită la ea lung și stăruitor.

– Pamma, încep să mă întreb dacă mai simți ceva pentru mine. Înainte mă iubeai; știi că mă iubeai. Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, să știi. Nu pot să nu recunosc că te doresc. Te doresc cu disperare. Și totuși, de fiecare dată când mă apropii de tine, mă respingi.

– Nu vreau să fac asta, îi răspunse ea. Și te iubesc și eu. Am visat că sunt cu tine în fiecare zi în care ai

fost plecat. Am dormit cu poza ta sub pernă. Și chiar vreau să faci dragoste cu mine. Doar că... Râse încet, stânjenită. Sunt o virgină de douăzeci și unu de ani și cred că ezit să fac următorul pas.

De data aceasta încep el să râdă.

– Atunci va trebui să facem ceva în privința asta, nu-i așa? Nu te voi grăbi. Mă voi asigura că timpul și locul sunt potrivite. Apartamentul nostru din Londra este foarte confortabil și foarte retras. E în Mayfair, ce să zic. Nu e nimeni din familie care să ne spioneze. O să mă mut la sfârșitul săptămânii. O să vii în vizită, nu-i așa?

– Nu știu când voi avea mai mult timp liber, îi spuse ea. Dar voi veni sigur.

– Putem să începem cu petrecerea mea de mutare în casă nouă. Mă gândeam să o țin miercură viitoare. Asta îmi va da timp să mă instalez. Ești liberă seara?

– Depinde în ce schimb sunt.

Jeremy se încruntă.

– Sunt sigur că poți să faci un schimb de tură cu cineva pentru o seară. Nu ești obligată să lucrezi șapte zile pe săptămână, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Și poți să vii în oraș cu trenul?

– Da, foarte ușor.

Îi luă mâna în mâna lui, jucându-se cu degetele ei.

– Atunci să zicem miercură viitoare. Nu am mai fost la o petrecere decentă de ani de zile. Invită-ți prietenii, dacă vrei. Pun pariu că bătrânul are niște băutură bună pusă bine undeva în apartament. Îl vom ajuta să o bea, în caz că ne invadează nemții și o confiscă.

Pamela stătea foarte dreaptă în mașină, vrând să-și îndrepte cutele fustei.

– Crezi că ne vor invada?

– Cred că este inevitabil, spuse el. Uită-te cât de ușor au intrat în Franța, Belgia, Danemarca și Norvegia. Ce avem noi și nu au acele țări?

– Nu am mai fost invadați din 1066, zise ea. Napoleon a intrat în țările acelea, dar nu a putut cuceri Marea Britanie.

O mângâie pe genunchi.

– Asta e spiritul britanic. Ne vom lupta cu ei pe plaje, ne vom lupta cu ei în cârciumi și în toalete publice.

– Jeremy, nu glumi. A fost un discurs remarcabil. Domnul Churchill este un orator strălucit.

– Îmi pare rău. Da, știu că este. Dar cu tot spiritul de luptă și mândria din lume, nu avem armele necesare pentru a înfrunta Wehrmachtul. Dacă America se hotărăște să ne împrumute câteva, atunci lucrurile s-ar putea schimba. Dar s-ar putea să stea pe gânduri ani de zile.

Pamela se cutremură.

– Hai să nu vorbim despre asta. Ești acasă, în siguranță și asta este tot ce contează.

– Și o să vii la petrecerea mea?

– O să fac tot ce pot, promit.

Pamela reluă în mintea ei conversația în timp ce trenul o ducea de la Londra la Bletchley. O petrecere. Era ceva destul de sigur. Cu cât erau mai mulți, cu atât mai sigur. Apoi își dădu seama că, la un moment dat, trebuia să se împace cu relația ei cu Jeremy. El voia să facă dragoste cu ea. Ea mereu crezuse că își dorea asta. Dar viziunea ei includea și căsătoria. A lui nu părea să fie așa. Auzise prea multe zvonuri despre fete care rămăseseră gravide. Fete care erau trimise la țară și nimeni nu mai vorbea niciodată despre copil.

„Dar Jeremy s-ar căsători cu mine dacă s-ar întâmpla așa ceva“, se gândi ea. „Bineînțeles că da. În plus“, mai zise în sinea ei, „am sentimentul că Jeremy știe despre astfel de lucruri.“

Se simțea mai bine când se întoarse la Bletchley și constată că era nerăbdătoare să se întoarcă la muncă. Trixie stătea pe patul ei când Pamela ajunse înapoi în locuința lor. Își punea cu mare grijă un picior într-un ciorap de mătase. Își ridică privirea și zâmbi.

– O, te-ai întors! Doar un minut cât încerc să fac asta fără să-mi stric singura pereche bună. Dumnezeu știe ce-o să fac după aia. O să încep să-mi desenez o linie pe spatele piciorului cu un creion, ca toată lumea, presupun. Își ridică ciorapul și îl fixă cu jartiera. Te-ai simțit bine?

– Da, mulțumesc. Mai puțin când casa noastră a fost bombardată.

– Bombardată? Doamne, ce groaznic! A fost distrusă?

– Nu, slavă Domnului! Doar pagube foarte mici. Regimentul West Kent este cantonat la noi și toată

lumea a venit în ajutor. Au stins focul înainte ca acesta să se extindă.

Trixie zâmbi.

– Trebuie neapărat să vin la tine acasă în vizită cât sunt acolo toți soldații aceia de să te lingi pe degete. Apropo de asta, te-ai întâlnit cu fermecătorul Jeremy Prescott?

– Da.

– Și cum se simte? Este... hm... complet recuperat?

– E încă palid și slab, dar pe drumul spre recuperare, slavă Domnului. Știi, arată puțin ca un poet romantic, ca Keats pe patul de moarte. Dar își revine rapid. Îi trecu în minte o imagine cu Jeremy în mașină, încercând să o țină nemișcată. Da, își revine remarcabil.

– Deci te-ai simțit absolut divin? Mărturisește tot. Spune-i mătușii Trixie.

– Am avut familia în preajmă în cea mai mare parte a timpului, spuse Pamela. Am ieșit să luăm cina la un bar, iar apoi m-a condus acasă.

– O, Doamne! Îmi amintesc că am mers o dată cu el acasă cu taxiul, după un bal al debutantelor, spuse Trixie. Draga mea, habar nu am avut că poți să faci atâtea în spatele unui taxi. Nu-mi spusese nimeni că era PIT.

– Cum? întrebă Pamela.

– PIT. Periculos în taxiuri, dragă. Era un cod comun printre debutante. Ce, ai crescut într-o mânăstire de maici?

– Nu, dar la Farleigh nu a fost cu mult diferit. Părinții mei sunt îngrozitor de pudici, iar eu nu am avut habar de nimic până când nu am plecat la internat în Elveția.

– Unde sunt sigură că ai învățat mai mult decât cum să faci reverențe sau să organizezi cine. Știu pentru că eu așa am făcut. Zâmbi cu înțeles. Draga mea, instructorii de schi de acolo. Atât de virili.

Pretinse că își face vânt cu evantaiul.

Pamela râse, ușor fâstăcită.

– Așadar, a pus Jeremy întrebarea? Sau erați deja vorbiți, așa cum se spunea pe vremuri, mai pitoresc.

Pamela simți că se înroșește.

– Jeremy nu crede că se poate gândi la căsătorie până când războiul acesta oribil nu se termină.

– Foarte bine, spuse Trixie. Și, în plus, cine ar vrea să se căsătorească atunci când hainele sunt la rație?

N-o să mă vezi pe mine măritându-mă într-un costum de două piese. Vreau o trenă de trei metri, voal și metri întregi de mătase superbă. Și un trusou încântător.

– Deci o să te îmbraci în alb? o întrebă Pamela, ridicând o sprânceană și făcând-o pe Trixie să chicotească.

– Draga mea, dacă numai virginele s-ar îmbrăca în rochie albă de mireasă, ar fi foarte puține nunți albe, remarcă ea.

În timp ce vorbea, își trase al doilea ciorap. Apoi se ridică în picioare, studie rezultatul în oglindă și clătină aprobator din cap.

– Te duci într-un loc drăguț? o întrebă Pamela.

– Cred că nu. Un tip din Baraca 6 pe care l-am întâlnit aseară la concert m-a invitat la film. E un pic prea serios și inteligent pentru gustul meu, dar cine nu e așa în dărăpănătura asta? Nimeni nu vine aici ca să se distreze, nu-i așa? Așa că m-am gândit că mai bine merg la film decât să stau în casă și să mânânc plăcinta țărănească a doamnei Entwistle. Și, apropo, mâncarea a fost deosebit de fadă săptămâna asta. Varză fiartă, piure de cartofi și o felie de carne de porc de la conservă trei seri la rând. M-am tot gândit la tine, că mânânci mâncare adevărată. Ai mâncat feluri gustoase?

– Chiar da, răspunse Pamela. Mai ales o cină, la familia Prescott. Stridii și friptură de porc și mousse de ciocolată. Și toate vinurile potrivite pentru fiecare fel de mâncare. Am crezut că o să mor de fericire.

– De unde au pus mâna pe toate astea?

– Presupun că de pe piața neagră. Se pare că Sir William ar fi implicat în multe lucruri.

– Atunci ai face bine să-l prezezi pe Jeremy să se căsătorească cu tine înainte să pună mâna pe el altă fată, dacă vrei să trăiești în lux pentru tot restul vieții tale. Își aplică un strat generos de ruj. Și când crezi că o să te vezi din nou cu el? E cam departe să te duci în Kent într-o zi liberă, nu-i așa?

– Săptămâna aceasta se mută în apartamentul părinților săi din Londra, zise Pamela. Va începe să lucreze la Ministerul Forțelor Aeriene. A, și vrea să organizeze o petrecere de miercuri într-o săptămână, un fel de petrecere de casă nouă. Sper

doar să nu fiu în tură de noapte. Poate pot să fac schimb.

– O petrecere? Superb! Pot să vin și eu?

Pamela șovăi. Era sigură că Trixie abia aștepta să pună din nou mâna pe Jeremy. Dar nu găsi nici un motiv să refuze.

– Da, da, bineînțeles, îi răspunse. Dacă putem să avem amândouă o seară liberă. I-am spus lui Jeremy că s-ar putea să lucrez încă în tura de noapte și s-ar putea să fie dificil să-mi iau liber.

– Poate că nu e, zise Trixie. Vineri mi s-a înmănat un bilet din partea comandantului Travis. Vrea să te prezinți direct la el, imediat cum te întorci.

– Vai de mine! spuse Pamela. Sper că nu o să-mi dea vreo mustrare.

– De ce, doar nu ți-ai pătat caietul, nu-i așa? întrebă Trixie. Ai divulgat secrete de stat? Ai vorbit despre ce faci aici, Doamne ferește?

– Nu, bineînțeles că nu. Deși a fost destul de greu acasă. Toți cred că fac o muncă anostă de birou într-un minister necunoscut, iar eu nu am putut să le spun că ceea ce facem cu adevărat este important.

– Oare este? întrebă Trixie. Câteodată mă întreb. Am o slujbă plictisitoare de birou într-un minister necunoscut, dar presupun că ce faci tu e mai interesant decât ce fac eu.

– Nu este interesant, spuse Pamela în grabă, dar cel puțin știu că sunt o roțiță într-un lanț lung care este important și asta este tot ce contează.

– Acesta e momentul în care mă ridic în picioare, flutur un steag și cânt „Rule Britannia“? întrebă Trixie, râzând.

Pamela îi dădu un ghiont în glumă.

– Taci din gură și du-te la film! Cred că eu o să cobor și o să mă confrunt cu carnea din conservă și cartofii doamnei Entwistle.

La Bletchley Park

A doua zi, la ora opt dimineața, Pamela își parcă bicicleta în fața casei mari și se îndreptă spre ușa impunătoare de la intrare. Era o zi minunată. Razele soarelui scânteiau din undele lacului pe care alunecau lebedele. Porumbeii băteau din aripi și se roteau pe cer. În aer se simțea miros de trandafiri și miere de albine. Era o zi numai bună să ieși la un picnic pe malul râului. Gândurile Pamelei zburară spre zilele tihnite de vară de la Farleigh înainte să revină brusc la realitate și să intre în holul întunecat din fața ei. Nu știa cu ce ar fi putut greși, în afară doar de faptul că leșinase. Poate că era pe cale să i se spună că nu se ridica la înălțimea sarcinii de aici și că avea să fie trimisă acasă, căzută în dizgrație. Dar nici nu era prima persoană care leșinase sau care să fi avut o cădere nervoasă în timp ce lucra aici. Știa doar că orele interminabile, condițiile jalnice și presiunea constantă ajunseseră să-i afecteze și pe alții.

Secretara de cabinet ieși din cămăruța ei când auzi pașii Pamelei pe podeaua din gresie.

– A, Lady Pamela, spuse ea. Urcați. Îl voi suna pe comandantul Travis să îi spun că veniți.

Femeia părea veselă și prietenoasă, ceea ce era încurajator, dar poate că secretarii de cabinet știau puține detalii despre vizitatori. Urcă pe scara din lemn bogat ornamentată și bătu la ușa comandantului.

– Lady Pamela, o întâmpină el cu jovialitate. Luați loc, vă rog. V-ați odihnit bine acasă?

Pamela se așează pe un scaun cu spătarul drept, care era în fața biroului de mahon al comandantului.

– Da, m-am odihnit, într-adevăr. Câteva nopți de somn odihnitor și mâncarea bună m-au pus pe

picioare.

– Minunat, spuse el, pentru că voi avea nevoie să fiți gata de acțiune. Vă dau o nouă misiune. Este puțin ieșită din comun, chiar și pentru Bletchley, și nimeni altcineva nu trebuie să știe despre ea. Ați înțeles? Știu că v-ați obișnuit să țineți secretul deja, dar în acest caz este deosebit de important.

– Înțeleg, domnule, spuse ea.

Se aplecă în față, pe scaun.

– Ce știți despre New British Broadcasting Corporation?

– Nu este un post de radio care emite din Germania, dar care pretinde că este britanic și împrăștie știri născocite?

– Exact. Făcu semn cu arătătorul spre ea, subliniind ideea. Este conceput să bage frica și disperarea în inimile britanicilor, ca să le frângă voința de a lupta și să-i întâmpine pe germani atunci când vor invada.

– Nu cred că sunt mulți britanici care se vor lăsa păcăliți, domnule, spuse ea.

– Ați fi surprinsă. Unii oameni cred tot ce se spune la radio. Nu toți sunt la fel de sofisticăți ca noi. Dar nu asta contează. Poate că ați mai auzit de acei membri ai „coloanei a cincea”¹⁷ care lucrează în interiorul Marii Britanii și ne zădărnicesc acțiunile. Nu înseamnă neapărat că sunt străini, ci englezi și englezoaice care, din motive proprii, simpatizează cu Germania și doresc să-l ajute pe Hitler cât pot de bine.

– Sunteți sigur, domnule? întrebă Pamela. Adică... se tot aude despre acei membri ai „coloanei a cincea”, dar ne gândim la emigranți ruși dubioși și, bineînțeles, la fasciștii lui Oswald Mosley.

– Ați fi surprinsă să vedeți câți oameni ar fi de acord cu invazia, comentă el. Chiar și oameni pe care îi cunoaștem amândoi. De fapt, credem că în acest moment se pune la cale un fel de complot. Nu știm sigur ce, dar bănuim că ar putea fi vorba de înlăturarea familiei regale și readucerea ducelui de Windsor în locul lor. Știm că are simpatii pro-germane puternice. A demonstrat deja acest lucru.

– Vai de mine, ar fi îngrozitor, spuse ea, dându-și seama că părase o școlăriță.

– Aici interveniți dumneavoastră, Lady Pamela, spuse comandantul Travis. Am primit rapoarte

bune despre dumneavoastră de la șefii de echipe. Sunteți isteată și aveți spirit de observație. Gândiți neconvențional. Așa că iată misiunea de care vă ocupați. Avem o stație de radiorecepție în apropiere, unde lucrătorii WRAF ascultă și transcriu toate emisiunile radio germane. Veți primi în fiecare zi transcrieri de la această nouă stație de emisie britanică, iar misiunea va fi să identificați orice mesaj codat adresat sufletelor simpatizante. Ar putea fi o frază repetată care să anunțe că următoarele propoziții sunt un mesaj. Nu vă pot spune ce să urmăriți, pentru că nu știu. Dar sunteți deșteaptă. Cred că am făcut bine că v-am propus pentru această misiune.

– O să mai lucrez în baraca mea obișnuită, domnule?

– Nu, bineînțeles că nu. Așa cum am spus, doar noi doi știm despre asta. Nimeni altcineva nu trebuie să știe. Este foarte posibil să existe simpatizanți aici, la Bletchley.

– Vorbiți serios?

– Nu ne putem permite să fim naivi, Lady Pamela. Abwehr-ul nu este prost. O să încerce să infiltreze simpatizanți oriunde pot. Așa că înțelegeți că totul trebuie să fie secret absolut.

– Bineînțeles. Dar ce o să le spun băieților cu care am lucrat dacă mă întâlnesc cu ei la cantină? Cum rămâne cu colega mea de cameră?

– Spuneți-le că ați fost detașată pentru o misiune specială cu comandantul Travis, pentru că îi place să vadă fete drăguțe care clasează informații.

Pamela simți că trebui să râdă când auzi asta.

– Deci voi lucra aici?

– Da. O să vă pun la dispoziție o cameră la ultimul etaj și o să-mi raportați doar mie. Ați înțeles?

– Da, domnule. Sper să mă ridic la înălțimea așteptărilor dumneavoastră, îi zise ea. Înțeleg că o să lucrez singură?

– Nu, veți avea un coleg cu care veți lucra. Un tânăr foarte inteligent care va verifica alte emisiuni în limba germană care ar putea transmite mesaje codate. Sper că vă veți ajuta unul pe altul să descoperiți mesajele codificate strecurate printre cele inofensive, iar apoi să puteți descifra aceste coduri.

Pentru că Pamela nu zise nimic, colonelul Travis adăugă:

– Am încredere deplină în dumneavoastră. Cred că sunteți persoana potrivită pentru acest post.

– Când doriți să încep? întrebă ea.

El făcu o grimasă și fața lui severă păru umană pentru o secundă.

– Eu zic să nu mai amânăm și să începeți chiar acum, Lady Pamela.

Pamela ieși din biroul lui Travis și urcă un etaj până la camera desemnată, de la ultimul etaj. Era limpede că fusese camera unui servitor. Holul nu era placat cu lambriuri de lemn și avea un aer desuet, prăfuit și închis. Deschise ușa, apoi tresări când simți o mișcare în dreapta ei. Un tip înalt și deșirat se ridică brusc de la masa la care stătea.

– Doamne, m-ai speriat, spuse Pamela, râzând acum. Nu m-am așteptat să fie cineva aici. Tu trebuie să fii complicele meu.

Tânărul ocoli masa, întinzându-i mâna.

– Froggy Bracewaite, spus el. Iar tu ești Lady Pamela Sutton.

– Corect, răspunse ea. Să înțeleg că numele tău nu este chiar Froggy.

– În fața șefilor, răspund la numele de Reginald, îi zise. Dar am fost poreclit „Froggy“ la Winchester și așa mi-a rămas numele. Și poate că nu-ți amintești, dar ne-am mai întâlnit. Cred că am dansat cu tine la unul dintre balurile debutantelor în timpul Sezonului tău. Probabil că încă mai ai vânătăile de la picioare care să dovedească asta.

– Mi s-a părut mie că te cunosc, spuse ea. Sunt sigură că nu ai fost singurul partener care m-a călcat pe degete în acel Sezon. Le dau fetelor lecții de dans, dar nu se gândesc niciodată să facă același lucru pentru partenerii lor. Apropo de asta, mă bucur că vom lucra împreună. Toată treaba asta pare îngrozitor de dificilă și nu mi-ar fi plăcut să mă ocup de ea de una singură.

– Cred că ești foarte deșteaptă, altfel nu i-ar fi cerut niciodată unei femei să facă asta, spuse el. În cazul în care nu ai observat, bărbații primesc toate posturile importante aici, iar femeile rămân cu munca de birou, chiar dacă deseori sunt mai bine calificate.

– Sunt una dintre cele mai norocoase, îi zise Pamela. Lucram ceva destul de interesant. Dar nu spărgeam coduri propriu-zis. Habar nu am cum să încep să fac așa ceva. Va trebui să mă înveți tu.

El făcu semn spre listele tipărite din teleimprimanta de pe masă.

– Primul lot de transcrieri a fost trimis de la postul de radio Y, zise el. Hai să ne uităm împreună și poate reușesc să-ți arăt ce am putea căuta.

Rămaseră împreună la masă. Pamela citi cu atenție prima pagină.

Dragi prieteni din Marea Britanie,

Ne pare rău că guvernul vostru nepăsător vă face să suferiți inutil. Invazia se va desfășura conform planului și nu puteți face nimic pentru a opri puterea Wehrmachtului german. Dar cei care ne ajută, care ne fac să ne simțim bine-veniți vor descoperi că tranziția va fi ușoară și viața va reveni rapid la normal. Luminile se vor aprinde din nou, barurile și cinematografele se vor redeschide. Va fi din nou mâncare din belșug.

– Ce prostii! exclamă Pamela, făcându-l pe Froggy să chicotească. Sunt sigură că nimeni nu poate crede așa ceva, spuse ea.

– Ai fi surprinsă, răspunse el. Mai ales când auzi știri de genul acesta.

Arată cu degetul mai jos pe pagină.

Banca Angliei săvârșește o fraudă continuă în detrimentul poporului britanic. Bancnota de o liră sterlină a devenit fără valoare, iar guvernul tipărește...

Continuară să citească. Informări despre numărul de nave britanice scufundate. Nave de marfă care nu aveau să ajungă niciodată pe coastele britanice cu provizii de alimente. Marea Britanie avea să se confrunte în curând cu foametea. Și totuși, exista un depozit secret de alimente în pivnițele de sub Whitehall, astfel încât membrii guvernului și cei aflați la putere să mănânce bine, în timp ce muncitorul obișnuit trebuia să trăiască cu pâine făcută din rumeguș.

După buletinele de știri triste și înșelătoare, urmară mesajele trimise de militarii britanici ținuti prizonieri în lagărele germane.

De la sergentul Jimmy Bolton, RAF Hornchurch, acum prizonier la Stalag 16. Pentru soția sa, Minnie. „Nu-ți face griji pentru mine, draga mea. Sunt sănătos și sunt hrănit și îngrijit aici. Capul sus, voi fi acasă în curând.”

– Nu mi-aș face prea multe iluzii dacă aș fi soția lui, murmură Froggy.

Pamela dădu din cap.

– Totul este atât de înșelător și trist, spuse ea, dar nu văd nimic ce ar putea fi un mesaj codificat. Nu văd nimic de genul „Ariciul iese la miezul nopții”, așa cum m-aș fi așteptat să găsesc.

El râse.

– Germanii au niște coduri foarte complexe. Să vedem dacă primele litere ale fiecărei propoziții alcătuiesc cuvinte utile.

Făcură asta, dar nu găsiră nimic. Încercară combinații similare, a doua propoziție din fiecărui buletin. Numele proprii ale presupușilor prizonieri.

– Presupun că Bolton este numele unui loc, sugeră Pamela.

Froggy clătină din cap.

– Dar Sims și Johnson nu sunt, nu-i așa? Trebuie să spun că, deocamdată, nu-mi sare nimic în ochi. Nu se repetă nici un cuvânt sau propoziție. S-ar putea să trebuiască să vedem transcrierile pe mai multe zile ca să determinăm dacă frazele se repetă la aceeași oră, în fiecare zi.

După prima zi, Pamela simți că i se supraestimasera abilitățile și că, în curând, avea să se descopere că nu era deloc atât de strălucită și, drept consecință, va fi trimisă înapoi la unitatea ei.

Când ajunse acasă, Trixie o aștepta.

– Și, despre ce a fost vorba? Povestește-mi? Comandantul Travis ți-a dat peste mână?

– Nu, nimic de genul ăsta, răspunse Pamela. M-a anunțat că o să mă mute la o nouă divizie. Eram în exces de personal acolo unde eram eu și mai aveau nevoie de cineva pentru munca de birou în casa mare. După cum a spus comandantul Travis, îi place să vadă pe-acolo o fată drăguță.

Trixie clătină din cap.

– Bărbații! spuse ea. Nu ar fi deloc amuzant dacă o femeie ar spune: „Angajează un bărbat tânăr, îmi place să văd pe-aici mușchi care se încordează“.

Pamela râse.

– Sunt sigură că unele femei în poziții de autoritate gândesc așa. Dar trebuie să recunosc că mă bucur că am ieșit din baraca aia. Dacă în casa mare lucrează persoane influente, pun pariu că la iarnă o să fie încălzită cum trebuie. Și sunt suficient de aproape de cantină ca să dau o fugă până acolo în timpul pauzelor.

– Dar faci tot lucruri plictisitoare, ca mine, spuse Trixie. Când își vor da seama că noi, femeile, suntem capabile și că am putea foarte ușor să spargem coduri, la fel ca bărbații?

– Presupun că doar atunci când vor fi disperați, spuse Pamela. De fapt, sunt câțiva băieți foarte inteligenți aici, așa că înțeleg. Niște maeștri incontestabili la matematică. Nici eu n-am fost slabă la matematică, dar în nici un caz nu visam cu ochii deschiși la noi modalități de a rezolva probleme de algebră și nici nu-mi dansau în cap numere ca unora dintre băieții aceștia.

– Unii dintre ei sunt chiar ciudați, dacă mă întrebi pe mine, spuse Trixie. Tipul care m-a dus la film. Scotea un fel de zumzet ciudat din gât și tot bătea nervos din picior și nu a încercat mai mult decât să-și strecoare brațul pe după umărul meu. Probabil că suntem singurele ființe normale de aici.

Pamela era pe punctul să-i spună că lucra cu un tip cu care dansase când fusese debutantă, dar apoi își aminti că până și astfel de lucruri banale trebuiau să rămână secrete.

Se auzi un gong.

– Cred că ar fi mai bine să coborâm și să încercăm să mâncăm ce avem la cină, zise ea. Tare mă tem că am simțit miros de pește care fierbea.

– O, nu, nu îngrozitorul ei borș de pește, spuse Trixie. Măcar carnea de conservă nu avea cum să o gătească prea mult. Să îndrăznim să ne strecurăm pe ușă și să mergem să mâncăm o chiflă cu cârnați și să bem o halbă la bar?

– Cum? Să-i provoc mânia și să-mi pună în față de-acum înainte numai bucățile cu zgârciuri din tocăniță? Ai observat că mereu îi dă omului acela

înfiorător, domnul Campion, cele mai bune bucățele?

– Bineînțeles că am observat. Îi place de el. Dar, din păcate, el nu o place pe ea. Să fim serioase, dragă, cine ar face-o? Râse cu poftă. Apoi redeveni serioasă. Trebuie să existe niște locuri mai bune undeva în apropiere. Mi-aș întreba familia dacă avem ceva cunoștințe în zona asta, dar nu pot dezvălui unde mă aflu. Voi fi tare furioasă dacă o să aflu că un unchi bătrân trăiește la câțiva kilometri depărtare într-o casă mare, pe un domeniu, și mănâncă fazan de trei ori pe săptămână. Își strecură brațul pe după cel al Pamelei. În regulă. Să mergem jos și să ne înfruntăm soarta cu capul sus sau, mai bine zis, să înfruntăm codul fiert. Apoi mergem să bem halba aia de bere. Fac eu cinste.

„Coloana a cincea“ este denumirea dată agenților secreți ai generalului Franco, din perioada războiului civil spaniol (1931-1939). În sens general, orice tip de agenți secreți ai dușmanului care activează pe teritoriul unei țări.

Acasă și în străinătate cu Ben

Întors acasă după vizita sa la Londra, Ben se simțea tare stânjenit de faptul că trebuia să caute prin camera domnișoarei Gumble. Nu avea să fie ceva dificil de făcut, știa asta. Cel mai probabil aceasta avea să fie cu Phoebe, la lecții, în timpul dimineții. Totuși, exista un risc enorm: toată lumea din casă îl cunoștea. Dacă dădea peste vreun membru al familiei, ar fi trebuit să inventeze un motiv pentru care se afla acolo și, eventual, avea să fie invitat în casă la un ceai. Dacă ar fi fost văzut urcând treptele spre apartamentul de deasupra grajdului, ar fi trebuit să dea explicații. Când căuta răspunsuri la toate aceste întrebări, în cameră intra tatăl său care ridică privirea surprins să-l vadă pe Ben acolo.

– O, te-ai întors. Credeam că ai plecat la Londra?

– Doar pentru o întâlnire, îi spuse Ben. De fapt, trebuie să plec pentru câteva zile. În nord.

– Ce să faci în nord? îl întreabă tatăl său. Credeam că lucrezi într-un birou.

– A, da. Așa este, răspunse Ben în grabă. Dar am fost rugat să livrez personal niște documente la un centru de cercetare. Nu poți fi niciodată prea atent în zilele noastre. Poșta ar putea fi interceptată.

– Serios? Cu siguranță că nu. Poșta britanică este o instituție de încredere.

– Nu se știe niciodată, tată. Se presupune că simpatizanții germani sunt infiltrați peste tot.

– Astea sunt doar vorbe panicarde. Cred că sunt lansate de inamic ca să ne bage frica în suflet. Să ne facă să fim suspicioși unii față de alții. Să ne facă să credem că germanii debarcă în fiecare zi. Știi că jumătate din sat crede că bietul om a cărui parașută nu s-a deschis era un spion german. Numai aiureli.

Era îmbrăcat într-o uniformă de soldat englez. L-am văzut cu ochii mei. Un accident tragic, asta a fost.

– Probabil, îi spuse Ben. Cum spuneam, voi fi plecat câteva zile, apoi s-ar putea să mă întorc din nou acasă sau poate nu, depinde ce decide șeful meu de departament.

Reverendul Cresswell privi în jurul său.

– În momentul acesta încerc să-mi amintesc de ce am venit aici. Mentea mea e ca un ciur mai nou. A, știu. O carte despre păsări. Am văzut un cuib de bufniță în ulmul acela mare și cred că e o bufniță țipătoare. Am zărit-o la amurg, dar am vrut să fiu sigur.

Lui Ben îi veni o idee genială. Telescopul domnișoarei Gumble. Ar putea-o ruga să i-l împrumute pentru tatăl său. Perfect. Își pregăti valiza cu tot ce avea nevoie, apoi se duse cu bicicleta până la Farleigh. Când ajunse să urce pe alee, trebui să tragă pe dreapta când pe lângă el trecu un convoi de camioane militare, iar așteptarea forțată îi readuse în atenție îndoielile. Dacă i-ar fi cerut domnișoarei Gumble să-i împrumute telescopul, probabil că ea s-ar fi dus să i-l aducă. Nu ar fi vrut ca el să intre în camera ei, mai ales dacă avea ceva de ascuns. Dar dacă avea să urce în cameră fără permisiunea ei și ar fi fost văzut, acest lucru s-ar fi aflat și s-ar face mult caz de asta.

– La naiba! bombăni el.

Nu era făcut să fie spion. Se gândi la băieții care fuseseră trimiși să o salveze pe Margot Sutton din mâinile Gestapoului și cât de absurd trebuie să fi părut când se oferise voluntar pentru o astfel de misiune. Cu siguranță, Margot avea nervi de oțel ca să poată să primească și să transmită mesaje prin stația de radiorecepție în Parisul ocupat. Își aminti că mereu o admirase, era cu câțiva ani mai mare decât Pamma, era sofisticată și plină de farmec, chiar și în adolescență. Un lucru cert era însă faptul că Pamma fusese întotdeauna cea curajoasă, cea care se urca în copaci și accepta provocări. Simți un val imens de ușurare că nu Pamma era cea care se afla acum la Paris, așteptând să fie salvată. Pentru că șansele unei salvări reușite din cartierul general german într-o țară ocupată erau foarte mici. Probabil că toți aveau să sfârșească morți. Se întreabă dacă Lordul și Lady Westerham ar putea avea vreo

idee că fiica lor se afla într-un asemenea pericol și cât de greu era pentru toată lumea să păstreze secretul.

Trecu și ultimul camion din convoi. Ben își continuă drumul până la casă. Văzu cum panouri de placaj erau descărcate și cărate pe scări. Probabil erau pentru reparațiile la acoperiș. Locul era plin de soldați, ceea ce îi permise să treacă neobservat și să ajungă în curtea grajdurilor. Urcă scările și bătui la ușa ei, în caz că nu era la lecții cu Phoebe. Apoi încercă mânerul și dădu să împingă ușa. Camera părea să fie încuiată.

– La naiba! bombăni el și împinse ușa cu umărul.

Aceasta se deschise, iar el găsi în camera domnișoarei Gumble. Inima îi bătea cu putere când privi în jurul lui și văzu telescopul așezat pe unul dintre teancurile de hârtii. Un radio. Asta căuta. Și orice document incriminator. Camera era mică, iar el verifică destul de repede maldărul de cărți și puținele lucruri pe care le avea domnișoara Gumble. Dar nici urmă de vreun radio.

Era sigur că nu văzuse nici un radio printre lucrurile ei din camera grajdurilor. Se întrebă dacă să îndrăznească să urce în camera ei din turnul mic ca să vadă dacă nu cumva ar putea fi ascuns acolo pe undeva un aparat de radio emisie. O scuză, de asta avea nevoie. Își aminti că purtase smochingul. Da, asta s-ar putea să meargă. Se întoarse la treptele din față, intră în casă și urcă cele două etaje până ajunse la ultimul. Nimeni nu îl opri până când nu ajunse la scara în spirală care ducea spre camera domnișoarei Gumble. Mai mulți soldați încercau să manevreze o foaie de placaj pe scara îngustă. Unul dintre ei se întoarse și îl văzu pe Ben.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule? îl întrebă soldatul. După cum vedeți, suntem destul de ocupați aici și v-aș fi recunoscător dacă ați coborî.

– Eu sunt cel care a salvat-o pe doamna din camera din turnul mic, spuse el. Eram îmbrăcat în smoching și mi-am pierdut unul dintre butonii de aur. Mă întrebam dacă aș putea arunca rapid o privire. Au mai degrabă valoare sentimentală.

Ofițerul dădu din cap.

– Bineînțeles, domnule. Așteptați, oameni buni! Lăsați-l pe domnul să treacă!

Ben se grăbi să urce scările. În cameră era o mizerie îngrozitoare, tencuială întinsă pe podea și pete înnegrite pe pereți. Încă mirosea a fum. Ben căută prin cameră, uitându-se cu atenție sub pat, pe bancheta de la geam, verificând orice scândură slăbită, dar nu găsi nimic. Fu nevoit să se retragă. Dacă ar fi avut un radioreceptor, fie era bine ascuns, fie îl făcuse nevăzut.

Nu mai era nimic de făcut decât să își vadă mai departe de misiune și să se îndrepte spre locurile de luptă din nordul Angliei și să vadă dacă nu cumva avea să identifice acolo vreun indiciu. Își recuperează bicicleta și pleacă spre acasă fără să se vadă cu nimeni cunoscut. Apoi merse pe jos până la gară și se urcă în trenul spre Londra.

În acea după-amiază, imediat după ceai, Lady Phoebe ieși pe furiș din casă și se îndreptă spre cabana paznicului de vânătoare. Doamna Robbins părea o altă persoană, mult mai îmbătrânită, cu ochii în fundul capului și cu o expresie buimacă.

– Este în casă, milady, spuse ea pe un ton sec. Intrați dacă doriți!

Phoebe uitase pentru moment că fiul familiei Robbins fusese dat dispărut. Se întreabă dacă ar trebui să zică ceva, dar nu-i veni în minte nimic potrivit, așa că zâmbi și spuse:

– Mulțumesc, doamnă Robbins.

Se duse în bucătărie și îl găsi pe Alfie mâncând o felie de pâine cu dulceață. Își ridică privirea și zâmbi când o văzu.

– Noi doi trebuie să vorbim, spuse ea. Lasă aia și vino undeva unde să nu fim auziți.

Alfie o urmă afară și se îndepărtară de casuță înainte ca ea să spună:

– Trebuie să ne grăbim cu investigația noastră. S-au întâmplat niște evenimente.

– Chiar?

Ea dădu din cap.

– Sunt sigură că ai auzit că ne-a fost bombardată casa.

– Da, știu. Absolut îngrozitor.

– Ei bine, asta m-a făcut să mă gândesc, știi tu, la parașutistul nostru. De ce să bombardezi Farleigh?

– Ei bine, sunt al naibii de mulți soldați care stau acolo, să știi.

Zâmbi.

– În regulă. Țsta poate fi un motiv. Dar dacă ar fi altul?

– Ca de exemplu?

– Cineva sau ceva de la Farleigh ar trebui să fie distrus. Îl cunoști pe domnul Cresswell, fiul vicarului?

Alfie dădu din cap.

– A fost acolo în noaptea incendiului. Ne-a salvat pe mine și pe guvernanta mea. Chiar a fost foarte curajos. Dar era interesat de faptul că domnișoara Gumble avea un telescop. Iar astăzi eram în sala de clasă și, din întâmplare, m-am uitat pe fereastră și l-am văzut mergând spre curtea grajdului, unde stă acum domnișoara Gumble. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva bănuiește că se întâmplă ceva ciudat. Sau... Se opri o clipă, apoi continuă: ...dacă nu cumva are ceva de-a face cu parașutistul ăla.

– Ce vrei să spui? întrebă Alfie.

– Știu că a fost rănit în accidentul de avion de dinainte de război, dar de ce nu este în armată? Este genul de persoană care ar putea dori ca germanii să preia controlul. Este genul de om tăcut și șiret, exact genul pe care ei l-ar putea folosi. Deci cred că noi doi ar trebui să ne apucăm de treabă și să facem lumină. Știu că a plecat la gară, dar, dacă se întoarce, trebuie să fim cu ochii pe el. Iar eu o să mă mai uit pe furiș prin casă să văd dacă e ceva suspect acolo. Tu vezi prin sat dacă găsești ceva suspect. Bine?

– Bine, zise el, dar am ascultat și eu ce spun oamenii. Unii cred că germanul care stă cu doctorul ar putea fi un spion.

– Dar el este evreu și austriac. A fugit de naziști.

– Așa zice el. Alfie zâmbi din nou. Dar voi face tot ce pot. Îți spun eu cine cred că ar putea fi chiar dubioși: constructorii Baxter. Ai observat că porțile de la curtea lor sunt mereu închise, iar gardul este atât de înalt că nu poți să vezi înăuntru?

– Probabil pentru ca nimeni să nu se poată strecura și să le fure proviziile, zise Phoebe.

– Da, dar e mai mult decât atât, spuse Alfie. M-am uitat când a plecat camioneta lui Baxter zilele trecute. Și cineva a închis poarta exact în momentul în care mașina a trecut, iar tânărul domn Baxter conducea și m-a văzut stând acolo și a strigat: „La ce te holbezi? Haide, sari de-aici“.

– Deci o să spionezi puțin în curtea familiei Baxter? Excelent, spuse Phoebe. Dăm noi de capăt misterului ăsta, o să vezi, Alfie. O să-i surprindem pe toți.

Paris

Margot stătea la geamul hotelului Ritz și se uita pe stradă. Degetul încă îi pulsa și îi curgea sânge, dar cealaltă durere era cea mai chinuitoare. *Femeia aceea*. Așa îi spusese el. O privise fără nici o emoție pe față. Nu era iubita lui. Nu i-a păsat deloc de ea. Ea își riscase viața rămânând în Paris când ar fi putut să se ducă acasă unde era în siguranță. Și nu avusese niciodată vreo șansă să-l salveze. Germanii se folosiseră de ea, împingând-o într-o situație în care ar fi fost de acord să le îndeplinească cererile, totul pentru nimic.

„Ce proastă am fost“, se gândi ea. Era posibil să se ducă acasă, dar doar ca să ajute inamicul. Dacă nu o făcea, atunci cineva de la fața locului avea să o ucidă fie pe ea, fie pe un membru al familiei sale. Acum că îi văzuse efectiv în acțiune, era sigură că nu ar avea nici o reținere să o lichideze. Nu știa încă ce misiune avea de îndeplinit, dar probabil că avea legătură cu faptul că era aristocrată și că se învârtea în cele mai înalte cercuri. Se cutremură și își duse mâna rănită la piept.

– Trebuie să vă laud, îi spuse *Herr Dinkslager* când plecară cu mașina de la sediul Gestapoului de pe Avenue Foch. Ați fost foarte curajoasă. Exact așa cum mă așteptasem de la una dintre cele mai vechi familii din Anglia. Trebuie să-mi cer scuze pentru degetul dumneavoastră. O să vedeți că leziunile nu sunt permanente. Sunt sigur că vă dați seama că a fost o necesitate.

Ea nu spusese nimic, ci se uita pe fereastră.

– Mai întâi vei avea nevoie de o pregătire, îi spuse *Herr Dinkslager*. Așa că, deocamdată, cred că vă vom lăsa la Ritz. Am putea să profităm la maximum de mâncare și de vinul bun, nu-i așa?

Vorbea din nou cu ea ca și cum ar fi ieșit la o plimbare cu mașina, la țară, nu ca și cum tocmai îi înfipsese o pană de lemn sub unghie. Fusese gata să facă același lucru cu restul degetelor ei și să-l lase pe tânărul soldat să o violeze dacă ar fi crezut că așa ar fi obținut rezultate. *Ce fel de bărbat poate să acționeze astfel?* se întrebă ea. Să se comporte civilizată ca să salveze aparențele, dar să tortureze și să ucidă cu calm. Oare nu se gândește niciodată la soția lui, la copiii lui, la surorile lui de acasă, nu-și imaginează că astfel de orori li s-ar putea întâmpla și lor?

Opriră în față la Ritz și el o însoți în hotel. În apartamentul lui Gigi Armande nu era nimeni.

– O să pun pe cineva să vină cu un bandaj pentru degetul acela, spuse el. Și voi aranja ca pregătirea să înceapă mâine.

Acum stătea acolo singură, prizonieră, așteptând să-și înfrunte soarta. „Trebuie să pot face ceva”, se gândi ea. O ieșire pe acoperiș, prin camerele servitorilor. Îi veni în minte un gând ridicol: „Ce-ar fi dacă aș deschide ușa, aș ieși în hol, aș coborî scările și m-aș îndrepta spre libertate”. Traversă camera și deschise ușa. Când o auzi, un soldat german care stătea de pază lângă scări se întoarse să se uite la ea. Nu pe acolo, atunci.

Se gândi la altă variantă. Ar putea cere ceva de la room service. Dacă i-l aducea o femeie, putea să o doboare, să o lege, să-i fure uniforma și să se salveze așa. Ideea era interesantă, dar merse mai departe pe firul ei. Dacă acea persoană se lupta și riposta, ar putea să o ucidă dacă era nevoie? Margot tresări. Una era să ucizi, altceva era să legi pe cineva. Dar nu putea să stea cu mâinile în sân. Ridică telefonul și constată că nu avea ton. În acel moment intră Gigi Armande. Margot își ridică privirea ca un copil vinovat.

– Încercam să comand un pahar de vin, spuse ea. Armande zâmbi.

– Există un omuleț la recepție care pornește telefonul când mă vede, din motive de securitate. Acum, ce voiai?

– Nu contează, spuse Margot, îndepărtându-se de telefon.

– Ba contează, cum să nu. Am auzit ceva despre micul incident din această după-amiază. Ai băut un

pahar de coniac? Te ajută să te liniștești.

Margot clătină din cap.

– Și au avut grijă de biata ta mână? Observă bandajul. Atât de necivilizat din partea lor. O să-i spun lui Spatzi, adică lui *Herr Dinkslager*, când o să vorbesc cu el data viitoare. Nu așa trebuie să se poarte cu protejații mei, nu și dacă vrea o rochie nouă pentru soția lui.

Veni lângă Margot și îi ridică degetul bandajat.

– Trebuie să faci ce ți se spune, *ma chérie*. Trebuie să le facem jocul dacă vrem să supraviețuim. Am înțeles că vor să te trimită acasă. Te rog, nu da dovadă de prea multă abnegație. Fă ceea ce îți cer și vei fi în siguranță și cu familia ta.

Margot clătină din cap. O încerca un sentiment îngrozitor că ar putea să cedeze nervos și să înceapă să plângă dacă ar fi deschis gura să spună ceva. Faptul că doamna Armande fusese amabilă cu ea fusese ultima picătură care umpluse paharul când ea era de fapt în pragul unei crize de plâns de ore întregi.

Armande ridică telefonul și comandă, calmă, somon afumat, o sticlă de Chablis și un coniac mare. Apoi puse receptorul în furcă și îi zâmbi lui Margot.

– Totul va fi bine, îi zise.

– Cum ar putea să fie bine? întrebă Margot cu tristețe.

Armande veni lângă ea și o luă de după umeri.

– Este foarte nobil, acest Gaston al tău. O mândrie pentru Franța.

– Ce vrei să spui? Margot își ridică brusc privirea. I-a lăsat să mă tortureze. Ți se pare că asta e nobil?

Armande zâmbi.

– Nu va trăda Rezistența, indiferent ce s-ar întâmpla. Am auzit ce a spus despre tine. Că nu însemni nimic pentru el. Cunosc bărbații, *ma chérie*. Am fost cu foarte mulți bărbați. S-a asigurat că te vor lăsa în pace.

– S-a asigurat? zise Margot supărată. A spus că din partea lui n-au decît să mă taie în bucățele, că lui nu-i pasă.

– Sigur că da. Armande ridică din umeri într-o manieră foarte galică. Nu înțelegi? Era singura cale ca să te lase să pleci. Dacă nu-i păsa câtuși de puțin de tine, atunci torturarea ta nu ar fi avut nici un

efect asupra lui. Și a mai avut un beneficiu în plus, în sensul că te-a făcut să accepți să faci ce voiau intriganții germani. Acum vei fi marioneta lor.

Margot o privi cu suspiciune.

– Se pare că știi foarte multe lucruri. Lucrezi în secret cu ei?

– Draga mea, eu nu lucrez cu nimeni, spuse Armande. Dar sunt amanta lui Spatzi, după cum sunt sigură că ai ghicit până acum. Cum altfel crezi că aş putea sta la Ritz și să vin și să plec când vreau? Și da, mărturisesc că am contribuit și eu la toată acea dramă când ai fost adusă aici. Dar numai pentru că îmi păsa de tine și voiam să rămâi în viață.

– Atunci știi ce vor să fac în Anglia?

Gigi Armande ridică din umeri.

– Nu prea. Nu cred că o să ți se spună până când nu vei contacta persoana potrivită de acolo.

– Dar nu crezi că vor dori să se folosească de poziția mea în societate ca să ucidă pe cineva? Pe cineva important. Poate pe un membru al familiei regale?

Armande ridică din nou din umeri.

– Îți spun cu toată sinceritatea că nu știu. Dar îți mai zic că trebuie să te prefaci că faci tot ce îți spun, până la capăt.

– Nu aş fi putut deloc să-l salvez pe Gaston, nu-i așa? Întrebă Margot cu un fir de voce.

– Foarte puțin probabil, recunosc, răspunse Armande.

Suspiciunile lui Margot se confirmară când fu dusă la un poligon de tragere a doua zi. Fusesse la vânatoare de fazani și chiar trăgea bine, dar încercase să pară stângace și neîndemânatică cu arma. Orice, ca să câștige timp.

– Trebuie să te descurci mai bine, *Fräulein*, spuse ofițerul german care se ocupa de ea.

– Mă tem că încă mă doare degetul când țin arma, îi spuse ea. Va trebui să așteptați ca degetul meu să se vindece.

– Nu avem timp să așteptăm, spuse el. Este nevoie de tine acolo pentru o misiune urgentă. Acum încearcă din nou. Nu plecăm până când nu vei nimeri centrul semnului de cinci ori la rând.

Urmară zile mai intense. Mai multe lucruri de memorat. Cuvinte codate care trebuiau înțelese. Și amenințări voalate. Avea să fie supravegheată în permanență. Familia ei avea să fie urmărită. Habar nu avea câți agenți lucrau acum în Marea Britanie, dar avea să facă un lucru bun pentru compatrioții ei. Concluzia era inevitabilă. Invazia urma să aibă loc. Dar ea putea să o grăbească și să salveze Marea Britanie de la mai multă suferință.

În a treia zi, abia se întorsese de la antrenament, iar Gigi era încă la salonul ei, când se auzi un ciocănit în ușă. Deschise și doi ofițeri germani ciudați intrară.

– *Fräulein*, trebuie să veniți chiar acum cu noi, spuse unul dintre ei într-o engleză tăioasă. Ne așteaptă o mașină.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Nu puneți întrebări.

Bărbatul strigă la ea, o prinse de braț și o împinse înainte. Merse între ei pe hol și coborâră pe scări. Alți ofițeri germani trecură pe lângă ei și salutară politicos din cap. Afară îi aștepta un Mercedes negru. Unul dintre ei deschise ușa din spate.

– Urcați!

Se așeză pe bancheta din spate. Cei doi ofițeri urcară în față și plecară. Margot își stăpâni frica. Se întorceau la cartierul general al Gestapoului de pe Avenue Foch? Sau se hotărâseră că nu le era de folos până la urmă și era dusă ca să fie executată? Încercă să-și oprească genunchii din tremurat.

Se îndepărtară cu mașina de centrul Parisului. Lumina scădea în intensitate pe măsură ce treceau de suburbii. Până acum, nimeni nu scosese un cuvânt. Apoi, unul dintre bărbați se întoarse către celălalt.

– A mers destul de bine, nu crezi? întrebă el într-o engleză aristocrată.

Celălalt bărbat se întoarse spre Margot și zâmbi.

– Este în regulă. Te poți relaxa acum. Am trecut de primul obstacol.

– Nu sunteți germani? întrebă ea.

– De fapt, suntem de la operațiuni speciale, trimiși să te scoatem de acolo, răspunse unul dintre ei.

– Dar mașina, uniforme? întrebă ea.

– De la doi bieți băieți care au băut aseară târziu într-un bar.

– Ei unde sunt acum?

– Îngropați sub un morman de bușteni.

– Sunt morți?

– Mă tem că da. Este război. Și nu ar fi ezitat să te ucidă. Acum, fii atentă, în spate e un covor închis la culoare. Dacă suntem opriți la un punct de control, te apleci la podea cu covorul peste tine și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci nici cea mai mică mișcare.

– Unde mergem?

– Spre canal, unde sperăm să ne aștepte o ambarcațiune rapidă. Ești bine?

– Da, sunt bine, răspunse ea.

– Cred și eu, dacă stai la Ritz, spuse celălalt bărbat.

Avea un ușor accent din nord, dar nu vorbea atât de stilat precum cel care vorbise prima dată cu ea.

– De ce te-au dus acolo?

– Gigi Armande a avut grijă de mine.

– Ești al naibii de norocoasă că nu ai ajuns la sediul Gestapoului.

– Am fost acolo de câteva ori, spuse ea și se cutremură involuntar.

– Și ai ieșit vie de acolo. Nu mulți oameni pot spune asta. Cred că valorezi pentru ei mai mult vie decât moartă.

– Au vrut să se folosească de mine ca să-l facă pe Gaston de Varennes să vorbească, spuse ea prudentă.

– Și a vorbit?

– Nu.

– Bineînțeles că nu. Așa că ai noroc că am venit să te luăm acum. Timpul tău era clar limitat.

Își continuă drumul.

– Aș putea să știu cum vă numiți? întrebă Margot.

– Fără nume. E mai sigur așa.

Se lăsă noaptea și merse cu mașina pe drumuri întunecate, trecând prin orășele, unde nu se prea vedeau semne de viață. Apoi, după aproximativ o oră, ajunseră la punctul de control de care se temuseră.

– Apleacă-te, șuieră unul dintre bărbați.

Margot se ghemui cât putu de mult și își trase covorul peste ea. Mașina se opri.

– Actele dumneavoastră, vă rog, domnule locotenent, ceru o voce stridentă.

Margot auzi foșnete de hârtie. Apoi o întrebare:

– Care este misiunea ta aici?

Unul dintre bărbați răspunse într-o germană perfectă.

– Am un mesaj direct de la Berlin, care trebuie livrat doar generalului von Heidenheim la Calais.

– Invazia! exclamă soldatul. Trebuie să fie vorba despre invazie.

– Asta nu este treaba ta, răspunse șoferul. Lasă-ne să ne vedem mai departe de drumul nostru!

Mașina prinse din nou viteză.

– Poți să ieși acum, îi zise unul dintre ei, și amândoi începură să râdă.

– Cum de vorbești atât de bine germana? întrebă Margot.

– Doar nu crezi că ar trimite într-o astfel de misiune un om care nu ar vorbi bine limba. Mama mea era austriacă. Am crescut vorbind ambele limbi.

– Foarte util, după cum s-a dovedit, spuse celălalt. Eu știu germană doar din anul petrecut la Universitatea din Heidelberg, dar este destul de bună în caz de nevoie.

Își continuară drumul, oprindu-se la o răscruce ca să se uite pe o hartă și să vadă pe ce drumuri ar evita alte întâlniri cu forțele germane. Mai fură opriți o dată, dar li se făcu semn să treacă atunci când santinela le văzu uniforme. Apoi, în cele din urmă, mașina ieși brusc de pe șosea și se opri între niște copaci.

– Mă tem că trebuie să mergem pe jos de aici, spuse cel sofisticat. Asta e partea mai riscantă. Poftim, pune-ți puloverul ăsta negru. Și fă exact ce-ți spunem noi. Dacă spun să fugi, fugi ca naiba, ai înțeles?

Margot dădu din cap. Cei doi bărbați se dezbrăcară de uniforme germane și le lăsară în vehicul, apoi se îmbrăcară cu bluze negre, pe gât, identice. Își traseră gulerele în sus ca să își ascundă cât mai mult fețele. Margot făcu și ea la fel. Unul dintre bărbați scoase o lanternă mică, camuflată, astfel încât să producă doar o licărire. Era o noapte înnorată și nu se vedea nici o lumină. Margot mergea după ei prin pădure, împiedicându-se de

rădăcinile copacilor și încercând să țină pasul cu pantofii ei incomozi. Ajunseră la o căsuță, dar părea să fie părăsită. Chiar și așa, se furișară pe lângă ea, săriră un gard și alergară pe un câmp deschis până când unul dintre bărbați ridică o mână, ca să se oprească. Margot simți mirosul de sare din aer și auzi foșnetul și zbuciumul valurilor care se loveau de plaja pietroasă de mai jos.

– Să ne rugăm ca vaporul să fi apărut și să nu fi fost aruncat în aer. Ar trebui să fie în regulă. Ar fi necesar să folosească o barcă joasă de viteză mică. Greu de detectat.

Bărbatul desprinsе învelișul de pe lanterna sa și trimise mai multe semnale luminoase spre marea întunecată. După o clipă, i se răspunse cu pâlpâiri de lumină.

– Bine. Sunt acolo și ne-au văzut. Acum tot ce trebuie să facem este să ajungem pe plajă, să o traversăm fără să călcăm pe mine și să ne urcăm în barcă. Floare la ureche, aș spune.

Râse.

Se îndreptă spre malul stâncos și abrupt, se uită în jur, apoi le făcu semn celorlalți să-l urmeze. În calcar era tăiată o potecă îngustă care ducea în jos, pe stâncă. Înaintară cu prudență, deoarece poteca nu avea mai mult de treizeci de centimetri lățime și era presărată cu pietre care căzuseră. Margot își ținea mâna pe suprafața stâncii ca să se simtă mai în siguranță. Mai jos pe coastă, un con de lumină de căutare tăie cerul. Deasupra se auzi vuietul avioanelor, dar acestea zburau la înălțime și trecură pe deasupra. „Un alt raid de bombardament care se îndreaptă spre Londra“, se gândi Margot.

Ajunși la poalele stâncii, așteptară. Margot tremura, dar nu voia ca bărbații să vadă că era speriată. Reuși să distingă o siluetă întunecată care se apropia dinspre mare. Nu se auzea nici un zgomot de motor și își dădu seama că se vâslea. O siluetă sări din barcă și rămase în valurile blânde, ținând-o bine.

– Du-te! Acum! îi șopti unul dintre bărbați la ureche.

Începu să alerge, împiedicându-se și alunecând pe pietrele de pe plajă. Ajunse la barcă, intră în valuri și se simți trasă la bord. Unul dintre bărbați urcă în barcă după ea, apoi celălalt. Se îndepărtară de țărm

și începură din nou să vâslească și să se îndepărteze de mal. Se aflau la aproximativ o sută de metri de plajă când un con de lumină de căutare îi reperă și apa se împrăștie în jurul lor. Se auziră focuri de armă.

– Jos!

Margot se trezi împinsă la podea.

– Pornește naibii motorul! strigă unul dintre bărbați.

Motorul porni, se înecă, apoi prinse viață și începu să pârâie. Barca înaintă cu o putere incredibilă, în timp ce gloanțele pulverizau apa din jurul lor. Apoi ieșiră din raza lor de acțiune. Cu prudență, se ridicară din nou, țărmul fiind deja mult în spatele lor.

Unul dintre salvatorii ei se întoarse către celălalt, râzând.

– Fără nici o problemă, nu-i așa, amice? Pur și simplu, o salvare obișnuită, de rutină, de la Gestapo.

De data aceasta, Margot râse și ea.

Bletchley Park

După trei zile în care nu-și luaseră ochii din listele de date tipărite, Pamela și Froggy nu reușiseră să afle nimic și erau amândoi nemulțumiți.

– Poate că doar alergăm după o himeră, spuse Froggy.

– Nu cred că ne-ar fi pus să lucrăm la asta dacă nu ar fi existat vreo bănuială că era important, nu-i așa?

– Nu știu. Luă un creion și îl rupse în două. Poate că au vrut să ne scoată afară din misiunile noastre, iar aceasta este o modalitate simplă să ne dea la o parte.

Pamela se gândi la șeful ei de secție care se supărase că ea reușise să rezolve un puzzle ce se dovedise important. Oare ceruse el să fie dată afară, iar aceasta era un mod de a face asta fără să o facă de râs?

– Suntem siguri că există agenți ai „coloanei a cincea” în Marea Britanie. Ce altă modalitate mai ușoară ar fi să îi contactezi decât printr-o emisiune pe care o poate asculta toată lumea?

El dădu din cap.

– Dar am încercat tot ce se putea, nu-i așa? Nu am remarcat să iasă în evidență nici o frază care să se repete în afară de: „Și acum știrile. Acum un comentariu, iar acum iată câteva mesaje de la băieții noștri din Germania”. Și am căutat posibile coduri în toate aceste mesaje. Am încercat să înlocuim litere, să folosim fiecare al treilea cuvânt, fiecare al cincilea cuvânt și nu am găsit nimic.

Pamela se uită fix la foile de hârtie.

– Poate că ne scapă ceva dacă ne uităm doar la cuvintele tipărite. Dacă există o inflexiune diferită în voce? Ce se întâmplă dacă cel care citește tușește sau își drege vocea înainte de a rosti un mesaj

important? Dacă citește cu o altă voce atunci când e vorba despre ceva important?

El se luminează la față.

– S-ar putea să ai dreptate. Da, să le cerem să ne trimită înregistrările. Ne va lua mult mai mult timp să ascultăm totul, dar s-ar putea să merite.

Cererea aceasta creă câteva complicații. La stația de ascultare nu exista echipament de înregistrare, ci doar femei de la Forțele Aeriene Auxiliare¹⁸ care transcriau în timp ce ascultau emisiunile cu căștile pe urechi.

– Dacă vreți să ascultați în timp real, atunci mă tem că va trebui să stați cu căștile pe urechi și să luați notițe, spuse comandantul Travis. Și cum frecvențele și orele la care emit ei nu sunt întotdeauna aceleași, atunci veți monitoriza asta pe rând, zi și noapte, aproape încontinuu, deși nu au emis mai târziu de miezul nopții sau mai devreme de șase sau șapte, așa că veți putea dormi puțin. Propun să vă trimitem la postul de radio Y pentru câteva zile și să încercați asta. Mă tem că o să fie o muncă anostă. Stai cu căștile pe urechi și ascultă radioul. Dar femeile de acolo sunt capabile să găsească orele și frecvențele, așa că nu va trebui să faceți partea asta.

– Vom sta acolo? îl întrebă Pamela. Este departe de aici?

– Cam la zece kilometri, așa că am putea aranja să mergeți cu mașina și să vă întoarceți, dar eu vă sugerez să vă instalați acolo pentru câteva zile, până când vom vedea cum evoluează lucrurile. Vom trimite cu voi două paturi de campanie, așa că măcar nu va trebui să dormiți în paturi suprapuse cu doamnele din forțele aeriene.

– Poate ar trebui să-ți pun un inel pe deget și să te iau de nevastă dacă tot o să petrecem mai multe nopți împreună, glumi Froggy în timp ce se îndepărtau.

Pamela zâmbi.

– Cred că o să fiu suficient de supravegheată într-o cameră plină de femei care lucrează la Forțele Aeriene Auxiliare. În plus, mi-am petrecut deja nopți întregi într-o baracă plină de bărbați, așa că reputația mea este oricum ruinată.

– E greu rău să nu poți spune nimic nimănui, nu-i așa? zise Froggy.

– Este. Pamela dădu din cap. Familia mea crede că nu fac nimic important.

– Să vezi cum e dacă ești tip și nu porți uniformă, îi spuse Froggy. Sunt acostat de fiecare dată când mă duc la Londra. M-am gândit să-mi cumpăr una de la un magazin second-hand. Și-apoi, dacă le spui că ai picat examenul medical, se uită la tine ca la un pământău.

Pamela se opri și-și duse mâna la gură.

– Vai de mine, ce Dumnezeu să-i spun colegei mele de cameră?

– Spune că nu poți să-i spui. Este confidențial. Țasta e adevărul, nu-i așa?

Pamela dădu din cap. Din perspectiva asta, părea ceva important și incitant. „Trixie o să fie furioasă“, se gândi Pamela. Dădu nas în nas cu prietena ei în acea seară, când se duse acasă să-și împacheteze câteva lucruri necesare.

– Iarăși pleci? întrebă Trixie.

– Bineînțeles că nu, răspunse Pamela. Vor ca doi dintre noi să doarmă pe paturi de campanie în casa mare, ca să fim disponibili oricând au nevoie de ceva șefii.

– Ce norocoasă ești! spuse Trixie. Cel puțin o să fii la casa mare, nu într-o baracă rece în care suflă curentul.

– Dar nu mă îmbie deloc ideea unui pat de campanie, mai ales dacă o să fiu solicitată la trei dimineața să aduc cești cu ceai.

– Ei bine, măcar nu o să mai auzi trenurile care trec prin dreptul geamului și nici nu trebuie să mai suporti mâncarea doamnei Entwistle, spuse Trixie.

– E adevărat. Pamela zâmbi. Dar ce zici de asta: camera va fi numai a ta. Una mai puțin la baie.

– Ar fi fain dacă aș putea găsi o modalitate să strecor un tip la etaj, zise Trixie. Nu că mi-ar plăcea de cineva de aici. De ce nu se poate ca măcar unul dintre tipi să fie și deștept, și frumos? Tăcu o clipă, apoi se întoarse spre Pamela. Sper că poți să-ți iei liber pentru petrecerea lui Jeremy. Nici nu pot să-ți spun cât de nerăbdătoare sunt. Este singurul punct luminos din viața mea, care în prezent e atât de apăsătoare.

– Și eu sper asta. Nu mi-au spus nimic despre zilele libere. O să vedem când va fi cazul. Dar nu pot să aibă pretenția să lucrez șapte zile pe săptămână,

douăzeci și patru de ore pe zi. Asta înseamnă muncă de sclav. Își închise valiza. Ne vedem peste câteva zile, presupun.

– Nu o să te superi dacă m-aș duce eu la petrecerea lui Jeremy în cazul în care tu nu o să poți, nu-i așa? întrebă Trixie.

Pamela ezită. Trixie îi dăduse deja de înțeles că era atrasă de Jeremy. Dar nu era decât o petrecere până la urmă. Un apartament plin de oameni.

– Bineînțeles că nu, îi răspunse calm. O să-ți scriu adresa. Și o să încerc să trimit un mesaj ca să te anunț cum mă descurc și cât timp aș putea fi ocupată.

Își luă apoi valiza și plecă. O mașină a personalului armatei aștepta să îi ducă la stația de radiorecepție.

– Windy Ridge. Nu sună prea primitiv, nu-i așa? spuse Froggy. La doi pași de Wuthering Heights.

– Nu cred că sunt multe locuri Wuthering Heights în Buckinghamshire, spuse Pamela. Vom sta într-o clădire. Și este vară.

– Așa te vreau. O fată pregătită pentru orice, spuse el. Ai vrea să ieșim împreună când avem o seară liberă?

Se uită în treacăt la el. Nu arăta rău, mai ales după standardele de la Bletchley. Avea simțul umorului. Dar ea era deja cu Jeremy, Jeremy cel elegant, bogat și chipeș. Ce și-ar fi putut dori mai mult o fată?

– Mulțumesc foarte mult, zise ea, dar mă tem că am deja un prieten. Un pilot RAF.

– Ghinionul meu, ca de obicei, spuse el. Toate fetele bune sunt deja luate. Ei bine, probabil că ar fi mai bine atunci să păstrăm o relație profesională, ce zici?

Humberul urcă un deal și se opri la un gard de sârmă ghimpată. Dincolo de el se aflau barăci Nissen¹⁹ și antene. O santinelă le permise accesul și fură conduși într-o încăpere mare, plină de lucrătoare de la Forțele Aeriene Auxiliare, care erau cu căștile pe urechi.

– E ca o centrală telefonică uriașă, nu-i așa? șopti Froggy.

O femeie sergent serviabilă le arătă unde trebuiau să se așeze, dulapul pentru provizii de lângă bucătărie și unde își puteau aranja paturile pliante.

– Ar fi bine să începeți chiar acum, spuse ea. Nu e bine să lași pe mâine ce poți face astăzi.

Pamela își puse căștile pe urechi. Le simțea grele. Se așază, mângâli ceva pe un carnetel și începu să se gândească. Prima emisie se auzi la ora 19.30. O introducere bruscă și scurtă din Simfonia a V-a de Beethoven, apoi: „Aici Noua Stație de Radiodifuziune Britanică, care emite pe 5920 de kilocicluri, 63 de metri“. Pamela simți un fior pe șira spinării când ascultă. *Câte case din Marea Britanie ascultau oare emisiunea aceasta?* se întrebă ea. Se difuză o știre despre o navă aliată care fusese scufundată, apoi se auzi o altă voce:

„V-ați gândit vreodată la soarta copiilor voștri? Vă dați seama că planul de evacuare al guvernului, sau, mai bine zis, de prăbușire totală a lui, ar putea avea un efect profund asupra băieților și fetelor voastre în următorii ani?“

În continuare vorbiră despre cum patru sute de mii de copii nu aveau acces la educație din cauza confuziei. „Isteț“, gândi Pamela. Exploatează cele mai profunde temeri ale tuturor părinților.

Urmă o explozie de propagandă privind cheștiunea evreiască. Apoi, un alt interludiu muzical înainte de mesajele de la băieții din lagărele de prizonieri din Germania pentru cei de acasă.

Emisiunea se încheie. Alta începu mai târziu în acea seară, apoi încă patru a doua zi.

– Deci ce părere ai? o întrebă Froggy. Ți-a venit vreo idee?

Pamela clătină din cap.

– Chiar nimic. Vocile seamănă destul de mult cu cele ale crainicilor care chiar lucrează la BBC, dar sunt complet lipsite de personalitate. Intercalate cu bucăți de muzică germană menită să emoționeze.

– Mai ales Beethoven, încuviință el. Și *Foc de artificii*²⁰ al lui Händel, nu-i așa?

Pamela își ridică brusc privirea.

– Să însemne asta ceva oare? Foc de artificii? Un complot ca să arunce în aer familia regală?

El se uită la ea.

– Nu zici rău. Să comunici prin muzică. Ingenios tare. Să ascultăm mâine cu atenție fiecare bucată muzicală.

Pamela dormi cu întreruperi câteva ore, pentru ca apoi să fie trezită de schimbul de dimineață care

venise să facă ceaiul. Se spală cu apă rece și își relua locul la masă. Până la sfârșitul zilei se săturase până peste cap de minciuni și propagandă.

– Ce ai până acum? o întreabă Froggy.

– Simfonia a V-a de Beethoven care anunță începerea transmisiunii. Muzică diferită înainte de știri, comentarii și mesaje de la băieții noștri. Mă tem că nu mă pricep prea bine la muzică. Presupun că e toată germană?

– Da. Din fericire, provin dintr-o familie muzicală, spuse el. Am studiat violoncelul. Toți din familia mea cântau la un instrument. S-ar putea zice că ni s-a băgat muzica pe gât. Am observat două pasaje din Simfonia a VII-a de Beethoven. Mesaje erau în principal pe *Concertele brandenburgice* de Bach, dar au fost și două fragmente din Wagner: unul din opera *Walkiria* și unul din *Götterdämmerung*²¹.

– Impresionant, spuse Pamela. Acum încearcă să îți dai seama care ar fi semnificația lor.

– Singurul care ne oferă ceva pe care să ne bazăm este *Foc de artificii* de Händel, nu-i așa? Ar trebui să raportăm asta.

– Dar nu observ nici o informație suplimentară, nici cum și nici când. Știrea care a urmat era despre evacuarea copiilor. Am analizat-o și nu am găsit nici un mesaj ascuns.

– Și dacă ar fi fost un mesaj, nu putea să fie unul complicat, nu-i așa? întreabă Pamela. Pentru ca simpatizantul german obișnuit să-l poată înțelege.

– Doar dacă nu au cumva un caiet de coduri și cuvântul *copil* înseamnă „mâine“, iar cuvântul *educație* înseamnă „armă“.

– Dar atunci nu avem absolut nici o șansă de interpretare dacă nu avem caietul de coduri. Să-l întrebăm pe comandantul Travis dacă au fost capturate cumva astfel de caiete.

– Bună idee. Froggy se ridică de pe scaun. Eu zic că ajunge cât am muncit azi, nu? Mi-a amortit fundul, stând ore întregi pe un scaun tare.

În original, WAAF - Women's Auxiliary Air Force Baracă Nissen, construcție prefabricată din oțel, semicilindrică, folosită în special în armată. Create în timpul Primului Război Mondial de inginerul și inventatorul Peter Norman Nissen, acestea au fost

folosite și în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Piesă muzicală compusă de Händel cu ocazia încheierii Tratatului de pace din Aachen, în 1748, care, împreună cu *Muzica apelor*, compusă cu ocazia urcării pe tron a regelui George I, a câștigat notorietate.

Amurgul zeilor, operă scrisă de Richard Wagner, despre moartea tuturor zeilor din mitologia nordică

Londra

Ploua cu găleata când Ben se întoarse la Londra, noaptea târziu. Îndurase trei zile fără nici un rezultat prin trenuri aglomerate, cu oameni necooperanți și ploaie care nu mai înceta. Nu găsisese nici un teren care să semene cu cel din fotografie și nici nu aflate detalii despre bătăliile care ar fi putut avea relevanță astăzi. Urcă cu pași grei treptele până în camera sa din cazarma amenajată în casa de oaspeți de pe Cromwell Road. Fusesse un fel de hotel de mână a doua înainte de război, acum rechiziționat pentru a-i găzdui pe cei care lucrau pentru guvern. Camerele erau austere, un pat, dulap, masă, scaun și un raft într-un colț cu chiuveță, dulap și un ochi de aragaz pe gaz. Trebuise să pună șase penny în contorul pentru gaz. Când vârî cheia ca să descuie, se deschise ușa de vizavi și ieși la iveală chipul lui Guy.

– Doamne, arăți ca un câine plouat, îi zise. Intră. O să fac niște ceai, și mai am puțin coniac ca să punem în el.

– Drăguț din partea ta, dar eu chiar nu..., începu Ben.

– Nu face pe martirul, spuse Guy. Nu vrem să răcești și să nu-ți poți face treaba, nu-i așa?

– Să-mi dau mai întâi jos mantaua de ploaie, spuse Ben.

Se duse în camera lui, care era rece, umedă și neprimitoare, agăță haina pe un cuier în spatele ușii, apoi traversă holul și se duse în camera lui Guy. Spre deosebire de camera lui, aceasta părea confortabilă și locuită. Guy atârnase perdele de culoare deschisă la fereastră. Câteva dintre reproducerile sale preferate de artă modernă decorau pereții. Pe pervazul ferestrei era o plantă, iar pe scaun erau perne. „Lui Guy îi plac produsele de confort“, se

gândi Ben. Se așează și Guy pregăti ceaiul, apoi turnă coniac în el.

– Dă-l pe gât! Te vei simți mai bine.

Ben bău, recunoscător.

– Am stat ud toată ziua, spuse el.

– Unde ai fost? îl întreabă Guy.

– Ieri în Yorkshire și astăzi la granița cu Țara Galilor.

– Ce făceai acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu cred că e o problemă dacă îți spun, răspunse Ben. Inspectez locul unor bătălii istorice.

– Scrii vreo lucrare științifică sau e ceva legat de muncă?

– Ultima parte, dar nu pot să îți spun ce anume.

– Bineînțeles că nu. A fost cu spor?

– O absolută pierdere de timp, fir-ar să fie!

Ben zâmbi.

– Majoritatea lucrurilor pe care le facem sunt așa, nu? spuse Guy. Am fost trimis din nou astăzi să verific o informație despre un posibil spion german. Și, bineînțeles, s-a dovedit până la urmă că e încă un evreu care trăiește aici de dinainte de război.

Ben dădu din cap.

– Dar sunt sigur că cei din „coloana a cincea” sunt al naibii de inteligenți, spuse el. Nu ar ieși în evidență în nici un fel. Mă îndoiesc că am întâlnit vreodată unul.

– Chiar așa? întreabă Guy. Zâmbi larg. Sunt destul de sigur că ai întâlnit.

– Serios? Unde?

– La o întâlnire la care am fost trimis. Dar presupun că nu pot să îți spun mai multe. Căpitanul King m-ar împușca. Sau poate ar face-o domnișoara Miller. E mai teribilă decât Knight, nu-i așa?

– Categorie, încuviință Ben.

Când ieși din camera lui Guy, se simți cuprins de un sentiment reconfortat, și nu doar din cauza coniacului care începuse să i se împrăstie în tot corpul.

Și el, și Guy lucrau pentru aceeași operațiune, chiar dacă nu-și puteau spune unul altuia ce făceau de fapt. Asta făcea lucrurile mai ușoare, într-un fel.

A doua zi dimineață, Ben se întoarce în Dolphin Square ca să se prezinte la raport și fu condus în biroul privat.

– A, Cresswell. Intră. Maxwell Knight își ridică ochii din documentele sale și îi întinse mâna lui Ben. A fost o călătorie reușită? Ai avut noroc?

– Mă tem că nu, domnule, răspuse Ben. Am vizitat ambele locuri de luptă și nu am găsit nimic în teren care să semene cu fotografia. Așa că mă întrebam dacă nu e ceva la care recunoașterea aeriană de la Ministerul Forțelor Aeriene ar putea să ne ajute.

– Le-am trimis deja o copie a fotografiei, spuse Maxwell Knight. N-am primit nici un răspuns până acum. Au treburi mai importante pe cap zilele astea. Dar ai putea să treci chiar tu pe acolo și să-i sâcâi puțin.

– Deci nu vrei să mă întorc în Kent?

– Mai speri să afli ceva acolo?

– Nu prea, domnule.

Când răspuse, încercă să-și controleze frustrarea. Primise o misiune importantă și nu realizase nimic.

– Presupun că întrebarea care s-ar pune ar fi dacă locul acela anume era important. Dacă acolo e un contact vital pentru nemți. Și, în cazul în care este, o să încerce să trimită un alt mesager sau vor folosi un alt mod ca să ia legătura?

– Exact. Max Knight clătină din cap. Și dacă timpul și locul nu erau considerate importante, atunci și-au trimis deja mesajul în alt mod, prin porumbel sau prin radio.

– Dacă nu erau importante, de ce să riște și să parașuteze pe cineva?

Max Knight dădu din cap. Apoi își dresе vocea.

– Cresswell, este ceva ce ar trebui să știi. Ce îți spun rămâne doar între noi, înțelegi? Nu părăsește această cameră.

– Da, domnule.

Ben simți cum i se accelera pulsul.

– Ți-am mai spus că suntem interesați doar de aristocrații din zona din care vii tu. Există un motiv pentru asta. Ai auzit probabil că există mai multe grupuri pro-germane care lucrează în Marea Britanie.

– Da. Am auzit de Asociația Anglo-Germană și, desigur, nu putem exclude fasciștii britanici.

– Ambele grupări sunt relativ inofensive. Ei au mare considerație pentru prietenia cu Germania în

principiu. Nu cred că vreunul dintre cele două grupuri s-ar implica activ ca să contribuie la invadarea Marii Britanii de către Germania. Făcu o pauză, înclinându-și scaunul pe spate, astfel încât echilibrul său devenise precar. Cu toate acestea, poate ai auzit, de asemenea, că există semnele unor sentimente puternice pro-germane în rândul clasei superioare.

– Ați menționat mai devreme că sunt persoane care ar dori să îl vadă pe ducele de Windsor pe tron, spuse Ben.

– Și care se străduiesc să obțină acest lucru. Nu suntem încă siguri dacă vor merge până într-acolo încât să asasineze pur și simplu actuala familie regală. Dar ne luăm măsuri de precauție. Monitorizăm ori de câte ori este posibil. Vezi tu, Cresswell, există un grup mic și secret despre care abia am aflat. Este format aproape exclusiv din aristocrați. Își spun „Inelul“. Unii dintre ei au credința greșită că pot să salveze Marea Britanie de la distrugerea totală dacă ajută invazia germană. Alții cred că un guvern de tip hitlerist nu ar fi atât de rău, că avem legături profunde cu Germania, inclusiv familia noastră regală.

– Sunt complet naivi, izbucni Ben. Oricine poate vedea că, în cel mai bun caz, am fi doar un stat-marionetă și că vom munci ca sclavii.

– Noi doi înțelegem asta. Sunt unii care nu pot sau nu vor. Și aceștia sunt periculoși, Cresswell. Printre ei sunt și cei care vor face orice pentru asta.

– Deci cum îi descoperim și cum îi oprim? întrebă Ben.

– Bună întrebare. Am pus oamenii mei să se infiltreze la întâlnirile lor atunci când aflăm de ele.

Ben se gândi o clipă îngrozit că Knight era pe punctul să îi sugereze să se infiltreze într-o astfel de întâlnire. Apoi se gândi dacă nu cumva ar trebui să se ofere el voluntar pentru o astfel de misiune.

– Pot să vă fiu cumva de ajutor, domnule? întrebă el.

– Da. Ține-ți ochii și urechile deschise și, pentru numele lui Dumnezeu, hai să aflăm ceva despre fotografia aia nenorocită, îi zise Knight. Întreab-o pe domnișoara Miller cum ajungi la Departamentul de recunoaștere aeriană. Sunt îngropați undeva la

țară. O ascunzătoare ultrasecretă. Îi voi anunța că te duci.

Un sentiment ciudat îl copleși pe Ben în timp ce cobora cu liftul. De ce îl lăsase Knight să plece după himere în Yorkshire și Herefordshire, când fotografia era deja analizată de Ministerul Forțelor Aeriene? Și de ce așteptase atât de mult ca să-i spună despre Inel? Cochetă cu ideea că fusese ținut ocupat și dat la o parte cu un motiv anume. Și se întreabă dacă nu cumva motivul era că și chipeșul Max Knight făcea parte din inelul secret.

De îndată ce Ben părăsi biroul, secretara domnului Knight, Joan Miller, intră și închise ușa în urma ei.

– I-ai spus despre Inel?

– Da. Pare că i-a venit greu să creadă că nobilimea britanică ar putea să se comporte astfel. Aș spune că e un tip naiv.

– Sau un actor bun, domnule. Joan Miller îl ținui cu privirea. Nu putem să excludem în totalitate faptul că lucrează cu ei. De ce să se ofere voluntar și să se grăbească să se ducă până în Yorkshire când știm că tocmai au avut o întâlnire acolo?

– Contactele mele și instinctul îmi spun că este în regulă, Joan. Dar m-am mai înșelat și înainte. Ai putea menționa numele lui data viitoare când ești cu ei. Propune-l ca posibil recrut și vezi dacă vei obține o reacție.

– Nu face parte din clasa lor, domnule. Și nu este suficient de influent. O persoană neînsemnată. Nu ar fi interesați.

– Dacă ar fi avut ceva anume de făcut, poate că ar fi fost.

Joan Miller clătină din cap.

– Și nu i-ai spus că am adus-o pe Margot Sutton în siguranță în Anglia?

– Nu încă. Mă neliniștește încă ceva în privința asta, Joan. Recuperarea ei a fost al naibii de ușoară. Cred că au lăsat-o să fugă. Și întrebarea este de ce.

Ben nu reuși să scape de sentimentul de neliniște în timp ce se îndrepta din Dolphin Square spre gara Victoria. Era oare folosit pentru ceva? Ca momeală, poate? Luă metroul până la stația Marylebone și apoi trenul suprateran spre Buckinghamshire.

Coborî la Marlow, apoi constată că trebuia să aștepte un autobuz local care să-l ducă în satul Medmenham, la aproximativ cinci kilometri distanță. Se simți din nou pătruns de acea stare de reverie în timp ce privea Tamisa, sclipind dincolo de magazinele mici și dichisite din Marlow. Pe râu era chiar și cineva care se plimba într-o barcă. Nimic nu părea să se fi schimbat aici. Era uimitor că un loc atât de aproape de Londra putea să pară neafectat de război. Autobuzul sosi în sfârșit și Ben porni în călătoria sa prin ținutul unde vacile pășteau pe pajiști luxuriante. Din sat urmă indicațiile lui Joan Miller până ajunse la o casă de pe un fost domeniu și trebui să treacă prin trei filtre de securitate înainte să fie trimis în sala de operațiuni. Fosta sală de bal era acum plină de mese, fiecare acoperită cu hărți. Fuse surprins să constate că multe dintre persoanele care se uita cu atenție la hărți erau femei, femei tinere, multe dintre ele îmbrăcate în uniforma albastră a Forțelor Aeriene Auxiliare a Femeilor. Așteptă până când o fată în civil se apropie de el.

– Bună ziua, îi spuse ea. Domnul Cresswell? Ni s-a spus că sunteți pe drum. E un loc mai izolat, dar nu e deloc rău aici, nu-i așa?

– Nu e rău deloc.

Îi zâmbi și el. Fata avea o față rotundă, plăcută și bucle săltărețe, aducea puțin cu o Shirley Temple adultă. Avea forme rotunde, dar nu era grasă, observă Ben.

– Ați venit pentru fotografia aia? întrebă ea. Îmi cer scuze. Am fost copleșiți în ultima vreme și nu am avut prea mult timp să mă ocup de ea. A trebuit să localizăm unde se află fabrici germane și stațiile de trenuri marfare. Pot să vă ofer un ceai?

– O, nu, nu este nevoie..., începu el.

– Haideți, fiți serios! îl întrerupse ea. Dacă avem musafiri, avem voie să deschidem cutia de fursecuri!

– În regulă, atunci. Cum aș putea refuza?

Se duseră într-o bucătărie mică. Ea turnă ceaiul și luă de pe raft cutia de fursecuri.

– Pofțiți! Serviți! îl invită ea.

– Doar dacă aveți și dumneavoastră voie unul.

– Nu prea, dar cine ține cont?

Afișă din nou un zâmbet larg și luă un biscuit cu cremă de cacao. Ben luă unul cu șarlotă.

– Unul dintre avantajele de a lucra aici..., adăugă ea. Trebuie să îi facem pe musafiri să se simtă bine.

– Deci nu ați avut timp să aflați locul în care a fost făcută fotografia? Întrebă el.

– Am făcut câteva investigații preliminare. Problema este că nu avem prea multe fotografii aeriene făcute în Anglia, mai ales ale zonelor îndepărtate din vest, care nu sunt esențiale pentru război. Așa că trebuie să lucrez pe o hartă a serviciului topografic, ceea ce este mai anevoios. Căutăm locurile unde liniile de contur sunt suficient de apropiate ca să indice un deal cu cinci pante și de care, la o distanță de aproximativ un kilometru, se află un râu și o biserică. Și imediat cum mă apuc de treabă, sunt chemată înapoi pentru că tocmai au sosit fotografii noi din Germania. Este foarte important?

– Ar putea fi, răspunse el. Nu știu ce v-au spus, dar un parașutist, care era aproape sigur un spion german, a aterizat și a murit pe un câmp din Kent, iar singurul lucru pe care îl avea în buzunar era această fotografie. Așa că trebuie să știm de ce era importantă.

– Vai de mine! Ce interesant! Bineînțeles. O să fac tot ce pot. O să lucrez peste program.

– Mulțumesc. E drăguț din partea ta.

Se opri așteptând. Ea zâmbi.

– Sunt Mavis. Mavis Pugh.

– Eu sunt Ben, răspunse el. Încântat de cunoștință!

Nu era sigur dacă ar trebui să-i strângă mâna.

– Lucrezi în Londra? îl întrebă ea.

– În cea mai mare parte a timpului, da. Sunt trimis să fac comisioane de genul acesta. Tu ești cantonată aici?

– Nu sunt cantonată. Locuiesc cu mama mea în Marlow, mare ghinion. Ea este de felul ei mai agitată și imi cam strică apele.

– Te duci vreodată la Londra?

– Bineînțeles, îi răspunse. Cum avem o zi liberă, plec la Londra cu următorul tren. De ce, aveai de gând să mă inviți în oraș?

– Mă gândeam la asta. Ben se înroși la față. Îmi cer scuze! De obicei nu sunt atât de direct cu o fată pe care abia am cunoscut-o.

– O, nu mă deranjează deloc, spuse ea. Trebuie să profităm de fiecare ocazie într-un război ca acesta. Suntem cu toții teribil de conștienți de cât de des se întâmplă ca unul dintre piloții noștri din RAF să nu se mai întoarcă. Stai de vorbă cu un tip într-o zi, iar în următoarea auzi că a fost doborât. Așa că profită de viață cât mai poți, acesta a devenit mottoul meu.

– Ce zici să mergem cândva să vedem filme, poate? o întrebă el. La cinema, vreau să spun, nu genul de filme cu care lucrați voi aici.

– Îmi plac filmele, îi spuse zâmbind. Clark Gable. El este preferatul meu.

– Ai zile libere în mod obișnuit? întrebă el.

– Nu chiar. Dar am destule seri libere, când sunt în tura de dimineață, ca acum. Nu e atât de departe cât să nu poți să dai o fugă până în oraș, nu-i așa? Tăcu o clipă, apoi zâmbi din nou. Atunci hai să ne dăm întâlnire, bine?

– Doar că nu știu dacă ar trebui să mă întorc acum la serviciu în Londra sau dacă mai trebuie să stau în regiune. O să te anunț.

– Sper că nu mă trimiți la plimbare, nu? Există altcineva?

– Nu, în nici un caz. Și nu e nimeni altcineva.

– Asta e bine. Trebuie să spun că îmi place că ies cu un tip care nu o să fie împușcat a doua zi. Este reconfortant.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la treabă și să ne uităm la fotografia aceea, îi zise Ben. Ai telefon acasă ca să te pot suna?

– Aș prefera să-mi lași un mesaj la serviciu, îi zise ea. Mama mea este prea curioasă și este posibil să te invite la ceai, apoi o să te asalteze cu întrebări jenante. Are intenții bune, presupun. Vrea să mă știe în siguranță într-o perioadă în care nimeni nu poate fi în siguranță.

– În regulă. Dă-mi numărul de la serviciu.

Se duse după fată până la o masă și ea i-l notă. O copie mărită a fotografiei lui era prinsă în ace lângă o hartă. Când se aplecă să se uite la ea, cineva o strigă pe Mavis.

– Mavis, ai terminat fotografiile acelea? Bărbatul de la minister a venit după ele, strigă o femeie bine făcută, cu trese de sergent, din celălalt colț al camerei, aruncându-i lui Ben o privire dezaprobatore.

– Totul este pregătit, doamnă, răspunse Mavis. Se întoarse spre Ben. Lasă-mă doar să îi dau astea tipului de la minister, apoi sunt numai a ta.

Răspunsul ei cu dublu înțeles era cât se putea de clar. Când dădu să se îndrepte spre ușă, aceasta fuse împinsă și intra un bărbat în uniformă RAF.

– Am venit să iau..., începu el să spună.

Se uită la Mavis, apoi la Ben.

– Doamne, Ben! spuse Jeremy. Ce naiba faci tu aici?

După ce Ben își reveni din șoc, își dădu seama că nu trebuia să fie surprins să-l vadă pe Jeremy. La urma urmei, acesta îi spusese lui Ben că avea să lucreze la Ministerul Forțelor Aeriene până când avea să fie din nou apt să zboare.

– Bună, Jeremy, spuse el.

– Dar ce cauți aici? îl întrebă Jeremy. Nu lucrezi la Ministerul Forțelor Aeriene, nu-i așa?

– Nu, dar am fost trimis să iau o fotografie pentru unul dintre șefi.

– O coincidență uimitoare, spuse Jeremy. Se întoarse spre Mavis. Omul ăsta și cu mine am fost cei mai buni prieteni în copilărie. Să-l întâlnesc tocmai aici...

– O, atunci poți să-mi spui toate secretele din trecutul lui, spuse Mavis.

Jeremy ridică o sprânceană.

– Ah, am înțeles. Tu și ea... vulpoi bătrân ce ești tu!

– Abia ne-am cunoscut, spuse Ben. Dar am invitat-o în oraș, la film.

– Fii atent, începu Jeremy, de ce nu o aduci la petrecerea mea de miercuri? Se întoarse spre Mavis. Tocmai m-am mutat în apartamentul părinților mei din Mayfair și am de gând să-mi sărbătoresc libertatea cu o petrecere de casă nouă.

– Mayfair? Grozav! Ochii lui Mavis străluciră. Vai, Ben! Mi-ar plăcea să mergem.

– Poți să-ți iei liber?

– Știi foarte bine că o voi rezolva cumva. Chiar dacă va trebui să lucrez o lună de zile în niște schimburi îngrozitoare.

– În cazul acesta, dă-mi voie să-ți scriu adresa, spuse Jeremy. O să ne distrăm. Bătrânul are o pivniță bună și am de gând să intru în ea.

– Excelent, zise Mavis. Mă bucur că ai prieteni atât de interesanți, Ben.

– Interesanți? Jeremy se încruntă în glumă. Cum ar fi mai degrabă de chipeș, elegant, rafinat?

– Și așa, spuse ea.

– Vin și fetele Sutton? întrebă Ben, încercând să pară dezinvolt.

– Doar Dido și Pamma. Livvy este prea bătrână și prea încrezută, iar Feebs este prea mică. A fost destul de greu să-l conving pe lordul Westerham să o lase pe Dido să vină în oraș. O țin atât de mult în frâu.

– Probabil că pe bună dreptate, răspunse Ben și Jeremy zâmbi.

– Vor fi acolo oameni cu titlu nobiliar? întrebă Mavis, cu ochii cât cepele de data asta. Aoleu! Nu cumva ești un lord, nu-i așa? spuse fata, întorcându-se spre Ben.

– Doar gentleman, pur și simplu, îi răspunse Ben. Tatăl lui Jeremy are titlu nobiliar.

– Dar sunt și căpitan de aviație, spuse Jeremy. Și nici măcar nu ți-am spus numele meu încă. Jeremy Prescott. Și al tău este?

– Mavis, se bâlbâi ea puțin. Mavis Pugh.

– Bravo, Jeremy! Ai făcut-o pe biata fată să cadă pe spate, zise Ben.

– Și dacă ești căpitan de aviație, de ce nu zbori? întrebă ea, părând mai îndrăzneată de data aceasta.

– Am evadat de curând dintr-un lagăr de prizonieri din Germania și am reușit să mă întorc acasă. Am fost împușcat și ajunseseam într-o stare destul de proastă. Ar trebui să mă mai recuperez, dar nu am vrut să stau acasă fără să fac nimic, așa că mă lasă să lucrez la minister.

– Mi s-a părut mie că te știu de undeva, spuse ea, cu ochii strălucind acum. Ți-am văzut poza în ziare. Fetele de aici vorbeau despre evadarea ta. Se uită la Ben. Ai zburat și tu?

– A fost implicat într-un accident de avion cauzat de pilotajul meu prost, spuse repede Jeremy. Mă simt vinovat pentru asta în fiecare zi din viața mea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Oferta ca să te ajut să obții un loc de muncă la Ministerul Forțelor Aeriene rămâne valabilă, bătrâne. Ai avea motive întemeiate să o vizitezi des pe Mavis.

– Oricât de tentant ar suna, cred că o să vezi că nu este atât de ușor să schimbi serviciul în timp de război, spuse Ben. Iar eu îmi fac bine treaba acolo unde lucrez acum.

– Ei bine, ar trebui să mă întorc în oraș, spuse Jeremy. Vă aștept atunci pe amândoi la petrecerea mea?

Luă pachetul, îi făcu cu ochiul lui Mavis și ieși cu pași mari din încăpere.

Bletchley Park

Pamela și Froggy Bracewaite se întoarseră în casa mare și se uitau peste transcrieri.

– Este interesant că nu folosesc întotdeauna aceleași piese muzicale, nu crezi? întrebă Froggy. E adevărat că încep întotdeauna cu Beethoven, dar vin apoi cu un grupaj de piese ale unor compozitori germani între știri și comentarii.

– Probabil că vor doar să amintească lumii cât de superioară este cultura germană, spuse Pamela.

– Cred că ar trebui să identificăm și să analizăm fiecare piesă aleasă. Poate folosesc notele ca să scrie ceva. Poate că este partea a patra a celei de-a treia simfonii și aceste numere ar putea semnifica data?

– Cred că despici firul în patru, spuse Pamela. Dacă vor să trimită mesaje simpatizanților sau agenților germani din Marea Britanie, aceștia ar trebui să fie geniali ca să poată descifra astfel de lucruri.

– Dacă nu cumva au caiete de coduri. Poate că Bach înseamnă ceva. Händel altceva.

– Dar nu avem caietele lor de coduri, spuse Pamela. Mă întreb dacă nu cumva MI5 știe mai multe despre asta. Noi stăm aici închiși, am jurat să păstrăm secretul și nu avem nici o idee despre ceea ce știu sau nu știu alte ministere sau departamente. Cred că ar trebui să-l întrebăm pe comandantul Travis despre asta.

– Poate, spuse Froggy cu îndoială.

Pamela se întoarse în seara aceea în camera ei, deschise un sertar ca să pună la loc lucrurile pe care le luase cu ea în timpul deplasării și se opri, încruntându-se. Cineva umblase prin lucrurile ei. Își amintea clar că își lăsase singura pereche bună de ciorapi de nailon înfășurată într-o batistă astfel încât să nu se agațe în ceva și să le fugă vreun fir. Și

jurnalul ei... era sigură că fusese sub cămașa de noapte de rezervă.

Trixie sosi când Pamela stătea pe patul ei, gândindu-se la asta.

– O, te-ai întors pe tărâmul celor vii, remarcă ea. Ai terminat cu turele de noapte?

– Cred că da, deocamdată, spuse Pamela. Trixie, mi-ai împrumutat cumva ciorapii? Nu m-aș supăra dacă ai făcut-o, dar nu mai sunt acolo unde i-am pus.

– Chiar n-am făcut-o, spuse Trixie. Știi că nu aș face asta, Pamma. Dacă vreau să împrumut ceva de la tine, îți cer.

– Înseamnă că cineva a cotrobăit în sertarul meu, zise Pamma.

– Doamna Entwistle, evident, spuse Trixie. Mereu am zis că pare genul de om care cotrobăie pe furiș.

– Nu știu ce spera să găsească sau poate trăiește senzații tari dacă citește jurnalele altora, spuse Pamma.

– De ce, jurnalul tău este plin de detalii picante?

Trixie zâmbi.

– În nici un caz. Este cât se poate de plictisitor. Ieri am mâncat plăcinta ciobanului și ploua. Nimic altceva. Nu am fost niciodată genul care să-și verse gândurile cele mai intime pe hârtie.

– Nici eu nu sunt, îi spuse Trixie. Prea multe priviri curioase la mine acasă când eram mică. Atunci când crești cu două surori mai mici trebuie să fii foarte atentă.

– La fel și în cazul meu, spuse Pamela. Ei bine, nu cred că mai contează acum că doamna Entwistle mi-a umblat prin lucruri. Nu am nimic care să merite să fie furat. Dar îți cam dă fiori, nu-i așa?

– Poate am putea să-i întindem o capcană și să o prindem, sugerează Trixie. O scrisoare în germană sau o fotografie a lui Adolf Hitler cu mesajul: „Ne întâlnim la miezul nopții, *mein Liebling*“.

Pamela începu să râdă.

– Ești îngrozitoare, Trixie.

– Păi, e o nesimțită oribilă. Ne fură cupoanele de rație și ține mâncarea bună pentru ea. Merită ce i se întâmplă.

În dimineața următoare, Pamela și Froggy discutară dacă ar mai avea rost să-și continue ascultările la stația de radio. Nici unul dintre ei nu voia să se recunoască învins.

– Am putea să facem cu rândul, spuse Froggy. Într-o zi aş putea să merg eu acolo, apoi ai putea merge tu în următoarea. Nu văd nici un motiv să rămânem peste noapte. Cred că aş putea parcurge cu bicicleta zece kilometri, iar tu ai putea să rogi pe cineva din corpul de gardă RAF să te ducă până acolo și înapoi.

– Cred că da, încuviință Pamela. Merită să încercăm orice în acest stadiu, nu-i așa?

După ce Froggy plecă, ea începu să se plimbe în jurul mesei, uitându-se la transcrieri și la notițele pe care le făcuseră. Muzica. Și acum mesaje pentru cei de acasă de la băieții noștri din Germania. Nume. Adrese. Să încerce să verifice dacă erau prizonieri de război adevărați, cu adrese reale?

Se duse să-l întrebe pe comandantul Travis cum ar putea să verifice acest lucru.

– Asta ar fi o treabă pentru MI5, spuse el. O să vorbesc cu ei la telefon și o să le spun să trimită pe cineva. Firul acesta merită să fie urmărit, sunt de acord.

Pamela se întoarse la muncă, iar în acea după-amiază fu informată că cineva de la MI5 tocmai urca. Pamela își netezi părul și își aplică în grabă niște ruj. Existau tot felul de zvonuri despre băieți eleganți din serviciile secrete. Ea știa că MI5 se ocupa de contraspionaj în țară, în timp ce MI6 trimitea spionii în străinătate, dar, cu toate acestea, trebuie să fie periculos să te amesteci în lumea întunecată a spionajului. Se auzi o bătaie în ușa biroului ei. Strigă „Intră” cu o voce care spera să fie una serioasă. Ușa se deschise și în încăpere intră ultima persoană pe care se aștepta să o vadă în acel moment.

Ea rosti „Ben” în același timp în care el spuse „Pamma?”.

Apoi râseră amândoi și spuseră în același timp:

- Nici nu mi-ar fi trecut prin cap.
- Chiar lucrezi pentru MI5? îl întrebă ea.
- Nu am voie să îți spun asta, dar, din moment ce sunt aici, presupun că poți deduce că răspunsul este

da, îi răspunse el. Și nu ai voie să spui nimănui. Știi asta. Cu atât mai mult celor de acasă.

– Bineînțeles. Și nici tu nu trebuie să spui nimănui că lucrez aici, la Bletchley.

– Am auzit doar informații neoficiale și zvonuri despre ceea ce se întâmplă la Bletchley, îi zise el. Stația X. Așa vă cunoaște restul lumii. Dar e ceva legat de coduri, nu-i așa? Chiar ești criptolog, decrptezi coduri?

Ea clătină din cap.

– Se pare că nu unul foarte bun. Am ascultat emisiunile de propagandă germană.

– Noul Serviciu Britanic de Radiodifuziune adică?

– Da, ăsta e. Șeful meu crede că în emisiunile lor ar putea fi strecurate mesaje codificate transmise celor din „coloana a cincea”.

– Da, ne-am gândit și la asta, spuse Ben.

– Nu cumva ai dat peste vreun caiet de coduri de la vreun agent din coloana a cincea capturat, nu-i așa?

Ben zâmbi.

– Nu cred că îi interesează să ne simplifice chiar atât treaba.

Pamela oftă.

– Problema noastră este că nu știm de unde să începem. Dacă mesajele codificate se adresează oamenilor obișnuiți, simpatizanți germani, atunci codurile ar trebui să fie destul de simple. Nu în genul celor inteligente pe care germanii le folosesc pentru a trimite mesaje către avioanele și navele lor.

– Ai lucrat și pe acestea, nu-i așa? o întreabă el.

– Puțin. Nu atât la decodare, cât la traducere. Dar aici sunt niște băieți foarte inteligenți. Și probabil că nu ar trebui să vorbesc despre asta, nici măcar cu tine.

– Lucrezi singură? întreabă Ben.

– Nu, suntem doi. Dar colegul meu este plecat, ascultă astăzi la stația de radio. La început, ne trimiteau transcrierile, apoi m-am întrebat dacă nu cumva pierdem ceva prin faptul că nu auzim cuvintele rostite efectiv, posibile inflexiuni, voce, chiar muzica pe care o folosesc între știri și comentarii.

Ben clătină din cap.

– Interesant. Și ce ați găsit până acum?

– Acestea sunt cele mai recente transcrieri și însemnările noastre, spuse ea. Întotdeauna își încheie emisiunile cu mesaje care pretind că provin de la soldații din lagărele de prizonieri germani. Știi și tu, chestiile acelea vesele despre cât de bine sunt tratați. Așa că m-am întrebat dacă persoanele și adresele acelea chiar sunt reale sau dacă nu sunt cumva codate.

Ben aruncă o privire peste umărul ei la hârtiile de pe masă. Era îngrozitor de conștient de prezența ei, de mirosul aproape imperceptibil și proaspăt al părului ei.

– Vrei ca noi să verificăm dacă numele, numerele de serie și adresele sunt autentice?

– Exact.

– Ar trebui să fie destul de simplu. Citi în josul paginii. Câte prostii spun. Mă întreb dacă le crede cineva.

– Șeful meu spune că oamenii o fac. Știrile și comentariile exploatează cele mai profunde temeri ale lor, cele legate de siguranța copiilor lor și dacă suntem pe cale să murim de foame.

– Și ce e cu muzica asta notată aici?

– Acesta a fost un alt gând pe care l-am avut, că acea piesă muzicală ar putea fi importantă. Tipul cu care lucrez știe foarte multe lucruri despre muzică. El a identificat piesele pe care le-am scris. Singura de care ne-am dat seama că ar putea fi importantă a fost *Foc de artificii*.

– Doamne, da. Cineva plănuiește să-l arunce în aer pe rege?

– Exact. Ați auzit și voi zvonuri despre asta?

– O mulțime. Nimic exact, dar... Ce cuvinte au urmat după această piesă?

Pamela răsfoi transcrierile.

– Poftim! spuse ea.

– „Marele nostru compozitor german Händel a scris acest cântec pentru regele vostru englez, arătând ce prietenie profundă și durabilă a existat între cele două țări și ce moștenire bogată putem crea atunci când nu suntem în tabere opuse.”

Ben se opri din citit și spuse:

– Nu se poate interpreta nimic clar din asta. Nu se menționează nici o dată sau locuri. E informație.

– Știu, consimți Pamela. Am întors-o pe toate fețele, am înlocuit cuvinte, am selectat cuvintele.

Nimic.

– Deci, în afară de asta, în principal a fost doar muzică de Beethoven și de Bach?

Degetul lui Ben se plimbă peste pagini.

– Cu excepția unor fragmente de Wagner. Răsunător și deprimant. Pamela i le arată cu degetul. Amicul meu, Froggy, care se pricepe la aceste lucruri, spune că sunt din diverse opere, toate făcând parte din ciclul *Inelul*²².

– Ce-ai spus?

Vocea lui Ben fuse neașteptat de puternică și ascuțită.

– Operele fac parte din ciclul *Inelul*.

– Doamne! Asta e! Uite, Pamma! Nu sunt sigur cât de multe am voie să-ți spun, dar toată atenția noastră este acum asupra unui grup secret de agenți ai „coloanei a cincea“, care lucrează activ cu Germania. Sunt în principal aristocrați și își spun „Inelul“.

– Aoleu! exclamă Pamela. Așadar, aceasta este piesa lor de identificare. Ei spun de fapt: „Luați aminte la ce urmează după aceasta“.

– Așa s-ar părea.

Degetul lui Ben tremura în timp ce parcurgea pagina.

– *Sergeant Jim Winchester, număr de serie 248403. Către doamna Joan Winchester. Milton Court, numărul 1, Sheffield.* Asta trebuie să fie, Pamma. Pe cât punem pariu că acesta este un mesaj pentru agentul lor din Winchester sau este despre o întâlnire în Winchester, iar numerele acestea reprezintă o dată, un număr de telefon sau un număr de stradă.

Ochii Pamelei străluciră.

– Ah, da. Excelentă remarcă.

– Ar trebui să le copiez pe toate și să le iau cu mine. Unele nume și adrese vor fi autentice, ca să ne ducă pe o pistă greșită. Dar toate care urmează după Wagner conțin informații. Cineva care e pe o poziție superioară față de mine va putea să-și dea seama la ce și la cine s-ar putea referi. Pasajele din Wagner sunt mai frecvente în ultima vreme?

– Nu am ascultat emisiunile decât de curând în loc să citim doar transcrierile, așa că e posibil să procedeze astfel de ceva timp.

– Și știi cumva dacă numărul ١٤٦١ a apărut pe undeva?

– Nu din câte îmi amintesc... Se încruntă. Ar fi putut apărea în mijlocul unui număr de serie mai lung.

– Nu-ți face griji! Pot să verific, spuse Ben.

– Ia loc! Se duse în celălalt colț al camerei la un birou și scoase un caiet și un stilou. O să te ajut să le copiezi.

Se așezară unul lângă celălalt într-o tăcere plăcută.

– Te duci la petrecerea lui Jeremy? îl întreabă ea în cele din urmă.

– Da, i-am spus că o să merg.

– Ar trebui să ne simțim bine.

– Eu așa sper. Vin cu o fată.

– O fată?

Își ridică brusc privirea.

Ben dădu din cap.

– Nu sunt sigur că a fost înțelept, dar Jeremy a cam invitat-o el însuși, iar ea a fost atât de dornică încât nu am mai putut să dau înapoi.

– E drăguță?

– Abia dacă o cunosc. Cred că până la urmă s-ar putea să fie puțin cam prea exuberantă pentru gustul meu.

Pamela începu să râdă.

– Adică este prea dornică de contact fizic?

Ben se înroși la față.

– De fapt, am vrut să spun că s-ar putea să se extazieze. Este teribil de impresionată că unii dintre invitați provin din familii cu titluri nobiliare. Și, evident, a fost impresionată de Jeremy.

– Ei bine, cine n-ar fi? Pamela râse. Apoi a devenit tăcută din nou. Ți se pare că s-a schimbat, Ben? De când s-a întors?

– Abia dacă am apucat să vorbesc cu el suficient cât să-mi dau seama, dar pare, cum să spun, mai dur, mai călit. Mă întreb dacă nu cumva a dispărut latura lui mai amuzantă.

Pamela clătină din cap.

– Presupun că s-a maturizat mult, s-a transformat din băiat în bărbat în timpul cât a fost plecat. Și toate lucrurile oribile prin care a trecut în lagărul de prizonieri, pentru ca apoi să evadeze. Nu e de

mirare că nu mai e chiar atât de dornic de distracție ca altădată.

Terminară de copiat numele și adresele care urmau după interludiile wagneriene. Ben se ridică în picioare.

– Ar trebui să mă întorc, spuse el. Vreau să ajung acasă înainte să se întunece. Nu este ușor să te deplasezi în Londra odată ce perioada de camuflaj intră în vigoare.

– Cel puțin dă-mi voie să te invit la o cină mai devreme în sala de mese, îi zise Pamela. Mâncarea nu este rea. Spre deosebire de mâncarea gătită de proprietăreasa mea. Trixie și cu mine credem că ea este arma secretă a inamicului, infiltrată aici ca să otrăvească Marea Britanie.

Începură să râdă în timp ce coborau scările. Afară, razele soarelui jucau în undele lacului. Oamenii stăteau pe iarbă, alții se plimbau la umbra copacilor. De pe pajiștea de dincolo se auzeau strigătele unui joc în desfășurare. Ben clătină din cap uimit.

– Locul acesta este ireal, spuse el. Chiar te-ai descurcat bine dacă ai fost trimisă aici, nu-i așa? Parcă e un club exclusivist.

– De fapt, lucrăm toți atât de mult încât profităm la maximum de timpul liber, răspunse Pamela. Până de curând, am lucrat în ture de noapte de 12 ore. Și majoritatea dintre noi lucrăm în acele barăci în care iarna e curent și îngheți de frig. Iar presiunea este enormă. Să știi că, dacă nu reușești să spargi un cod, oamenii de pe o navă vor muri. Oamenii sparg coduri permanent și sunt trimiși la cure de odihnă.

– Pentru asta ai venit acasă acum două săptămâni, nu-i așa?

O privi cu îngrijorare.

Pamela nu vru să recunoască în fața lui că leșinase.

– Aveam niște zile de concediu pe care nu le luasem și când am auzit că Jeremy s-a întors cu bine...

– Bineînțeles.

Ben își dresе vocea.

– Hei, Pamma, așteaptă-mă, strigă o voce în spatele lor și o văzură pe Trixie care venea spre ei în fugă prin piațeta pavată cu pietriș. Mergeți spre sala de mese?

– Da.

– Și eu. Am hotărât că nu mai suport să mănânc încă o porție din budinca din seu a doamnei Entwistle.

Își opri privirea asupra lui Ben.

– Bună ziua. Ești nou aici?

– Nu, este de la un alt departament din Londra, spuse Pamela rapid. A venit doar să lase niște hârtii și ne-am întâlnit din întâmplare. Ne știm de-acasă, suntem prieteni vechi.

– Ce drăguț! spuse Trixie. Îi întinse mâna lui Ben. Bună. Eu sunt Trixie. Colega de cameră a Pamelei.

– Eu sunt Ben. Mă bucur să te cunosc.

Ea îi strânse mâna, păstrând pe chip un zâmbet curios.

– Lucrezi la o altă instituție secretă? îl întreabă ea.

Ben chicoti.

– N-aș putea să-ți spun dacă ar fi așa, nu?

– Chestia e că nu lasă pe oricine să vină aici, pentru orice motiv. Așa că cineva trebuie să fi avut un motiv foarte bun să te trimită aici. Trixie se întoarse spre Pamela. O să te trag de limbă după ce ajungem acasă, spuse ea. Sau o să-mi dau întâlnire cu Ben și o să-l trag pe el de limbă. Nu cumva mergi și tu la petrecerea lui Jeremy Prescott?

– Ca să fiu sincer, merg, zise Ben.

– Dar vine cu o fată, Trixie. Așa că nu te atinge de el.

– Strici tot cheful omului. Trixie se bosumflă în glumă. S-ar putea să-mi activez toată forța farmecelor mele feminine și să îl îndepărtiez de ea. Se uită la Ben, zâmbindu-i cochet. Haideți, până nu se face coadă la cantină. Am auzit că în seara asta s-ar putea să fie conopidă cu brânză.

Îl luă din nou de mână pe Ben și îl târî după ea.

În tren, pe drumul de întoarcere spre Londra, Ben stătea și se uita fix la numele și adresele pe care le copiasse. Unele dintre ele sigur erau și locuri. Unele puteau să fie locuri. Doamna North de pe strada Hampton numărul 1 putea foarte bine să însemne Northampton. Max Knight ar trebui să poată afla dacă acestea coincideau cu întâlnirile cunoscute ale Inelului. Dar avea vreuna dintre aceste date legătură cu fotografia? Dacă era atât de importantă încât să trebuiască să se riște viața unui om ca să o

transmită, atunci cu siguranță mesajul nu putea fi pentru publicul general, ci doar pentru urechile unei singure persoane. Și nu reușiseră să se apropie mai mult ca să afle cine era acea persoană. Încercă să își stăpânească agitația care punea încet stăpânire pe el. Suita *Foc de artificii* și anul 1461, când se dăduseră bătălii pentru detronarea unui monarh, îl făcură să creadă că un complot pentru uciderea familiei regale ar putea fi iminent. Dar își reaminti că el era undeva pe ultima treaptă. Dacă nu i se dădeau toate informațiile, cum se puteau aștepta ca el să le interpreteze corect? Totuși, știa că regele și regina se plimbau adesea prin zonele bombardate ale Londrei, arătându-și grija și sprijinul. Ce ușor ar fi fost pentru un pistolar singuratic să-i aștepte din umbră! Se cutremură și privi pe fereastra trenului.

Gândurile i se îndreptară din nou spre Mavis. Dacă ea ar putea să găsească locul din fotografie, totul avea să fie explicat. Încercă să și-l imagineze acum, dealul cu pini, dar nu îi veni în minte nici un motiv pentru care ar fi putut fi relevant, cu excepția cazului în care, acolo, pe dealul din spatele acelor copaci, era un domeniu unde locuia un aristocrat care avea o poziție importantă în gruparea Inelul. Sau dacă locul acela ar fi putut fi unul pe care familia regală plănuia să-l viziteze.

Apoi se trezi că nu se mai gândea la misiunea sa, ci la Mavis. Era o fată atrăgătoare. Plină de viață. Amuzantă. Dar oare chiar o plăcea? Să fi fost doar din cauză că nu semăna deloc cu Pamela, iar el avea nevoie să-și ia gândul de la fata pe care nu o putea avea? Gândurile lui se îndreptară acum spre ea... Cât de delicată, senină și elegantă arăta întotdeauna! Cum îi străluceau ochii când zâmbea. Cum mirosul părului ei aducea cumva a flori proaspete de grădină.

„Oprește-te!” își porunci el. „Gândește-te la altceva.” Prietena Pamelei, Trixie. Părase interesată de el, ceea ce lui i se părea uimitor, pentru că părea să fie clar genul de debutantă care ar vrea mai degrabă să pună mâna pe tipi ca Jeremy Prescott. Petrecerea s-ar putea dovedi interesantă până la urmă.

Referire la tetralogia *Inelul Nibelungilor*, principala dramă muzicală a compozitorului

Richard Wagner și una dintre cele mai complexe compoziții muzicale din istorie. Tetralogia este compusă din patru opere: *Aurul Rinului*, *Walkiria*, *Siegfried* și *Amurgul zeilor*.

CAPITOLUL 33

Mayfair

Apartamentul lui Jeremy

– Arăți remarcabil de elegant în seara asta, spuse Guy Harcourt când se opri în dreptul camerei lui Ben. Să nu-mi spui că te duci într-un loc civilizat?

– De fapt mă duc la o petrecere în Mayfair, îi zise Ben.

– Dumnezeu mare! Mai există astfel de lucruri?

– Este organizată de un prieten care s-a mutat în apartamentul tatălui său, îi spuse Ben.

– E cineva pe care îl cunosc?

– Jeremy Prescott. Cred că îl știi de fapt. A fost la Oxford în aceeași perioadă cu noi.

Guy încuviință dând din cap.

– Bineînțeles că îl cunosc. Obişnuiam să facem împreună tururi pe la balurile debutantelor și apoi la Oxford, desigur, deși el era de la Colegiul Balliol, nu-i așa? Crezi că s-ar supăra dacă aş veni și eu? Mă aflu în pragul deznădejdiei și am o nevoie disperată de bună dispoziție.

– Nu văd de ce nu, răspuse Ben. Pare că a invitat pe toată lumea.

– Excelent! Mă duc să mă schimb.

– Mai bine ți-aș da adresa, îi zise Ben. Eu trebuie să iau o fată de la gară.

– Vii cu o parteneră, vulpoi bătrân ce ești?

– Nu știi totul despre mine, îi răspuse Ben zâmbind. Oricum, nu sunt sigur dacă să o numesc parteneră.

– Dar are un corp cald. Asta e tot ce contează în timp de război, spuse Guy. Doamne, indiscutabil mă simt extrem de tare privat de sex, tu nu? Și toată treaba asta legată de faptul că trebuie să păstrăm tăcerea despre ceea ce facem. Chiar dă toate planurile peste cap. Fetele pe care le-aș fi putut impresiona că vânez spioni germani cred acum că

nu sunt decât o epavă care face muncă de funcționar și clasează acte.

Ben dădu din cap arătând că era de acord.

– Îți cam dă bătăi de cap, într-adevăr. Dar fruntea sus. Îți poți îneca necazurile în vinul bun al lui Sir William Prescott.

Îl lăsă pe Guy să se îmbrace în haine de seară și se îndreptă spre gară. Mavis îl aștepta. Îi zâmbi când îl văzu, dar simți și o urmă de agitație.

– Tată din ceruri, nu mi-am dat seama că va fi o treabă formală, exclamă ea. M-am îmbrăcat pentru o petrecere obișnuită.

– Sunt sigur că arăți foarte bine, o liniști Ben. Și mai sunt sigur că vor fi acolo și persoane care nu vor purta ținută oficială. M-am îmbrăcat așa pentru orice eventualitate și pentru că nu mai am un costum care să arate decent. Al meu a fost făcut înainte de război și m-am mai împlinit de atunci.

– Eu zic că arăți exact cum trebuie, îi zise ea și îl luă finuț de braț.

Se dăduse cu puțin prea mult parfum, iar rochia ei avea puțin prea multe volănașe, dar ochii ei străluceau și lui îi plăcu senzația care îl încercă în apropierea ei.

– N-ai avut nici o problemă să scapi de acasă? o întrebă el.

Ea se strâmbă.

– Mama nu a fost deloc încântată că mă duc la Londra singură, dar i-am spus că merg cu un grup de prieteni de la serviciu și că mergem la dans.

– La ce oră trebuie să te întorci? vru Ben să știe.

– I-am spus că s-ar putea să-mi petrec noaptea acasă la Cynthia, îi răspunse ea, aruncându-i o privire complice. Nu sunt sigură că m-a crezut, dar familia Cynthiai nu are telefon și știu că mama mea nu se pornește să meargă pe jos nouă kilometri ca să ne verifice.

Luară autobuzul până la Marble Arch. Ben se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se răsfete cu un taxi, dar se gândi că în zilele acelea erau extrem de puține și tot felul de oameni foloseau transportul în comun. De la Marble Arch merseară pe jos pe Park Lane. Era aproape ora nouă seara, dar încă nu se întunecase, iar oamenii erau încă afară și se bucurau de vremea frumoasă. Mai mulți bărbați în uniformă intrară în Grosvenor House, iar Ben auzi acordurile

slabe ale unei formații de dans. Așadar, mai existau încă seri elegante pentru cei care își permiteau. Un gardian de la apărarea civilă, unul dintre voluntarii care se ocupau de măsurile de precauție în timpul raidurilor aeriene, stătea de pază la colțul lui Curzon Street, gata să se repeadă asupra celor care încălcau regulile de camuflaj.

– Vă duceți într-un loc drăguț? îi întrebă când trecură pe lângă el.

– Mergem la o petrecere, îi zise Mavis.

– Aveți grijă să nu faceți prea multă gălăgie și nu lăsați să se vadă nici o lumină, spuse el. Voi aștia care stați în zona asta credeți că puteți ignora toate regulile doar pentru că aveți bani.

– Ce tip simpatic! îi șopti Ben în timp ce se îndepărtau.

Mavis râse și își strecură mâna în mâna lui. Atingerea mâinii ei îi oferì o senzație plăcută și liniștitoare. El o privi și schimbară un zâmbet.

Apartamentul lui Jeremy nu se afla într-un bloc mare, ci ocupa un etaj întreg al unei case georgiene mai vechi. Lângă casa scării fusese instalat un lift mic cu care urcară până la etajul trei. Ben era conștient de cât de mult se apropiase Mavis de el și bănuì că aceasta se lipise intenționat. În momentul în care ușile liftului se deschiseră, îi întâmpină sunetul tănguitor al clarinetului lui Benny Goodman. Ușa de la intrare a apartamentului era întredeschisă și acordurile muzicii și fumul de țigară îi învălură de când intrară pe hol. Dincolo de ușă se vedea un salon mare, frumos amenajat. Perdelele de camuflaj nu fuseseră încă trase, iar încăperea era luminată de ultimele raze ale amurgului. Era greu să distingi culorile tapițeriei sau să identifice marii maeștri pe pereții albi cu o tentă de roz. Înăuntru se aflau cel puțin zece de persoane. Două cupluri dansau, dar Ben nu recunoscuse nici una dintre perechi. Jeremy făcea pe barmanul. Își ridică privirea și flutură un pahar de cocktail când îi văzu.

– Intrați! le strigă el. Tocmai voiam să deschid un Châteauneuf-du-Pape de douăzeci de ani.

– Nu o să te omoare tatăl tău când o să afle? întrebă Ben când se apropiară de bar.

– Îi fac o favoare, bătrâne. Dacă o să fim loviți din plin și tot vinul acela minunat se va fi curs în canal? Măcar ne bucurăm de el. Și, cunoscându-l pe tata,

va afla de unde să cumpere mai mult după ce se termină războiul.

– Numai că s-ar putea să fie vin alb nemțesc, glumi cineva aflat în apropiere.

– Vai de mine! Doar nu credeți cu adevărat că nemții o să invadeze, nu?

Mavis se întoarse spre ei cu niște ochi speriați.

– Este o posibilitate cu care s-ar putea să ne confruntăm, răspunse tânărul care făcuse gluma. Nu au părut să aibă deloc probleme când au invadat toate celelalte țări din Europa. Ne despart doar treizeci de kilometri de Canal.

– Haideți să nu vorbim despre lucruri sumbre în seara asta, le zise Jeremy. Sunt acasă. Sunt într-un apartament confortabil, înconjurat de prietenii mei și o să ne distrăm al naibii de bine. Vin sau cocktailuri? Serviți-vă singuri. Apoi își ridică privirea când Guy intră în cameră. Doamne, e Harcourt. Cum a ajuns aici?

– Eu l-am invitat, îi răspunse Ben. Stăm în același loc. Sper că e în regulă.

– Desigur, spuse Jeremy. Cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai bine.

Dar Ben își dădu seama că nu era încântat.

Guy se apropie să-i strângă mâna.

– Nu ne-am mai văzut de mult, Prescott, îi zise.

– Chiar așa. Dar tu ce mai faci, Harcourt?

– Mă tem că doar învârt hârtii. Am picat examenul medical. Știu că arăt ca un specimen robust, dar se pare că am o inimă slabă.

– Păcat! spuse Jeremy. În cazul ăsta, bea-ți paharul. Se spune că vinul roșu este fortifiant, nu-i așa? Acum trebuie să duc un pahar de vin femeii mele preferate.

Ben scrutase pe ascuns camera, căutând-o din priviri pe Pamela. O zări stând în picioare în cadrul ușii, părând puțin timidă, ceea ce era neobișnuit pentru ea. Apoi observă că nu era singură. Trixie intră și ea, îmbrăcată într-o rochie neagră, mulată pe corp și pe deasupra cu o pelerină lungă, verde smarald.

– Bună, Ben, îl salută ea împingând-o pe Pamela la o parte pentru a-i da un sărut pe obraz.

– Trebuie să spun că arăți uluitor, răspunse el.

– Vai, vă mulțumesc pentru compliment, amabile domn, zise la rândul ei. Și-acum, unde este gazda

noastră?

– Umple paharele, zise Pamela.

Ben observă că în spatele ei stătea Dido, machiată mai strident decât ar fi aprobat tatăl ei și îmbrăcată într-o rochie roșie în stil chinezesc, lucioasă, lipită de corp și care o făcea să pară mai în vârstă decât cei optsprezece ani ai săi. Fața i se luminează de un zâmbet larg când îl văzu pe Ben.

– Bună, Ben, strigă ea. Nu știam că vei fi aici. Super. Nu-i așa că o să ne simțim bine?

– Cum de l-ai convins pe tatăl tău să fie de acord cu asta? o întreabă Ben.

– Pamela a jurat că nu-și va lua ochii de pe mine și că o să mă urce în trenul care duce laptele, dis-de-diminează. Dar, după cum bine vă puteți imagina, a trebuit să implor, să insist, să mă smiorcăi și să mă îmbufnez înainte ca el să spună da. Mi-aș fi dorit să știu că vei veni, pentru că ar fi fost mai fericit dacă știa că vei avea tu grijă de mine. E de părere că ești o influență nemaipomenit de benefică.

– Doamne, ce responsabilitate! spuse Ben.

Apoi își aminti că Mavis stătea lângă el.

– Dido, fă cunoștință cu Mavis. Mavis, ea este...

Ezită și era pe punctul să spună „Lady Diana Sutton“, dar Dido îl întrerupse.

– Bună, sunt Dido, spuse ea. Doamne, nu știam că Ben are o prietenă. Ești atât de secretos și obraznic, Benjamin.

– Ne-am întâlnit de puțin timp.

Ben schiță un zâmbet stânjenit.

– Lucrați împreună? întreabă Dido.

– Nu, de obicei nu. Ne-am întâlnit când a trebuit să duc niște documente unde lucrează Mavis.

Dido se întoarse spre Mavis.

– Crezi că ar avea și pentru mine un loc de muncă unde lucrezi tu? Sunt disperată să fac ceva util.

– Este în Buckinghamshire, Dido, îi zise Ben. Știi că tatăl tău nu te-ar lăsa să locuiești departe de casă.

– Pamela stă departe de casă. Mavis la fel, spuse Dido.

Mavis chicoti.

– Nu, nu e așa. Locuiesc cu mama mea, ghinion, ce să zic. A trebuit să spun niște minciuni gogonate ca să pot să ies cu Ben în seara asta.

– Bravo ție! îi zise Dido. O fată cum îmi place mie.

Jeremy le întinse Pamelei și lui Dido pahare cu vin. Apoi o văzu pe Trixie.

– Bună, încă o față cunoscută din trecut, spuse el.

– Sunt flatată că îți amintești de mine, îi răspunse Trixie.

– Cum aş fi putut să uit? Ai fost o dansatoare excepțională. Ia zi, Sezonul tău a fost chiar distractiv, nu-i așa? Întâmplarea face să fie și ultimul pentru o vreme.

– Nu-mi mai aminti, spuse Dido. Ai milă de biete fete ca mine, care nu-și vor mai face niciodată ieșirea în societate.

– Se pare că te descurci destul de bine și fără să-ți faci ieșirea, tânără Dido, îi spuse Jeremy. Bea. Mai este destulă băutură. Și mâncare, cum te duci în sufragerie. Îmi pare rău că mâncarea nu se va ridica la aceleași standarde cu băutura, adăugă el. L-am pus pe bucătar să facă o spumă din câteva conserve de somon și am afumat un păstrăv din lac și mai am niște căpșune timpurii din grădină, așa că va trebui să ne mulțumim cu acestea.

– *Să ne mulțumim cu acestea*, îi șopti Mavis lui Ben. De unde a reușit să pună mâna pe conserve de somon?

– E mai bine să nu întrebi, îi răspunse Ben în șoptă.

Ea îi aruncă o privire conspirativă.

– Vino și dansează cu mine, îi zise ea. Îmi place cântecul acesta.

– Trebuie să te avertizez, sunt un dansator mediocru, spuse Ben.

– Nu, nu ești. Ești un dansator foarte bun, nu mai fi atât de modest, îi zise Pamela.

Când Ben o conduse pe Mavis spre locul unde dansau și alții, Pamela îi șopti:

– E drăguță. Sunt complet de acord cu ea.

Dansau foxtrot lent. Mavis îi arată că era foarte dornică să-și atingă obrazul de al lui. Dar afară nici măcar nu era destul de întuneric, iar Ben simți că era cam devreme pentru astfel de lucruri.

– Deci acestea sunt cele două fete din familia nobilă? îl întreabă ea.

Ben aprobă dând din cap.

– Par teribil de drăguțe. Nu sunt deloc cu nasul pe sus.

– Chiar sunt drăguțe. Le știu de o viață. Am crescut împreună.

– Și cum rămâne cu fata sexy în negru? Părea leșinată după tine.

– Cred că ea ar flirta cu orice poartă pantaloni, spuse Ben. Lucrează cu Pamela, la un alt departament guvernamental în zona rurală.

– Văd că am o concurență acerbă pentru tine, spuse Mavis. Se uită în jurul ei. Ai niște prieteni atât de încântători. Prietenul tău Jeremy este atât de chipeș. El și Pamela formează un cuplu minunat, nu-i așa?

Ben aruncă o privire și văzu că Jeremy dansa acum cu Pamela. El nu era deloc atât de rezervat ca Ben. Brațele lui erau înfășurate strâns în jurul ei și se mișcau ca unul singur când dansau. Capul ei era pe umărul lui. Ochii ei erau închiși. Părea cât se poate de mulțumită. Ben o strânse mai tare în brațe pe Mavis, iar ea îi răspunse, apropiindu-se mai mult de el.

În jurul orei unsprezece, sunară sirenele de raid aerian.

– Nu ar trebui să coborâm într-un subsol sau într-un adăpost antiaerian? întrebă una dintre fete, agitată.

– Doar nu credeți că îndrăznesc să bombardeze Mayfair, zise un bărbat, făcându-i pe toți să râdă.

– Știu ce să facem, strigă Jeremy. Haideți să urcăm pe acoperiș. Vom avea o priveliște minunată de acolo. Stați să deschid mai întâi șampania. Este Veuve Clicquot, favorita bătrânului.

Se auzi o pocnitură puternică. Șampania se revărsă peste gâtul sticlei și toată lumea întinse paharele ca să fie umplute.

– Haideți, veniți pe aici! strigă Jeremy și toți se duseră după el în bucătărie de parcă era fluierașul din Hamelin.

– Este puțin cam complicat, dar ne vom descurca, strigă el ca să acopere vuietul avioanelor care se apropiau. Făceam asta tot timpul.

Jeremy împinse geamul în sus și se urcă pe un parapet îngust. Alții îl urmară. Ben se duse primul, apoi o ajută pe Mavis, care se dovedi agilă și neînfricăată. Merse de-a lungul parapetului și apoi urcară pe o scară scurtă până la un acoperiș plat de deasupra. Odată ajunși acolo, râseră de propria lor

bravadă și ciocniră paharele de șampanie. Jeremy coborî și reapăru cu gramofonul și „In the Mood” răsună până în depărtare. Unii petrecăreți începură să danseze.

În jurul lor, Londra era cufundată în întuneric, dar deasupra, proiectoarele luaseră cerul cu asalt, făcând ca baloanele de baraj să strălucească brusc când erau prinse în fasciculul de lumină. Big Ben-ul se văzu la un moment dat în lumină, apoi dispăru din nou. Se desluși forma unor avioane care se apropiau, zburând în formație. La sud se auzi sunetul staccato al tunurilor antiaeriene, marcat de bubuitura mai intensă a unei bombe lansate. Bombele fuseseră probabil incendiare, pentru că acum izbucniră incendii dincolo de râu.

O fată sări pe parapetul care se întindea peste marginea acoperișului.

– Nu ne este frică de tine, domnule Hitler! Dă ce poți tu mai rău! strigă ea, fluturându-și paharul de șampanie spre cer.

O bombă căzu mai aproape, apoi alta, spulberând liniștea nopții cu bubuituri intense, care mai degrabă puteau fi simțite, nu auzite. Apoi auziră explozii în apropiere și focul se ridică de dincolo de negura copacilor.

– Ce este clădirea aceea mare? întrebă fata de pe parapet.

– Au lovit palatul! strigă cineva. Oh, Doamne, au lovit palatul!

Ben simți că îi sare inima din piept. Să fie acesta atacul promis, cel despre care fuseseră avertizați de suita *Foc de artificii*? Înălțurarea unui rege? *Palatul este uriaș*, își spuse el. *Familia regală ar fi în siguranță în subsolul lui. Poate că reușiseră să deterioreze câteva camere, dar nu avuseră cum să facă să ardă toată clădirea...*

Primul val de avioane era acum pe cer. Riposta tunurilor antiaeriene, venind din apropiere, din Hyde Park, lăsa urme luminoase în noapte. Altă bombă, mai aproape de data aceasta.

– Asta a fost lângă Palatul St. James, spuse unul dintre bărbați. Periculos de aproape.

– Nu mai fi așa pământău, îi zise o fată din spatele lui Ben. Părea să fie Trixie. Noi nu coborâm. Nu le vom arăta că suntem speriați. Avem nevoie ca Jeremy să ne mai aducă niște șampanie. Unde este?

Ben se uită în jur și nu-l văzu. Apoi Pamela îl trase de mânecă.

– Unde este Dido? Nu o văd, șopti ea.

– Poate că i s-a făcut frică și a coborât, îi zise el.

Pamela clătină din cap.

– Și de când o știi tu pe Dido să se teamă?

– Vin să te ajut să o cauți, spuse Ben. Nu-ți face griji! Probabil că doar a mers la toaletă. Se întoarse spre Mavis. Mă întorc imediat.

Apoi o ajută pe Pamela să coboare scara și să meargă de-a lungul parapetului. Nu că ea ar fi avut nevoie de ajutor. Mergea cu aceeași încredere pe care și-o amintea din zilele în care se cățarau în copaci. Tocmai o ajuta să intre înapoi pe fereastră când se auzi un șuierat, urmat de o străfulgerare, o detunătură și o explozie care aproape că îl doborî. O clădire de peste drum fu cuprinsă de flăcări. Cioburi de sticlă și resturi de dărâmături zburară înspre ei. Ben o împinse pe Pamela înăuntru, apărând-o.

– Am fost loviți? întrebă ea, cu vocea tremurândă.

– Nu. A căzut peste drum.

Auziră strigăte de pe acoperiș și o voce de bărbat care spuse:

– Coborâți de aici, acum. Asta e o nebunie.

Când ieșiră din bucătărie, o ușă din capătul holului se deschise și Dido ieși în grabă. Era îmbrăcată doar în furou și părul îi era ciufulit.

– Am fost bombardati? întrebă ea. Geamurile tocmai s-au făcut țandări în urma exploziei. O, Doamne! Este sticlă peste tot.

– Este în regulă. E peste drum.

Jeremy veni lângă ea. Ținea un prosop în jurul taliei.

Pamela se uită la ei, apoi spuse pe un ton tăios:

– Dido, du-te și îmbracă-te acum. Te duc acasă. Se uită la Ben. Crezi că mai e vreun tren la ora asta?

– Ați putea prinde ultimul tren dacă vă grăbiți, îi zise. Dacă îl pierdeți, vă puteți întoarce la mine acasă. Mă duc să caut un taxi.

Alți tineri săreau acum înapoi pe fereastra de la bucătărie, râzând un pic prea zgomotos, așa cum fac adesea cei care au scăpat de pericol.

– Mai multă șampanie, comandă o voce masculină. Barman! Dă-ne ce ai mai bun.

Jeremy se întoarse în camera întunecată, dar ieși înapoi după ce își puse în grabă pe el o cămașă și

pantaloni, dar fără sacou și cravată.

– Bineînțeles. Băuturi pentru toată lumea, spuse el cu o bună dispoziție forțată.

Când trecu pe lângă Pamela, o atinse pe mânecă.

– Pamma, pot să-ți explic...

Ea se feri de el.

– Nu mă atinge! spuse ea cu răceală. Putem pleca acum, te rog, Ben? Apoi își aminti. Trebuie doar să-i spun lui Trixie că plec și că ne vedem mâine. Cineva să o ducă la gară.

În momentul acela, Ben își aminti de Mavis. Își croi drum spre ea prin marea de invitați.

– Uite, a intervenit ceva și trebuie să duc pe cineva acasă acum, îi zise el. Îmi pare nespus de rău. Pot să te las la gară sau preferi să rămâi?

Ea păru nedumerită.

– Nu știu. S-a terminat petrecerea? Nu mai e nici un tren la ora asta atât de târzie.

– Ai putea să te întorci la mine acasă, dar...

Privirea ei se îndreptă spre Pamela care stătea nemișcată în spatele lui.

– Înțeleg. Mă gândesc că o să mă descurc. Sunt o fată mare.

– Nu, nu este așa, încercă el să spună. Pe cuvânt. Și îmi pare foarte rău, doar că...

Nu reuși să termine propoziția.

Guy își făcu apariția lângă el.

– Ceva belele? întrebă el.

– De fapt, da. Poți să ai tu grijă de Mavis și să te asiguri că ajunge cu bine la gară?

– Bineînțeles, spuse Guy. Dar tu ce faci?

– Pamela și Diana Sutton trebuie să plece acum. Diana nu se simte bine. Îți voi povesti eu mai târziu.

– În regulă, bătrâne. Nu-ți face griji pentru asta! Voi fi cavalerul perfect.

Guy îi aruncă un zâmbet.

Dido ieși din dormitor complet îmbrăcată. Rujul i se întinsese și părul îi era în dezordine.

– În lift, acum! îi ceru Pamela.

Dido își privi sora sfidător.

– Nu ai vrut să-i dai ce a vrut, așa că i-am dat eu, spuse ea, apoi trecu mândră pe lângă Pamela cu capul sus.

Ben îl auzi pe Jeremy strigând înăuntru:

– Nimeni nu trebuie să plece. Câteva ferestre sparte nu o să ne strice petrecerea. În plus, nu vrem

să stăm în calea mașinilor de pompieri și a celor de la apărarea civilă. Așa că haideți să continuăm și apoi să mâncăm ouă și șuncă în zori, așa cum am promis. Am șuncă adevărată, oameni buni. Gândiți-vă la asta!

Ușile liftului se închiseră și ei coborâră fără să scoată vreun cuvânt.

CAPITOLUL 34

Londra

Ben găsi un taxi în fața hotelului Dorchester și plecă în viteză spre gara Victoria. Dincolo de întinericul din parcuri, ardeau focuri.

– Au nimerit din nou Palatul Buckingham, nenorociții, spuse taximetristul. Naiba să-i pieptene, sper să le-o plătim. Să-i facem să sufere pentru asta. Nu aş cruța nici un bărbat, femeie sau copil dacă aş fi în locul domnului Churchill.

– Sunt mari pagubele? întrebă Ben.

– N-am văzut cu ochii mei, răspunse taximetristul. Au blocat complet drumul, nu-i așa? Dar n-ai cum să nu vezi flăcările.

Trecură de Hyde Park Corner și se îndreptară spre Grosvenor Place. Dido se uita pe fereastră, fără să scoată vreun cuvânt.

– Vreți să vă întoarceți amândouă acum în Kent? întrebă Ben.

– Trebuie să fiu la serviciu dimineața, răspunse Pamela. Cred că sunt trenuri pe linia principală toată noaptea. În plus, nu știu dacă o să mă pot stăpâni să nu o arunc din tren.

– Și de unde o să știe cineva să vină să o ia de la gară? o întrebă Ben.

– O să dau un telefon din Victoria. O să le spun că a fost o bombă și că a trebuit să plecăm în grabă. Nu mai e nimic altceva de zis.

– Nu e nevoie să vorbești despre mine la persoana a treia, îi zise Dido. Sunt și eu om. Am și eu sentimente, să știi.

– Nu meriți sentimente, îi zise Pamela. Habar nu ai ce sunt sentimentele. Întotdeauna ai vrut ce era al meu, de când eram mici. Și ai și luat.

Ajunseră la gară și fugiră spre peroane.

– E unsprezece cincizeci și cinci. Ar trebui să avem timp să-l prindem, zise Ben.

– Nu va fi nici un tren local la ora asta, spuse Pamela, gâfâind puțin în timp ce alergau. O să-i spun lui tati să vină să te ia din Sevenoaks.

– În regulă.

Dido părea dintr-odată foarte tânără și nesigură.

– Vrei să o duc eu acasă? o întrebă Ben. Am un program destul de flexibil în acest moment, așa că ar fi în regulă.

Pamela îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Ai face asta? Ce drăguț din partea ta! Nu-mi place ideea că o să meargă singură cu trenul, în perioada de camuflaj.

– Ați putea să veniți amândouă la mine, dacă ar fi mai ușor.

– Chiar deloc, spuse Pamela. Mă tem că am nevoie să fiu singură și nu cred că mai pot să fiu civilizată pentru multă vreme. Și vreau ca Dido să fie departe.

– Nu mai vorbi despre mine ca și cum aș fi o bucată de carne, spuse Dido. Uite, îmi pare rău. Nu a însemnat nimic. Beam și eram surescitați din cauza bombelor și... și... s-a întâmplat pur și simplu. Și știi ceva? A fost tare frumos și tu ești o proastă dacă îl tot respingi.

– Ajunge, Dido, răbufni Pamela.

Mai că își îmbrânci sora în tren.

– Spune-i mamei că ne vedem vineri, așa cum am stabilit, spuse ea.

– Ce se întâmplă vineri?

– Mami organizează o mică petrecere în grădina weekendul acesta și este în panică din cauză că nu are mâncare adecvată și suficienți servitori, așa că i-am spus că voi veni să o ajut.

Pamela se uită spre Ben, implorându-l din priviri.

– Dacă nu lucrezi, nu ai vrea să vii și tu la noi? Mă gândisem să-l rog pe Jeremy să mă ajute să servesc băuturile și să mă ocup de musafiri, dar acum...

– Bineînțeles că voi veni, spuse Ben.

– Trixie mi-a zis că o să vină și ea. A spus că o să se îmbrace ca o servitoare și va servi oaspeții. Pamela zămbi, cutele fine lăsate de îngrijorare pe chipul său dispărând pentru o clipă. Am reușit amândouă să ne luăm liber vineri după-amiază și sâmbătă. Așa că sperăm să prindem un tren pe la ora patru, dacă vrei să vii și tu cu noi.

– Voi fi acolo.

Zâmbi în timp ce urcă în tren după Dido.

Se auzi un fluier. Pamela se apropie de el și își așează palma peste mâna lui.

– Mă bucur atât de mult că ești aici, Ben. Întotdeauna pot conta pe tine.

Trenul porni din stație. Ben privi în urmă și văzu silueta ei minionă și subțire, stând acolo, privindu-i.

Explicația că o bombă fusese aruncată peste clădirea de alături fu acceptată cu ușurință. Ben rămase acasă la tatăl său, unde petrecu noaptea, apoi luă un tren la primele ore înapoi spre Londra.

Guy deschise ușa când Ben urca scările.

– Deci cu ce te-ai ales? întrebă el cu un zâmbet sugestiv. Două dintr-o lovitură? Înțeleg de ce le-ai ales pe ele în locul domnișoarei Mavis. Drăguță fată, dar cam prea exuberantă pentru gustul meu. Am lăsat-o la gară la ora șase, conform solicitării.

– Mulțumesc foarte mult. Cred că e tare supărată pe mine.

– Nu chiar atât de supărată. Poate că am sărutat-o puțin și am ținut-o în brațe în taxi, așa că bănuiesc că s-a simțit bine și cu siguranță a avut destule de povestit colegilor. Despre cum trăiesc burjuii și toate astea. Se uită mirat la Ben. Pari epuizat. Intră, o să-ți fac o cafea.

Ben nu avu nevoie de o a doua invitație.

– Slavă Domnului că nu au raționalizat cafeaua, spuse Guy. E singurul meu viciu zilele astea.

– Dacă poți s-o găsești, adăugă Ben. Se lăsă pe patul lui Guy. Ce noapte! spuse el.

– Și zi, ce se întâmplă, de fapt? întrebă Guy în timp ce umplea un ceainic.

– Pamela Sutton a găsit-o pe sora ei mai mică în pat cu Jeremy Prescott, spuse Ben. Puștoaica are doar optsprezece sau nouăsprezece ani.

– Optsprezece ani nu mai sunt ce au fost înainte de război, răspunse Guy. Oamenii se maturizează repede în ziua de azi. Trebuie să o facă. Și filozofia multor oameni este să profite de tot cât mai pot, pentru că s-ar putea să nu mai fie aici a doua zi. Și este adevărat, nu-i așa, dacă bomba aceea ar fi căzut câțiva metri mai la dreapta, acum am fi fost cu toții prăjiți.

Ben se cutremură.

– Ai dreptate.

– Deci Diana a fost trimisă acasă în dizgrație?
– De fapt, am dus-o eu acasă. Pamela a trebuit să se întoarcă la muncă, și era prea supărată.
– Deci se vedea cu Prescott, nu-i așa?
– O, da. Încă de când erau copii.
– Așa se comportă cei din RAF. Sunt în pericol în fiecare zi, așa că iau ceea ce-și doresc.
– De fapt, cred că el s-a purtat mereu așa, spuse Ben.

Apa din ceainic dădu în fiert și Guy turnă cafea. Apoi spuse încet:

– Probabil că ar trebui să știi ceva. Lady Margot Sutton...

– Da, am auzit. A fost luată de Gestapo la Paris. Era în curs de organizare o operațiune de salvare.

– Și a fost desfășurată cu succes, îi spuse Guy.

Ben ridică din sprâncene.

– Serios? E acasă? Asta e minunat.

– Familia ei nu știe deocamdată că ea este acasă. Nu sunt sigur când li se va spune. Trebuie să se mai facă un raport. Dar nu asta am vrut să vă spun. Înțeleg că știi de la Căpitanul King despre societatea secretă numită Inelul.

– Da, a menționat ceva în legătură cu asta.

– Deci știi cine sunt și ce pun la cale?

Ben clătină din cap.

– Aristocrați care vor să ajute Germania.

– Se pare că Margot Sutton a apărut la o întâlnire aseară.

– La o întâlnire a Inelului?

– Exact.

– Căpitanul King, cum îi spui tu, știe că ea urma să fie acolo?

– Știi foarte bine cum e el, nu spune multe lucruri, dar cred că asta l-a luat prin surprindere.

– Deci Margot Sutton va fi supravegheată?

– O, da, cu siguranță. Și când i se va permite să vină acasă, cred că sarcina asta îți va reveni ție.

– La naiba! spuse Ben.

Imediat cum ajunse în camera lui, Ben îi scrisese un bilet lui Mavis, explicându-i că una dintre surori băuse prea mult, i se făcuse rău, și a fost nevoie să fie duse de urgență la gara Victoria ca să prindă ultimul tren. Spera că ea avea să-l ierte și că Guy avusese grijă de ea. Și mai spera ca următoarea lor

întâlnire să fie mai puțin dramatică. Apoi duse plicul la cutia poștală de la colț. Cu puțin noroc, avea să ajungă cu poșta din seara aceea sau, cel târziu, a doua zi dimineață. Nu voia ca ea să creadă că o părăsise pentru o fată mai sofisticată.

Între timp, Pamela se trezi singură în camera pe care o împărțea cu Trixie. Se simțea pustiiță și secătuită, de parcă își revenea după un episod de gastroenterită. Se întrebă dacă Dido și Jeremy făcuseră sex în timpul acelor vizite de după-amiază la el acasă. Era puțin probabil cu mama lui și cu servitorii din casă, dar cu Jeremy nu se știa niciodată. Îi plăcea să trăiască periculos. Ea știuse asta dintotdeauna.

Pamela se ridică în picioare, se întinse, apoi se duse la fereastră ca să tragă perdeaua de camuflaj. Era o zi întunecată, mohorâtă, care se potrivea cu starea ei de spirit. „S-a terminat“, se gândi ea. Cum ar mai fi putut să se simtă vreodată în siguranță alături de un bărbat care o trădase cu propria ei soră? Dacă s-ar fi căsătorit, ar fi trebuit să-și imagineze ce era mai rău de fiecare dată când el întârzia să ajungă acasă? Dido era o fetiță prostuță și frustrată, înțelesese asta acum. O fetiță care jinduisese după lucrurile care îi fuseseră refuzate: balurile și flirturile unui Sezon social, iar acum, să se angajeze. Nu era de mirare că îl lăsase pe Jeremy să o seducă. „Oare terminaseră de făcut dragoste înainte ca bomba să cadă?“ se întrebă ea. Oare Dido fusese virgină? Dacă da, duruse? Propriile nesiguranțe o copleșiră tocmai când un tren expres trecu prin dreptul ferestrei șuierând sălbatic.

Tocmai terminase să se spele pe față și pe dinți când Trixie ajunse acasă.

– Doamne, ce noapte! Trixie se aruncă pe pat. Am băut mult prea mult. Cu toții am băut. Draga mea, eram atât de obosită, încât am ațipit în tren. Din fericire, a fluierat, altfel mă trezeam undeva prin Crewe.

Se ridică în capul oaselor și se uită cu atenție la Pamela.

– Te simți bine? o întrebă ea.

– Cred că da. Voi supraviețui.

Trixie veni și se așeză lângă ea.

– A fost ceea ce cred eu că a fost? Jeremy în pat cu sora ta?

Pamela încuviință cu un semn din cap.

– Îmi pare rău. Nu era potrivit pentru tine, să știi. S-a dat la mine aseară, după ce ai plecat. Și când am spus că e PIT, periculos în taxi, am vorbit serios. Mai demult, în timpul Sezonului de debut, nu accepta nici un refuz, știi. Și dacă șoferul nu s-ar fi întors și nu ar fi întrebat: „Sunteți bine, domnișoară?“, sunt sigură că m-ar fi violat. Așa că probabil ți-e mai bine fără el.

Tăcu, se uită în ochii Pamelei apoi continuă:

– Am zis o prostie. Îl iubești, nu-i așa?

– Întotdeauna l-am iubit, spuse Pamela. Și cred că am știut întotdeauna cum e el. Faptul că era un temerar și nu se temea de nimic îl făcea atrăgător. Presupun că o să trec peste asta. Va dura ceva timp, dar...

Trixie dădu din cap.

– Mai are balta pește. M-am împrietenit aseară cu un tip de la RAF dulce de tot. Și ne vom distra sâmbăta asta la petrecerea în grădină a mamei tale, nu-i așa?

Pamela se lăsă pe pat lângă Trixie.

– Doamne, Trixie, nici măcar nu vreau să mă duc acasă acum. Cum aș mai putea să dau ochii cu Dido? Cum aș mai putea suporta să stau în aceeași casă cu ea?

– Este o casă mare și vor fi mulți oameni acolo. Ce-ar fi să ne îmbrăcăm amândouă în servitoare și să servim mâncarea? Ce năzbâtie ar fi!

– Nu am chef de năzbâții acum. De fapt, cred că o să-i trimit mamei o telegramă și îi spun că totuși nu-mi pot lua liber.

– O, nu face asta, spuse Trixie. Nu pot să mă duc acolo de una singură și abia aștept. De cât timp nu ne-am mai bucurat de viață așa cum era înainte, ceai în grădină, rochii și pălării înflorate. Totul pare doar un vis frumos acum, nu-i așa?

– Da, răspunse Pamela. Da, așa este. Oftă. Of, bine atunci, presupun că trebuie să mă duc. Livvy nu se prea descurcă să organizeze lucruri, iar mama va fi înnebunită.

– Foarte bine, spuse Trixie. Se ridică în picioare. Ar cam trebui să mă îmbrac și să plec la muncă. Noroc că nu sparg coduri, altfel aș fi spus că

avioanele inamice au fost observate în Bombay în loc de Birmingham.

Pamela încercă să schițeze un zâmbet când Trixie se duse în baie.

La Farleigh

Ben nu era foarte sigur de ce ar fi trebuit să facă în acea zi. Trimisese mesajele radio ale Pamelei la Dolphin Square, sugerând că acestea ar putea fi corelate cu întâlnirile cunoscute ale grupului Inelul. O convinsese pe Mavis să se grăbească să identifice locul în care fusese făcută fotografia. Acum ce mai urma? Guy lăsase să se înțeleagă că avea să fie trimis să o fileze pe Margot Sutton, dar aceste instrucțiuni vor trebui să vină de la Maxwell Knight. Ben se simțea neliniștit și inutil, dar nici nu avea chef să se ducă în Dolphin Square și să spună: „Vă rog, domnule, ce să fac acum?“, ca unul dintre elevii din clasa a patra cărora le predase până fusese recrutat. Inițiativă. Asta se cerea la MI5. Își dorise să primească sarcini dificile, să fie remarcat, iar acum se afla în inima unui complot major.

Porni radioul și se bucură să afle că nimeni din familia regală nu fusese rănit în atentatul de cu o seară înainte. Învârti butonul între frecvențe, sperând să prindă canalul german, dar renunță după un timp. Guy era plecat într-o misiune pe undeva. Ben se întrebă ce făcea și de cât timp lucra în secret pentru Knight. Apoi rămase puțin pe gânduri. Guy părea să știe totul despre Inel. Știa că Margot Sutton fusese salvată. Asta însemna că făcea parte dintr-un cerc restrâns. Sau... Ben se opri. Guy se potriveau profilului cuiva care ar face parte din Inel. Familie aristocrată. Genul de tip care merge la Oxford, care își asuma riscuri, căruia îi plăceau bucuriile lumești. Îi povestise oare despre Margot Sutton ca să elimine orice suspiciune care ar fi putut plana asupra lui? Ben se întrebă cum ar fi putut afla. În schimb, Maxwell Knight avea încredere în el, iar Ben era sigur că Knight se pricepea foarte bine să citească oamenii. Sau... poate că Knight știa că Guy era agent

dublu și se folosea de el. Ben ar fi vrut să-l întrebe pe Knight, dar își dădu seama că nu avea absolut nici o dovadă că Guy nu era exact omul care părea. În plus, își aminti ce-i spusese Guy despre așa-numitul căpitan King. Că nu răspundea în fața nimănui în afară de Churchill. Un om care putea fi periculos și puternic. Îi mai trecu prin minte că Maxwell Knight însuși ar fi putut fi exact genul de persoană care să conducă o organizație secretă precum Inelul. Din nou, se trezi întrebându-se dacă nu cumva fusese pus la treabă în speranța că cei de la Whitehall vor fi fericiți, dar că el avea să eșueze.

Se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se ducă să o vadă pe Mavis, i se păru inutil la nivel personal și destul de enervant la nivel profesional. Se întrebă dacă fotografia mai conta măcar. Dacă parașutistul venise să transmită un mesaj important, atunci sigur germanii trimiseseră deja mesajul prin alte mijloace. Se duse la Biblioteca Britanică și citi mai multe despre acele lupte din istorie, dar nu află nimic nou față de ce știa deja. Un rege fusese detronat de un rival mai puternic. Mulți oameni fuseseră uciși. Dar, în cele din urmă, războiul acela adusesse pacea. Vedeă asemănările, dar nu reușea să înțeleagă ce legătură ar fi putut exista între ele. Se întoarse acasă și se înveseli când își aminti că promisese să meargă în Kent cu Pamela a doua zi.

Margot Sutton privea pe geamul mașinii în timp ce era scoasă din Londra. Orașul se pierdu în zare făcând loc peisajului din suburbii și apoi celui rural, cu păduri și dealuri înverzite. I se părea prea frumos ca să fie adevărat că era înapoi în Anglia, că se întorcea acasă la familia ei și calvarul luase sfârșit. Încercă să se simtă fericită și entuziasmată, dar nu simțea decât un gol și un pustiu interior, ca și cum o parte din ea murise atunci când fusese dusă în celula aceea de la sediul Gestapoului. Ultimele zile fuseseră un adevărat un coșmar, iar ea se pregătise sufletește să accepte că se va fi sfârșit cu moartea ei sau cel puțin cu trimiterea ei într-un lagăr de prizonieri germani. Unghia i se vindecase deja. Nu mai avea nici o cicatrice vizibilă a calvarului ei. În schimb, cicatricea din inimă nu avea să se vindece prea curând. Gaston negase că ar fi iubit-o vreodată.

Își arătase disprețul total față de ea și față de durerea ce-i fusese provocată de față cu el.

Privi din goana mașinii cum pâlcurile de copăcei înfrunziți de pe marginea drumului treceau pe lângă ea. „Am fost o proastă“, spuse în sinea ei. „Am renunțat la tot, am riscat totul, pentru un bărbat care nici măcar nu mă iubea.“

Amintirile îi năpădiseră mintea în devălmășie, Gaston plimbându-se cu ea prin Bois de Boulogne, stând în fața ei la o cafenea mică, ochii lui strălucind de dorință și pierzându-se în ochii ei. O iubise, brusc deveni sigură de asta. Apoi se gândi în treacăt la ce îi spusese Gigi Armande: că Gaston își arătase disprețul față de ea doar pentru a o proteja. La vremea respectivă nu crezuse. Dar acum își dădu seama că ar fi putut fi adevărat. Cuvintele pe care i le adresase germanului fuseseră modul lui de a o salva. Dându-i acestuia impresia că ea nu însemna nimic pentru el, o cruțase de la alte torturi. Dacă Gaston lăsa impresia că era complet indiferent față de suferința ei, atunci nu prea mai avea rost să i-o prelungească.

– El m-a salvat, își șoptit ea. M-a iubit. M-a iubit suficient de mult cât să moară pentru mine.

Și se împacă cu ideea că nimic din ceea ce ar fi făcut nu l-ar fi putut salva. El nu i-ar fi trădat niciodată pe membrii rezistenței, iar germanii nu l-ar fi eliberat niciodată.

– Acesta este adevărul, șopti ea și simți o ușoară consolare ce-i lumină negura durerii.

Iar acum era liberă să-și reia viața de dinainte. Liberă. Nu chiar liberă, știa asta. Dar avea să dea piept cu toate obstacolele pe rând, pe măsură ce apăreau. Deocamdată, avea de gând să încerce să se bucure de împrejurimile din Kent și să petreacă timp alături de familia ei. Trecură cu mașina prin Sevenoaks, apoi locurile îi deveniră familiare. Mersese călare pe aceste câmpuri la vânătoare când era mai mică. „E ciudat, se gândi ea, dar mă simt ca o femeie bătrână, de parcă viața mea s-a scurs deja.“ Și se întrebă dacă avea să se mai simtă vreodată normală. Și apoi, bineînțeles, grijile i se strecurară din nou în gânduri. Ar îndrăzni să meargă până la capăt? Ar putea fi suficient de curajoasă ca să-l facă pe Gaston mândru de ea?

Trecură apoi cu mașina prin Elmsleigh. Se vedea terenul cu iarbă din mijlocul satului, cu tabela de marcaj de crichet pe care mai erau încă numerele de la ultimul meci. Dincolo de el se înălța biserica. Domnișoara Hamilton își plimba câinii. Nimic nu se schimbase. „Doar eu m-am schimbat“, se gândi Margot.

Phoebe se afla în salonul pentru lecții și îi recita guvernantei numele regilor și reginelor în ordine. Ajunsesse până la Richard al III-lea și se blocă. Începu să se plimbe de colo colo prin cameră.

– Richard al III-lea, spuse ea din nou, iar apoi...

– Bătălia de la Bosworth, îi reaminti domnișoara Gumble. Ce s-a întâmplat după aceea?

– După aceea...

Phoebe privi pe fereastră și chiui de încântare.

– E Margot! strigă ea. Margot a venit acasă.

Se repezi pe hol, coborî cele două etaje, strigând în gura mare vestea cea bună.

Lordul Westerham era în camera de dimineață, citind ziarul. Îl lăsă jos și se uită fix la fiica sa.

– Ce ți-am spus despre țipetele și urletele alea? Nu te-a învățat guvernanta că o doamnă nu ridică niciodată vocea?

– Dar, tati, începu Phoebe, cu fața încă aprinsă de bucurie, e Margot. A venit acasă.

Vineri, în jurul prânzului, Ben se pregătea să plece spre gara Victoria când Guy îi bătuse la ușă.

– Fii atent, bătrâne! Am aflat din surse sigure că Margot Sutton este condusă acasă cu mașina, în Kent. Mă întrebam dacă ai putea găsi o scuză bună ca să fii și tu acolo.

– De fapt, chiar acum mă îndrept într-acolo, răspunse Ben. Pamela Sutton m-a rugat să o ajut cu petrecerea în grădină pe care mama ei o dă mâine.

Un zâmbet îi lumină fața lui Guy.

– O petrecere în grădină? Mai există astfel de lucruri? Remarcabil. S-ar putea să mă urc în tren și să vin și eu. Căpșune și frișcă în grădină? Atât de antebelic. Cu ce scop umanitar este organizată? Strângere de fonduri pentru trupele noastre?

Ben ridică din umeri.

– Habar nu am. Știu doar că Lady Westerham a intrat în panică din cauză că organizează o petrecere

în grădină, în condițiile în care nu are suficient personal și nici provizii, iar Pamela a fost de acord să meargă să o ajute.

– Așa că o să-ți pui frac și o să faci pe majordomul, nu-i așa? chicoti Guy.

– De fapt, încă mai au majordomul lor. Este prea bătrân ca să îl mai solicite. Dar nu mai au servitori, doar câteva fete în casă.

– Câtă suferință pe clasele superioare! spuse Guy pe un ton încărcat de sarcasm. Mami mi-a scris că a trebuit să își curețe singură toaleta zilele trecute. Imaginează-ți așa ceva.

Ben zâmbi. Știa ce șoc trebuia să fie viața în timpul războiului pentru atât de mulți din clasa lui Guy.

Era pe punctul de a pleca când auzi pași urcând scările și fu surprins să vadă un mesager care se îndrepta spre el. Bărbatul se opri și salută.

– Domnul Cresswell? Mi s-a spus să vă livrez asta imediat. Vine de la Medmenham.

– Mulțumesc, băigui Ben.

Bărbatul salută din nou și coborî înapoi pe scări. Ben intră în camera lui, închise ușa și deschise plicul. Era de la Mavis, care scrisese:

Cred că am localizat zona din fotografia ta. Este marcat pe harta serviciului topografic național. De fapt, este în Somerset, nu în Devon sau Cornwall, așa cum credeai tu.

Inima lui Ben bătea cu putere. Trebuia să spună cuiva înainte să se întâlnească la gară cu Pamela. Înșfăcă valiza, apoi luă metroul și se duse cât putu de repede până la Dolphin Square. Sună jos la sonerie, dar nu răspunse nimeni. Luă liftul, urcă și bătău la ușă. Din nou, nici un răspuns. Un bărbat în vârstă venea pe hol spre el.

– Nu are rost să ciocăniți, îi spuse el. Au plecat. I-am văzut cu valizele mai devreme în această dimineață.

– La naiba! își zise Ben în barbă.

Coborî cu liftul și rămase afară, în soare, încercând să se gândească ce să facă în continuare. Nu era nimeni căruia să-i spună despre fotografie. Guy ieșise în oraș, iar Ben habar n-avea când urma să se întoarcă. În plus, îl tulbura un oarecare

sentiment în legătură cu Guy. Trebuia să se ducă el însuși la Somerset. Dar Pamela îl aștepta la gară.

Oftă și se îndreaptă spre gara Victoria.

Pamela și Trixie așteptau sub panoul cu destinații. Pamela îi făcu semn cu mâna când îl văzu.

– Ai reușit să ajungi. Minunat!

– Bună, Ben, spuse Trixie. Mă bucur foarte mult să văd că vii și tu. Sunt pregătită să fiu menajeră. Am vrut să închiriez una dintre ținutele acelea franțuzești de cameristă, cu volane, de la un magazin de costume, dar Pamma nu m-a lăsat.

– De parcă familia mea a avut vreodată o cameristă franțuzoaică îmbrăcată cu volane, spuse Pamma, aruncându-i lui Ben o privire exasperată. Nici măcar mami nu a avut vreodată cameristă franțuzoaică. A ei este de vârstă mijlocie, demodată și se numește Philpott.

– Înseamnă că familia ta are nevoie de puțină însuflețire, îi zise Trixie. Mama a avut întotdeauna servitoare franțuzoaice, iar tata le-a fugărit mereu. Asta le-a menținut fericită căsnicia.

Pamela se prefăcea că citește de pe tabela cu plecări.

– Așadar, există un tren peste o jumătate de oră, la peronul unsprezece. Asta e bine. Avem timp suficient să ne cumpărăm biletele și să ajungem acolo.

– Uite ce e, Pamma! Ben își dresе vocea. Nu sunt sigur ce să fac. Trebuie să mă duc imediat la Somerset. Este vorba despre ceva ce trebuie neapărat să verific. Așa că ar trebui să mă duc la Paddington și să iau de acolo primul tren. Dar ți-am promis că voi veni cu tine să vă ajut, pe tine și pe mama ta. Așa că sper că vei înțelege dacă mă retrag.

– Bineînțeles, spuse Pamma. Nu e nimic, stai liniștit. Trebuie să îți faci treaba.

– Ce este atât de important în Somerset? întrebă Trixie. Nu se întâmplă niciodată nimic acolo, fac doar cidru și brânză. Începu să râdă, dar apoi se uită mai atentă la Ben. Tu chiar ești implicat în secrete și intrigi, nu-i așa? Am zis că așa e când te-am văzut la Bletchley. Știu, lasă-mă să vin cu tine în Somerset. Lucrez la Bletchley. Am semnat Legea pentru păstrarea secretelor oficiale. Nu voi spune un cuvânt și mor după puțină aventură.

– Nu e nimic interesant, spuse Ben. Trebuie doar să verific niște coordonate de pe o hartă.

– În nici un caz nu o să te duci tu cu Ben, spuse Pamela, aruncându-i lui Trixie o privire rece. Dacă e să meargă cineva cu el, aceea voi fi eu.

– Trebuie să o ajutați amândouă pe Lady Westerham, le zise Ben.

– Dar cum o să te deplasezi când ajungi acolo? îl întreabă Pamela.

– Tren. Autobuz. Pe jos.

– Au autobuze o dată pe săptămână în locuri ca Somerset.

– Mă voi descurca.

– Am o idee mai bună, spuse Pamela. Vino cu noi în Kent, și o să-i cerem lui tati să ne împrumute mașina. Te duc eu.

– Dar cum rămâne cu mama ta?

– Dacă plecăm după-amiază, ne-am putea întoarce la timp înainte de petrecere. Crezi că va dura mult, ce ai de făcut acolo?

– Habar n-am, spuse Ben. Sincer să fiu, nu sunt sigur ce caut.

– Pare că o să fie distractiv, spuse Trixie. Tot mai cred că Pamma e cea care ar trebui să stea cu mama ei și că ar trebui să mă iei pe mine, Ben.

– Nu cred că ar trebui să iau pe nimeni cu mine, spuse Ben, stânjenit.

– Ba da, o vei face, spuse Pamela. Vei avea nevoie de cineva care să citească harta în timp ce tu conduci. Sau, mai bine, voi conduce eu și tu vei citi harta. Așa totul o să meargă mult mai repede.

– Cred că da, încuviință Ben.

– Deci vrei ca eu să rămân și să muncesc pe brânci în locul tău, zise Trixie, prefăcându-se că se bosumflă.

Pamela îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Chiar ai vrea?

– Presupun că da, dacă trebuie. Să muncesc pe brânci la o petrecere în grădină pentru Anglia. Poate primesc o medalie.

Pamela începu să râdă.

– Ești o persoană de nădejde.

– Asta sunt eu. Trixie cea de nădejde, spuse ea. Haideți, trebuie să cumpărăm biletele și e coadă mare.

Ben o trase pe Pamela deoparte.

– Crezi că tatăl tău ne-ar lăsa să luăm Rolls-ul? o întreabă Ben, încă nehotărât dacă să prindă următorul tren de la Paddington sau să o aibă pe Pamela alături de el într-un automobil.

– Dacă nu, vom ruga familia Prescott. Ei au mașini în plus, spuse Pamela cu dezinvoltură. Și multă benzină, după câte se pare.

– Chiar crezi că mi-ar împrumuta mie vreo mașină? o întreabă Ben.

– Mi-ar împrumuta mie, spuse Pamela cu calm. Ei încă mai cred...

– Deci chiar s-a terminat totul între tine și Jeremy?

– Cum ar putea fi altfel? întreabă ea. Dar nu mai contează asta acum. Avem o treabă de făcut.

– E foarte frumos din partea ta, Pamela, îi zise Ben.

– Deloc. Va fi o aventură, iar eu am nevoie de ceva care să mă înveselească.

Când ajunseră acasă, fură întâmpinați de Phoebe, care era extaziată și care anunță încă o dată că Margot se întorsese. Așa că urmară îmbrățișări și lacrimi, totul încheindu-se cu un ceai servit în mijlocul familiei.

– Exact ca pe vremuri, spuse Lady Westerham. Cea mai mare rugăciune a mea a fost ascultată, iar fetele mele sunt din nou alături de noi.

Margot arăta trasă la față și era palidă, dar reuși să schițeze un zâmbet trist. Ben se întreabă dacă ar trebui să rămână, acum că Margot era aici, sau să se ducă pe urmele fotografiei. Cea din urmă variantă avu câștig de cauză. Margot anunță că era foarte obosită și îi rugă să îi îngăduie să urce în camera ei.

După cum presupuse Ben, lordul Westerham nu își dădu acordul ca ei să ia mașina.

– Nu vă las să vă duceți la plimbare și să-mi consumați ultima rație de benzină, strigă el.

– Dar, tati, e important, spuse Pamela. Este ceva ce Ben trebuie să facă pentru slujba lui și i-am spus că merg și eu ca să-l ajut.

– Dacă este important pentru slujba lui, atunci guvernul îi poate da o mașină. Ei primesc benzină. Eu nu, răbufni el.

– Îmi pare nespus de rău, șopti Pamela. Nu am crezut că o să se poarte ca o acritură bătrână. Păcat

că nu putem să-i spunem de ce avem nevoie de mașină! Nu-și dă seama că este vorba de o problemă de securitate națională. Dar are dreptate. Nu ar putea șeful tău să solicite oficial o mașină pentru tine?

– Se pare că este plecat în weekend, spuse Ben. Și simt că acest lucru nu mai poate aștepta.

– Despre ce este vorba? Întrebă Pamela cu voce joasă.

Ben se gândi că nu mai avea rost să țină secret, acum că ea știa că era de la MI5.

– Parașutistul acela care a căzut pe câmpul tău, începu el, trăgând-o deoparte, unde nu puteau fi auziți. Nu avea absolut nimic asupra lui. Nici un act de identitate. Doar o fotografie pe care erau niște numere. Și cineva a găsit, în sfârșit, locul unde a fost făcută. Așa că trebuie să mă duc acolo imediat.

– Nu putem să spunem așa ceva familiei Prescott, zise Pamela. Se uită pe fereastră. Sunt o mulțime de vehicule ale armatei care stau degeaba în fața casei noastre. Crezi că am putea îndrăzni să împrumutăm unul?

– Și să fim împușcați când plecăm cu ea?

Ben simți nevoia să râdă. Apoi se gândi mai bine și spuse:

– Dar l-aș putea ruga pe colonelul Pritchard. El părea un tip cumsecade. Știe totul despre parașutist. Și aș putea să-i spun pentru cine lucrez.

– Atunci fă-o, îl îndemnă Pamela. Mă duc să mă îmbrac în ceva mai potrivit pentru condus și îmi voi împacheta și periuța de dinți, în cazul în care rămânem acolo peste noapte. Îi zâmbi larg. Nu credeam că voi mai zâmbi vreodată, dar va fi interesant.

CAPITOLUL 36

Spre Somerset

Colonelul Pritchard ascultă cu interes, dar ezita.

– Nu vă pot da mașina mea de serviciu. În afară de asta, am aici doar camioane, tancuri și mașini blindate. O să ieșiți mai mult ca sigur în evidență conducând una dintre acestea și mă îndoiesc că aveți permisul corespunzător. Tăcu o clipă, apoi continuă: Să te întreb ceva... ai condus motocicletă?

– De câteva ori, când am fost la Oxford, răspunse Ben.

– Atunci puteți lua motocicletă cu ataș a mesagerului meu. Nici nu consumă foarte multă benzină.

Așa că, o jumătate de oră mai târziu, porniră la drum, Pamela în ataș și Ben stând, destul de inconfortabil, pe motocicletă. Pamela se schimbase în pantaloni și o cămașă cu guler răsfrânt. Părul îi era legat la spate, sub o eșarfă. Ben era nevoit să se concentreze pe deplin cum să conducă un vehicul complet necunoscut și abia dacă era conștient că avea un pasager și că pasagerul era Pamma. Nu era o motocicletă puternică, iar Ben se acomodă repede. Călătoria ar fi fost plăcută pe drumurile aproape pustii, din cauza raționalizării carburantului, doar că toate indicatoarele fuseseră îndepărtate și o cotiră de câteva ori greșit până să ajungă la drumul principal care ducea spre sud-vest. Apoi, goniră fără probleme, întâlnind pe drum doar ocazional câte un camion al armatei sau o camionetă pentru livrări.

Era aproape nouă seara când trecură prin Wiltshire și intrară în Somerset. Întunericul amenința să se lase brusc. Soarele care apunea fusese acoperit de niște nori amenințători. Începuse să sufle un vânt rece.

Ben se întoarse spre Pamela cu o privire îngrijorată.

– Doamne, nu ne-am gândit la ploaie, nu-i așa? Acum văd că o motocicletă are neajunsurile ei evidente.

– Atunci, hai să ne grăbim și să terminăm treaba, spuse Pamela. Cât de aproape crezi că suntem?

Ben studie harta.

– Destul de aproape. Ultimul sat trebuie să fi fost Hinton St. George. Asta înseamnă că dealul ar trebui să apară în curând în fața noastră, pe stânga. Am văzut o mulțime de dealuri, dar acesta are o formă distinctă.

Îi întinse copia fotografiei ca să se uite și ea. Și observă turnul bisericii și cei trei pini mari.

– Ar trebui să fie destul de ușor ca să-i identificăm.

Pamela dădu din cap.

– Atunci, condu-ne, Macduff.

Drumul îi purtă prin Somerset Levels, unde vacile pășteau pe câmpuri separate de canale de apă. Lui Ben i se păru că lăsaseră în urmă zona de dealuri a regiunii și se întrebă dacă nu cumva abilitățile sale de citire a hărții nu îi făcuseră să se rătăcească. Trecură apoi printr-un sat de colibe cu acoperișurile din paie și Pamela arătă cu degetul.

– Uite! Asta e!

Pe măsură ce se apropiară, văzură biserica, ridicându-se deasupra acelor pini. Se uitară unul la celălalt și își zâmbiră. Le luară ceva timp să găsească un drum care să-i ducă în vârful dealului, dar în lumina tot mai stinsă a zilei, se duseră cu motocicleta până la biserică, iar Ben opri motorul. Ciorile cârâiau răsunător în copacii din curtea bisericii, unde pietrele vechi de mormânt zăceau în unghiuri strâmbe. Vântul dinspre vest îi lovea în față în timp ce înaintau. Biserica se numea All Saints. Ben privi în jur și văzu o căsuță în spatele curții bisericii. În afară de ea, nu mai erau alte locuințe în zonă. Totul în jur părea sumbru și uitat de Dumnezeu.

– Și acum ce facem? întrebă Pamela.

Chiar așa, acum ce facem? Trecuseră pe lângă câteva căsuțe mergând pe drumul ce ducea spre vârful dealului, dar nu era nici urmă de vreo așezare sau vreun domeniu cu o casă impunătoare, așa cum sperase Ben.

– Cred că ar trebui să vizităm vicariatul înainte să coborâm, spuse Ben.

– Te aștepti să găsești acolo un cuib de simpatizanți naziști? întrebă Pamela, pe jumătate în glumă. Ești înarmat, pentru orice eventualitate? Ea văzu privirea de pe fața lui și izbucni în râs. Cred că am fost păcăliți, spuse ea. Cred că a existat un mesaj ascuns în fotografie și că locul propriu-zis nu e relevant.

– Mă tem că trebuie să fiu de acord, spuse Ben.

Apoi zări o cărare acoperită de mușchi prin curtea bisericii și bătu la ușa vicariatului. Deschise un cleric în vârstă, cu părul alb și subțire și o față angelică. Ben îi spuse că erau în trecere prin West Country și că erau interesați de bisericile vechi, în special de bisericile vechi aflate în zone îndepărtate. Îi invită în casă și îi servi cu vin de soc, făcut de un enoriaș, după cum le spuse vicarul.

– Dar unde este parohia dumneavoastră? îl întrebă Pamela. Nu am văzut nici o casă.

– Păi, începu vicarul. Într-adevăr, există o istorie a acestei biserici. A fost, cândva, parte a unei mănăstiri, luată în stăpânire pe vremea lui Henric al VIII-lea și predată unui lord local care a transformat mănăstirea în moșia lui. Apoi, în timpul războiului civil, a fost rasă de pe fața pământului de către Oliver Cromwell. Dar biserica a supraviețuit și de atunci deservește fermele și satele învecinate.

– Deci conacul nu mai există?

– O parte din zidurile ruinate încă mai sunt în picioare, dar asta e tot.

– Deci mai locuiește acum cineva pe aici? întrebă Pamela.

– Nimeni pe o bucată bună de drum, spuse vicarul.

– Cred că vă simțiți singur.

Încuviință, clătinând din cap.

– Soția mea a murit acum trei ani. O femeie vine să facă curățenie o dată pe săptămână. Eu merg unde am nevoie cu bicicleta, dar da, este destul de izolat. Din fericire, am cărțile mele și aparatul de radio. Se ridică în picioare. Se va întuneca în curând, dar nu ați dori să vedeți biserica?

– Mulțumim.

Ben și Pamela se ridicară și ei ca să îl urmeze. Bătrânul cleric luă o lanternă de pe masa din hol și

le lumină drumul printre pietrele funerare. În interiorul bisericii, ultimele raze de lumină ale zilei intrau prin ferestrele înalte și perpendiculare, dând impresia unei nave lungi, cu stâlpi de o parte și de alta. Biserica mirosea a vechi și a umezeală și era într-o stare vădită de degradare. Vicarul îi plimbă prin biserică, luminând cu lanterna plăcile de marmură care marcau mormintele cavalerilor morți. Apoi spuse:

– Dacă vreți să urcați în turn, avem o priveliște minunată de sus. Eu nu voi veni cu voi. Picioarele mele bătrâne nu mai suportă scările, mă înțelegeți. Pe scări este lumină, dar nu ar trebui să o folosim din cauza camuflajului. Uitați, luați lanterna mea.

Le arată o ușă în perete. Dincolo de ea, o scară de piatră în spirală ducea sus. Lanterna, acoperită cu o cârpă închisă la culoare, îi ajută să dibuie treaptă după treaptă, dar tot era sinistru și îngrozitor de frig. În cele din urmă ajunseră la o ușă mică, o descuiară și ieșiră pe platforma din vârful turnului. O rază a soarelui ce apunea străpunsese norii și pictase în roz canalele de apă de jos. În depărtare puteau distinge apele canalului Bristol.

– Acesta ar fi un loc bun de unde să trimiți un semnal, spuse Ben.

Pamela dădu din cap.

– Dar cine ar trebui să trimită semnalele? întrebă ea.

Vântul aducea deja primele picături de ploaie.

– Ar trebui să plecăm, spuse Ben.

Vicarul merse cu ei până la motocicletă și le făcu semn cu mâna când plecară. Începuse să plouă tare acum, o ploaie usturătoare, adusă de vânt dinspre mare.

– Deci crezi că ar trebui să ne întoarcem din nou pe lumină și să aflăm cine ar putea locui în apropiere? întrebă Pamela.

– Mă întreb la ce ne-ar putea folosi asta, spuse Ben, uitându-se în jur la pădurea întunecată. Vicarul ar fi pomenit despre cineva ciudat sau suspect, nu-i așa? A spus că parohia lui era formată doar din fermele și căsuțele vecine. Probabil că este vorba de cei care au cultivat aici pământul de generații întregi. Am putea să cercetăm cu atenție ruinele vechii mănăstiri la lumina zilei, dar chiar crezi că vicarul nu ar fi observat nimic suspect?

Sincer, nu am mari speranțe. Cred că ai avut dreptate mai devreme. Că este un mesaj ascuns, nu un loc real.

– Cred că da. Pamela dădu din cap. Așa că ne vom întoarce la Londra, iar tu poți raporta ce ai găsit. Mama mă va ucide dacă nu ne întoarcem la petrecerea ei.

– Ar trebui să ne oprim mai întâi să mâncăm ceva, spuse Ben. Nu știu ce părere ai tu, dar eu mor de foame.

– Ți doresc succes la ora asta, chicoti Pamela. Pun pariu că toți se culcă la opt la țară, mai ales acum, când camuflajul face să fie atât de dificil să călătorești. Cred că o să-ți dai seama cât de greu e să conduci spre casă pe întuneric, Ben. Poate că ar fi mai înțelept să găsim un loc unde să înnoptăm și să plecăm mâine-dimineață la prima oră.

– Ți-ai adus schimburi de noapte?

Ea râse.

– O periută de dinți. Dar voi supraviețui.

Ploua în timp ce coborau dealul, dar bolta pădurii de deasupra capetelor îi proteja. Când ieșiră în câmp, cerul se deschise într-o ploaie torențială.

– Nu mai putem continua drumul așa, Ben, strigă Pamela ca să acopere zgomotul de tamburină al ploii.

Un tunet răsună în depărtare.

– Era o cârciumă în primul sat, strigă și Ben.

Se târără în ritm de melc, conștienți de șanțurile pline de apă, care acum se revărsau de o parte și de alta a drumului. Apoi apărură primele case și reușiră să distingă semnul unei cârciumi. Se numea Fox and Hounds, avea un acoperiș de paie și o atmosferă plăcută, specifică lumii vechi.

Ben parcă motocicleta sub o streășină din curte și alergă până la ușa din față. Când intrară, fură întâmpinați de un murmur scăzut de voci și văzură câțiva bărbați mai în vârstă stând în jurul barului. Niște câini zăceau la picioarele lor. Încăperea avea tavanul din grinzi și un șemineu enorm. Toți ochii se ațintiră asupra lor când se apropiară de bar.

– Ați fost la baltă să-notați, nu-i așa? întrebă proprietarul cu un puternic accent din Somerset. Pe barba mea, dacă n-arătați ca niște mâți plouați, chicoti el.

– Am mers cu motocicleta, spuse Ben. Am putea găsi la dumneavoastră o cameră unde să înnoptăm?

– Am doar o singură cameră, spuse proprietarul. Presupun că nu vă deranjează asta, nu-i așa?

Ben se uită la Pamela. Înainte ca el să poată spune ceva, ea schiță un zâmbet senin.

– Bineînțeles că nu. Ar fi minunat.

– O să văd dacă nevasta poate să ducă în cameră un uscător ca să vă puneți hainele la uscat, continuă proprietarul. Să vă aduc câteva halbe de bere sau de cidru?

Ben se uită la Pamela, iar ea răspunse:

– Cidru pentru mine, vă rog. Se poate și ceva de mâncare?

Proprietarul se încruntă.

– Nu mai servim mâncare, de când cu raționalizarea. Dar soția a copt pateuri cu carne și cred că ne putem lipsi de câteva.

Îi conduse pe o scară scârțâitoare până în cameră. Înăuntru era un pat dublu enorm, pe care era o grămadă de cuverturi matlasate. De îndată ce proprietarul închise ușa, Pamela se uită la el și începu să râdă.

– Parcă suntem în *Prințesa și bobul de mazăre*.

– Iar tu, fiind de viță nobilă, vei găsi, fără îndoială, că e prea incomod să dormi.

Ben încercă să pară vesel.

– Dimpotrivă, după atâta aer curat, voi dormi perfect, spuse ea.

– Ar trebui să ne dăm jos hainele ude, îi zise Ben. Vrei să aștept afară până te schimbi?

Se înroși la față de jenă.

– Nu sunt foarte udă, îi răspunse Pamela. Picioarele mele se aflau sub apărătoarea atașului. Iar bluza mea e udă doar în jurul gulerului. Jacheta mea, însă, este un dezastru. Se dezbracă de ea și o așează pe spătarul unui scaun. Tu, pe de altă parte...

Se uită la el și râse.

– Ud learcă, aş spune, zise râzând și el.

– Haide. Dă-ți hainele jos. Nu mă uit, spuse ea.

Ben se dezbracă până la lenjeria intimă și se înfășură într-un prosop care era agățat pe stativ.

– Ia tu patul. Eu mă voi ghemui în scaunul acela, spuse el, fără să se uite la ea.

– În nici un caz. Este loc pentru amândoi, zise Pamela. Și tu ai nevoie de un somn bun la fel de

mult ca și mine.

Se auzi o bătaie în ușă și în prag apărură proprietărea cu două pahare de cidru și două plăcinte cu carne.

– Dați-mi hainele ude și le voi pune în uscător, le spuse ea, apoi le zâmbi prietenoasă și plecă.

Cidrul și plăcintele se topiră rapid, apoi Pamela se urcă în pat, iar Ben stinse lumina înainte să se strecoare lângă ea.

– Ești sigură că e în regulă? o întrebă el.

Pamela își așeză o mână pe brațul lui.

– Of, Ben. Ești atât de drăguț. Mă simt în perfectă siguranță cu tine. Ești ca un frate pe care nu l-am avut niciodată.

– Bine, răspunse Ben. Nu vorbi serios.

Rămaseră în întuneric, ascultând sunetele ritmice ale stropilor de ploaie și vuietul îndepărtat al tunetului.

– Niciodată nu m-am simțit în siguranță cu Jeremy, spuse brusc Pamela. Presupun că și din cauza aceasta mă atrăgea, faptul că nu inspira încredere. Flirta cu pericolul, știi și tu. A vrut să facă dragoste cu mine, dar eu nu l-am lăsat. Se făcu din nou liniște, apoi ea răbufni: Știi, mă întrebam. Crezi că e posibil să fiu frigidă?

– Sper că nu-mi sugerezi să dovedesc contrariul chiar acum, o întrebă Ben, cu un râs neliniștit.

Începu să râdă și ea.

– A, nu, bineînțeles că nu. Doar că mă tot întreb de atunci. Și mă simt vinovată. Dacă i-aș fi dat lui Jeremy ceea ce își dorea, nu ar fi sedus-o niciodată pe Dido.

– Mă îndoiesc că Dido ar fi avut nevoie de prea multă seducție, spuse Ben. Tu, pe de altă parte, ai vrea ca totul să fie așa cum trebuie înainte să te implici într-o relație. Așa ești tu.

– Mă înțelegi atât de bine, îi spuse ea.

Își așeză capul pe umărul lui. Ben își auzea inima răsunându-i în urechi, îngrozitor de conștient de apropierea ei, de atingerea rece a pielii ei. „Fratele pe care nu l-a avut niciodată”, își spuse în sinea lui. Ea adormi repede, iar el rămase întins ascultându-i respirația.

Se treziră într-un cor asurzitor de ciripit de păsări și sunete ale activităților desfășurate afară. Un

fermier trecea cu vacile pe sub fereastră. Un tractor se îndrepta spre câmp. Se uitară unul la celălalt și zâmbiră.

– Puțin cam șifonată, dar se putea mai rău, spuse Pamela.

– Arăți splendid, îi zise Ben. Poți să cobori și să-mi găsești hainele, apoi mâncăm micul dejun și plecăm, da?

Jos, la bar, patroana le pregăti șuncă, ouă și pâine prăjită.

– A fost nemaipomenit, îi spuse Pamela. După tot ce a trebuit să mâncăm până acum. Proprietara mea este o bucătăreasă îngrozitoare.

– Și sunteți într-o vacanță scurtă, nu-i așa? Înainte ca tânărul tău să îmbrace din nou uniforma?

– Așa este, răspunse Pamela. Și eram interesați de dealul de acolo. Are vreo istorie mai specială?

– Cum, de Church Hill zici? întrebă proprietara.

– Acesta e numele lui? întrebă Ben brusc.

– Așa a fost întotdeauna cunoscut pe aici.

– Ce este, Ben? întrebă Pamela, în timp ce proprietara le strângea farfuriile. Te-ai albit la față.

– Tocmai m-am uitat la calendarul de pe perete, îi zise el. Este 14 iunie. Asta înseamnă că data de azi e 14, 6, 1941. Uită-te la numerele de pe fotografie. 1461. Data de astăzi. Cred că știu ce înseamnă acum. Acesta a fost un ordin venit din Germania ca Churchill să fie ucis astăzi.

CAPITOLUL 37

În Somerset

– Trebuie să anunțăm pe cineva imediat. Ben sări în picioare și se îndreptă spre ușă. Dar pe cine? Șeful meu este plecat. Downing Street numărul 10. Ei vor ști unde este domnul Churchill. Pot lua măsuri de protecție.

Inima îi bătea cu putere și se auzea bâlbâindu-se în timp ce alerga să o ajungă din urmă pe proprietară.

– Aveți un telefon?

– Este o cabină telefonică în mijlocul satului, în fața oficiului poștal, spuse ea.

– Strâng eu lucrurile noastre. Tu du-te, strigă Pamela.

Porni alergând pe stradă și rămase în cabina telefonică, scotocind după monede. Avea oare mărunțișul potrivit? Cu siguranță, operatorul i-ar fi făcut legătura în cazul unei urgențe naționale.

– Numărul, vă rog, se auzi vocea operatorului.

– Vreau să-mi faceți legătura la Downing Street numărul 10, îi spuse Ben, încercând să pară calm. Este o urgență.

– Faceți glume? întrebă ea.

– Nu, bineînțeles că nu îmi arde de glume, răbufni el. Sunt de la MI5 și sunt blocat într-un fund de lume în Somerset și este imperativ să vorbesc cu cineva imediat.

Rămase surprins de propria-i putere de convingere.

– Foarte bine, domnule. Voi face tot ce pot.

Femeia părea agitată. Ben așteptă nerăbdător, apoi o voce masculină intră pe fir.

– Reședința prim-ministrului. Cu ce vă pot ajuta?

– Prim-ministrul este acolo? întrebă Ben.

– Nu, domnule. Cred că și-a petrecut noaptea în camerele de război, răspunse vocea calmă.

– Atunci, vă rog să ascultați cu atenție, spuse Ben. Numele meu este Benjamin Cresswell. Sunt agent al MI6. Superiorii mei vor confirma, dacă este necesar. Dar am motive să cred că există un complot de asasinare a prim-ministrului astăzi.

– Domnule, primim mereu amenințări la adresa prim-ministrului, spuse vocea răbdătoare. Puteți să dovediți acest lucru? Și de ce această informație nu a trecut prin canalele corespunzătoare?

– Pentru că șeful meu este plecat în acest weekend și nu pot da de el. Am urmărit o pistă care a început cu un german mort și acum sunt la naiba-n praznic, în mijlocul câmpurilor din Somerset. Și m-am gândit că ați vrea să știți.

Ben își dădu seama că începuse să strige.

– Puteți să-mi dai detalii?

– Evident nu la un telefon public care ar putea fi ascultat de o grămadă de oameni, spuse Ben. Dar sugerez să rămână în camerele de război astăzi.

– Prim-ministrul trebuie să participe astăzi la o ceremonie la aerodromul Biggin Hill, spuse vocea. Sunt sigur că nu își va schimba planurile din pricina unei amenințări nefondate. Și totul se va desfășura la un aerodrom. Unde altundeva ar putea fi mai bine apărat?

– Eu mi-am făcut datoria, îi zise Ben, simțind că nu își mai putea stăpâni frustrarea. V-am avertizat. Dacă alegeți să nu țineți cont de avertismentul meu, pe capul vostru să cadă.

– Uite, o să sfătuiesc echipa de securitate a prim-ministrului să fie înarmată și extrem de vigilentă, spuse vocea. Dar, dacă credeți că premierul ar rămâne vreodată acasă ca un iepure speriat din cauza unei amenințări la adresa vieții sale, atunci nu-l cunoașteți pe Churchill.

Ben puse receptorul în furcă și se întoarse la Pamela.

– I-au spus premierului? Vor lua măsuri? îl întreabă ea.

– Nu sunt sigur. Ben oftă. Nu știu ce altceva să fac. Ea își puse mâna pe brațul lui.

– Ai făcut tot ce a ținut de tine. Tu ești cel care a descoperit complotul împotriva lui.

– Dar nimic din toate astea nu o să mai conteze dacă oricum va fi împușcat, nu-i așa? Idioții naibii! Atât de plini de ei. Ce altceva pot să fac? Să sun la

Biggin Hill, presupun, și să mergem acolo cât mai repede posibil. Cu puțin noroc, vom ajunge acolo înainte să fie prea târziu.

Phoebe se trezi devreme, cuprinsă de emoție și neliniștită. Nu era vorba doar de petrecerea din grădină și de grijile mamei sale ca totul să decurgă fără probleme. Se mai întâmpla ceva. De ce Ben și Pamela plecaseră în grabă cu motocicleta chiar când Margot venise acasă? Îi păru rău pentru prietena Pamelei, adusă aici și apoi abandonată când ei plecaseră fără ea. Și mai era și convorbirea telefonică pe care o auzise cu o seară înainte. Cineva dăduse un telefon, noaptea târziu, din biroul lui tati. O voce de femeie, dar Phoebe nu reuși să distingă ce se vorbea prîn lemnul gros al ușii. Apoi Soames trecuse pe lângă ea și trebui să meargă sus la culcare. O plimbare de dimineață, de asta avea nevoie.

Își puse pantalonii și cizmele de călărie, își luă rapid casca de protecție și coborî la grajduri. Bătrânul Jackson era deja treaz și în plină activitate. Phoebe se opri și privi în sus, la fereastra domnișoarei Gumble. Oare se trezise deja? Va spune oare că Phoebe ieșise să călărească fără permisiune?

– Pune-i șaua lui Snowball, te rog, Jackson, spuse Phoebe.

– Stăpânul este de acord să o scoți la plimbare singură? întrebă el.

– O să fiu cuminte și nu voi galopa și nu voi sări peste bușteni, zise ea. Dar nu a făcut destulă mișcare în ultima vreme și se îngrașă.

– Adevărat, spuse și el. Vrei să vin cu tine?

– Nu, o să mă faci să merg prea încet, îi răspunse ea.

Bătrânul Jackson zâmbi.

– Ei bine, presupun că nu vei păți nimic rău. Ești o călăreață grozavă, trebuie să recunosc. Familia ta poate să fie mândră de tine.

Phoebe radia de fericire. Aruncă din nou o privire spre fereastra domnișoarei Gumble.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru ea, îi zise Jackson. A ieșit de câteva ore. A plecat într-o expediție de observare a păsărilor cu binoclul la gât.

Phoebe încălecă pe ponei și porniră la drum. Odată ce ieși din raza vizuală a celor de acasă, îl

îndemna pe Snowball la galop, bucurându-se de adierea vântului din zorii zilei care îi răcorea fața. Spera să-l întâlnească pe Alfie pe câmp, dar nu văzu nici urmă de el. Îl îndrumă pe Snowball mai aproape de pădure și de cabana paznicului de vânătoare, dar din nou nu văzu nimic. Merse pe o potecă prin copaci, când auzi sunetul unui autovehicul care urca pe potecă dincolo de un tufiș bogat de rododendron. Nu părea să fie un camion mare al armatei și încercă să îl vadă, dar tufișurile erau prea dese. Auzi motorul oprindu-se. Apoi auzi o voce.

– Deci ai primit mesajul meu?

Se auzea încet, abia dacă era mai mult decât o șoaptă, dar era clar că era vocea unei femei.

– Ce s-a întâmplat?

De data aceasta se auzi o voce de bărbat.

– Nu pot să merg până la capăt cu asta.

– Trebuie să o faci. Totul este planificat. Nu te poți retrage acum.

– Dar nu pot s-o fac.

– Trebuie să o faci. E evident că eu nu o pot face acum, așa că depinde de tine. Ai fost de acord.

– Te rog, nu-mi cere să fac asta.

– Știi care sunt consecințele dacă nu mergi până la capăt.

Lui Phoebe i se păru că aude un plâns. Vocea se topi într-un murmur. Phoebe vru să îndemne calul să înainteze, dar se temu ca nu cumva clinchetul zăbalei să o dea de gol.

Apoi auzi clar.

– Uite arma. E deja încărcată. Ia-o. Nu ne dezamăgi.

Apoi portiera mașinii se închise și se auzi zgomotul unui motor pornit. Phoebe căută să-și facă drum prin tufișuri, dar ele erau prea dese ca să poată trece cu poneiul. Până când găsi o cale să ocolească, poteca era deja pustie și nu se mai vedeau decât urmele de cauciucuri care indicau că scena tocmai se petrecuse.

Inima lui Phoebe bătea cu putere. Îi plăcuse să facă pe detectivul și să spioneze cu Alfie, dar nu fusese altceva decât un joc. De data aceasta, o armă încărcată fusese dată unei persoane de către o altă persoană. Iar acea persoană era speriată. Cine erau și de ce trebuiau să se întâlnească la Farleigh?

Trebuia să spună cuiva. Dacă se ducea la tati, probabil că el nu ar crede-o. Mami nu ar fi interesată. Ar fi putut să-i spună Pammei, dar ea era plecată. Iar domnișoara Gumble era plecată să observe păsările toată ziua. Ce scria pe afișul acela cu cele șapte reguli? *Raportează orice lucru suspect autorităților*. Probabil că asta însemna polițistul din sat. Ea nu-l credea foarte inteligent, dar măcar putea să transmită informația către persoanele potrivite.

Trebuia să-l găsească pe Alfie și să-i spună. El avea să o creadă. Se întoarse la cabana paznicului de vânatoare, descălecă și legă frâul lui Snowball de o creangă de copac. Doamna Robbins păru neliniștită și stânjenită când deschise ușa.

– A, milady, s-a întâmplat ceva? Domnul Robbins a dormit puțin mai mult în această dimineață. Este încă în pijama și nu suntem pregătiți să primim musafiri.

– Îmi pare rău, dar Alfie s-a trezit? Aș vrea să vorbesc cu el, spuse Phoebe.

– Este în bucătărie, mănâncă micul dejun. Mă duc să îl chem, spuse ea.

Phoebe așteptă și în curând apăru Alfie, ștergându-se la gură.

– E extraordinar terciul pe care îl face. E o bucătăreasă foarte bună. Îi zâmbi. Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorată.

– Sunt îngrijorată, îi răspunse Phoebe. Nu prea știu ce să fac. Eram la călărie și am auzit o mașină urcând pe drumul acela vechi din spatele rododendronilor, apoi am auzit voci. Una dintre ele era a unei femei care părea speriată, iar bărbatul i-a spus că ea trebuie să facă ceva și i-a dat un pistol încărcat.

– Aoleu! spus Alfie. Cine era?

– Asta e problema. Eram pe Snowball, iar tufișurile sunt atât de dese acolo. Până am găsit o cale ocolitoare, dispăruseră amândoi. Deci ce crezi că ar trebui să facem?

– Să-i spui tatălui tău, bineînțeles.

– Așa bănuiam și eu. Dar el o să creadă că am auzit greșit sau că am inventat. Mă întrebam dacă nu ar trebui să mergem la agentul Jarvis.

– La el? E prost ca noaptea.

Alfie păru să fie plin de dispreț.

– Dar el reprezintă autoritățile, nu-i așa? Probabil că tata nu m-ar crede, mama nu m-ar asculta, iar Pamma este plecată.

Alfie dădu din cap.

– În regulă. Vom merge să ne întâlnim cu agentul Jarvis. Dar să îmi termin mai întâi micul dejun.

– Alfie, este ceva urgent, îi zise Phoebe. Îmbracă-te! Îl duc pe Snowball înapoi la grajduri și ne întâlnim aici într-o jumătate de oră.

Îl îndemnă pe Snowball să pornească în galop fără prea multă tragere de inimă până când ajunseră înapoi acasă, coborî și lăsă frâiele îngrijitorului.

– S-a întors domnișoara Gumble? întrebă ea.

– Nu am văzut nici urmă de ea, milady, răspunse îngrijitorul.

– Ofi!

Phoebe tocmai se gândi că domnișoara Gumble ar fi fost persoana potrivită căreia să-i spună. Ea ar fi luat-o în serios și ar fi știut exact ce era de făcut. Dar, în timp ce urca treptele spre casă, îi trecu prin cap un alt gând îngrozitor. Ben Cresswell avusese suspiciuni în legătură cu domnișoara Gumble, nu-i așa? Se interesase de telescopul ei și de lucrările ei. Și Ben era un tip cumpătat, iar el și Pamela plecaseră undeva în grabă. Asta însemna că se întâmpla ceva. Phoebe își revizui planul. Poate că ar trebui să se ducă la vicariat și să vadă dacă Ben se întorsese. Dacă nu, avea să-i scrie un bilet. El și Pamma ar fi trebuit să se întoarcă înainte de petrecerea din grădină. Dacă cineva știa ce era de făcut, acela era Ben.

Nu se vedea nici un membru al familiei când intră în sufragerie și luă o felie de pâine prăjită, întinse pe ea niște marmeladă și o înghiți rapid. Vru să-și toarne o ceașcă de ceai, dar știa că, dacă tati ar intra, ar fi avut probleme pentru că venise la micul dejun în echipament de călărie. Își ridică privirea când auzi pași, dar era doar Trixie, prietena Pammei, care venise să ajute la petrecere. Era tare drăguță și elegantă, îmbrăcată într-o rochie ca de vară și zâmbi când o văzu pe Phoebe.

– Bună, domnișoară, îi spuse ea. Ieși la călărie? E o zi minunată pentru asta. Dacă nu m-aș fi angajat să ajut azi la treburi, aș fi venit și eu.

– De fapt, tocmai m-am întors, spuse Phoebe. Mă duc până în sat cu Alfie. Vrei să le spui tu celorlalți

când îi vezi?

– Bineînțeles, îi zise Trixie. Cine este Alfie? Iubitul tău?

Îi zâmbi complice lui Phoebe, iar ea se îmbujoră.

– Bineînțeles că nu. Este băiatul paznicului de vânătoare. Dar suntem prieteni. Și avem o treabă importantă de făcut. Am auzit ceva ce trebuie raportat.

– Bravo ție! Trixie dădu din cap și zâmbi. Numai să nu stai în sat prea mult timp, altfel mama ta nu va fi mulțumită. Azi e ziua când toată lumea trebuie să ajute, după cum foarte bine știi.

– Nu-ți face griji! Mă întorc repede, îi spuse Phoebe și se grăbi să plece.

Pe drumul de întoarcere din Somerset

Ben tură la maximum motocicletă în drum spre Kent. Apucă strâns ghidonul, privind drept înainte, cu înverșunare. Dacă au ales să îl ignore? Cum ar putea să ajungă la Biggin Hill înaintea prim-ministrului? Și dacă ar ajunge acolo la timp, ce naiba ar putea face?

Cel puțin ziua promitea să fie minunată, senină și însorită. „Lady Westerham va fi foarte fericită pentru petrecerea ei în grădină“, se gândi el. Bineînțeles, trebuia s-o ducă pe Pamma acasă pentru asta. Încă un lucru pentru care să se îngrijoreze. Pamma avea să fie, fără îndoială, pedepsită aspru pentru că nu fusese acolo ca să-și ajute mama să se pregătească, dar cu siguranță toți aveau să înțeleagă că asta era mult mai important. Trecură de Stonehenge, lăsară Hampshire în urmă, merseră apoi prin grădinile elegante din Surrey și ajunseră la Biggin Hill în jurul prânzului. Poarta era închisă, iar un soldat care stătea de gardă se îndreptă spre ei când Ben își scoase ochelarii.

– Îmi pare rău, ceremonia s-a terminat deja, le spuse.

– Prim-ministrul este aici?

Ben rosti cuvintele pe nerăsuflăte.

– A plecat deja, amice, spuse soldatul.

Ben oftă ușurat.

– Se întoarce la Londra?

Soldatul zâmbi.

– Nu-mi spune planurile lui, fiule. Dar am auzit că vrea să treacă pe la casa lui, având în vedere că e atât de aproape.

Chartwell, bineînțeles. „La o aruncătură de băț“, se gândi Ben. Să se ducă după premier?

– Pentru ce a fost ceremonia asta? întrebă Pamela, ieșind din ataș și întinzându-se în timp ce vorbea.

– O comemorare a băieților noștri care au căzut în Bătălia Angliei anul trecut. Și a dat câteva medalii, asta e tot. Să menținem moralul ridicat. Unul dintre băieții noștri tocmai a reușit să se întoarcă în Albion după ce a evadat dintr-un lagăr de prizonieri germani. Ce mai poveste a avut de spus! A fost singurul care a supraviețuit unei încercări de evadare. A fost împușcat și s-a prefăcut că e mort, dar a reușit să traverseze toată Germania și Franța. Prim-ministrul a făcut un mare caz cu el.

– Îl cunoaștem, exclamă Pamela. Este un bun prieten. E încă aici?

Soldatul se uită în jur.

– Tocmai își lua rămas-bun de la familie ultima dată când l-am văzut, spuse el. A, uite-l acolo. Stai așa, că îl chem imediat. Hei, artilerist Davis. Mai sunt niște prieteni care vor să te vadă, strigă el.

Un bărbat mic și zvelt veni spre ei. Păru nedumerit când îi văzu pe Ben și Pamma.

– Da? Cu ce vă pot ajuta? Întrebă el.

– Îmi pare rău, îi spuse Ben. Ne-am înșelat. Am crezut că ești prietenul nostru, locotenentul Prescott. Și el a evadat recent dintr-un lagăr german de prizonieri.

– Prescott? Bărbatul clătină din cap. S-a întors în Anglia? Na, ca să vezi! Toți am crezut că e terminat.

– Nu, dacă e vorba de același lagăr de prizonieri, a supraviețuit evadării prefăcându-se că e mort, la fel ca tine, îi povesti Pamela. A fost rănit, dar a reușit să se întoarcă în Anglia. A fost grozav de curajos, ca și tine, de altfel, sunt sigură!

Bărbatul se scărpină în cap, împingându-și șapca într-o parte.

– Asta nu e de bine, domnișoară. Locotenentul Prescott a fost în aceeași tabără, dar nu a evadat cu noi. A fost luat de o mașină germană de serviciu cu câteva săptămâni înainte. De Gestapo, sunt destul de sigur. De fapt, când soldații germani ne-au așteptat în pădure după ce am ieșit din tunel, m-am gândit că l-au torturat pe Prescott și că a divulgat toată operațiunea. Deci a ajuns acasă, nu-i așa? Mă întreb cum o fi reușit oare? Am crezut că e terminat.

Ben se uită la Pamela. Nici unul dintre ei nu găsi ceva de spus.

– Mulțumim, artilerist Davis, îi zise Pamela în cele din urmă. Și felicitări pentru medalie! E

binemeritată.

Ben o privi cu admirație. Nu era de mirare că oamenii respectau clasa superioară. Tocmai primise o a doua lovitură devastatoare, dar rămase calmă, demnă, grațioasă. Gânduri confuze i se buluciră în minte. Dacă Jeremy fusese luat de germani din lagăr, cum naiba reușise să ajungă acasă? Să evadezi dintr-un lagăr de prizonieri era un lucru. Să scapi de Gestapo era altă poveste. Și de ce mințise că făcuse parte dintr-un grup care a evadat? Că străbătuse un râu înot? Ben se uită la Pamela. Singurul mod în care ar fi putut scăpa de Gestapo era dacă ei i-ar fi dat drumul. Ben simți că îl ia cu rău și cu frisoane reci. Jeremy fusese prietenul său toată viața. Era greu de crezut că devenise un trădător. Trebuia să existe o explicație bună.

Își veni în fire. Avea o treabă de făcut.

– Așadar, prim-ministrul și tot anturajul său au plecat?

Soldatul de gardă dădu din cap.

– Așa este.

– Și se duc la Chartwell? îl întrebă Ben.

– Acesta era planul inițial, din câte am auzit. Dar domnul Churchill l-a anulat pentru că nu i s-a părut corect să se deschidă casa doar pentru el.

Artileristul Davis era încă în apropiere.

– Se opresc pe drum la o petrecere în grădină, am auzit. Doamna Churchill i-a spus lui Winston că nu ar trebui să zăbovească, pentru că familia Westerham se va supăra dacă o să întârzie.

Fața Pamelei era albă ca varul când se urcă înapoi în ataș.

– Nu-mi vine să cred. Își întoarse fața de la Ben. Credeam că îl cunosc. Dar nu-l cunoșteam deloc. Doar nu crezi că..., începu să spună, dar nu putu termina propoziția.

Phoebe și Alfie ieșiră pe poartă și porniră spre sat.

– Pe cine crezi că vor să împuște cu arma aia? întrebă Alfie.

– Pe domnul Churchill, bineînțeles, spuse Phoebe. Vine astăzi la petrecerea din grădină. Am avut dreptate tot timpul, Alfie. Sigur este un spion german în vecinătate. Dacă am putea să aflăm cine este.

– Putem să le spunem adulților. Atunci, depinde de ei, spuse Alfie. Dar la petrecerea din grădină ar trebui să fie destul de protejat. Poa' să pună soldați la poartă. Este al naibii de imposibil să te cațări pe zidul ăla.

– Limbajul tău tot nu s-a îmbunătățit încă, spuse Phoebe strâmbând din nas. Apoi se uită la el. Dar mă bucur că ești cu mine. Nu mi-ar plăcea să fac asta singură.

Intrară prin șirul de tufișuri care delimitau zona și auziră zgomotul unui vehicul care se apropia. Era o furgonetă albă pentru livrări. Încetini până se opri lângă ei.

– Unde vă duceți, puștilor?

Jeremy Prescott coborî geamul.

– A, bună, Jeremy, răspunse Phoebe. Mergem în sat ca să raportăm ceva serios.

– Serios? Doar nu e prea puțină șampanie pentru petrecere. Începu să râdă. Tatăl meu a trimis deja șase sticle.

– Nu, e foarte serios, spuse Alfie. Cineva ar putea să îl împuște pe prim-ministru în această după-amiază.

– Cum? E vreo glumă?

Jeremy încă zâmbea.

– Nu. Nu este o glumă. Este adevărat, spuse Phoebe.

– Cum ți-ai dat seama de asta?

– Phoebe a auzit azi-dimineață. Alfie se apropie mai mult de furgonetă pentru ca nimeni să nu poată auzi. Un bărbat i-a spus unei femei că trebuie să o facă și i-a dat o armă încărcată, iar femeia a fost foarte supărată.

– Dumnezeuule mare! Serios? Jeremy nu mai zâmbea. Aveți dreptate. Este o chestie serioasă. Ar trebui să mergem și să anunțăm imediat poliția. Ieși din mașină și o ocoli. Săriți înăuntru! Vă duc eu.

Deschise ușa din spate. Cei doi se strecurară în furgonetă. Ușa se închise în urma lor.

– Hei, nu ne închide înăuntru. E întuneric aici, strigă Alfie, dar furgoneta pornise deja pe drum.

Când văzu că nu încetinesc după câteva minute, Phoebe îi șopti lui Alfie:

– Nu cred că mergem la secția de poliție, nu-i așa?

– Nu. Mai bine am ieși de-aici data viitoare când mai încetinește. Bine?

– Da, să încercăm. Am o presimțire foarte proastă în legătură cu asta.

Se duse ușor până la ușă și își trecu mâinile peste ea.

– Se pare că nu se poate deschide din interior, șopti ea. Să batem și să strigăm. Cineva o să ne audă.

– Dar va auzi el din față. S-ar putea să vină aici și să ne omoare, spuse Alfie.

– Of, nu fi prostuț! E Jeremy. Îl cunosc de o viață. Nu ar face asta niciodată. Tăcu o clipă. Nu cred că ne-ar uide, continuă apoi abia auzit.

Furgoneta era condusă cu viteză, aruncându-i pe copii dintr-o parte în alta. În cele din urmă încetini și se opri. Simțiră vehiculul cum se zgudui când ușa șoferului se trânti.

– Acum! îi șopti Alfie lui Phoebe. Lovește pe laterale și strigă! Gata, start!

– Ajutor! Începură să strige. Lăsați-ne să ieșim!

Bătură cu pumnii în părțile laterale ale furgonetei. Apoi Alfie observă ceva.

– A lăsat motorul pornit, spuse el. Să sperăm că nu suntem într-un garaj, altfel nu vom rezista nici cinci minute.

– Nu spune asta!

Phoebe se apropie să se uite cu un ochi prin crăpătura dintre ușile din spate, dar nu reuși să vadă nimic.

Alfie începu brusc să plângă.

– Vai, Doamne! strigă el. Scoate-mă de aici!

Bătu cu putere în ușa furgonetei.

– Liniștește-te! îi spuse Phoebe afectată.

Îi puse o mână pe spate și simți că tremura.

– Urăsc să fiu închis așa, zise el. De când a fost aruncată în aer ușa adăpostului antiaerian și nu am putut ieși, și toată lumea țipa, și am crezut că o să murim. Trebuie să ies...

Phoebe îl mângâie pe umăr.

– Totul o să fie bine, Alfie. Vom găsi o cale.

– Cum?

Phoebe se uită în jur, încercând să se gândească la ceva care să-l facă să se simtă mai bine.

– Ești cockney, îi zise ea. Oamenii ca tine nu știu să spargă încuietori?

– Nu toți oamenii din Londra sunt hoți, să știi.

Acum părea supărat, dar cel puțin nu se mai smiorcăia.

– Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta. Am vrut doar să zic că tu a trebuit să faci unele lucruri pe care noi nu le-am făcut niciodată. Uite, am agrafe în păr, îi spuse ea. Scoase una și i-o întinse. Încearcă.

Își ținu răsuflarea până când el zise:

– Nu are nici un rost. Încuietoarea pare să fie pe partea cealaltă.

– Doamne! oftă ea. Nu știu ce altceva să mai facem, tu știi?

– Să sperăm în continuare, presupun, zise el.

– Of, Pamela, iată-te în sfârșit, fată neastâmpărată ce ești! Își întâmpină Lady Westerham fiica atunci când motocicleta opri în față la Farleigh. Ai promis că vei fi aici să mă ajuti. Margot și prietena ta au fost nemaipomenite. De mare ajutor. Și Dido, de asemenea.

– Îmi pare rău, mami. A fost o chestiune extrem de importantă, altfel nu aș fi plecat, spuse Pamela. O chestiune de securitate națională.

– Ce naiba are de-a face securitatea națională cu tine? Întrebă Lady Westerham cu dispreț. Nu este treaba ta. Lasă astfel de lucruri în seama profesioniștilor. Și, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și schimbă-te înainte să sosească oaspeții.

Ben se simțea un pic mai bine acum, că se întorseseră la Farleigh. Discutase cu colonelul Pritchard, care chiar îl luase în serios, dar îl îndemnase să nu-și facă griji. Erau o mulțime de soldați prin preajmă. Poarta putea fi păzită, iar oaspeții verificați înainte să intre. „Dar dacă dușmanul era deja înăuntru, în spatele porților”, se gândi Ben, îngrijorat. Se uită în jos la pantalonii săi șifonați. Își dădu seama că nu era îmbrăcat corespunzător pentru o petrecere în grădină, dar nu mai avea timp să se ducă acasă și să se schimbe. Avea să se asigure că rămâne ascuns vederii, supraveghind din umbră. Când se duse spre peluza din spate, observă că scaunele și mesele fuseseră așezate sub fagul roșu mare. O masă lungă fusese așezată pe partea cu pietriș de lângă casă. Șampania stătea pregătită în găleți cu gheață. Farfuriile cu sendvișuri și torturi erau acoperite cu șervete albe.

Un bol mare de căpșune era așezat lângă un bol cu frișcă. Două slujnice așezau cești de ceai la un capăt, în timp ce o alta aducea o tavă cu pahare.

Trixie și Margot ieșiră pe ușile franțuzești deschise, ținând amândouă un aranjament mare de flori. Trixie îl zări pe Ben.

– O, te-ai întors. Slavă Domnului! Lady Westerham era atât de supărată. Ești bine?

– Da, mulțumesc, răspunse el. Îmi pare rău că te-am încărcat cu toată munca. Era inevitabil. Ne-a prins o furtună pe drum.

– Eh, ne-am descurcat foarte bine, spuse Margot. M-am bucurat de fiecare secundă. Este minunat să faci parte din așa ceva. O viață normală, așa cum era înainte. Nu o apreciezi niciodată decât atunci când nu o mai ai. Priviți câtă mâncare și băutură! Muream de foame în Paris. Trăiam cu supă de napi și pâine de proastă calitate.

– Cred că ești atât de bucuroasă că te afli acasă, îi spuse Ben.

– Nici nu pot să vă spun cât de bucuroasă sunt.

Ben se uită la ea, dar Margot îi ocoli privirea.

– Dar și-a lăsat în urmă iubitul, spuse Trixie. Mi-a povestit totul. Atât de trist.

– Probabil că a murit deja, spuse Margot. Dar a fost foarte curajos și nu și-a trădat prietenii. Îl admir pentru asta.

Ben o privi circumspect. Erau lucruri pe care ea nu le spunea, era sigur de asta.

– Acum, că ești aici, te însărcinez să torni șampanie, îi spuse Trixie. Nu mă pricep deloc să deschid sticlele cu șampanie.

– Nici eu nu mă descurc mai bine, îi zise Ben, și nici nu sunt îmbrăcat corespunzător pentru petrecere. Ne-am întors direct din West Country.

– Ai găsit ceea ce căutai? îl întreabă ea.

Ben era conștient că Margot stătea lângă el.

– Nu chiar. Alarmă falsă, spuse el. Era doar o mănăstire veche care a fost arsă de oamenii lui Cromwell.

– Despre ce a fost vorba, atunci? Un fel de vânătoare de comori? îl întreabă Margot.

– Nu, încercam să identific un loc dintr-o fotografie pentru șeful meu, îi răspunse Ben. Nici nu cred că mai contează acum. Deci cu ce vreți să vă ajuta?

– Cred că slujnicele vor avea nevoie de ajutor cu ceainicul de metal, spuse Margot. Este foarte greu. Noi urcăm să ne schimbăm.

În timp ce ajuta la așezarea ceainicului de metal, Ben privi în jurul său. Peluza pe care erau așezate mesele era înconjurată de o pergolă cu trandafiri, de arbuști înalți tăiați în diferite forme și de tufe. Multe locuri în care cineva care nu voia să fie văzut se putea ascunde. Imediat cum ceilalți se îndepărtară, porni într-un tur, examinând posibilele ascunzători cu ieșire ușoară în pădure. Spre deosebire de partea din față a casei, unde lacul și peluzele sale ofereau o priveliște ce se întindea pe kilometri întregi, pergola cu trandafiri ducea spre grădina de trandafiri închisă și apoi spre grădinile de legume. Dincolo de ele, un arboret gros de tisă. O mulțime de oportunități pentru o împușcătură rapidă. Tresări. De ce naiba nu au organizat petrecerea pe peluzele din față? „Probabil pentru că au vrut să evite acel du-te-vino al celor de la West Kent“, se gândi el. Să dea impresia unei case de țară liniștite, ținând la distanță, măcar de data aceea, orice preocupare legată de război.

Pamela apărură alături de el, senină și încântătoare, îmbrăcată în șifon galben-lămâie și cu o pălărie albă mare, împodobită cu margarete.

– Trixie și Margot sunt sus și se schimbă chiar acum. Trixie chiar a fost de nădejde. Știi că întotdeauna am crezut că este o tânără deșteaptă care ar fi complet depășită într-o situație de criză, dar în dimineața asta a muncit din greu. Și nu e minunat să o avem pe Margot acasă? E un miracol, Ben. Nici nu știi cât de mult am așteptat acest moment.

Ben observă că fața ei era încordată, iar ochii îi zburau ca săgețile în jur.

– Ce urmează? întrebă ea.

– Așteptăm. Oamenii colonelului sunt la poartă. Nimeni nu poate intra. Ar trebui să fim în regulă.

Se apropie de el și îl luă de mână.

– Doamne, sper că da. Sunt speriată, Ben. Dacă domnul Churchill este ucis, țara întreagă se va duce de râpă, nu-i așa?

– Este evident că asta intenționează germanii. Trebuie să ne asigurăm..., spuse, apoi se opri.

Cum ar fi putut să-i spună Pamelei că o suspecta pe sora ei iubită?

Lordul și Lady Westerham își făcură apariția afară, ea arătând magnific, ca o regină, în mătase mov înflorată și o pălărie mov cu pene.

– Ei bine, cred că am reușit, îi spuse ea soțului ei. Acum tot ce trebuie să mai facem este să așteptăm oaspeții.

În acel moment, câinii se repeziră, lătrând isteric.

– Faceți liniște! Stați jos, bestii netoate! răcni lordul Westerham.

Îi făcu semn lui Soames, care se afla în pragul ușii.

– Duceți-i înăuntru și închideți-i! Nu știu ce i-a apucat. În mod normal, sunt atât de bine-crescuți.

Unul câte unul, oaspeții începură să sosească: colonelul și doamna Huntley, care o aduseră pe domnișoara Hamilton din sat. Sir William și Lady Prescott. Familia Musgrove. Colonelul Pritchard de la West Kent. Ben observă că astăzi era înarmat.

– Am venit cu câțiva dintre oamenii mei ca să ajutăm acolo unde este nevoie, Lady Westerham, spuse el.

– Ce amabil, dar cred că avem totul sub control, îi zise Esme.

Margot și Trixie coborâră împreună. Margot purta o rochie lejeră, croită și mulată, care, evident, era culmea modei pariziene. Ben se uită foarte atent la ea, hotărând că nu avea unde să ascundă o armă. Nu avea nici măcar poșetă.

Pamela se duse la Trixie.

– Te simți bine? Arăți cam istovită.

– Nu mă simt prea bine, dar voi fi în regulă, spuse Trixie. E doar o migrenă. S-ar putea să mă duc să mă întind imediat cum începe petrecerea. Nimeni nu o să-mi simtă lipsa.

– Eu îți voi simți lipsa. Chiar ai fost de nădejde, îi zise Pamela.

Trixie zâmbi.

– Asta sunt eu. Trixie cea de nădejde.

– Ar trebui să dispar și eu, îi spuse Ben Pamelei. Nu pot să-l las pe marele om să mă vadă arătând ca un fermier nespălat.

– Eu cred că arăți foarte bine, îi spuse Pamela și îi zâmbi fermecător.

Ben se retrase în zona umbrită, între tufișuri. O siluetă stătea în spatele pergolei cu trandafiri. O

femeie îmbrăcată în niște pantaloni largi din mătase de un roșu aprins. Ben se strecură până la ea. Era Dido.

– Ce faci aici? întrebă el.

Tresări vinovată când îl auzi.

– O, tu erai, Ben, spuse ea. Dacă vrei să știi, mă furișez să fumez o țigară. Tati nu știe că fumez. Dar am simțit că am nevoie de ceva care să-mi calmeze nervii înainte să dau ochii cu toți.

Ben își ridică privirea.

– Aud voci, spuse el. Cred că a sosit premierul. Ar fi bine să te duci și să te faci văzută.

Dido oftă teatral.

– Presupun că... dacă trebuie, trebuie, zise ea.

În timp ce Ben o privea pe Dido plecând în pantalonii ei roșii și sexy, auzi pe cineva venind prin grădina de trandafiri. Se întoarse și îl văzu pe Guy Harcourt care se apropia de el.

– Ce faci aici?

Vocea lui Ben era tăioasă.

– Am spus că s-ar putea să vin și eu la petrecere, nu-i așa? Zâmbi. De fapt, am venit înainte cu un grup mic de soldați ca să mă asigur că totul este bine pentru vizita premierului, bătrâne. Ai urmărit-o pe Lady Margot?

– Poartă o rochie atât de sumară încât nu are cum să aibă o armă asupra ei, zise Ben.

Îl studie pe Guy în timp ce vorbea. Nu cumva era un toc de pistol ce se vedea sub jacheta lui Guy? Ar trebui să spună ceva? Totul părea de-a dreptul ireal. Se hotărî să-l găsească pe colonel și să-i spună să-l supravegheze pe Guy.

– A, șampanie. Ce bine! spuse Guy. M-am gândit că această misiune s-ar putea să aibă avantajele ei.

Îl lăsă pe Ben și se îndreptă spre masa unde șampania era acum turnată în cupe.

Aplauze și urale anunțară sosirea lui Winston Churchill. Ben îl văzu pe marele om care ocoli casa și se îndreptă spre peluza din spate, însoțit de lordul Westerham. Clementine Churchill și Lady Esme mergeau împreună, povestind. Apoi Ben auzi o voce venind din tufișurile din spatele lui.

– Ești acolo?

Cuvintele fuseseră rostite prîntre dinți și era imposibil de spus dacă era un bărbat sau o femeie.

Ben merse tiptil în direcția vocii.

– Nu pot să o fac! Ți-am mai spus.

Ben ocoli o tufă mare de flori și o văzu pe Trixie stând de cealaltă parte. Avea un pistol în mână, dar era întoarsă cu spatele la prim-ministru și tremura.

– Ia-o. Nu o vreau. Nu vreau să iau parte la așa ceva.

Întinse arma către cineva ascuns în umbră. Apoi, spre uimirea lui Ben, Jeremy ieși și îi smulse arma. Îi spuse cu voce joasă:

– Ești pur și simplu slabă. Nu ești una de-ale noastre. O să regreti asta.

Jeremy ieși în câmp deschis ca să îl ochească bine pe prim-ministrul care se apropia. Churchill era acum perfect vizibil, la o distanță de aproximativ douăzeci și cinci de metri. În momentul în care Ben îl auzi pe Jeremy armând pistolul, ieși în fața lui.

– Dă-te naibii la o parte! Nu vreau să te împușc pe tine, bătrâne, spuse Jeremy.

Avea o privire sălbatică.

– Dacă vrei să-l împuști pe Churchill, va trebui să tragi prin mine, răspunse Ben.

– Jeremy, nu!

Ben o auzi pe Pamela țipând în timp ce alerga spre ei. Jeremy aruncă o privire în direcția ei, îndepărtându-și pentru o clipă atenția de la prim-ministru. Ben profită de ocazia ivită și se repezi spre armă, aruncând-o în sus în timp ce aceasta se descărcă. Scoase un țipăt când forța glonțului îl aruncă la pământ.

Era conștient că totul se întâmpla cu încetinitorul în timp ce Pamela striga:

– Cum ai putut să faci așa ceva? Ne-ai trădat pe toți.

Căzu în genunchi lângă Ben, în timp ce Guy și soldații se adunau cerc în jurul lor. Se uitau de sus la el. Pamela îi mângâia părul.

– Să nu mori, îi șopti ea. Te rog, nu muri.

– Voi fi în regulă.

Ben reuși să schițeze un zâmbet curajos. În realitate, nu simțea nici o durere, era încercat de un sentiment ciudat, îndepărtat și cald la atingerea mâinii Pamelei pe fruntea lui.

– Cred că tocmai mi-a rănit umărul. Încercă să se ridice. Trebuie să mă duc după el. Nu-l pot lăsa să scape, spuse Ben, dar în clipa următoare leșină.

Într-o furgonetă în pădurea Farleigh

Phoebe și Alfie stăteau întinși, dormind în furgoneta încuiată. Încercaseră tot posibilul să atragă atenția, să lovească în pereți și în ușă cu picioarele până reușeau să iasă, dar renunțaseră disperați. Părțile laterale ale furgonetei erau din metal neted. Și nimeni nu-i putea auzi. Furgoneta huruia și vuia în timp ce motorul mergea în gol. Gazele de eșapament începură să pătrundă prin deschizături, făcându-i să lăcrimeze.

– Cineva va observa că am dispărut și va veni să mă caute în curând, spuse Phoebe încercând să inspire curaj.

– Dar dacă suntem parcați la mulți kilometri distanță de orice casă? Dacă suntem în mijlocul unui câmp sau chiar într-un garaj? zise Alfie.

Phoebe își lipi urechea de partea laterală a dubei.

– Nu cred că suntem într-o clădire. Mi se pare că aud păsări.

– Cât de mult aer crezi că avem? o întrebă Alfie.

Phoebe se uită la fâșia îngustă de lumină naturală care intra pe unde se închideau ușile. Nu credea că i-ar putea ajuta prea mult, dar știa că era de datoria ei să rămână calmă și optimistă. Fusesse crescută să fie lider. Iar liderii nu arată că sunt speriați.

– Cred că o să fim bine, spuse ea. Și poate că este mai bine că aerul nu poate intra, pentru că atunci nici gazele de eșapament nu pot intra.

– Ce gând încurajator! spuse Alfie, făcând-o să râdă în ciuda situației în care erau.

La un moment dat, speranța păru să le suradă. Auziră niște câinii care adulmecau în jurul dubei și apoi începură să latre.

– Lătrăturile astea seamănă cu ale câinilor noștri. Buni băieți, strigă Phoebe. Mergeți după ajutor. Se

întoarce spre Alfie. Vezi, nu putem fi prea departe. Am putea fi chiar la Farleigh. Vor fi aici în curând.

Făcură zgomot, lovire cu piciorul și strigară din nou, dar nu veni nimeni. După un timp, se potoliră și redeveniră tăcuți.

– Alfie, nu adormi, nu-i așa? întrebă Phoebe.

– Sunt al naibii de obosit, mormăi el. Nu cred că pot să rămân treaz.

Phoebe îl scutură.

– Nu poți să adormi. Nu trebuie să adormi sub nici o formă. Mă auzi?

Alfie mormăi ceva neinteligibil. Mintea lui Phoebe era și ea în ceață. „Nu trebuie să dorm“, își tot spunea ea. Dar, în cele din urmă, leșină și ea. Îi treziră zgâlțâiturile furgonetei și trântitul unei portiere. Pentru o clipă, Phoebe nu-și putu aminti unde se afla. Se simțea amețită, ca și cum ar fi fost drogată. Încercă să se ridice, dar fuse trântită cu spatele de ușă când furgoneta o porni la vale. Era clar că era condusă foarte repede.

Apoi, ceva lovi cu putere partea din spate a furgonetei.

– Doamne, cred că cineva trage în noi, strigă Phoebe, scuturându-l pe Alfie. Trezește-te, dar rămâi jos.

Alfie mormăi din nou, încă pe jumătate amețit. Se lipiră de podea, fiind aruncați dintr-o parte în alta, în timp ce furgoneta gonea în curbe. Dar nu se mai auziră împușcături. Alfie se trezi și încercă să se ridice în capul oaselor.

– Uite, spuse Alfie, treaz acum în timp ce se târa spre ușă, sucindu-se ca un șarpe. Glonțul a făcut o gaură în ușă. Asta e bine. Putem să respirăm aer curat!

– Nu când suntem zvârliți așa, îi zise Phoebe. Doamne, sper să nu tragă din nou în noi. Mi-e rău, ție nu?

– Mă simt al dracului de rău, mormăi el.

– Nu mai vorbi urât, îi zise Phoebe, bucuroasă în sinea ei că era treaz și vorbea cu ea.

Drumul părea să dureze la nesfârșit.

– Crezi că merge spre Canalul Mânecii să se întâlnească cu un subofițer de marină german? o întrebă Alfie.

– Nu știu. Nu știm sigur că el este spionul german, nu-i așa?

– Ce altceva ar putea fi? întrebă Alfie. Ne-a încuiat în furgonetă doar după ce a aflat că ai auzit despre armă.

Phoebe a dat din cap.

– Da. Trebuie să fie. Mi-e atât de greu să cred. E Jeremy. Îl știu de când eram mică. E unul de-ai noștri. Cum e posibil să facă așa ceva?

– Probabil că nemții l-au obligat să lucreze pentru ei când a fost în lagărul de prizonieri.

– Nici un englez adevărat nu ar putea să fie obligat să lucreze pentru germani, spuse Phoebe cu înflăcărare. Mai degrabă ar muri.

– Să sperăm că de data asta nu vrea să moară și plănuiește să ne arunce de pe o stâncă, spuse Alfie.

– De ce trebuie să fii mereu atât de vesel? răbufni Phoebe.

Apoi se auzi o bufnitură când lovira ceva. Furgoneta se zgudui, dar nu încetini. Apoi se opri brusc în scârțâit de frâne. Se auzi o portieră trântindu-se. Dintr-odată, ușa lor se deschise brusc. Fură inundați de lumina puternică a zilei și de aerul proaspăt. Se ridicară înghițind și clipind.

– Sunteți încă în viață, spuse Jeremy, părând mai degrabă surprins și ușurat decât furios.

Se întinse și o apucă pe Phoebe de păr, trăgând-o afară din dubă.

– Haideți. Veniți cu mine!

Ea începu să țipe, clipind orbită de lumina puternică, picioarele îi tremurau și nu voiau să o susțină când el o lăsă să stea drept. Alfie se prinse de bluza ei, dar Jeremy îl lăsă lat și apoi începu să o tragă după el.

– Haide. Mișcă-te. Mai repede.

Privi în jurul ei în timp ce era împinsă înainte. Se aflau pe pista unui aerodrom.

– Ajutor! începu să strige.

Jeremy îi puse o mână peste gură în timp ce o forța să meargă.

Alfie se ridică în picioare. Simțea cum totul se învârte în jurul lui și porni după Phoebe clătinându-se ca un om beat. Jeremy și Phoebe se îndreptau spre unul dintre avioanele Spitfire aliniate lângă pistă. Cu un efort suprem alergă spre ei, aruncându-se asupra lui Jeremy și încercând să îi placheze picioarele ca la rugby.

– Dă-i drumul, strigă el.

Jeremy se întoarse și îi arse un pumn, aruncându-l în spate și făcându-l să se lovească puternic de pământ.

– Să nu-i faci rău lui Alfie, om oribil ce ești tu! țipă Phoebe, când mâna lui îi alunecă de pe gura ei.

Apucă mâna respectivă și își înfipse dinții în carnea moale a palmei lui. Jeremy scoase un urlet de durere și-și trase instinctiv mâna. Phoebe întinse mâna spre Alfie.

– Repede, fugi!

Jeremy scoase un pistol, îl ridică apoi spuse:

– La dracu. Haideți, afurisiți mici. Plecați. Oricum nu mă poate opri acum nimeni.

Pe când copiii alergau spre un șir de barăci, văzură o mașină blindată care se îndrepta spre ei. Aceasta se opri brusc, iar aviatorii săriră din ea.

– Doi copii, strigă unul dintre ei. Ce naiba faceți aici?

– Trebuie să-l oprești, spuse Phoebe, cu râsuflarea întretăiată după calvarul prin care trecuseră. Jeremy Prescott. El ne-a răpit. E spion german.

– Chiar așa? zâmbi primul aviator. Ce e asta, vă jucați de-a provocările?

– Nu. Bineînțeles că nu. Phoebe îi aruncă o privire aspră. Sunt Lady Phoebe Sutton, fiica lordului Westerham, și am fost răpiți de Jeremy Prescott, și credem că plănuia să-l împuște pe Winston Churchill. Puteți să sunați la Farleigh dacă nu mă credeți, dar mai întâi ar trebui să încercați să-l opriți pe Jeremy Prescott înainte să facă ceva îngrozitor. Tocmai a fugit spre avioanele acelea.

Strigătele unor bărbați îi făcură să ridice privirile. Un Spitfire începuse să ruleze spre pistă.

– A furat un avion. Un aviator veni în fugă spre ei. Tipul l-a împușcat pe unul dintre băieții noștri și a luat un Spitfire.

Motorul avionului începu să vuiască. Porni în viteză mare pe pistă și se înalță spre cer.

– Acum mă credeți? întrebă Phoebe, triumfătoare.

– Ați fost niște copii foarte curajoși, le spuse comandantul taberei militare după ce copiii repetaseră povestea lor pentru a șasea sau a șaptea oară și fură așezați în biroul său unde beau ceai. Totul s-a terminat acum. Este în regulă dacă vrei să plângi, micuță domnișoară.

Phoebe se încruntă la el și ridică bărbia.

– Tatălui meu nu i-ar plăcea să plâng în public. Noi trebuie să dăm un exemplu. Se ridică în picioare. Credeți că ar putea cineva să le dea părinților mei un telefon și să ne ducă acasă, vă rog?

Doar după ce ajunse acasă, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Phoebe descoperi că nici măcar nu i se simțise lipsa.

– Am crezut că te-ai retras în salonul de studiu pentru că nu ai vrut să te implici în pregătirile din această dimineață, spuse Lady Esme. Și pentru că nu-ți place să fii politicoasă cu străinii la petreceri.

– Dar nu au venit câinii să vă avertizeze? întrebă Phoebe, cu durere tot mai crescândă în glas în fața calmului mamei sale. Eram sigură că vor veni.

Lady Westerham se uită la ea cu groază.

– Câinii au venit, zise ea. Au lătrat și au creat o agitație îngrozitoare chiar înainte de sosirea familiei Churchill. L-am pus pe Soames să-i ducă înăuntru și să-i închidă.

Apoi din senin făcu un lucru cu totul atipic pentru ea și o cuprinse pe Phoebe în brațele ei.

– Of, sărmana mea fetiță, zise ea. Ai fi putut să mori.

– Am fost la un pas să mi se întâmple asta, răspunse Phoebe. Dacă Alfie nu ar fi fost foarte curajos și nu l-ar fi placat pe Jeremy, probabil că mă lua cu el în avion spre Germania. Sau ar fi putut să mă ucidă.

Și apoi, din senin, izbucni în lacrimi.

După ce o liniștiră și o așezară lângă mama ei pe canapea, tatăl ei o întrebă:

– Draga mea copilă, de ce naiba nu ai venit la noi dacă ai crezut că cineva plănuia să-l împuște pe prim-ministru?

– Nu eram sigură că o să mă crezi, spuse Phoebe. În plus, se presupune că trebuie să raportăm orice lucru suspect autorităților. Așa scrie.

– Autorităților? vociferă lordul Westerham. Al naibii idiot din sat nu ar recunoaște un spion nici dacă ar sări și l-ar mușca.

– Nu mai înjura în fața copiilor, Roddy, îi zise Lady Westerham.

– Copilul a fost răpit de un trădător nenorocit și ar fi putut să moară, iar tu ești îngrijorată că aude o

înjurătură? o întrebă el. Ce ar trebui să facem este să o trimitem la o școală bună cu internat, unde are mai puțin timp liber.

Phoebe îi aruncă o privire triumfătoare lui Dido și zâmbi.

– Cum se face că ea este recompensată pentru că își asumă riscuri stupide? întrebă Dido. Ce-ar fi să mă trimiți pe mine la pension? Sau cel puțin lasă-mă să mă duc și să conduc un camion.

– Peste cadavrul meu, îi răspunse lordul Westerham. Ceea ce probabil că s-ar și întâmpla dacă te-ar pune cineva la volan.

Alfie rămase cuminte pe scaun, tăcut și stânjenit, în salonul de dimineață, dorindu-și să poată pleca acasă. Era ciudat, dar acum considera cabana paznicului de vânătoare un cămin adevărat și se trezi că se întreba dacă va mai vrea vreodată să se întoarcă la mama lui, la Londra, chiar dacă războiul se va termina.

Se ridică în picioare.

– Ar trebui să mă întorc. Doamna Robbins se va îngrijora din cauza mea.

– Bineînțeles. Lady Westerham îl privi cu blândețe. Du-te, atunci. Ești un tânăr curajos. Mulțumesc. Ai făcut o treabă bună.

În pragul ușii, Alfie se opri și privi înapoi.

– Am aflat despre șantierul Baxter. Știți ce construiește acolo? Sicrie. O mulțime de sicrie.

– Pregătire pentru invazie, spuse lordul Westerham. Invazie care acum s-ar putea să fie puțin amânată datorită celor întâmplate astăzi.

Lady Westerham se uită în jur ca și cum tocmai ar fi observat că unul dintre ei copiii ei lipseau.

– Pamma e tot cu Ben? întrebă Lady Westerham.

– Da, este încă la spital, spuse Margot. A fost extraordinar de curajos. Sper că se va face bine.

– Mă aștept să fie bucuros că a reușit, în sfârșit, să facă ceva pentru țara lui, remarcă lordul Westerham.

Pamela stătea lângă patul lui Ben în spital. Umărul său era bandajat. Fața lui părea albă, dar era sprijinit în perne și era treaz.

– Nu-mi vine să cred ce a făcut Trixie, spuse Pamela. Se pare că a lucrat în tot timpul acesta pentru germani. Fura informații la Bletchley.

– De ce ar face asta, mă întreb? zise și Ben.

– De dragul aventurii, presupun. Fără îndoială că ne va spune în timp. Se pare că tatăl ei a fost întotdeauna pro-german, pro-nazist. Dar Jeremy... ce l-a putut determina să se întoarcă împotriva noastră în acest fel? Crezi că l-au spălat pe creier sau l-au torturat în Germania?

– Mă întreb dacă nu cumva a fost un sentiment sucit de patriotism. Înțeleg că sunt unii oameni care cred că, dacă pun capăt războiului acum, ajută Marea Britanie să salveze de la distrugere cele mai prețioase monumente ale noastre, chiar dacă asta înseamnă să fim sub dominația Germaniei.

Pamela se cutremură.

– Nu cred că vom mai afla vreodată, spuse ea. Mă întreb dacă a zburat în Germania cu acel avion. Cred că da.

Își ridică privirile când auzi pași răsunând pe podeaua de gresie. O perdea fuse dată la o parte și de după ea se ivi Guy Harcourt.

– A, scuze. Nu întrerup o întâlnire romantică, nu-i așa? întrebă el cu un zâmbet ghidus pe față.

– Bineînțeles că nu. Intră, Guy! îi zise Pamela.

Guy rămase la picioarele patului.

– Cum te simți, bătrâne?

– Ca și cum m-ar fi lovit un catâr în umăr, dar în rest sunt bine. Mi s-a spus că am fost norocos și că glonțul a trecut doar prin mușchi și a ieșit pe partea cealaltă.

– Al naibii de norocos. De fapt, am venit cu niște vești. Avionul lui Prescott a fost doborât deasupra Canalului Mânecii.

– Avioanele noastre Spitfire l-au urmărit și l-au prins? îl întrebă Ben.

Guy schiță un zâmbet zeflemist.

– Nu, dimpotrivă. A fost doborât de avioane Messerschmitt. Ironic, nu-i așa?

Ben o luă pe Pamela de mână.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Bietul Jeremy, suspină Pamela. Ce sfârșit oribil!

– Așa ar fi vrut să plece... ca un foc de artificii pe cer.

Ben privi pe după umărul ei în zare, pe fereastra spitalului.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Jeremy însemnase ceva și pentru el, fusese o parte importantă din viața

lui, fie că-i plăcea, fie că nu.

Rămaseră tăcuți în timp ce în fundal se auzeau zgomote de spital: zdrângănitul unui cărucior, vocea clară a unei asistente care dădea o comandă.

– Mă întreb de ce nimeni nu l-a descoperit pe beleaua de Prescott până acum? întrebă Guy. Mă gândesc că inamicul s-a bazat pe faptul că toată lumea va presupune că nimeni nu a supraviețuit acelei evadări ca să spună adevărul despre el.

– Deci crezi că omul care a căzut pe câmpul nostru fusese trimis să îi livreze un mesaj? îl întrebă Pamela.

– Fără îndoială. Ben îi aruncă o privire lui Guy și dădu din cap. Faptul că nu avea la el decât instantaneul era un indiciu clar că nu avea mult de mers. Nu avea nevoie de bani, de o cartelă de rație sau de unelte. Probabil că Jeremy aranjase deja un loc în care să-l ascundă.

– Iar instantaneul a fost unda verde pentru data la care să fie omorât Churchill, imediat cum agenții lor au știut că urmează să viziteze un aerodrom din apropiere, spuse Pamela, punând piesele cap la cap.

– De unde au știut de petrecerea din grădină de la Farleigh? întrebă Guy. Să-l împuști pe prim-ministru pe un aerodrom era o afacere riscantă.

– Prim-ministrul nu trebuia să fie la Farleigh când fusese stabilit planul, spuse Ben. Trebuia să fie la Chartwell, dar premierul a anulat vizita acolo, așa că s-a oferit familia Westerham în schimb.

– Mesajul trebuie să fi fost transmis prin alte mijloace în cele din urmă, continuă Pamela. Poate prin unul dintre acele mesaje radio pe care încercăm să le decodificăm.

– Jeremy a văzut, de fapt, fotografia, spuse Ben. A venit la minister în timp ce eu eram acolo, iar fotografia era mărită chiar acolo, pe masă.

– Când a fost asta? îl întrebă Guy.

– Acum câteva zile.

– Oh, cred că trebuie să fi plănuit totul mai devreme de atât, spuse Pamela. Felul în care Trixie s-a oferit să vină să ajute la petrecere. Totul a fost planificat cu ceva timp în urmă.

Guy dădu din cap.

– Sunt de acord. De fapt, credem că a făcut parte dintr-un plan mai mare, pus în practică în momentul în care s-a întors în Anglia; un plan care

să faciliteze invazia, să-l readucă pe ducele de Windsor și să asasineze familia regală. Cu Jeremy la cârmă.

Pamela se cutremură.

– Nu, te rog. Nu pot suporta să mă gândesc la asta. Se ridică în picioare. Cred că ar trebui să plec. Familia e îngrijorată de tot ce mi s-a întâmplat. Poate că tati o să o lase pe Margot să vină cu mașina să mă ia.

– Te-aș putea duce eu acasă, spuse Guy.

– E foarte drăguț din partea ta. Îi oferi acel zâmbet radiant care îl fermecase atât de mult pe Ben. O să mă duc la toaletă, atunci. Sunt sigură că voi doi aveți lucruri de discutat despre care nu puteți vorbi în fața mea.

– Isteață fată! spuse Guy când Pamela ieși din cameră. Și e și foarte atrăgătoare. Trebuie să remarc că a reacționat cu un calm remarcabil, având în vedere că a fost prietena lui.

– Cred că petrecerea aia i-a deschis ochii despre adevăratul lui fel de a fi, spuse Ben.

– Iar acum intervii tu și umpli golul.

Guy zâmbi.

– Nu sunt chiar atât de sigur de asta. Ea mă vede ca pe un frate.

– O, nu prea cred că privirea pe care tocmai ți-a aruncat-o era una de soră, spuse Guy. Nici felul în care s-a aruncat spre tine când ai fost împușcat.

Ben stătea întins în pat, uitându-se la tavan și simțind cum i se încălzea inima. Exista speranță. Avea să aștepte un timp, dar chiar exista speranță.

Apoi își aminti de întrebarea fără răspuns.

– Și Margot. Credeți că lucrează pentru germani?

Guy se apropie de el.

– N-ar trebui să-ți spun asta, dar lucrează ca agent dublu în acest moment. Trimite informații germanilor, se infiltrează în întâlnirile Inelului, dar ne ține la curent cu ceea ce se întâmplă. A trebuit să pretindă că se conformează planurilor lor, bineînțeles. A, și a cerut să se alăture operațiunilor speciale. Va merge în Scoția ca să se antreneze.

– Ca să vezi! exclamă Ben. Mă bucur că nu a avut nici o legătură cu asta.

– Ei bine, ar fi putut fi mult mai rău. Nemții încercau să o determine să-l ucidă pe rege la o petrecere în grădină, programată pentru acest

weekend. Regele și Churchill, dispăruți dintr-o singură lovitură. Dar Palatul Buckingham a fost bombardat, așa că evenimentul a fost anulat. Și, bineînțeles, ea nu avea nici o intenție să ducă la îndeplinire misiunea, dar, pentru că ne-a avertizat, vom fi cu ochii în patru la un posibil atentat în viitor. Este o fată curajoasă. Îndârjită.

Pamela se întoarse de la toaletă.

– Mergem? întrebă ea.

Se apropie de Ben, se aplecă, îl mângâie pe păr și îl sărută pe frunte.

– Mă întorc mâine-dimineață, îi șopti ea.

Și Guy avea dreptate. Privirea pe care i-o aruncase ea nu era una de soră.

La biserica din sat

În ziua solstițiului de vară, reverendul Cresswell ținu o slujbă specială de pomenire la biserică în onoarea marinarului Robbins. Participă tot satul, precum și familia lordului Westerham și personalul de la Farleigh. Domnul și doamna Robbins stăteau împreună în strana din față, ținându-se de mână, privind în jos la cărțile de imnuri în timp ce corul și congregația cântau „O, Doamne, ajutorul nostru în veacurile trecute”. Alfie stătea lângă ei, simțindu-se trist și mândru în același timp.

În strana de alături, rezervată servitorilor familiei Farleigh, domnișoara Gumble era adâncită în gânduri. Dacă Phoebe urma să fie trimisă la școală, și deja îi recomandase câteva școli de fete de primă clasă care ar fi valorificat la maximum mintea ascuțită a lui Phoebe, atunci nu mai era nevoie de ea aici. Ea însăși avea o minte ascuțită și ar putea fi de folos țării sale. Se întrebă cu cine ar putea vorbi despre asta.

Ben fusese externat din spital și se refăcea acasă, fiind răsfățat de doamna Finch. În timp ce se afla încă în spital, primise o vizită din partea lui Maxwell Knight însuși și fusese lăudat pentru munca sa.

– Vreau să te păstrez în organizația mea, îi spusese Knight, chiar dacă ești un om de la Oxford.

Cu ocazia aceasta, Pamela venise de la Bletchley. Nu o mai văzuse pe Trixie de când fusese arestată și încă îi era greu să se obișnuiască cu ceea ce se întâmplase. Oare Trixie fusese recrutată încă dinainte de război și se dusesse la Bletchley ca spion de la început sau fusese racolată și amenințată în timp ce se afla acolo? Pamela își dădu seama că era posibil să nu afle niciodată. Cât despre Jeremy... era prea dureros să se gândească la el. Socoti că rana

avea să se vindece în cele din urmă. Instinctiv, se uită la Ben, văzu că acesta o privea și zâmbi.

NOTA ISTORICA

Aceasta este o operă de ficțiune, dar este bazată îndeaproape pe adevărul istoric.

La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, în Anglia existau mai multe societăți și organizații pro-germane. Una dintre cele mai periculoase a fost un grup numit *The Link*. Acesta era compus, în principal, din aristocrați care credeau că ar fi în interesul Marii Britanii să facă pace cu Germania înainte ca toate comorile naționale să fie distruse. Dacă membrii acestei organizații chiar au sprijinit activ organizarea unei invazii, nimeni nu știe.

Maxwell Knight a condus într-adevăr o filială secretă a MI5 din apartamentul său din Dolphin Square, sub numele de Miss Copplestone. Joan Miller a fost realmente secretara sa și, la rândul ei, un spion extraordinar. Și chiar ținea animale în biroul său.

Bletchley Park a fost exact așa cum l-am descris. Puteți să-l vizitați astăzi și să vedeți condițiile austere în care s-a desfășurat o muncă atât de importantă.

S-ar putea să observați asemănări între creatoarea de modă Gigi Armande și Coco Chanel, care a putut să locuiască la Ritz și să supraviețuiască războiului datorită faptului că era amanta unui ofițer german de rang înalt.

Lordul Westerham și Farleigh există doar în imaginația mea, dar locurile descrise fac parte dintr-o zonă reală din Kent, aproape de locul unde am crescut și am mers la școală. Și m-am inspirat din două domenii grandioase din acea zonă: Penshurst Place și Knole, ambele merită vizitate. Chartwell, casa mult îndrăgită a lui Winston Churchill, se află, de asemenea, în apropiere.